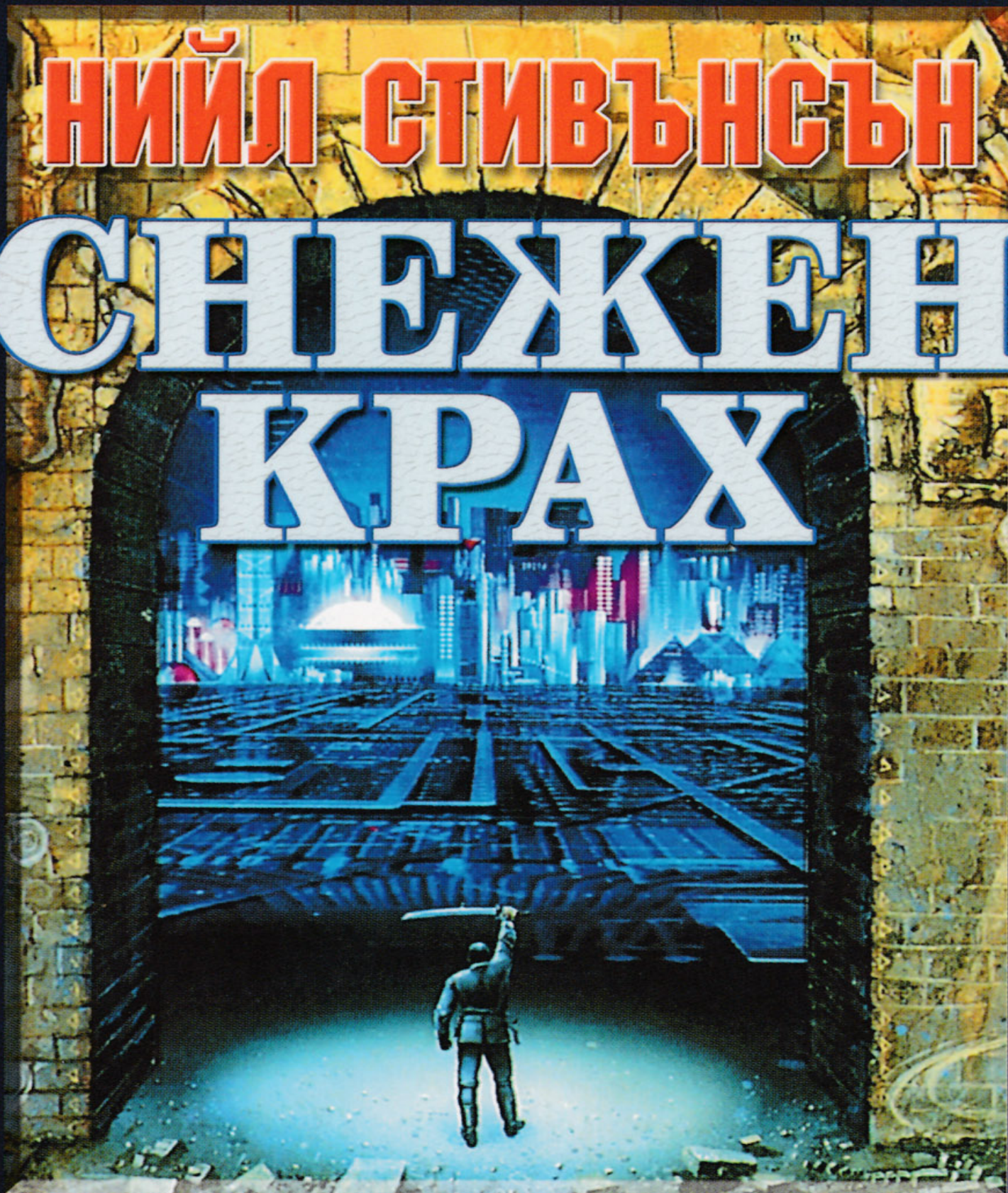




# НИЙЛ СТИВЪНСЪН

# СНЕЖЕН

# КРАХ



Най-добрият фантастичен роман на  
деветдесетте. Ненадминат шедьовър!

**КВАЗАР**  
ИЗДАТЕЛСТВО

# НИЙЛ СТИВЪНСЪН СНЕЖЕН КРАХ

Превод: Светлана Комогорова

[chitanka.info](http://chitanka.info)

В реалния живот Хиро Протагонист е просто хакер на свободна практика. Дели смрадливата си квартира със своите два самурайски меча и един откачен украински гръндж-китарист. Но на Улицата, в киберкосмоса на Метавселената, той е един от богоизбраните. Елитът, който определя параметрите и създава правилата.

Единственият, който може да се справи със Снежния крах.

**СНЯГ същ.** ... 2. а. Всичко, подобно на сняг.  
б. Белите точки по телевизионния екран вследствие лошо приемане на сигнала.

**КРАХ същ.** ... 5. Внезапен срив, напр. в бизнеса или икономиката.

**ВИРУС...** [**лат.** *Virus* слизеста течност, отрова, противна миризма или вкус.] 1. Отрова, изпускана от отровно животно. 2. **пат.** а. Болестен първоизточник на отровно вещество, произвеждано в тялото в резултат на заболяване. Особено податлив на внедряване у други хора или животни чрез зараза или по друг път и развиване на същата болест при тях... 3. **фиг.** Морална или интелектуална отрова; зловредно влияние.

# 1

Деливераторът е член на елитен орден, принадлежи към свещена категория. Пълен е с жизненост ей дотук. В момента той се приготвя да изпълни третата си мисия за нощта. Униформата му е черна като активен въглен, филтриращ светлината направо от въздуха. Куршум би отскочил от арахнофибърната ѝ плетка като мушитрънче от вратата на верандата, но обилната пот се изпарява през тъканта ѝ като бриз през току-що обсипана с напалм гора. Там, където по тялото му стърчат костеливи крайници, костюмът е подплатен със синтерован бронегел. На пипане е като желе с песъчинки. Защишава те като етажерка с телефонни указатели.

Когато го взеха на работа, му дадоха пистолет. Деливераторът никога не приема пари в брой, но все пак някой би могъл да го проследи — може да поиска колата или товара му. Пистолетът е миниатюрен, с аеродинамичен дизайн, олекотен — оръжие, каквито носят модните дизайнери. Той стреля с миниатюрни стрелички, летящи със скорост пет пъти по-голяма от тази на шпионски самолет SR-71, а като приключиш със стрелбата, трябва да го пхнеш в запалката, защото е с електрическо захранване.

Деливераторът никога не е вадил пистолета от гняв или от страх. Вадил го е веднъж — в Гила Хайлендс. Някакви пънкари от Гила Хайлендс — префърцунен бърбклав, си поръчаха доставка, но не искаха да си платят. Въобразявах си, че ще впечатлят Деливератора с бейзболна бухалка. Деливераторът извади пистолета, прицели лазерната джаджа в оня наперен луисвилски плужек и стреля. Оръжието риташе страшно — все едно му откъсна ръката. Средата на бейзболната бухалка се превърна в стълб от пламтящи трици, разпиляващ се във всички посоки като избухнала звезда. Пънкарят стискаше дръжката с тъпо изражение, а от другия ѝ край бълваше млечнобял дим. Не получи от Деливератора нищо повече освен главоболия.

Оттогава Деливераторът държи пистолета в жабката. Вместо това разчита на комплект самурайски мечове — бездруго те винаги са били предпочитаното от него оръжие. Пънковете в Гила Хайлендс не се уплашиха от пистолета и затова Деливераторът се принуди да го използва. Но с мечовете нямаше нужда от демонстрации.

Акумулаторите на колата на Деливератора са натъпкани с достатъчно потенциална енергия, че да опържат половин килограм бекон в Астероидния пояс. За разлика от кукленските колички или тузарските возила, колата на Деливератора изхвърля тази енергия през зейнали, блестящи, излъскани сфинктери. И когато Деливераторът надуе газта, стават едни... Контактни пластири ли? По гумите на вашата кола има малки контактни пластири, които влизат в допир с асфалта на четири места, големи колкото езика ви. Колата на Деливератора е оборудвана с огромни лепкави гуми с контактни пластири колкото хълбоците на дебелана. Деливераторът има връзка с шосето — потегля като лош ден, спира на една песета място.

Защо Деливераторът е оборудван така? Защото хората разчитат на него. Той е ролеви модел. Това тук е Америка. Хората правят каквото им скимне — това проблем ли ви е? Защото имат право да го правят. И защото имат оръжия и никой не може да ги спре, мама му стара. В резултат от което икономиката на тази държава е една от най-съсипаните в света. Та, да си дойдем на думата — като сме се разприказвали за търговски баланс, след като всичките ни технологични мозъци изтекоха в чужбина и нещата се уталожиха, започнаха да произвеждат коли в Боливия и микровълнови печки в Таджикистан и да ги продават тук. След като гигантските кораби и дирижабли от Хонконг, които могат да прекарат цяла Северна Дакота чак до Нова Зеландия за грошове направиха зора ни за природни ресурси да изглежда неуместен. И след като Невидимата ръка подбра всичките ония исторически несправедливости и ги размаза в широк глобален пласт от нещо, което един пакистански тухлар, например, би сметнал за просперитет, знаете ли к'во? Съществуват само четири неща, които правим по-добре от всеки друг:

- Музика
- Филми
- Микрокод (софтуер)
- Високоскоростни доставки на пица

Деливераторът навремето разработваше софтуер. Все още пише програми понякога. Ала ако животът беше трогателно начално училище, управлявано от доброжелателни даскали-висшисти, в неговия бележник щеше да пише: „Хиро е много умен и даровит, но трябва да поработи повече върху уменията си за работа в екип“.

И затова сега си има друга работа. Няма нужда от ум и дарби — но и от работа в екип. Съществува един-единствен принцип: Деливераторът ви носи пицата за трийсет минути — или я получавате безплатно, застрелвате шофьора, вземате му колата, завеждате дело в съда. Деливераторът работи на това място от шест месеца и според неговите критерии това е великолепна и продължителна служба — никога не е доставил пица за повече от двайсет и една минути.

О, преди спореха за времето — много корпоративни шофьорогодини са пропилены в тези спорове. Собственици на къщи — със зачервени лица, изпотени от собствените си лъжи, смърдящи на „Олд Спайс“ и стрес от работата, застанали на светещите си жълти входове, — си размахват „Сейковците“ и сочат часовника над кухненската мивка. Кълна ви се. Абе, пичове, вие часовника не познавате ли?

Това вече го нямаше. Доставките на пица се превърнаха в огромна индустрия. Управлявана индустрия. Хората учеха в „Коза Ностра Пица университет“ четири години, само за да я изучат. Влизаха в него неспособни да напишат и изречение на английски — идваха от Абхазия, Руанда, Гуанахуато, Южен Джърси — и излизаха с повече познания за пиците, отколкото знаят бедуините за пясъка. Този проблем също го изучаваха. Чертаеха диаграми за честотата на споровете на входа относно времето на доставка. Обаждаха се на първите Деливератори, за да запишат и анализират впоследствие тактиката на дебата, хистограмите на отношението глас-стрес, характерните граматични структури, използвани от жителите на бърбклави от средната класа тип А, които, противно на всякаква логика, бяха решили, че тъкмо това е мястото да поведат личната си героична съпротива срещу всичко престояло и лишавашо ги от жизнени сили. Тези хора бяха готови да лъжат или да се самозаблуждават по кое време са телефонирали, само за да получат безплатна пица. Не, те имаха право на безплатна пица също както имаха право и на живот, свобода и стремеж към каквото щеш там — не

можеха да им я отнемат, мама му стара. Изпращаха психолози по домовете им, даваха им безплатни телевизори срещу анонимно интервю, разпитваха ги с детектор на лъжата, изучаваха мозъчните им вълни, докато им въртяха накълцани, неописуемо гадни филми с порнокралици, среднощни катастрофи и Сами Дейвис младши, напъхваха ги в ароматни стаи с бледоморави стени и им задаваха въпроси за етиката — толкова объркващи, че и йезуит не би могъл да им отговори, без да извърши малък грях.

Анализаторите от „Коза Ностра Пица университет“ заключиха: просто човешката природа е такава и не можеш да я промениш. Затова разработиха евтин и бърз технологичен начин за нейното подобряване: умните кутии. Сега кутията за пица представлява пластмасова черупка — гофрирана, за по-голяма твърдост, а отстрани блещука малко екранче със светодиоди, което показва на Деливератора колко произвеждащи дисбаланс търговски минути са се изнизали от съдбовното телефонно обаждане нататък. Там вътре има чипове и прочее. Пиците лежат на малка купчинка в жлеб зад главата на Деливератора. Всяка пица се плъзга в жлеба като дискета във флопи, намества се и умната кутия се свързва с бордовата система на колата на Деливератора. Адресът на доставката вече е взет от телефонния му номер и налят във вградената памет на умната кутия. Оттам той се препредава на колата, която изчислява и проектира оптималния маршрут върху екран — светеща разноцветна карта, начертана на предното стъкло. Така че на Деливератора дори не му се налага да поглежда надолу.

Ако трийсетминутният срок изтече, новината за бедствието веднага се предава в главния щаб на „Коза Ностра Пица“, а оттам се препредава на самия Чичо Енцо — сицилианският полковник Сандърс, Анди Грифит на Бенсънхърст<sup>[1]</sup>, навъсеният, размахал бръснач призрак от кошмарите на мнозина Деливератори, Капо и първи фигурант на корпорация „Коза Ностра Пица“, който само след пет минути ще се обади на клиента и ще му поднесе многословни извинения. На другия ден Чичо Енцо ще кацне в двора на въпросния клиент с реактивен хеликоптер, ще му поднесе още извинения и ще го компенсират с безплатна екскурзия до Италия. Клиентът трябва само да подпише куп документи, които го превръщат в публична фигура — правят го говорител на „Коза Ностра Пица“ и принципно слагат край на личния



му живот такъв, какъвто го познава. Той излиза от цялата тази история с чувството, че по някакъв начин дължи на Мафията услуга.

Деливераторът не знае със сигурност какво става с шофьора при такива случаи, но е чувал мълвата. Повечето доставки на пици се осъществяват във вечерните часове, които Чичо Енцо смята за свое лично време. А как бихте се почувствали вие, ако ви се наложи да прекъснете семейната вечеря, за да се обадите на някакъв си избеснял бунак от някой загубен бърбклав и да му се мазните заради някаква си шибана закъсняла пица? Чичо Енцо не е отдал петдесет лета на служба на семейството и отечеството, за да го карат на тия години, когато повечето хора играят голф и дундуркат внучките си, да изскача от ваната мокър-мокър и да лиже подметките на някой шестнайсетгодишен скейтпънк, чиято пица с чушлета пристигнала след трийсет и една минути. О, Господи. Само като се сети за тази идея, дъхът на Деливератора се учестява.

Но ако беше другояче, той не би доставял за „Коза Ностра Пица“. И знаете ли защо? Защото има нещо в това животът ти да виси на косъм. Все едно си пилот-камикадзе. Умът ти е ясен. Другите хора — служителите в магазини, пекачите на бургери, инженерите-програмисти, целият поменик от безсмислени занятия, съставлящи Живота в Америка — разчитат единствено на добрата стара конкуренция. По-добре е да си печете бургерите или да отстранявате дефектите на подпрограмите си по-бързо и по-хубаво от съученика ви от гимназията, дето работи две пресечки по-нататък, защото ние с тия пичове се конкурираме, а хората ги забелязват тия работи.

Ама че шибана безскрупулна надпревара! В „Коза Ностра Пица“ няма конкуренция. Конкуренцията противоречи на мафиотската етика. Не се стараеш повече, защото се конкурираш с някакво идентично предприятие в съседство. Стараеш се, защото всичко виси на косъм. Името ти, честта ти, семейството ти, животът ти. Онези, дето пекат бургерите, може и да живеят по-дълго, но що за живот е това тяхното, трябва да се запиташ. Тъкмо затова никой, дори и нипонците, не може да разнася пици по-бързо от Коза Ностра. Деливераторът е горд със своята униформа, гордее се, че шофира колата, гордее се, че марширува към входовете на неизброими домове в бърбклавите — мрачно видение в нинджа черно, с пица на рамо, а червените светещи цифри гордо сияят в нощта: 12.32, или 15.15, а сегиз-тогиз 20.43.

Деливераторът е зачислен към „Коза Ностра Пица“ № 3569 в Долината. Южна Калифорния не знае да се разбърза ли, или направо да се удуши на място. Няма достатъчно пътища за толкова хора. Корпорация „феърлейнс“ през цялото време строи нови. За тази цел се налага да се сричат с булдозери доста квартали, но тия постройки от седемдесетте и осемдесетте съществуват единствено за да бъдат бутани, нали така? Няма тротоари, няма училища, нищо няма. Няма си собствена полиция, няма имиграционен контрол — нежелателните елементи могат да си влизат, без никой да ги претърсва и дори да ги безпокои. Виж, в Бърбклавите се живее. Бърбклавът е град държава със собствена конституция, граница, закони, ченгета, абе с всичко.

Деливераторът някога бе ефрейтор от Държавната сигурност на Фермите на Меривейл. Уволниха го, защото извади меч на един доказан престъпник. Втъкна го в тъканта на ризата, приплъзна плоската страна на острието покрай тила му и го прикова към изкорубеното и мехурчесто винилово покритие на стената в къщата, в която престъпникът се опитваше да влезе с взлом. Според него арестът си беше съвсем основателен. Обаче го уволниха, защото престъпникът се оказа син на вицеканцлера на Фермите на Меривейл. О, ония порове си намериха извинение: казаха, че деветдесет и два сантиметровият самурайски меч не бил на въоръжение при тях. Казаха, че бил нарушил КЗЗП — Кодекса за задържане на заподозрени престъпници. Казаха, че престъпникът бил получил психологическа травма. Сега се страхувал от кухненски ножове и трябвало да си размазва мармалада с чаена лъжичка. Казаха, че ги бил изложил на отговорност.

Наложи се Деливераторът да вземе пари назаем, за да си плати. Всъщност, наложи му се да ги вземе от Мафията. И затова сега фигурира в тяхната база данни — особености на ретината, ДНК, гласова диаграма, пръстови отпечатащи, отпечатащи от стъпалата, от дланите, от китките, от всяка шибана телесна част, по която има браздички — е, почти. Тия копелета натъркаха тия части с мастило, направиха им отпечатащи и ги дигитализираха в компютъра си. Но парите са си техни — те несъмнено внимават, като раздават заеми. А когато подаде молба за Деливератор, го наеха с радост, защото го познаваха. При вземането на заема трябваше да си контактува персонално с помощник вице-капото на Долината, който по-късно го

препоръча за Деливератор. Така че все едно беше част от семейството. Едно наистина страшничко, извратено, оскърбително семейство.

„Коза Ностра Пица“ № 3569 се намира на „Виста роуд“, малко по-надолу от търговския център „Кингс Парк“. Навремето „Виста роуд“ принадлежеше на щата Калифорния, а сега се нарича Корпорация „Феърлейнс“, шосе СиЕсВи-5. Тогава основният му конкурент беше едно щатско шосе, което сега се нарича Шосе Кал-12 на корпорация „Крузуейс“. Навътре в долината двете конкурентни шосета всъщност се пресичат. Някога между двете корпорации бушуваха ожесточени спорове и бяха затворили кръстовището заради спорадични снайперистки престрелки. Най-накрая един едър предприемач купи цялото кръстовище и го превърна в търговски център, през който се преминаваше с автомобил. Сега шосетата просто влизат в система от паркинги — не паркинг, не рампа, а система — и губят идентичността си. Преминаването през кръстовището включва проследяване на алеи в паркинговата система, многобройни преплетени нишки на посоките като например Път Хо Ши Мин. СиЕсВи-5 е по-добро за движение, но настилката на Кал-12 е по-качествена. Типично — шосетата на „Феърлейнс“ наблягат на достигането до мястото, закъдето сте тръгнали, те са за шофьори тип А. „Крузуейс“ пък наблягат на удоволствието от пътуването — за шофьори тип Б.

Деливераторът е шофьор тип А, и то бесен. Той се носи към своята база, „Коза Ностра Пица“ № 3569, лъкатушейки в лявото платно на СиЕсВи-5 със сто и дващест километра в час. Колата му е невидим черен овал, просто тъмно петно, отразяващо тунела от търговски реклами — така нареченото логло. Поредица от оранжеви светлини се пени и бълбука отпред, там, където щеше да бъде решетката, ако това беше дишаща въздух кола. Оранжевата светлина прилича на пламък от бензин. Тя прониква през задните стъкла на хората, отскача от огледалата им за задно виждане, налага огнена маска върху очите им, бърка в подсъзнанието им и измъква оттам ужасния страх, че лежиш премазан, в пълно съзнание, под избухващ бензинов резервоар. Тя ги кара да отбият и да оставят Деливератора да ги изпревари с черната си колесница, обгърната от „пеперони“ огън.

Логлото отгоре — изписаното с двойна инверсионна следа „Си Ес Ви-5“, представлява тяло от електрическа светлина, съставено от

неизброими клетки. Всяка клетка е проектирана в Манхатън от имидженери, който с дизайна на едно лого изкарват повече пари, отколкото един Деливератор за цял живот. Въпреки усилията им да се открият всички тези емблеми се сливат, особено при скорост сто и двайсет километра в час. И все пак „Коза Ностра Пица“ № 3569 се забелязва лесно заради билборда — широк и висок дори и според сегашните раздути стандарти. Всъщност самият тумбест франчайз сякаш не е нищо повече от ниската основа на огромните колони от арамидно влакно, издигащи билборда високо горе в небесната твърд на търговските марки. Марка регистрада, бейби.

Билбордът е класика в жанра, а не някаква си там измишльотина от някоя мимолетна рекламна кампания на Мافията. Това е официално изявление, паметник, построен, за да векува. Прост и изпълнен с достойнство. Изобразява Чичо Енцо, издокаран в един от своите италиански костюми. Тънките райета блещукат и се гънат като сухожилия. Квадратът на джоба сияе. Косата му е съвършена, пригладена назад с помада, която никога не пада. Краищата на всеки кичур са подрязани равно от братовчеда на Чичо Енцо, Арт Бръснаря, който управлява втората по големина верига от евтини салони за подстригване в света. Гордо изправеният Чичо Енцо не точно се усмихва — но несъмнено в погледа му проблясва блага искрица. Не позира като модел, а стои там, както би стоял и вашият чичо, а до него пише:

МАФИЯТА

Имате приятел в семейството!

Платено от фондация „Наша работа“

Билбордът е полярната звезда на Деливератора. Той знае, че когато стигне онова място на СиЕсВи — 5, където долният ъгъл на таблото е скрит зад псевдоготическите стъклописни арки на тукашния франчайз „Райските врата на преподобния Уейн“, е време да се прехвърли в десните платна, където се моткат дебилите и кукленските колички — напосоки, нерешително, оглеждайки всяка отбивка към

крайпътните франчайзи, сякаш не знаят обещание ли крие, или заплаха.

Той отрязва пътя на кукленска количка, на семеен микробус, маневрира покрай съседното „Купи и отлети“ и навлиза в „Коза Ностра Пица“ № 3569. Огромните тлъсти контактни пластири недоволстват, квичат, но се задържат върху патентования паваж със силно сцепление на корпорация „Феърлейнс“ и го вкарват в улея. Това е хубаво, това за него означава висок оборот, бързо действие — давай, давай. Докато спира със скриптене, електромеханичният люк отстрани на колата му вече се отваря, за да разкрие празните жлебове за пици. Вратата щраква и се сгъва обратно като бръмбарово крило. Жлебовете чакат. Чакат горещи пици.

Чакат ли, чакат. Деливераторът надува клаксона. Нещо не е наред.

Прозорецът се отваря. Това не бива да се случва. Можете да погледнете папката на „Коза Ностра Пица университет“ и да прегледате цитата за *прозорец, улей, експедиция*. Там са описани всички процедури за този прозорец — включително, че не бива никога да се отваря. Освен ако нещо не се е объркало.

Прозорецът се отваря и — седнали ли сте? — от него бълва дим. Деливераторът чува нестройно жужене сред металния ураган, носещ се от уредбата, и разбира, че това е аларменият сигнал за дим, идващ от вътрешността на сградата.

Заглушителят на стереоуредбата. Потискаща тишина. Тъпанчетата му се разгъват. Прозорецът бръмчи от писъка на алармата. Колата бездейства и чака. Люкът е стоял отворен прекалено дълго — по електрическите контакти в дъното на жлебовете за пици полепват замърсяващи вещества от атмосферата и ще се наложи да ги чисти извънредно. Всичко върви точно както не трябва според папката, определяща всички ритми във вселената на пиците.

Вътре един абхазец с телосложение на футболна топка търчи насам-натам, разтворил папка. Използва резервната си шапка като клин, за да ѝ пречи да се затвори. Тича с походката на човек, носещ яйце в лъжица. Крещи на абхазки диалект. Всички управители на франчайзите на „Коза Ностра Пица“ в тази част на Долината са абхазки имигранти.

Не прилича на сериозен пожар. Деливераторът веднъж е попадал на истински пожар във Фермите на Меривейл — нищо не се виждаше от пушека. Това беше то: пушек, бълващ отникъде, чат-пат на дъното — оранжеви светлинни проблясъци, като гореща мълния високо в облаците. Този пожар не е такъв. Той е от онези, които пускат дим, колкото да задействат алармите. И с тия глупости му губят времето.

Деливераторът натиска продължително клаксона. Абхазкият мениджър се приближава до прозореца. Би трябвало да използва интеркома за разговори с шофьорите — може да каже каквото си ще и то веднага ще изпиука в колата на Деливератора. Но не, той трябва да разговаря с него очи в очи, все едно Деливераторът е някакъв шибан каруцар. Лицето му е зачервено, поти се, очите му се подбелват, докато се мъчи да се сети за думите на английски.

— Пожар. Малък — отронва той.

Деливераторът не отговаря нищо. Защото знае, че всичко това се записва на видео. После записът ще бъде изпратен в „Коза Ностра Пица университет“, където ще бъде анализиран в научна лаборатория по пица мениджмънт. Ще го показват на студентите в Пица университета — може би тъкмо на онези студенти, които ще заменят този тук, след като го уволнят като учебнически пример за начин да си прецакаш живота.

— Нов работник... сложил обяд в микровълнова... вътре фолио... бум! — обяснява управителят.

Абхазия е била част от шибания Съветски съюз. Новопристигнал емигрант от Абхазия, опитващ се да работи с микровълнова печка — това е все едно дълбоководен тръбен червей да извършва мозъчна операция. Откъде ги намериха тия? Няма ли американци, които да могат да опекаат една смотана пица?

— Дай една пица — казва Деливераторът.

Думата „пица“ връща рязко типа в днешния век. Той затръшва прозореца и потушава безмилостното врецене на алармата.

Нипонски робот-ръка изважда пицата навън и я пъха в горния жлеб. Люкът се затваря над нея.

Докато Деливераторът излиза от улея, набира скорост, проверява адреса, изписан върху предното стъкло и решава дали да завие надясно или наляво, то се случва. Уредбата му пак замлъква — по команда на бордовата система. Лампите в кабината светват в червено. *Червено.*

Зумерът забръмчава. Светодиодните цифри на предното стъкло, повтарящи онези върху кутията на пицата, проблясват: 20.00.

Току-що са пробутали на Деливератора пица, изпечена преди цели двайсет минути. Той проверява адреса — дотам има двайсет километра.

---

[1] Анди Грифит (1926) — популярен американски комик. Бенсънхърст — квартал на Ню Йорк, символ на „традиционните ценности“. — Бел.прев. ↑

## 2

Деливераторът неволно надава рев и надува газта. Емоциите му подсказват да се върне и да убие онзи управител — да извади мечовете от багажника, да се гмурне като нинджа през малкото прозорче, да го проследи през хаоса и блъсканицата между микровълновите печки и да се сблъскат в кулминационен нагъл апокалипсис. Но същото си го мисли и когато някой го изпревари на шосето, ала никога не го е правил наистина — засега.

Може да се справи. По силите му е. Той усилва оранжевите предупредителни светлини до максимална яркост и включва фаровете на автофлаш. Изключва предупредителният сигнал и застопорява уредбата на „Таксискан“ — програмата за прослушване на всички честоти на таксиджиите, в търсене на интересен трафик. Не разбира и една шибана дума. Можете да си купите касети — „Карайте и учете“ — и да научите таксилинга. Това е много важно, за да се хванете на работа в този бизнес. Твърди се, че бил на основата на английския, но не можеш да разпознаеш и една дума на сто. Ала все пак можеш да добиеш представа. Ако на това шосе стане някоя беля, те ще дърдорят за нея на таксилинга, ще го предупредят, така че да не...

Той стисва кормилото  
*попаднал в задръстване*

очите му се опулват, усеща как натискът ги избутва навътре в черепа

*или пък заседнал зад мобилна къща*  
мехурът му ще се пръсне  
*и да достави пицата*

О, Господи, о, Господи със закъснение

22:06 — цифрите са увиснали върху предното стъкло. Единственото, което вижда, единственото, за което може да мисли е 30:01.

Таксиджиите си шушукат за нещо. Таксилинга е мелодичен брътвеж, придружен от няколко резки чужди звука — като масло,



подправено с натрошено стъкло. Постоянно чува „такса“. Тия вечно дърдорят за шибаните такси. Чудо голямо. Какво става, ако доставиш клиента си

*със закъснение,*

ще получиш по-малък бакшиш ли? Чудо голямо.

Голямо забавяне на кръстовището на СиЕсВи-5 и шосето за Оаху, както обикновено — единственият начин да го избегнеш е да цепиш направо през Конюшните на Уиндзор Хайтс.

Всичките КУХ са с едно и също разположение. При създаване на нов бърбклав Строителна корпорация КУХ изравнява всякакви планински райони и отклонява течението на всички големи реки, заплашващи да осуетят разполагането на улиците по този план, ергономично проектиран така, че да поощрява безопасността на движението. Деливераторът може да влезе в Конюшните на Уиндзор Хайтс отвсякъде — от Феърбанкс през Ярославъл до специалната икономическа зона Шенжен, и да се ориентира.

Но след като си носил пици във всички къщи в КУХ до една, по няколко пъти, започваш да опознаваш малките им тайни. Деливераторът е от тия. Той знае, че в стандартните КУХ съществува само един двор — един-единствен двор — който ти пречи да влезеш през предния на бърбклава и направо да излезеш през задния. Ако те е гнус да караш по тревата, може да криволичиш из КУХ цели десет минути. Но ако ти стиска да оставиш дири през въпросния двор, цепиш направо през центъра.

Деливераторът познава този двор. Доставял е там пици. Оглеждал го е най-подробно, запомнил е разположението на сайванта и на масата за пикник — може да ги намери дори и в тъмното. Знае, че ако някога и това му дойде на главата — пица на двацет и три минути, километри път и забавяне на кръстовището на СиЕсВи-5 и Оаху, той може да влезе в Конюшните на Уиндзор Хайтс (електронната му виза на доставчик ще вдигне автоматично бариерата), да изсвисти по булевард „Херитидж“, да изправи завоя към „Строубридж Плейс“ (като пренебрегне знака „УЛИЦА БЕЗ ИЗХОД“, ограничението на скоростта и идеограмите „ВНИМАНИЕ, ДЕЦА“, така щедро набучени по КУХ), да разкърти амортизьорите с мощните си двигатели, да профучи по алеята към „Строубридж съркъл“ № 15, да свие рязко вляво покрай бараката в задния двор, да се бутне в задния двор на „Мейъпъл плейс“

№84, да не се нахака в масата за пикник (сложна работа), да влезе в тяхната алея, да излезе на „Мейъпъл“ и оттам да хване шосето за Белууд Вали, водещо право към изхода на бърбклава. Полицията на КУХ може да го причаква на изхода, но техните ТПГ — апарати за нанасяне на тежки повреди по гумите — сочат само в една посока: те могат да задържат хората отвън, но не и вътре.

Тази кола може да развива такива шибани скорости, че ако някое ченге отхапе от поничката си, когато Деливераторът навлиза в булевард „Херитидж“, вероятно когато гумите на Деливератора изсвирят по „Оаху“, още няма да е преглътнал залька.

Тънк. На предното стъкло грейват още червени светлини — има пробив в защитата на периметъра на автомобила.

Не. Не може да бъде.

Някой хвърля сянка отгоре му. Точно отляво. Човек на скейтборд, каращ по шосето плътно зад него, тъкмо докато той нахвърля векторите си за приближаване към булевард „Херитидж“.

Деливераторът, в разстроено си състояние, си е позволил да го „пунват“. Идва от „харпун“. Това е голям кръгъл уплътнен електромагнит, прикрепен към кабел от арахнофибър. Току-що харпунът направи „тънк“ на гърба на колата на Деливератора и залепна. На три метра зад него собственикът на проклетото приспособление сърфира — хванал е Деливератора да го вози. Кара си скейтборда, все едно кара водни ски и го тегли лодка.

В огледалото за задно виждане — оранжеви и сини проблясъци. Паразитът не е просто някакъв пънкар, който си прави кефа, а бизнесмен, печелещ пари. Комбинезонът в оранжево и синьо, цял издут от подплатата от синтерован бронегел, е Куриерска униформа. Куриер от „РадиКС“ — Радикална Куриерска Система. Също като пощаджия с велосипед, но сто пъти по-досаден, защото тези не натискат педалите със собствена сила, а ти се лепват и те бавят.

Естествено. Деливераторът бързаше, със сияещи светлини, с пищящи контактни пластири. Най-бързият на шосето. Естествено, че Куриерът ще избере тъкмо него, за да му се лепне.

Няма нужда да се плаши. Като мине напъряко през КУХ, ще му остане много време. Задминава една по-бавна кола в средното платно, после рязко я изпреварва. Куриерът ще трябва да се откачи, инак ще се натресе странично в по-бавната кола.

Готово. Куриерът вече не го следва на три метра отзад — той е тук и наднича през задното стъкло. Предугадил е маневрата и се е увил във влакното, прикрепено към дръжка с електрическа макара и сега се намира върху покрива на пицамобила, а предното колело на скейтборда му се е завряло под задната броня на Деливератора.

Ръка в оранжево-синя ръкавица, увита в прозрачен пластмасов лист, се протяга напред и плясва по страничния му прозорец. Току-що лепнаха на Деливератора стикер. Стикерът е трийсет сантиметра в диаметър и на него с големи оранжеви печатни букви, отпечатани наобратно, за да може да ги прочете отвътре, пише:

## ВЕХТИ НОМЕРА

Едва не пропуска завоя за Конюшните на Уиндзор Хайтс. Набива спирачки и изчаква пътят да се изчисти, за да прецапа през бордюра и за да влезе в бърбклава. Граничният пост е добре осветен, митничарите — готови да претърсят всички гости (и да им пребъркат всичките кухни и отвори, ако са съмнителни лица). Но щом системата за охрана усеща, че колата е на „Коза Ностра Пица“, портата се отваря сякаш по магия — просто доставка, господине. А когато влиза, Куриерът — тоя цирей на гъза му — махва на граничната полиция! Ега ти гадта! Все едно постоянно влиза тук!

Вероятно наистина влиза постоянно. Взема важни лайна от важни хора от КУХ и ги доставя в други КНЕОФПи — Квазинационални единици, организирани на франчайз принцип. Пренася ги през митниците. С това се занимават Куриерите. Все още.

Той кара твърде бавно — загубил е цялата набрана инерция. Закъснява. Къде е Куриерът? Аха, отпуснал е малко кабела и пак го следва отзад. Деливераторът знае, че този смотаняк го очаква голяма изненада. Може ли да се закрепил върху тъпия си скейтборд, докато го подмятат по смачканите останки от детски триколесни велосипедчета със сто километра в час? Сега ще разберем.

Куриерът се навежда назад — Деливераторът не може да се съдържи да не гледа в огледалото за обратно виждане. Навежда се назад като воден скиор, оттласква се от скейтборда и се плъзва до него. Сега

се возят рамо до рамо по булевард „Херитидж“, и *пляс!* — нов стикер, този път на предното стъкло! На него пише:

## ХИТЪР ХОД, ДРИСЪК!

Деливераторът е чувал за тези стикери. Свалянето им отнема цели часове. Ще трябва да откара колата на сервиз и да се изръси трилиони долари. Сега дневният ред на Деливератора включва две точки: да се отърве от тая улична отрепка на всяка цена и да достави шибаната пица в интервала от

24:23

следващите пет минути и трийсет и седем секунди.

Това е то. Трябва да внимава повече по пътя. Той завива в страничната уличка без предупреждение — може би се надява да нацепи куриера в пътния знак на ъгъла. Не става. Който е умен, гледа предните ти гуми, вижда те накъде завиваш и не можеш да го изненадаш. Карай по „Строубридж плейс“! Толкова дълга му се струва тази улица — по-дълга, отколкото я помни. Естествено, нали бърза. Вижда светлините на колите напред — коли, паркирани покрай шосето. Тези трябва да са паркирани в кръга. Ето я и къщата. Синя двуетажна къщичка от леки винилови плоскости с едноетажен гараж отстрани. Той превръща тази алея в център на своята вселена, изхвърля Куриера от ума си, опитва се да не мисли за Чичо Енцо и за това какво ли прави той в момента. Може би е в банята или пък сере, или се люби с някоя актриса, или пък учи някоя от двацет и шестте си внучки на сицилиански песни.

Полегатата алея запраща предното му окачване чак при двигателя, но то окачването е затова. Заобикаля колата, спряла на алеята — сигурно тази вечер имат гости, не си спомняше тези хора да карат „Лексус“ — пресича през плета в страничния двор, търси бараката — онази барака, в която абсолютно не бива да се връзва

*няма я, съборили са я*

*следващият проблем — масата за пикник в съседния двор  
чакай, има ограда, кога пък са сложили ограда?*

Не е моментът да бие спирачки. Трябва да набере скорост и да събори оградата, без да губи инерция. Това е просто дъсчена ограда, висока метър и двайсет.

Оградата рухва като нищо. Той губи може би десет процента от скоростта. Но странно, оградата изглеждаше *стара*... Може би някъде е завил в погрешна посока, осъзнава той, щом се катапултира и рухва в празен плувен басейн.

Ако басейнът беше пълен с вода, нямаше да е толкова зле — може би колата щеше да оцелее и той нямаше да дължи на „Коза Ностра Пица“ нов автомобил. Но не, той се врязва в отсрещната стена на басейна като пикиращ бомбардировач — звукът е по-скоро като от експлозия, отколкото като от катастрофа. Предпазната възглавница се надува и секунда по-късно спада като завеса, разкриваща му структурата на неговия нов живот: той е заседнал в потрошена кола сред празен басейн посред КУХ, сирените на държавната сигурност на бърбклава се чуват все по-близо, а над главата му една пица е надвиснала като острието на гилотина и на нея пише 25:17.

— Закъде беше пицата? — пита някой. Жена.

Той поглежда през разкривената рамка на прозореца, сега обрамчен от фрактален орнамент от кристализирало предпазно стъкло. Куриерът говори. Куриерът не е мъж, а момиче. Шибана тийнейджърка. Тя е чиста и невредима. Плъзнала се е със скейтборда в басейна и сега щъка напред-назад от единия край до другия — изкачва се почти до перваза, обръща, плъзга се надолу и се изкачва по отсрещната страна. Държи харпуна в дясната си ръка — електромагнитът е намотан до дръжката и прилича на някакъв странен широкообхватен междугалактически лъч на смъртта. Гърдите ѝ лъщят като на генерал, окичени със стотици малки лентички и медал-чета — само дето всеки от четириъгълниците не е орденска лентичка, а баркод. Баркод с номер на самоличността, който я праща в друг бизнес, на друго шосе или в друг КНЕОфП.

— Йо! — поздравява тя. — Та, закъде е пицата?

Той умира, а тя си\_ подрипва\_.

— Белите колони. „Огълторп съркъл“ №5.

— Мога да я отнеса. Отвори люка.

Сърцето му се раздува двойно по-голямо от нормалните си размери. В очите му напират сълзи. Възможно е да оживее. Натиска един бутон и люкът се отваря.

При следващата си обиколка около орбитата на басейна Куриерката изважда пицата от жлеба. Деливераторът трепва — представя си как чесновата гарнитура се нагъва на акордеон при сблъсъка със задната стена на кутията. После тя я пъхва под мишница. Тази гледка идва в повече на Деливератора, той не може да я понесе.

Но тя ще я отнесе, където е нужно. На Чичо Енцо не му влиза в задълженията да се извинява за гадни, смачкани, студени пици — само за закъснели с доставката.

— Хей — подвиква той. — Вземи това.

Деливераторът протяга облечената си в черно ръка през счупения прозорец. Бял правоъгълник блясва в сумрака на задния двор: визитна картичка. Куриерката я грабва на следващото минаване. На картичката пише:

#### ХИРО ПРОТАГОНИСТ

Последният хакер на свободна практика  
Най-великият боец е мечове в света  
Нещатен сътрудник  
на Централната Разузнавателна Корпорация  
Специалист не софтуерно разузнаване  
(музика, филми и микрокод)

На гърба на професионален жаргон е обяснено как да се свържеш с него: телефонен номер. Универсален гласов код за телефонен локатор. Пощенска кутия. Адресът му в половин дузина електронни комуникационни мрежи. И адрес в Метавселената.

— Тъпо име — отбелязва тя и пъхва картичката в едно от стотиците джобчета по комбинезона ѝ.

— Но ти никога няма да го забравиш — твърди Хиро.

— Щом си хакер...

— Как така разносям пици ли?

— Позна.

— Защото съм хакер на свободна практика. Виж какво, както и да ти е името... Длъжник съм ти.

— Казвам се Уай Ти — представя се тя, оттласва се на няколко пъти с крак от басейна, набира енергия. Излита от басейна като изстреляна с катапулта и изчезва. Умните колела на скейтборда ѝ — многобройни спици, които се свиват и разтягат в зависимост от земния релеф — я пренасят през поляната като бучка масло по нагорещен тефлон.

Хиро, който от трийсет секунди насам вече не е Деливераторът, излиза от колата, изважда мечовете си от багажника, закрепва ги на кръста си и се подготвя за задъхано среднощно бягство през територията на КУХ. Границата с Дъбовото имение е само на минути път оттук, той помни плана наизуст (горе-долу) и знае как действат ченгетата от бърбклавите, защото навремето е бил ченге. Затова има голям шанс да успее. Но ще е интересно.

Над него, в къщата-собственик на басейна, е светнала лампа. Децата го гледат през прозорците на спалнята си, топлички и пухкави в своите пижами „Малката Крипс“ и „Нинджа воин от Сала“, които биват или огнеупорни, или неканцерогенни, но никога и двете едновременно. Татко излиза през задния вход, нахлузвайки яке. Хубаво семейство — здраво семейство в къща, пълна със светлина. Също като онова семейство, част от което беше и той само преди трийсет секунди.

### 3

Хиро Протагонист и Виталий Чернобил, съквартиранти, разпускат вкъщи. „Вкъщи“ е просторно помещение шест на девет метра в един склад в Ингълууз, Калифорния. Подът е от бетонни плочи, ръждясали стоманени стени ги отделят от съседните помещения. Има — това е белег на изисканост и лукс — и плъзгаща се стоманена врата със северозападно изложение. В миговете, когато слънцето залязва над лосанджелиското летище, тя пропуска по някой червен лъч. От време на време някой „777“ или Свързвук транспорт „Сухой/Кавзаки“ минава през слънцето и затулва залеза с корпуса си или просто изцапва червената светлина с реактивните си газове и заплита успоредните лъчи в пъстра шарка на стената.

Но има и по-лоши места за живеене. Точно тук, в този склад, има къде-къде по-лоши места. Само големите помещения като това си имат собствени врати. В повечето се влиза през общ товарен док, водещ към лабиринт от широки ръждясали стоманени коридори и товарни асансьори. Това са бордеи, метър и половина на три метра и три на три метра, където хората от племето яноама готвят боб и варят шепи листа от кока над купчини горящи лотарийни билети.

Шушука се, че в старите времена, когато складът бил използван по предназначение (а именно, осигуряване на евтина допълнителна складова площ на калифорнийците, притежаващи твърде много материални богатства), някакви предприемачи дошли в парадния офис, наели с фалшиви документи няколко стаички три на три, струпали там стоманени варели, пълни с токсични химически отпадъци, а после ги зарязали и оставили Корпорация „Складове за вас“ да се оправя с тях. Според тези слухове корпорацията просто им турила катинара и ги отписала. И сега, твърдят имигрантите, това химическо привидение се явява в определени стаи. Те плашат с тази история децата си, за да не се опитват да се вмъкнат в заключените с катинар помещения.

Никой никога не се е опитвал да влезе с взлом в стаята на Хиро и Виталий — вътре няма нищо за крадене, а на този етап от живота си



никой от двамата не е достатъчно важен, че да го убиеш, отвлечеш или разпитаеш. Хиро притежава чифт хубави японски мечове, но винаги ги носи със себе си и цялата идея да откраднеш тези фантастично опасни оръжия за набедения престъпник е свързана с изначално присъщи ѝ опасности и противоречия: когато се бориш, за да завладееш меч, човекът, който стиска дръжката, винаги печели. Хиро има също и доста сносен компютър, който обикновено взема със себе си, когато излиза. Виталий е собственик на половин кашон „Лъки Страйк“, електрическа китара и тежък махмурлук.

В момента Виталий Чернобил се е изтегнал неподвижно на футона, а Хиро Протагонист седи със скръстени крака до ниска масичка в японски стил. Масичката представлява товарен палет, подпрян със строителни блокчета. Докато слънцето залязва, светлините на многобройни неонов надписи, греещи от франчайз гетото — естественият ареал на този склад — пропъждат червените му лъчи. Тази светлина, известна като логло, изпълва тъмните ъгли на стаята с крецящи, прекалено наситени цветове.

Хиро има кожа с цвят капучино и щръкнали подкастри раста-плитки. Косата му вече не заема толкова голяма площ от главата му като навремето, но той е млад, изобщо не е плешив или оплешивяващ, а лекото олисяване само подчертава още повече високите му скули. Носи лъскави очила, опасващи наполовина главата му. В дръжките на очилата са монтирани малки слушалки, напъхани в ушните му миди.

Слушалките притежават вградена способност да заличават някои звукове. Тези неща работят най-добре при постоянен шум. Когато гигантските реактивни самолети се засилват по пистата отсреща, звукът е сведен до тихо драскащо жужене. Но когато Виталий Чернобил изпраска някое експериментално китарно соло, Хиро го заболяват ушите.

Очилата хвърлят лека димна завеса върху погледа му и отразяват изкривен широкоъгълен образ на бляскаво осветен булевард, отплуващ в безкрайния мрак. Този булевард не съществува в действителност — това е компютърно генериран изглед от въображаемо място.

Под този образ се виждат очите на Хиро — приличат на азиатски. Наследил ги е от майка си — корейка от Япония. Останалото прилича повече на баща му, тексаски африканец от армията, от времето преди тя да се разцепи на няколко конкурентни организации

като Защитната система на генерал Джим и Националната охрана на адмирал Боб.

Върху палета има четири неща: бутилка скъпа бира от Пугет саунд, която Хиро всъщност не може да си позволи; дълъг меч, известен в Нипон като *катана*, и къс, наричан *уакизаши*. Бащата на Хиро ги плякоса от Япония, след като Втората световна война се превърна в атомна. Има и компютър.

Компютърът представлява неизразителен черен клин. Кабел няма, но от един отвор отзад излиза тясна прозрачна пластмасова тръбичка, която се вие в спирала по палета и по пода и се пъха в грубо инсталирана фиброоптична фасунга над главата на спящия Виталий Чернобил. През центъра на пластмасовата тръбичка минава тънко като косъмче оптично влакно, което пренася купища информация напред-назад между компютъра на Хиро и останалия свят. За да се прехвърли същото количество информация на хартия би трябвало да уредят товарен „Боинг 747“, претъпкан с телефонни указатели и енциклопедии да долита в стаята им на всеки две минути, докато свят светува.

Хиро всъщност не може да си позволи и компютъра, но му се налага да има такъв. Той е оръдието на труда му. В световната общност на хакерите Хиро е талантлив скиталец. Този начин на живот му се струваше романтичен само преди пет години. Но в мрачната светлина на пълната зрелост, което в сравнение с времето, когато си бил на двайсетина години, е като неделната сутрин в сравнение със съботната вечер, Хиро ясно вижда какво означава той: няма пукната пара, няма и работа. А само преди някакви си седмици кариерата му на разносвач на пици — единствената безсмислена, безперспективна работа, която наистина му харесва — приключи. Оттогава той набляга много повече на допълнителната си работа, резерва за спешни случаи: нещатен сътрудник на свободна практика на ЦРК, Централна разузнавателна корпорация, със седалище Лангли, щата Вирджиния.

Бизнесът е прост. Хиро събира информация. Това може да са клюки, видеозаписи, аудиозаписи, фрагмент на компютърен диск, ксерокопие на документ. Може да е дори виц на тема последното раздухано в медиите бедствие.

Той я прехвърля в базата данни на ЦРК-Библиотеката, известна преди като Конгресната библиотека, но вече никой не я нарича така. На

повечето хора не им е съвсем ясно какво точно означава думата „конгрес“. А дори и значението на думата „библиотека“ вече е доста мъгляво. Навремето това е било помещение, пълно с книги, предимно стари. После започнали да включват и видеозаписи, плочи и списания. После цялата информация била конвертирана във форма за машинно разчитане, което ще рече в единици и нули. С разрастването на броя на медиите материалът ставал все по-актуален, а методите за търсене в Библиотеката — все по-сложни и накрая се стигнало дотам, че вече нямало съществена разлика между Конгресната библиотека и Централното разузнавателно управление. Случайно това съвпаднало с момента, когато властта и без това се разпадала. Така че те се слели и изтърсили на борсата купища тлъсти акции.

Милиони други нещатни сътрудници на ЦРК прехвърлят милиони други фрагменти по едно и също време. Клиентите на ЦРК, предимно едри корпорации и Суверени, ровят из библиотеката в търсене на полезна информация, и ако нещо от приноса на Хиро им влезе в работа, тогава му плащат.

Преди година той прати цял първи чернови вариант на филмов сценарий, който открадна от кошчето за боклук на един агент в Бърбанк. Половин дузина студиа поискаха да го прегледат. От него Хиро яде и си почива половин година.

После настанаха по-оскъдни времена. Той научи по трудния начин, че 99 процента от информацията в Библиотеката така и си остава неизползвана.

Пример: след като някакъв Куриер му спомена за съществуването на Виталий Чернобил, няколко седмици той интензивно проучваше новия музикален феномен — възхода на украинските ядрени фъз-гръндж колективи в Ел Ей. Внедри в Библиотеката най-изчерпателни бележки за тази тенденция, включително видео– и аудиозаписи. Нито една звукозаписна компания, агент или рок критик не си направи труда да влезе там.

За Хиро в това има нещо еротично. Отчасти, защото не е правил сносен секс вече от няколко седмици. Но има и още нещо. Баща му, години наред разквартируван в Япония, беше маниак на тема камери. Постоянно мъкнеше камери от командировките си в Далечния изток, опаковани в многобройни защитни обвивки, така че като ги вадеше, за да ги покаже на Хиро, беше все едно да гледаш изтънчен стриптийз —

докато най-сетне се покажеха изпод всичките тези черна кожа и найлон, ципове и каишки. А когато обективът най-сетне се оголеше — въплътено чисто геометрично уравнение, едновременно така мощно и така уязвимо, единствената мисъл на Хиро беше, че това е като да ровиш из фусты и бельо, и големи срамни устни, и малки срамни устни... Чувстваше се гол, слаб и храбър.

Обективът вижда половината вселена — онази половина над компютъра, която включва и преобладаващата част от Хиро. По този начин той може да следи къде се намира Хиро и накъде гледа.

Вътре в компютъра има три лазера — червен, зелен и син. Те са достатъчно мощни да произведат ярка светлина, но не дотам, че да прогорят очното ти дъно и да ти сварят мозъка, да ти изпържат фронталния лоб и да ти излазерят останалите. Както всеки е учил в началното училище, тези три светлинни цвята се съчетават с различен интензитет и възпроизвеждат всички цветове, които окото на Хиро е способно да различи.

По този начин тънък лъч във всеки възможен цвят може да бъде изстрелян от вътрешността на компютъра и нагоре през лещата тип „рибешко око“ във всяка една посока. Чрез използването на електронни огледала вътре в компютъра лъчът може да бъде насочван напред-назад по лещите на Хировите очила кажи-речи по същия начин, както електронният лъч в телевизора рисува по вътрешната повърхност на епонимната телевизорна тръба. Полученият в резултат на това образ увисва в пространството пред погледа на Хиро към Реалността.

Чрез леките разлики в образа пред всяко око се получава триизмерна картина. С промяната на образа седемдесет и два пъти в секунда той може да бъде накаран да се движи. Ако подвижният триизмерен образ се рисува с разделителна способност 2К пиксела за всяка страна, той става възможно най-отчетлив за окото, а чрез надуването на стерео дигитален звук в малките слушалки движещите се картини добиват съвършено реалистичен саундтрак.

Затова Хиро всъщност изобщо не е тук. Той се намира в една компютърно генерирана вселена, която компютърът му рисува върху очилата и надува в слушалките. На съответния жаргон това въображаемо място е известно като Метавселената. Хиро прекарва

много време в тази Метавселена. Тя направо изравнява склада със земята.

Хиро приближава Улицата. Тя е Бродуей и Шанз Елизе на вселената. Това е ярко осветеният булевард, който се вижда, миниатюризиран и обърнат наопаки, като отражение в стъклата на очилата му. Той не съществува в действителност. Но точно сега милиони хора се разхождат напред-назад по него.

Измеренията на Улицата са фиксирани с протокол, изкован от нинджитите-повелители на компютърната графика от Глобалната мултимедия протокол група към Асоциацията за Изчислителни машини. Улицата прилича на великолепен булевард, опасващ целия екватор на черна сфера с радиус малко повече от десет хиляди километра. Това е равно на 65 536 километра в диаметър, което е значително повече от земния екватор.

Числото 65 536 е странна цифра за всеки, освен за хакера, който го разпознава по-бързо и от майчината си дата на раждане: то представлява 2 на степен — 2 на 16-та степен, ако бъдем точни. Дори и степенният показател 16 е равен на две на четвърта степен, а четири — на две на втора. Заедно с 256, 32 768 и 2 147 483 648, 65 536 е един от крайъгълните камъни на хакерската вселена, в която две е единственото важно число, защото компютърът разпознава точно толкова цифри. Едната от тези цифри е 0, а другата — 1. Всяко число, получено чрез фетишистко умножаване на двойки помежду си и вадене чат-пат на единица, хакерът разпознава мигновено.

Както всяко едно място в Реалността, и Улицата подлежи на развитие. Предприемачите могат да строят свои собствени малки улици, излизащи от главната. Могат да слагат знаци, да строят сгради и паркове, както и неща, които не съществуват в Реалността, като например огромни, реещи се в небето светлинни шоута, специални квартали, където се пренебрегват правилата на триизмерното пространство-време и зони за свободни битки, където хората ходят да се преследват и убиват.

Единствената разлика е в това, че Улицата не съществува в действителност — това е само компютърен графичен протокол, записан някъде на лист хартия. Никое от всички тези неща не се

изгражда веществено. Те са по-скоро компютърни програми, предоставени на публиката по световната мрежа от фиброоптични кабели. Когато Хиро влиза в Метавселената, оглежда Улицата и вижда сгради и електрически надписи, прострели се в мрака и скриващи се зад извивката на кълбото, той всъщност съзерцава графичното представяне — потребителският интерфейс — на безброй разнообразни софтуерни продукти, разработени от големите корпорации. За да разположат всичко това на Улицата, те трябва да получат одобрение от Глобалната мултимедия протокол група, да закупят територия на Улицата, да бъдат причислени към зона, да получат разрешителни, да подкупят инспектори, изобщо пълна програма. Всичките пари, давани от тези корпорации, за да строят на Улицата, отиват във фонд под попечителство, собственост на ГМПГ, която се разпорежда с него. Този фонд предоставя средствата за разработване и разширяване на съоръженията, осигуряващи съществуването на Улицата.

Хиро има къща в квартал, граничещ с най-оживената част на Улицата. Според критериите на Улицата, кварталът е много стар. Преди около десет години, когато бе създаден протоколът на Улицата, той и още неколцина негови авери си заложиха парите, закупиха един от първите лицензи за разработване и построиха малък хакерски квартал. По онова време кварталът представляваше само малко петънце от светлина сред огромния мрак. Тогава Улицата беше само огърлица от улични лампи, опасваща черно кълбо в пространството.

Оттогава кварталът не се е променил много. Но не и Улицата. Приятелите на Хиро се усетиха навреме и набраха преднина в целия този бизнес. Някои от тях дори страшно забогатяха покрай него.

Ето защо Хиро притежава хубава голяма къща в Метавселената, но в Реалността се налага да дели със съквартирант стая шест на десет. Находчивостта при боравенето с недвижими имоти невинаги важи за всички вселени.

Небето и земята са черни като компютърен екран, върху който все още нищо не е нарисувано. В Метавселената винаги е нощ, а Улицата неизменно е ослепително ярка — същински Лас Вегас, освободен от всякакви физични и финансови ограничения. Но съкварталците на Хиро са много добри програмисти и затова кварталчето е подредено с вкус. Къщите изглеждат като истински

къщи. Има една-две репродукции на Франк Лойд Райт и няколко във викториански стил „ала фантазе“.

И затова излизането на Улицата винаги предизвиква шок — там височините са километрични. Това е Центърът, най-силно разработената част. По протежение на около двеста километра и в двете посоки броят на постройките се стапя кажи-речи до нула — остава само тънка верига улични лампи, очертали бели локви върху черната кадифена земя. Но Центърът — това са десет Манхатъна, извезани с неон и струпани един върху друг.

В реалния свят — планета Земя, Реалността — живеят между шест и десет милиарда хора. Във всеки един момент повечето от тях правят тухли от кал или разглобяват своите калашници. Може би един милиард от всички имат достатъчно пари, че да притежават компютър. Тези хора имат повече пари от всички останали, взети заедно. От тези един милиард потенциални собственици на компютри около една четвърт са си направили труда наистина да се обзаведат с такива, а на свой ред една четвърт от тях притежават машини, достатъчно мощни, за да поддържат протокола на Улицата. Това прави около шейсет милиона души, които могат да се намират на Улицата по всяко едно време. Добавете още около шейсет милиона, които не могат да си го позволят, но все пак ходят там — използват обществени компютри, или училищните и служебните. По всяко едно време броят на хората по Улицата е два пъти колкото населението на Ню Йорк.

Тъкмо затова проклетото място е така мощно застроено. Сложете надпис или постройте сграда на Улицата, и стоте милиона най-богати хора на Земята, най-големите тежкари и най-яките връзкари ще я виждат през всеки един ден от живота си.

Улицата е широка сто метра, а по средата ѝ минава тясна монорелсова линия. Монорелсата е безплатна програма за обществено ползване, чрез която потребителите могат да се придвижват по Улицата бързо и без сътресения. Много хора само се возят напред-назад с нея и зяпат пейзажа. Когато преди десет години Хиро видя това място за първи път, монорелсата все още не беше написана. За да обикалят насам-натам, на него и на приятелите му им се налагаше да пишат програми за коли и мотоциклети. Изкарваха софтуера си и го пришпорваха сред черната пустиня на електронната нощ.

## 4

Уай Ти бе имала честта да наблюдава мнозина млади Клинтове да забиват сладките си личица в празни басейни из бърбклавите по време на неоторизирани нощни препускания, но те винаги караха скейтборд, никога кола. Нощният пейзаж в предградията притежава много странна красота, ако се загледаш в него.

Хайде пак на дъската. Тя се носи през двора върху комплект умни колела „РадиКС Марк IV“. Мина на въпросните вълшебни колелца, след като в списание „Трашър“ се появи следната реклама:

### КЪЩАНО МЕСО

Това ще видите в огледалото, ако сърфирате на хилава дъсчица с тъпи прикрепени колелца и се сблъскате с броня, гуми регенерат, лайняна пряспа, убити по пътя животни, кормилен лост, траверса или пешеходец в безсъзнание.

Ако според вас не е така, значи сте сърфирали по твърде много призрачни алеи. Всички тези пречки, както и други, са били наблюдавани неотдавна по протежение на дълга километър и половина отсечка по шосето за Ню Джърси. Всеки сърфист, опитал се да измине този маршрут върху дървен кютук, после ще киха мозък през носа.

Не слушайте така наречените пуристи, които твърдят, че всяка пречка може да се прескочи. Професионалните Куриери знаят: ако сте се закачили за автомобил, движещ се достатъчно бързо и за забавление, и за печалба, времето ви за реакция е съкратено до десети от секундата — дори и по-малко, ако сте навили въжетото почти докрай.



Закупете комплект умни колела „РадиКС Марк II“ — по-евтино е от пълен регенерат на повърхността, а и много по-забавно. Умните колела използват сонар, лазерен далекомер и радар с милиметрови вълни за идентифициране на брони и други отломки далеч преди да ги забършете.

Не се оставяйте да ви Направят На Нищо — ъпгрейднете се днес!

Това бяха мъдри слова. Уай Ти купи колелата. Всяко от тях се състои от главина, от която излизат многобройни яки спици. Всяка спица се сгъва на пет части и завършва с дебела подложка с гумена подметка, която се върти на шарнир. Колелата се въртят, подложките стъпват по земята една след друга и почти се сливат в една непрекъснатата гума. Ако се натъкнеш на бабуна, спиците се свиват и минават по нея. Ако уцелиш дупка, робозъбците се гмурват в асфалтовите ѝ дълбини. И в двата случая по този начин ударът се абсорбира — никакви тупвания, размазвания, вибрации и крясъци не достигат до дъската и до високите маратонки „Конвърс“, с които сте стъпили на нея. Рекламата излезе права — без умни колела не можеш да си професионален шосеен сърфист.

Навременната доставка на пицата ще е нищо работа. Уай Ти се плъзва гладко от росната трева върху бордюра на шосето, набира скорост по бетона, сърфира надолу по склона и излиза на улицата. Леко трепване на дупето преориентира дъската — сега тя се носи по „Хоумдейл Мюз“ и си търси жертва. Черна кола, грейнала с гадни светлини идва насреща ѝ, подминава я с вой и се устремява към злочестия Хиро Протагонист. Нейните очила „РадиКС“ за нощно виждане потъмняват стратегически, за да неутрализират пакостното сияние на въпросната кола, зениците ѝ решават, че е безопасно да останат широко отворени и оглеждат шосето за признаци на движение. Плувният басейн се намираще на билото на този бърбклав — а сега надолу по стръмното. Само дето не е достатъчно стръмно.

Половин пресечка по-нататък в една странична уличка една кукленска количка — микробус задейства със стържене четирите си жалки цилиндъра. Тя я вижда по диагонал от сегашните си координати. Белите допълнителни фарове блясват мигом, когато шофьорът минава на D чрез R и N. Уай Ти се прицелва в бордюра, удря се в него на скорост, спиците на умните колела го забелязват и се свиват по нужния начин, и така тя безпрепятствено се плъзва от улицата на ливадата. Крачката оставят по ливадата диря от шестоъгълни следи. Логото на „РадиКС“, отпечатано огледално върху подложката на всяка спица, се щампова върху лайно от улично куче, червено от несмилаемата хранителна боя за месо.

Кукленската количка се отлепя от бордюра и тръгва да пресича улицата. Щом колата забърсва бордюра, се разнасят изтормозени катеричи писъци. Намираме се в Предградията, а там е по-добре да понамалиш продължителността на живота на своите гуми „Гудиър“ чрез неизменното им остъргване о бордюра, отколкото да рискуваш да бъдеш подложен на обществен остракизъм и изблици на масова истерия, задето си паркирал педя по-нататък, сиреч на сред улицата (*Няма нищо, мамо, оттук мога да стигна пеш до бордюра*) — заплаха за уличното движение, смъртоносна пречка за неуверените млади велосипедисти. Уай Ти е натиснала стартовия бутон на своя харпун и е развила метър корда. Замахва с нея и развърта харпуна над главата си като топка от южняшките равнини. Ще потанцува ламбада с тази бричка. Главата на харпуна, голяма колкото купа за салатата, свисти по орбитата си — това не е необходимо, но звучи готино.

Уцелването на кукленска количка изисква повече сръчност, отколкото би си представил един пешеходец тъкмо защото на пътя те за нищо не стават и по рождение им липсва стомана или някакво друго желязо, което МагнаПунът да захапе. Вече съществуват и суперпроводникови харпуни, които се залепват за алуминиевите плоскости чрез индуциране на вихрови потоци в самата плът на колата, превръщайки я неволно в електромагнит, но Уай Ти няма такъв. Те са запазената марка на печения бърбклавски сърфист, а тя, въпреки тазвечерното си приключение, не е такава. Харпунът ѝ залепва само за стомана, желязо или (леко) за никел. Единствената стомана в кукленските колички от тази марка е шасито.

Тя се привежда. Орбиталната равнина на харпуна ѝ е почти вертикална, при всяка обиколка той минава на косъм над блещукащия крайградски макадам. Щом натиска стартовия бутон, харпунът изхвърча от височина около един сантиметър под лек ъгъл нагоре, прелита през улицата, пъха се под шасито на кукленската количка и засмуква стоманата. Яко попадение, възможно най-якото за тази мъглявина от въздух, тапицерия, боя и маркетинг, известна като семеен микробус.

Реакцията е мигновена и находчива според критериите на Покрайнините. Този човек иска Уай Ти да се махне. Микробусът потегля като натъпкан с хормони бик, току-що уцелен в гъза от бодливата пика на пикадора. Човекът зад волана не е Мама. Кара младият Жребли, тийнейджърът, който от четиринайсетгодишен като всички останали момчета в този бърбклав всеки следобед си бие конски тестостерон в училищната съблекалня. Станал е грамаден, тъп и свършено предсказуем.

Кара лъкатушно — не може да контролира изцяло изкуствено напопаните мускули. Моделираното, облицовано с кожа в кестенов цвят кормило мирише на лосиона за ръце на майка му. Това направо го вбесява. Кукленската количка се юрва напред и забавя ход, юрва се и забавя ход, защото той натиска газта — настъпването на педала като че няма ефект. Той иска тази кола да е като мускулите му: да притежава повече мощ от онази, с която е наясно какво да прави. Вместо това тя му създава затруднения. Компромисно той натиска бутона, на което пише „МОЩНОСТ“. Другият бутон, с надпис „ИКОНОМИЯ“ изскача и предава Богу дух, като му напомня, все едно на учебна демонстрация, че двете неща се взаимноизключват. Малкото моторче на микробуса превключва и вече се чувства по-мощно. Докато фучи надолу по „Котидж Хайтс роуд“, пичът не вдига крак от педала на газта. Скоростта на микробуса е близо сто километра в час.

Наближавайки края на „Котидж Хайтс роуд“, където улицата излиза на „Белууд Вали роуд“, той съзира пожарен кран. Пожарните кранове в КУХ са многобройни — за безопасност, и със страхотен дизайн — заради цените на имотите. Не са като тумбестите железарии с щамповано име на някоя забравена от Бога леярна от времето на Индустиалната революция, покрити с козината на стотина най-разнообразно отлюспени пласта евтина градска боя. Тези тук са

месингови и всеки четвъртък сутрин ги лъскат работи — тръби, извисяващи се с достойнство над идеалната, химически присадена трева на бърбклавските дворни полянки и развяващи пред присъстващите потенциални огнеборци меню от три възможни маркуча. Разработени са на компютърен екран от същите естети, разработили и викторианските къщи, и изисканите пощенски кутии, и огромните мраморни пътепоказатели, стърчащи на всяко кръстовище като надгробни камъни. Разработени на компютърен екран, но с поглед към елегантността на миналото и забравеното. Пожарни кранове, които изисканите люде се гордеят да имат на полянката пред къщи. Пожарни кранове, които агентите по недвижими имоти няма нужда да заличават на снимките.

Тоя шибан Куриер ще умре, усукан около един такъв пожарен кран. Жребли Тестостерона ще се погрижи за това. Гледал е тази маневра по телевизията — а телевизията не лъже. Трик, който е оттренирал наум хиляди пъти. Набрал максимална скорост по „Котидж Хайтс“, докато върти волана, той ще дръпне ръчната спирачка. Задницата на микробуса ще подскочи. Досадното Куриерче ще изплющи като камшик на края на свръхздравия кабел. И ще се вреже в крана. Жребли Тийнейджъра, победоносецът, ще е свободен триумфално да се спусне по „Белууд Вали“ и още по-нататък в огромния свят на възрастните с тежкарските коли, свободен да върне просрочената видеокасета: „Воините от Сала IV — Последната битка“.

Уай Ти не знае нищо от това със сигурност, ала го подозира. Нищо от това не е реално. То е нейната реконструкция на психологическата среда вътре в кукленската количка. Тя вижда от километър как кранът се задава, вижда как Жребли посяга надолу към ръчната спирачка. Всичко е толкова очевадно. Жал й е за Жребли и подобните нему. Тя размотава кабела, отпуска го много хлабаво. Той завърта рязко кормилото, дърпа спирачката. Микробусът залита встрани и пропуска мишената. Не се получава така, както момчето иска — Куриерчето не изплющява встрани. Налага се тя да му помогне. Докато задницата му се върти, Уай Ти рязко намотава кабела, превръща подарената й ъглова инерция в устремена напред скорост и най-накрая се изстрелва покрай колата с повече от два километра в минута право към един мраморен надгробен камък, на който пише БЕЛУУД ВАЛИ РОУД. Отдръпва се, описва злостен завой, спиците й

задират паважа и я отгласват от надгробния камък. Почти докосва паважа с длан — толкова рязко е изхвърлянето. Спиците я набутват в желаната улица. Междувременно е изключила електромагнитната сила, която я прикрепяше към микробуса. Главата на харпуна се отлепя, прави карамбол върху паважа отзад и автоматично се изтегля, за да се обедини наново с дръжката. Уай Ти с фантастична скорост се насочва право към изхода на бърбклава.

Зад нея микробусът се нахаква странично в надгробния камък и проехтява експлозия, която отеква чак в червата ѝ.

Тя се промушва под бариерата и се гмурва в трафика по „Оаху“. Врязва се между две лъкатушещи, ревящи и скърцащи БМВ-та. Шофьорите им тозчас поемат уклончив курс в ревностно подражание на шофьорите на БМВ-та от рекламите — така се самоубеждават, че не са ги прецакали. Тя заема зародишна поза, за да мине под един голям камион, и изхвърча към бетонната бариера по средата на шосето. Сякаш лети към смъртта, но бетонните бариери са нищо работа за умните колела. Ниският бордюр на бариерата има такъв хубав наклон, сякаш нарочно са го разработвали за шосейни сърфисти. Тя се изкачва по него, насочва се леко надолу към шосето, каца плавно на платното и навлиза в движението. Там минава кола, и дори не ѝ се налага да изстрелва харпуна — просто се пресяга и го залепва за капака на багажника.

Шофьорът се примирява с участието си — не му пука, не се боричка с нея. Закарва я чак до входа на следващия бърбклав — Бели колони. Много южняшко, традиционно, от бърбклавите с апартейд. Над главния вход — голяма помпозна табела: САМО ЗА БЕЛИ. НЕПРИНАДЛЕЖАЩИТЕ КЪМ БЯЛАТА РАСА ПОДЛЕЖАТ НА ОБРАБОТКА.

Тя има виза за Бели колони. Уай Ти има визи за навсякъде. Тя стои там, на гърдите ѝ — малък баркод. Лазерът я сканира, докато върви към входа и имитационният вход се отваря пред нея. Портата е от ковано желязо, много натруфена, но изтормозените жители на Бели колони нямат време да висят без работа на входа на бърбклава и да наблюдават как портата бавно се отваря в цялата си старуюжняшка величествена подлост. Затова тя е монтирана на нещо като електромагнитен релсов дросел.

Уай Ти се плъзга по предвоенните обрамчени с дървета алеи на Бели колони, микроплантаия след микроплантаия — още се движи по инерция от остатъчния тласък от кинетична енергия, породен в горивото на Жребли Тийнейджъровия резервоар.

Светът е пълен с енергия и сила и човек може да стигне далеч само с обирането ѝ оттук-оттам.

Цифрите на кутията за пица сочат 29:32. Типът, който я е поръчал — г-н Тлъстер и съседите му, сем. Кичозни и кланът Дебелогъзи, са се събрали на поляната в микроплантаията си и са запразнували преждевременно. Все едно току-що са си купили печелившия билет от лотарията. От входната им врата се вижда ясно цялото шосе за Оаху и виждат, че насам не се задава нищо подобно на кола за доставки на „Коза Ностра Пица“. О, да, проявяват любопитство — надушват нещо интересно — към тази Куриерка с голямото квадратно нещо под мишница, може би папка, нов проект за реклама за някой бял супермачист, тарторът на маркетинга в съседния парцел, но...

Тлъстерови, Кичозни и Дебелогъзи я зяпват с увиснали ченета. Остатъчната ѝ енергия ѝ стига колкото да завие в тяхната алея. Инерцията я изтласква горе. Тя се спира до японската кола на г-н Тлъстер и кукленската количка на г-жа Тлъстерица и слиза от дъската. Спиците забелязват, че е слязла, подравняват се, стъпват върху платното, отказват да се приберат.

От небесата ги облива ослепително сияние. Нейните Нощни очила я предпазват от заслепяване, ала клиентите коленичат и се прегърбват, сякаш светлината им тежи. Мъжете вдигат космати ръце към челата си, клатят огромните си тръбообразни тела насам-натам, опитват се да установят източника на илюминацията, мърморят откъслечно помежду си — разменят си кратки теории за произхода ѝ, изцяло под властта на неизвестния феномен. Жените гугукат и пърхат с мигли. Чрез магическото влияние на нощните си очила Уай Ти съзира цифрите: 29:54. Тъкмо това пише там, когато тя стоварва пицата в крилцата на г-н Тлъстер.

Тайнственото сияние угасва.

Останалите все още са заслепени, но Уай Ти вижда в тъмното с Нощните очила — вижда всичко почти в инфрачервено и забелязва източника на сиянието: безшумен хеликоптер с двойна перка, реец се на девет метра височина над съседната къща. Изискано черен, без никакви украшения. Не е новинарски екип, макар че още един хеликоптер, старомоден, шумен и накичен с най-най-новите реклами точно в този миг боботи и треци из въздушното пространство на Бели колони и ръчка с лъча на прожектора си из плантациите с надеждата пръв да се докопа до колосалната сензация: тази вечер една пица е била доставена със закъснение, снимай на единайсет. По-нататък журналистът от отдел „Личности“ размишлява на тема къде ще отседне Чичо Енцо при задължителното си пътуване до нашия Стандартен Столичен Статистически район. Но черният хеликоптер става все по-тъмен — щеше да е почти невидим, ако не бяха инфрачервените дири, оставени от двойния му турбореактивен двигател.

Хеликоптерът е на Мафията, която е искала единствено да заснеме събитието на видеолента — за да не може г-н Тлъстер да си разиграва коня в съда, ако реши да заведе дело в Съдебната система на Съдията Боб с иск за безплатна пица.

И още нещо. Тази вечер въздухът е пълен с гадости — няколко мегатона почва, довяна от Фресно, и затова, щом лазерният лъч светне, се вижда поразително ясно — тъничка геометрична линия, милион пламтящи червени зрънца, нанизани на фиброоптичен конец, оживяващи на мига между хеликоптера и гърдите на Уай Ти. Лъчът се разтваря в тясно ветрило, остроъгълен триъгълник от червена светлина, чиято основа обхваща целия торс на момичето.

Нужна им е само половин секунда. Те сканират многобройните баркодове върху гърдите ѝ. Установяват самоличността ѝ. Сега Мафията вече знае всичко за Уай Ти — къде живее, с какво се занимава, цвят на очите, кредитно досие, произход и кръвна група.

След като приключват, хеликоптерът се накланя и се стапя в нощта като хоккейна шайба, цопнала в леген с мастило. Г-н Тлъстер приказва нещо, майтапи се на тема как им се разминало на косъм, останалите се кискат, но Уай Ти не ги чува — гласовете им са погребани под гръмотевичното трещене на новинарския хеликоптер. После те замръзват и кристализират под прожектора му. Нощният

въздух гъмжи от буболечки и Уай Ти ги вижда до една — те се вихрят в тайнствени формации, автостопират хора и въздушни потоци. Една е кацнала на китката ѝ, но тя не я пляска.

Лъчът на прожектора се задържа за минута на едно място. Големият квадрат на кутията с пицата с логото на Коза Ностра е нямо доказателство. Онези горе кръжат и снимат малко за всеки случай.

На Уай Ти ѝ доскучава. Качва се на скейтборда. Колелата разцъфват и стават кръгли. Тя чертае стегнат лъкатушен курс между колите и излиза на улицата. Прожекторът я проследява — може би още снимат. Видеолентата е евтина. Не се знае кое кога ще ти потрябва, та затова по-добре го снимай.

Някои хора изкарват прехраната си по този начин — хората в разузнавателния бизнес. Хора като Хиро Протагонист. Те знаят разни работи или пък се разкарват и снимат на видео разни работи. После ги влагат в Библиотеката. Когато хората искат да знаят точно онова, което знаят и те или гледат видеозаписите им, им плащат, а после вадят онова от Библиотеката или просто го направо го купуват. Странен източник на препитание, но идеята допада на Уай Ти. Обикновено ЦРК не обръща внимание на Куриерите. Ала очевидно Хиро се е договорил с тях. Може би тя ще успее да се договори с Хиро. Защото Уай Ти знае сума ти интересни нещица.

А едно от нещицата, които знае, е, че Мафията ѝ дължи услуга.



## 5

На път към Улицата Хиро вижда две млади двойки, вероятно ползващи компютрите на родителите си за двойна среща в Метавселената, да излизат от Порт Нула, местният порт за влизане и спирка на монорелсата.

Разбира се, той не вижда истински хора. Всичко това е част от подвижната илюстрация, рисувана от неговия компютър според спецификациите, идващи по фиброоптичния кабел. Хората представляват програми, наречен аватари. Това са аудио-визуалните тела, които хората използват, за да общуват помежду си в Метавселената. Аватарът на Хиро в момента се намира на Улицата. Двойките, слизащи от монорелсата, го оглеждат — виждат го точно както и той вижда тях. Могат да се заприказват: Хиро се намира в склад в Ел Ей, а четиримата тийнейджъри сигурно се изтягат на някое канапе в покрайнините на Чикаго, всеки със собствен лаптоп. Най-вероятно не разговарят помежду си — не повече, отколкото в Реалността. Децата са възпитани и не им се приказва със самотен мелез с шикозен аватар-уникат, помъкнал чифт мечове.

Вашият аватар може да изглежда както си искате, доколкото оборудването ви го позволява. Ако сте грозни, можете да си направите аватар, който изглежда прекрасно. Може току-що да ставате от леглото, но аватарът ви да е изтупан в елегантни дрешки и професионално наложен грим. В Метавселената може да имате вид на горила, на дракон или на гигантски говорещ пенис. Поразходете се пет минути по Улицата и ще видите всичко изброено.

Аватарът на Хиро изглежда точно като Хиро с тази разлика, че без значение с какво е облечен Хиро в реалността, аватарът му винаги носи черно кожено кимоно. Повечето хакери не си падат по крещящо ярките аватари, защото знаят, че за направата на реалистично човешко лице е нужен далеч по-голям майсторлък, отколкото за говорещия пенис. Горедолу по същия начин и хората, наистина разбиращи от

облекло, оценяват фините детайли, отличаващи евтиния сив вълнен костюм от скъпия, ръчно ушит сив вълнен костюм.

В Метавселената не можеш да се материализираш просто ей така като един капитан Кърк с грейнала усмивка високо горе. Това ще подейства объркващо и дразнещо на околните. Ще съсипе метафората. Материализирането от нищото (или изчезването обратно в Реалността) е смятано за интимна функция, която се осъществява най-добре в границите на вашата Къща. Повечето аватари в днешно време при създаването си са анатомично верни и голи като бебета, така че при всички случаи преди да излезете на Улицата, трябва да се приведете в приличен вид. Освен ако не сте нещо изначално неприлично и не ви пука.

Ако си нямате Къща — например идвате от обществен терминал, тогава се материализирате в Порт. На улицата има 256 Експресни порта, равномерно разположени по обиколката ѝ на интервали от 256 километра. Всеки от тези интервали на свой ред се подразделя 256 пъти на Местни портове, разположени точно през километър (проницателните изследователи на хакерската семиотика ще отбележат натрапчивото повтаряне на числото 256, което е две на осма степен, а и тая осмица изглежда доста сочно и капят допълнителни двойки, защото е две на трета.) Портовете изпълняват функция, аналогична на летищата: тук кацаш в Метавселената отнякъде другаде. След като се материализирате в Порта, можете да тръгнете по Улицата или да хванете монорелсата, или каквото там искате.

Двойките, слизащи от монорелсата, не могат да си позволят аватари по поръчка и не знаят как да си ги напишат сами. Налага им се да купуват аватари конфекция. Едното момиче си е взело доста хубавичък. Сред К-Тел средите този аватар ще минава за последна мода. Вероятно си е купила Комплект за конструиране на аватари™ и си е спретнала от разнообразните части собствен модел. Може дори малко да наподобява собственичката си. И момчето с нея си го бива.

Другото момиче е Бранди. Нейното момче е Клинт. И Бранди, и Клинт са популярни конфекционни модели. Когато гимназистките от бялата измет излизат на среща в Метавселената, те неизменно притичват до секцията за компютърни игри на местния универсален магазин и си купуват копие на Бранди. Потребителката може да избира между три размера на гърдите: невероятни, невъзможни и нелепи.

Бранди разполага с ограничен репертоарът от изражения на лицето: сладка и нацупена; сладка и страстна; закачлива и заинтересована; усмихната и отзивчива; сладка и отнесена. Миглите ѝ са сантиметрови, а софтуерът е толкова евтин, че са изрисувани като плътни абаносови стружки. Когато една Бранди запърха с мигли, направо усещаш как те лъха ветреца.

Клинт пък е мъжкото съответствие на Бранди. Той е хубавец с изсечени черти и притежава изключително ограничен набор от изражения на лицето.

Хиро се чуди лениво как ли са се събрали тези две двойки. Личи си, че са от коренно различни обществени класи. Може би едните са каката и баткото на другите. Но после те слизат от ескалатора, разтварят се в тълпата и се сливат с Улицата, където Клинтовете и Брандитата са толкова, че могат да основат нова етническа група.

Улицата е доста оживена. Повечето от посетителите са американци и азиатци — в Европа в момента е ранна утрин. Тъй като американците преобладават, тълпата изглежда ярко, сюрреалистично. За азиатците сега е обедно време и те са облечени в тъмносини костюми. За американците е време за купон и изглеждат като всичко онова, което може да се направи на компютър.

В мига, в който Хиро прекрачва линията, отделяща квартала му от Улицата, от всички посоки към него се спускат разноцветни форми като ястреби към прясно убито на шосето животно. В квартала на Хиро аниморекламите са забранени. Но на Улицата почти всичко е разрешено.

Прелитащ самолет-изтребител избухва в пламъци, изпада от траектория и полита право към него със скорост, два пъти по-голяма от скоростта на звука. На километър и половина пред него машината се заорава в Улицата, разпада се, избухва и разцъфва в оплетен облак от отломки и пламъци. Облакът се плъзга по паважа към него и се разраства, за да го обгърне така, че той вижда само буйните пламъци, идеално симулирани и препредадени.

После дисплеят замръзва и един мъж се материализира пред Хиро. Класически брадат, блед, кльощав хакер, който се опитва да си докара по-здравеняшки вид с копринения анорак, украсен с логото на един от големите увеселителни паркове в Метавселената. Хиро го

познава — навремето постоянно се засичаха по търговски събирания. От два месеца насам той се опитва да наеме нашия човек.

— Хиро, не разбирам защо се криеш от мен. Ние тук вадим яки мангизи — конги и йени — и можем да боравим гъвкаво и със заплащането, и с облагите. Сега правим една история с мечове и магии и един хакер с твоите умения ще ни е от полза. Слез и поговори с мен.

Хиро преминава направо през екрана и той изчезва. Увеселителните паркове в Метавселената могат да бъдат фантастични — предлагат богат избор от интерактивни триизмерни филми. Но в крайна сметка те не са нищо повече от видеоигри. Хиро все още не е толкова закъсал, че да тръгне да пише видеоигри за тази компания. Тя е собственост на нипонците — това както и да е, обаче е и под тяхно управление, което означава, че всички програмисти трябва да носят бели ризи, да идват на работа в осем сутринта, да седят в преградени кабинки и да ходят на събирания.

Когато Хиро се учеше на занаята преди петнайсетина години, един хакер можеше да седне и да напише сам-самичък цяла програма. Сега това вече е невъзможно. Софтуерът се произвежда във фабрики, а хакерите, в по-голяма или по-малка степен, са работници на конвейер. Още по-зле — може да станат мениджъри и тогава не сколасват и едно кодче да напишат сами.

Перспективата да стане работник на конвейер подтиква Хиро довечера да излезе и да изнамери наистина добри сведения. Той се опитва да се въодушеви, да се изтръгне от летаргията на вечно подценявания в работата. От тоя бизнес със сведенията могат да капнат страхотни мангизи, успееш ли веднъж да се качиш за мрежата. А с неговите връзки това не би трябвало да е проблем. Просто трябва да се захване сериозно с това. *Сериозно. Сериозно.* Но е толкова трудно да се захване сериозно с каквото и да било.

Дължи на Мافията равностойността на една нова кола. Добра причина да стане сериозен.

Той преминава направо през Улицата под монорелсата към едно голямо, ниско черно здание. За Улицата то е необикновено мрачно — като колет, който някой е забравил да обработи. Представлява тумбеста черна пирамида с отрязан връх. Има един-единствен вход — тъй като всичко тук е въображаемо, не съществуват разпоредби, диктуващи броя на аварийните изходи. Няма пазачи, няма табели, нищо не пречи

на хората да влизат и все пак хиляди аватари сноват наоколо и надничат вътре с надеждата да мярнат нещо. Тези хора не могат да минат през вратата, защото не са поканени.

Над вратата изпъква матовочерно полукълбо, около метър в диаметър, вградено във фасадата на сградата. Това е най-близкото до украса нещо по тази сграда. Под него с букви, издълбани в черното вещество на стената, е изписано името на заведението: ЧЕРНОТО СЛЪНЦЕ.

Така че това тук не ви е архитектурен шедьовър. Когато Дей5ид, Хиро и хакерите написаха „Черното слънце“, парите не им стигаха да наемат архитекти или дизайнери и затова зложиха на простите геометрични форми. На сновящите наоколо аватари като че не им пука от това.

Ако тези аватари бяха истински хора на истинска улица, Хиро нямаше да може да си пробие път до входа. Гъмжилото е огромно. Но компютърната система, управляваща Улицата, си има по-важна работа от следенето на всеки един от милионите хора там с цел да ги предпази от сблъсък помежду им. Тя не се напъва да разрешава този невероятен труден проблем. На Улицата аватарите просто преминават един през друг.

Така че когато Хиро прорязва тълпата, устремен към входа, той наистина я прорязва. Когато предметите просто се сблъскват, компютърът опростява нещата, като рисува всички аватари призрачни и прозрачни, за да виждаш накъде вървиш. За самия себе си Хиро изглежда плътен, но за всички останали е призрак. Той върви през тълпата като през мъгла и вижда ясно „Черното слънце“ пред себе си.

Той пристъпва прага на имота и влиза. В този миг Хиро става плътен и видим за гъмжилото от аватари вътре. Всички те врясват в един глас. Не че имат представа кой е той, по дяволите — Хиро е просто мизерстващ информатор на свободна практика, който живее в склад до летището. Но в целия свят съществуват само около две хиляди души, които могат да пристъпят прага на „Черното слънце“.

Той се обръща и оглежда десетте хиляди пищящи фенове. Сега, когато е сам-самичък във входа и вече не е потопен сред аватари, той вижда всички хора от тълпата пред себе си идеално ясно. Всички те са

надянали своите най-щури и най-изгупани аватари с надеждата, че Дейбид — собственик и началник-хакер на „Черното слънце“ — ще ги покани да влязат. Те трепкат и се сливат в истерична стена. Поразително красиви жени, компютърно обработени и ретуширани на скорост седемдесет и два кадъра в секунда, като триизмерни плакати на „Плейбой“. Това са кандидат-актриси, надяващи се някой да ги открие. Щури на вид абстракции, торнада от вихреца се светлина — хакери, надяващи се Дейбид да забележи таланта им, да ги покани вътре, да им даде работа. Тълпата е щедро поръсена с черно-бели хора — лица, влизащи в Метавселената през евтини обществени терминали, изобразени в разпокъсано, зърнесто черно-бяло. Мнозина от тях са обикновени фенове-психари, вживени във фантазията да наръгат до смърт тази или онази актриса. В Реалността те не могат и да припарят до нея, затова нахлуват в Метавселената, за да преследват плячката си. Има кандидати за рокзвезди, дуещи се на лазерната светлина, все едно току-що са слезли от концертната сцена, и аватарите на нипонски бизнесмени, чиято префърцунена апаратура ги изобразява съвършено, но страшно резервирани и отегчителни в костюмите си.

Един от черно-белите изпъква сред другите, защото е по-висок от всички. Уличният протокол постановява, че аватарът ти не може да бъде по-висок от самия теб — за да се попречи на хората да се развяват насам-натам с ръст километър и отгоре. Освен това, ако този тип използва платен терминал — а сигурно е така, съдейки по качеството на образа — терминалът не може да фризира аватара му. Той го показва точно такъв, какъвто е — но с недотам добро качество на образа. Да говориш с черно-бял на Улицата е все едно да говориш с човек, заврял лицето си в копирна машина: той постоянно натиска бутона за копиране, а вие стоите на изхода, вадите листовете един по един и ги разглеждате.

Мъжът има дълга коса, разделена на път по средата като завеса и разкриваща татуировка на челото. Заради лайнната резолюция няма начин да разгледаш ясно татуировката, но тя явно се състои от думи. Има и редки мустаци като на Фу Манчу.

Хиро разбира, че типът го е забелязал и го зяпа — оглежда го отгоре до долу, като обръща особено внимание на мечовете му.

По лицето на черно-белия плъзва усмивка. Доволна усмивка. Усмивка на разпознаване. Усмивката на човек, знаещ нещо, което Хиро

не знае. Черно-белият стои с ръце, скръстени на гърдите — като човек отегчен, в очакване на нещо. После ръцете му падат надолу, увисват свободно от раменете като на разкършващ се атлет. Той се приближава плътно и се навежда напред. Толкова е висок, че зад него се вижда единствено черното празно небе, прорязвано от сияйните димни дири на преминаващите анимореклами.

— Хей, Хиро — казва черно-белият — искаш ли да пробваш Снежен крах?

Пред „Черното слънце“ се навъртат много хора, които дрънкат шантави приказки. Не им обръщаш внимание. Но този привлича вниманието на Хиро.

Първо: странно, типът знае името на Хиро. Но хората си имат начини да се сдобият с такава информация. Вероятно не е нищо.

Второ: това прозвуча като предложение от пласъор на наркотици. Което би било нормално пред някой бар в Реалността. Но тук сме в Метавселената. А в Метавселената няма как да продаваш наркотици, защото човек не може да се надрусва само с гледане.

Трето: името на наркотика. Хиро никога не е чувал за наркотик на име Снежен крах. В това няма нищо необикновено — всяка година изобретяват по хиляда нови наркотика, а всеки от тях се продава под половин дузина търговски имена.

Но „Снежен крах“ е израз от компютърджийския жаргон. Това означава срив на системата — бъг — на такова фундаментално ниво, че фрагментира частта от компютъра, контролираща електронния лъч в монитора и го кара да се разпилее буйно по екрана и да превърне перфектната мрежа от пиксели в развихрена виелица. Хиро го е виждал милион пъти. Но това е много странно име за наркотик.

Онова, което всъщност приковава вниманието на Хиро, е самоувереността на типа. Държанието му е напълно спокойно и безстрастно. Все едно говориш с астероид. В което нямаше да има нищо особено, ако вършеше нещо, в което има поне трошица смисъл. Хиро се опитва да гадае по лицето му, но колкото по-внимателно се взира, толкова повече лайнният черно-бял аватар сякаш се разпада на треперещи пиксели с остри ръбове. Все едно притискаш нос о екрана на изгърмял телевизор. Направо получава зъбобол.

— Извинете — казва Хиро — какво казахте?

— Искаш ли да пробваш Снежен крах?

Говори с отривист акцент, който Хиро не може да определи какъв е точно. И на аудио го докарва също толкова зле, колкото и на видео. Хиро чува колите, преминаващи нейде зад човека. Сигурно ползва обществен терминал покрай някоя магистрала.

— Нещо не схващам — казва Хиро. — Какво е Снежен крах?

— Наркотик, тъпако — тросва се типът. — А ти какво си мислиш, че е?

— Чакай малко. Този не ми е известен — казва Хиро. — Ти честно ли си мислиш, че ще ти дам тук пари? А после какво правим — чакам те да ми го пратиш ли?

— Казах ти да пробваш, не да купиш — пояснява типът. — Не ти ща парите. Безплатна мостра. И не трябва да чакаш никаква поща. Можеш да го опиташ на място.

Той бърка в джоба си и вади оттам хиперкарта.

Тя прилича на визитна картичка. Хиперкартата е нещо като аватар. В Метавселената ги използват за представяне на масив от данни. Това може да бъде текст, аудио, видео, неподвижен образ или всякаква друга информация, подлежаща на дигитално представяне.

Представете си бейзболна картичка, на която има снимка, текст и някакви цифрови данни. Бейзболната *хиперкарта* може да съдържа рекламен филм на играча в действие, с върховно качество на образа; пълна биография, прочетена от самия играч със стерео дигитален звук; и пълни статистически данни заедно със специализирана програма, който ви помага да намерите нужните ви цифри.

Хиперкартата може да поеме практически безкрайно количество информация. Доколкото знае Хиро, тази хиперкарта може да съдържа всички книги от Конгресната библиотека, или всички епизоди на „Хавай 5-0“, заснети някога, или пълната дискография на Джими Хендрикс, или пък данните от преброяването на населението през 1950 г.

Или — най-паче — огромно разнообразие от гадни компютърни вируси. Ако Хиро посегне и вземе хиперкартата, тогава данните в нея ще се прехвърлят от системата на този тип в неговия компютър. Хиро, естествено, не би я докоснал при никакви обстоятелства — все едно да



вземете безплатна спринцовка от някой непознат на „Таймс Скуеър“ и да си я хакнете във врата.

Пък и без това тук има нещо гнило.

— Това е хиперкарта. А ти май каза, че Снежен крах било дрога — казва Хиро, съвсем слисан.

— Дрога е — казва типът. — Пробвай я.

— Мозъка ли ти сдухва, или компютъра? — пита Хиро.

— И двете. Нито едното. Какво значение има?

Хиро най-накрая проумява, че току-що е пропилял шейсет секунди от живота си в безсмислен разговор с параноичен шизофреник. Той се обръща и влиза в „Черното слънце“.

## 6

На изхода на Бели колони е паркирана черна кола, дебнеща като пантера — лъскавата стоманена леща отразява сиянието на логлото по шосето за Оаху. Това е Единица. Подвижна единица на „МетаЧенгета“ — Дружество с неограничена отговорност. На вратата ѝ е щампована сребърна значка — хромирана полицейска значка колкото тепсия с името на гореспоменатата частна организация за мир и надпис

### НАБЕРЕТЕ 1800 — ЧЕНГЕТАТА

Приемаме всички основни кредитни карти

„МетаЧенгета“ НОД е официалната умиротворителна сила на Бели Колони, както и на Конюшните на Уиндзор Хайтс, Хълмовете Мечи бяг, Канелената горичка и Фермите на Кловърдел. Освен това те следят за спазването на правилника за движението по пътищата по всички големи и малки шосета, стопанисвани от Корпорация „Феърлейнс“. И други КНЕОФП-и също ги използват — Каймани Плюс и Алпите, например. Но франчайз нациите предпочитат да разполагат със собствени сили за сигурност. Можете да се обзаложите, че Метазания и Нова Южна Африка си имат собствена полиция — единствената причина хората да вземат тамошно гражданство е, че ги привикват на служба. Очевидно Нова Сицилия също си има собствена полиция. На Нарколумбия не ѝ трябва полиция, защото хората ги е страх и само да минат покрай тези франчайзи със скорост по-малка от сто и петдесет километра в час (Уай Ти винаги закача по някой лъскав влакчак в кварталите, бъкаци от консулства на Нарколумбия), а Големият Хонконг на Г-н Ли, дядото на всички КНЕОФП-и, се справя типично по хонконгски — с работи.

Основният конкурент на МетаЧенгетата, Световният патрул, следи всички шосета — собственост на „Крузуей“, а освен това има договор за целия свят с Традиционалистите на Дикси, Плантацията на

Пикет, Хълмовете на Дъгата (обърнете внимание — два бърбклава с апартейд и един за „черните костюми“), Медоувейл на [Впишете името на реката] и Тухлената гара. Световният патрул е по-малък от МетаЧенгетата, работи с по-мощни договори и се предполага, че са по-силни в шпионажа. Макар че ако някой иска точно това, може просто да си поговори с някой счетоводител от Централната разузнавателна корпорация.

Следва „Твърдата ръка на закона“ — но те струват скъпо и надзорът не им понася. Според мълвата под униформите си носят тениски с неофициалния герб на „Твърдата ръка на закона“ — юмрук, стиснал полицейска палка с надпис „ОСЪДИ МЕ“.

И така, Уай Ти се носи по полегат наклон към тежката желязна порта на Бели колони и я чака да се отвори, чака, чака... Но портата като че не се отваря. От будката на стража не се стрелва лазерен лъч, за да установи самоличността ѝ. Системата е блокирана. Ако Уай Ти беше някоя тъпа пешеходка, щеше да отиде при МетаЧенгето да го пита защо така. А МетаЧенгето щеше да отговори: „Сили за сигурност на града държава“ и нищо повече. Бърбклави с бърбклави! Да му се не видят и градовете държава! Толкова малки и толкова несигурни, че комай всичко — например, че не си си окосил полянката или пък си надул стереоуредбата до дупка — се превръща във въпрос на национална сигурност.

Няма начин да се заобиколи оградата — Бели колони са заградени отвсякъде с два и половина метрова желязна ограда, изкована от работи. Уай Ти отива до портата, стиска прътите, разтриса я, но портата е твърде голяма и тежка и не помръдва.

На МетаЧенгетата не им се позволява да се облягат на Единицата — така ги домързвява и се отпускат. Могат да се подпрат лекичко — да имат вид все едно са се подпрели, могат дори да се перчат в поза „Ех, как съм се облегал на колата!“, като този конкретен индивид, но не могат да се облягат. Освен това, в пълния блясък и великолепието на своята Лична преносима екипировка, окачена по Личната Модуларна Екипировъчна Рамка, те могат да одраскат лака на колата.

— Пич, разкарай тази бариера пред свободната търговия, аз имам пратки да разнасям — подканва Уай Ти МетаЧенгето.

Влажен, мляскащ взрив, недостатъчно силен за експлозия, плъква на дъното на Мобилната Единица като мекото капване на

сопола на тлъст кечист върху изплезен език. Като далечно сподавено мляскане на наакано бебе. Дланта на Уай Ти, все още вкопчена в железните пръти, за миг изтръпва, а после на ръката ѝ става едновременно студено и горещо. Не може да я помръдне. Усеща мирис на винил.

Партньорът на МетаЧенгето слиза от задната седалка на Мобилната единица. Прозорецът отзад е отворен, но всичко в Единицата е толкова черно и лъскаво, че това си проличава чак когато вратата мръдва. И двете МетаЧенгета се хият под лъскавите черни шлемове и очила за нощно виждане. Излизащият от колата държи Химически усмиритель за стрелба на къси разстояния — така нареченият „сополив пищов“. Планчето им е сработило. Уай Ти не се сети да насочи очилата си за нощно виждане към задната седалка и да провери за снайпер лайномет.

„Сополът“, изстрелян във въздуха, по размер е горе-долу колкото футболна топка. Цели километри тънички, ала яки нишки, като спагети. Сосът на спагетите е лепкав и пихтиест — остава течен в мига на изстрела и веднага се втвърдява.

На МетаЧенгетата им се налага да мъкнат тази апаратура, защото франчулатите са толкова малки, че няма как да преследваш хората. Престъпникът — почти неизменно съвсем невинен трашър — винаги е на три секунди път със скейтборд от получаване на убежище в съседния франчулат. Освен това невероятната грамада на Личната модулarna екипировъчна рамка — цял полилей приспособления — и всичко накачено по нея така затруднява хода им, че ха са тръгнали да тичат, и хората започват да им се присмиват. И вместо да посмъкнат малко килограми, те кичат рамките с нови и нови приспособления като сополивия пистолет.

Пихтиестата, влакнеста капка се е увила около дланта и ръката ѝ до лакътя и ги е приковала към пръта на портата. Излишната пихтия се е спихнала и потекла надолу по пръта, но вече се втвърдява и се превръща в гума. Няколко свободни нишки са се изстреляли напред и са се вкопчили в рамото, гърдите и брадичката ѝ. Тя се дърпа назад, лепилото се отделя от влакната, разтегля се в дълги и безкрайно тънки нишки като горещ кашкавал. Те мигом втасват, втвърдяват се и се скъсват — кълбят се като дим. Сега, когато сополите се откъснаха от

лицето ѝ, вече не изглежда толкова гротескно, ала ръката ѝ е все така идеално обездвижена.

— Предупреждаваме ви, че всяко движение на тялото, което не е изрично одобрено чрез вербално разрешение от моя страна, може да ви постави под пряк физически риск, както и произтичащ от него психологически, а вероятно, в зависимост от личното ви вероизповедание, и под духовни рискове, произтичащи от персоналната ви реакция на гореспоменатия физически риск. Всяко движение от ваша страна представлява имплицитно и окончателно приемане на подобен риск — произнася първото МетаЧенге. На колана му има малък високоговорител, който моментално превежда всичкото това на испански и японски.

— Или, както се изразявахме навремето — добавя второто МетаЧенге — замри, копеле!

Непреводимата дума отеква от високоговорителчето, произнесена съответно „екопеле“ и „кобере“.

— Ние сме оторизирани представители на „МетаЧенгета“ НОД. Според Параграф 24.5.2 от Кодекса на Бели колони, ние сме упълномощени да изпълняваме длъжността на полиция на тази територия.

— Като например да тормозите невинни трашъри — сопва се Уай Ти.

МетаЧенгето изключва преводача.

— Изразявайки се на английски, вие имплицитно и окончателно се съгласявате целият ни по-нататъшен разговор да се проведе на този език — казва той.

— Ти изобщо не можеш да стоплиш за какво ти говори Уай Ти — заявява тя.

— Вие сте идентифицирана като Фокус на разследване на Регистрирано криминално деяние, за което се предполага, че е протекло на друга територия, а именно Конюшните на Уиндзор Хайтс.

— Това тук е друга държава, пич. Тук сме в Бели колони!

— Според постановленията на Кодекса на Конюшните на Уиндзор Хайтс, ние сме упълномощени да налагаме закона в интерес на обществената сигурност и хармония също така и на гореспоменатата територия. Договор, сключен между Конюшните на Уиндзор Хайтс и Бели колони ни упълномощава да ви поставим под

временен арест, докато се разреши вашият статус на Фокус на разследване.

— Спукана ти е работата — обажда се второто ченге.

— Тъй като поведението ви не е агресивно и не носите видими оръжия, ние не сме упълномощени да приложим драстични мерки, за да си осигурим вашето съдействие — казва първото МетаЧенге.

— Кротко — тогава и ние ще си кротуваме — добавя второто.

— Както и да е, разполагаме със съоръжения, включително, но без да се ограничаваме само с тях, с метателни оръжия, които при употреба могат да подложат на извънредна и непосредствена заплаха вашето здраве и благополучие.

— Ха си мръднала, ха сме ти гръмнали тиквата — добавя второто ченге.

— Само ми освободете шибаната ръка — казва Уай Ти. Това го е чувала вече милион пъти.

В Бели колони също като в повечето бърбклави няма нито затвор, нито полицейски участък. Много проникателно. Заради цените на имотите. Помислете за излагането на опасности. Малко по-нататък по шосето Мета Ченгетата имат подразделение, което им служи за главен щаб. Що се отнася до затвор, т.е. място за habeas на случайно кривнали от пътя corpus<sup>[1]</sup>-и, всеки що-годе приличен франчайз район си има такъв.

Пътуват с Мобилната единица. Ръцете на Уай Ти са стегнати в белезници отпред. Едната ѝ ръка е все още обвита в жилава пихтия, която мирише толкова силно на винилови изпарения, че и двете ченгета са си отворили прозорците. Близо два метра свободни влакна се стелят по скута ѝ, по пода на Единицата, през вратата и се влачат по тротоара. МетаЧенгетата не си дават зор, карат в средното платно — не се гнусят да наложат тук-там по някоя глоба за превишена скорост, като им влиза в юрисдикцията. Водачите наоколо карат бавно и разумно, отвратени от мисълта, че може да им се наложи да спрат и половин час да слушат опровержения, съвети и заплетени оправдания от подобни субекти. Сегиз-тогиз някой разносвач на Коза Ностра се стрелва покрай тях в лявото платно с грейнали оранжеви светлини и те се преструват, че не забелязват.

— Накъде сме, към Панделата или към Дранголника? — пита първото МетаЧенге. Съдейки по начина, по който говори, вероятно говори на другото ченге.

— Панделата, моля — обаждат се Уай Ти.

— Към Дранголника! — отсича второто ченге, обръща се и ѝ се ухилва подигравателно през противокуршумното стъкло, тъйейки във власт.

Когато подминават един клон на „Купи и отлети“, цялата вътрешност на колата светва. Забавиш ли се на паркинга на „Купи и отлети“, изгаряш. Световният патрул ще дойде и ще те арестува. Всичката тази вдъхваща увереност светлина кара стикерите на Виза и Мастъркард на стъклото на шофьора да засветят.

— Уай Ти е притежателка на карта — заявява Уай Ти. — Колко струва да се откачиш?

— Ти що така си викаш Уайти? — пита второто ченге. Както мнозина цветнокожи, и той е разтълкувал погрешно името ѝ.<sup>[2]</sup>

— Не Уайти, а Уай Ти — поправя го първото ченге.

— Така се казва Уай Ти — казва Уай Ти.

— Че нали това казвам — възразява второто ченге. — Уайти.

— Уай Ти — обяснява първото и така брутално натъртва „Ти“-то, че изригва лъскава слюнка по предното стъкло. — Чакай да позная — Йоланда Труман?

— Не.

— Ивон Томас?

— Не.

— Какво значи тогава?

— Нищо.

Всъщност, означава „Искрено ваша“<sup>[3]</sup>, но щом не могат да стоплят, майната им.

— Няма да ти стигнат парите — казва първото ченге. — Имаш си работа с КУХ.

— Не е задължително да се откача официално. Мога просто да избягам.

— Ние сме отряд от класа. Не поддържаме бягствата — казва първото ченге.

— Виж какво ще ти предложи — обаждат се второто. — Кихаш ни един трилион долара и те закарваме в Панделата. Пазари се после с

тях.

— Половин трилион — смъква Уай Ти.

— Седемстотин и петдесет милиарда — казва ченгето. — Последно. Мамка му, ама ти си с белезници — не можеш да се пазариш с нас.

Уай Ти отваря ципа на едно джобче на бедрото на комбинезона си, изважда картата с чистата си ръка, прекарва я през един процеп на гърба на предната седалка, прибира я обратно в джоба.

Панделата изглежда новичка и приятна. Уай Ти е виждала хотели, където е било по-зле за спане. Емблемата, кактус сагуаро с кацнал отгоре му под наперен ъгъл черен каубой, е нова-новеничка и чистичка.

#### ПАНДЕЛАТА

#### ПЪРВОКЛАСЕН СЕРВИЗ ЗА ЗАДЪРЖАНЕ И АРЕСТУВАНЕ

#### ВЗЕМАМЕ ЦЕЛИ АВТОБУСИ ХОРА!

Отпред са паркирани още две коли на МетаЧенгетата, а отзад — возило на „Твърдата ръка на закона“, заело цели десет места. Това привлича вниманието на МетаЧенгетата. За МетаЧенгетата „Твърдата ръка на закона“ са като Делта Форс за Корпуса на мира.

— Един новопостъпил — казва второто МетаЧенге. Стоят на рецепцията. Стените са целите в светещи табели, всяка с образа на някой разбойник от Стария Запад. Ани Оукли се е втренчила право в Уай Ти и ѝ предоставя ролеви модел.<sup>[4]</sup> Рецепцията е в псевдорустикален стил. Всички служители носят каубойски шапки и са закичени с петолъчки с имената им. Отзад има врата, направена от евтини старомодни железни пръти. Влезеш ли там, вътре е като в операционна. Цяла редица малки килии, заоблени и бели като сглобяеми душ-кабини — всъщност те са си точно душ-кабини, къпеш се по средата на стаята. Ярки лампи, които се изключват сами в единайсет часа. Телевизор, който се задейства с монета. Частна телефонна линия. Уай Ти няма търпение да попадне там.



Каубоят на рецепцията насочва към нея скенер и проверява баркода ѝ. На графичния екран се разгръщат стотици страници за личния ѝ живот.

— Уф — недоволства той. — Жена.

Двете МетаЧенгета се споглеждат, сякаш си казват „Ега ти гения — от тоя тип МетаЧенге не става“.

— Съжалявам, момчета, но сме пълни. Тази вечер няма места за жени.

— А стига бе.

— Виждате ли онзи автобус отзад? В „Дремни и продължи“ избухнали безредици. Някакви нарколумбийци пробутали кофти партида „Вертиго“. Всичко живо превъртяло. „Твърдата ръка на закона“ пратили там половин дузина отряди и домъкнаха към трийсетина души. Така че се напълнихме. Пробвайте малко по-нататък, в Дранголника.

На Уай Ти тази работа не ѝ харесва.

Връщат я в колата и изключват звука отзад, така че тя не чува нищо освен куркането и бълбукането на собствения си празен корем и искрящо пращане, колчем размърда несвободната си ръка. Очакваше с нетърпение Панделската вечеря — чили на огън или бандитбургери.

Отпред двете ченгета разговарят. Включват се в движението. Пред тях изниква квадратна светеща реклама, гигантски Универсален продуктов код, гигантски черни знаци на бял фон, а под него — надпис „КУПИ И ОТЛЕТИ“.

За същата табела, под надписа, е залепена втора, по-малка — тясна ивица с изписано с обикновен шрифт: ДРАНГОЛНИК.

Водят я в Дранголника. Копелетата му недни. Тя блъска по стъклото с окованите си в белезници ръце и оставя лепкави отпечатъци. Нека се мъчат после да го мият. Те се обръщат и я пронизват с поглед — нея, виновната отрепка, все едно са чули нещо, но не могат да си представят какво.

Навлизат в ореола от радиоактивна синя охранителна светлина на „Купи и отлети“. Второто ченге влиза вътре и приказва с типа на рецепцията. Там има и едно дебело момче, което си купува списание за камиони-чудовища, с нахлупена на главата бейзболна шапка на Нова Южна Африка със знамето на конфедерацията отпред. Щом дочува за какво си говорят, то подава глава през прозореца — иска очите му да

съзрат истински престъпник. Отзад излиза втори човек от същата народност като този на рецепцията — още един мургав мъж с пламтящи очи и кокалест врат. Този носи папка с логото на „Купи и отлети“. За да намериш управителя на заведението, не се мори да му разчиташ заглавието на значката с името — просто търси онзи с папката.

Управителят разговаря с МетаЧенгето, кимва, изважда връзка ключове от едно чекмедже.

Второто МетаЧенге излиза, идва при колата и рязко и внезапно отваря задната врата.

— Млък — заповядва той — или следващия път ще ти стрелям със сополивия пищов в устата.

— Хубаво е, че Дранголникът ти харесва — отвръща Уай Ти — защото утре вечер ще замръкнеш в него, сополивно.

— Тъй ли?

— Да, за измама с кредитни карти.

— Аз ченге, ти трашър. Как ще заведеш дело в Съдебната система на Съдията Боб?

— Работя за „РадиКС“. Защиатаваме си хората.

— Не и тази вечер. Тази вечер ти си отнесла пица от мястото на катастрофа. Напуснала си местопроизшествието. „РадиКС“ ли ти нареди да доставиш тази пица?

Уай Ти не открива отведен огън. МетаЧенгето е право — от „РадиКС“ не са й наредили да достави лицата. Направи го по своя прищявка.

— Затова „РадиКС“ няма да ти помогне, така че млъквай.

Той я дърпа грубо за ръката и останалото се втурва подире й. Онзи с папката й хвърля едно око, колкото да се увери, че наистина е човек, а не брашнен чувал, машина или пън, после ги повежда към зловонната задница на заведението, мрачното царство на злощастни отпадъци в претърпкани кофи. Отключва задната врата — скучен стоманен артикул с белези от опити за взлом по ръбовете, все едно вътре са се мъчели да проникнат зверове със стоманени нокти.

Водят Уай Ти долу в мазето. Първото ченге я следва със скейтборда и небрежно го тряска във врати и зацапани рафтове за бутилки от поликарбонат.

— По-добре да ѝ свалим униформата с всичките тия джаджи — предлага второто ченге с доста похотлив тон.

Управителят оглежда Уай Ти и се мъчи да въздържа погледа си от греховно шарене нагоре-надолу по тялото ѝ. Хиляди години народът му е оцелявал с бдителност: в очакване монголите да нахлуят в галоп откъм хоризонта, в очакване рецидивистите да размахат рязани пушки пред гишетата за освобождаване. В момента бдителността му е осезаема и болезнена — прилича на чаша врял нитроглицерин. Добавъчният въпрос за недопустимо сексуално поведение влошава още повече нещата. За него това не е шега работа.

Уай Ти свива рамене и се опитва да мисли за нещо разстройващо и смахнато. Предполага се, че на този етап тя трябва да врещи и да се дърпа, да хленчи и да се гърчи, да се тръшка и да умолява. Те заплашват да свалят дрехите ѝ. Какъв ужас. Но тя не се нервира, защото знае, че тъкмо това се очаква от нея.

Куриерът трябва да завоюва пространство на платното. Предвидимото, законопослушно поведение успива шофьорите. Наум те те свързват с малкото квадратче на платното, приемат, че ще си стоиш там и когато напуснеш това квадратче, просто не могат да се оправят.

Уай Ти не обича квадратчетата. Уай Ти завоюва пространство, като мощно снове от платно в платно и създава прецеденти за заплашителна случайност. Държи хората на нокти и ги кара да ѝ реагират, вместо да е обратното. Сега тези мъже се опитват да я натикат в квадратче, да я накарат да се подчини на правилата.

Тя дърпа ципа на комбинезона си докрай — до под пъпа. Отдолу няма нищо друго, освен трепкаща бледа плът.

МетаЧенгетата вдигат вежди.

Управителят отскача назад, вдига ръце като предпазен щит — защитава се от вредното облъчване.

— Не, не, не! — възкликва той.

Уай Ти вдига рамене и закопчава ципа.

Не я е страх — сложила си е дентата.

Управителят я приковава към една водопроводна тръба. Второто ченге откопчава неговите по-нов модел белезници от по-кибернетична марка и пак ги закача на рамката. Първото ченге подпира скейтборда ѝ на стената, извън нейния обсег. Управителят сритва една ръждива

кутия от кафе и я запраща сърчно на косъм от нея, за да има къде да ходи до тоалетната.

— Откъде си? — пита го Уай Ти.

— От Таджикистан — отвръща онзи.

Джигатаец. Трябваше да се досети.

— Сигурно футболът с канчета за сране ви е любимият национален спорт.

Управителят не загрява. МетаЧенгетата издават механичен, повърхностен смях.

Документите са подписани. Всички се качват горе. На излизане управителят угасва лампите — в Таджикистан това токът е страшна работа.

Уай Ти е в Дранголника.

---

[1] Habeas corpus (лат). — нареждане да се доведе затворник пред съда. — Бел.прев. ↑

[2] Whitey (разг. англ.) — „беличка“. — Бел.прев. ↑

[3] „Yours Truly“ на английски, названията на първите букви съвпадат с инициалите на героинята. — Бел.прев. ↑

[4] Ани Оукли (1860–1926) — легендарна жена-стрелец от САЩ, звездата на „Шоуто на Дивия Запад“ на Бъфало Бил и носителка на многобройни награди за точна стрелба. — Бел.прев. ↑

Черното слънце е голямо колкото две футболни игрища. Декорът се състои от черни квадратни маси, реещи се във въздуха (няма смисъл да им рисуваш крака), равномерно разположени в решетка в пространството. Като пиксели. Единственото изключение е в средата, където се събират четирите квадранта на заведението (4=2 на втора). Там се намира кръгъл бар с диаметър шестнайсет метра. Всичко е матово черно, което улеснява много компютърната система при рисуването отгоре — няма грижите да запълва сложен фон. По този начин цялото внимание се фокусира върху аватарите, а на хората точно така им харесва.

Не си струва да се разкарваш с хубав аватар по улицата, където цари такава гъмжило и всички аватари се сливат и преминават един през друг. Черното слънце е софтуер от къде-къде по-висока класа. Сблъсъци между аватарите не се позволяват в заведението. Тук броят на посетителите във всеки един момент е ограничен и те не могат да преминават един през друг. Всичко е плътно, непрозрачно и реалистично. А и клиентелата е от доста по-висока класа — вътре няма говорящи пениси. Аватарите изглеждат досущ като истински хора. Демоните в по-голямата си част — също.

„Демон“ е старо жаргонно название, останало от операционната система UNIX, където означава стандартна програма от ниско ниво, фундаментална част от операционната система. В „Черното слънце“ демоните наподобяват аватари, ала не представляват човешки същества. Те са роботи, живеещи в Метавселената. Програма — нещо като дух, който живее в машината и обикновено изпълнява дадена роля. В „Черното слънце“ има няколко демона, които сервират въображаеми напитки на редовните клиенти и вършат на хората дребни услуги.

Тук има дори демони-биячи, които разкарват нежеланите елементи — сграбчват аватарите им и ги изхвърлят навън, като прилагат определени основни принципи от физиката на аватарите.

Дей5ид дори е подчертал физиката на „Черното слънце“ така, че да изглежда малко гротескно — особено противните люде, преди да бъдат изритани, могат да бъдат цапардосани по главата с гигантски чукове или смачкани от падащи огнеупорни каси. Това се случва на особи с разрушително поведение, които досаждат на някоя известна личност или я записват на магнетофон и на всеки, който прилича на зараза. Което ще рече, ако персоналният ви компютър е заразен с вируси и се опитва да ги пръсне из „Черното слънце“, по-добре понаглеждайте тавана с едно око.

Хиро измърморва думата „Бигборд“. Това е името на създадена от него програма, мощно оръдие на нещатния сътрудник на ЦРК. Тя прониква в операционната система на „Черното слънце“, преравя я за информация и изплюва право пред лицето му плоска квадратна карта, по която той набързо разбира кой е тук и с кого си говори. Това са неоторизирани данни, с които Хиро не е редно да разполага. Но Хиро не е някой тъп красавец-актьор, който идва тук, за да се перчи в мрежата. Той е хакер. Ако му трябва някаква информация, той си я краде направо от вътрешността на системата — клюка екс машина.

„Бигборд“ му показва, че Дей5ид се е настанил на обичайното си място, една маса в Хакерския квадрант близо до бара. В Квадранта на кинозвездите, както обикновено, са насядали Суверени и подражатели. В Квадранта на рокзвездите днес цари оживление: Хиро забелязва, че нипонската рап звезда Суши Кей се е отбил тук. А в Нипонския квадрант висят много типове от звукозаписната индустрия. Този квадрант изглежда горе-долу като другите, ала е по-тих, масите се реят по-ниско над пода и гъмжи от кланящи се и пърхащи демони-гейши. Голяма част от тези хора вероятно принадлежат на свитата от мениджъри, пресаташета и адвокати на Суши Кей.

Хиро прекосява Хакерския квадрант, устремен към масата на Дей5ид. Разпознава много от хората тук, но, както обикновено, е изненадан и разтревожен от броя на онези, които не познава — всичките тези умни и схватливи двайсет и една годишни лица. Разработката на софтуер, също като професионалния спорт, кара трийсетгодишните мъже да се чувстват грохнали старци.

Той поглежда нагоре по пътеката към масата на Дей5ид и вижда, че приятелят му разговаря с някаква черно-бяла личност. Въпреки липсата на цветове и кофти качеството на образа Хиро я разпознава по

начина, по който скръства ръце, докато говори, по който отмята косата си, докато слуша Дейвид. Аватарът на Хиро застива на място и я съзерцава със същото онова изражение, с което съзерцаваше тази жена преди години. В Реалността той протяга ръка, взема си бирата, отпива яка глътка от шишето и я оставя да се търкаля из устата му — снопче вълни, които се блъскат една в друга в тясно пространство.

Тя се казва Хуанита Маркес. Хиро я познава от времето, когато бяха първокурсници в Бъркли и се засичаха на лабораторните занятия по физика. Когато я видя за първи път, остана с впечатление, което не се промени дълги години — че тя е от намусените недодялани читанки, които се обличат като за интервю за длъжността счетоводителка в погребално бюро. В същото време това момиче имаше език като огнепръскачка и се нахвърляше на хората в най-странни моменти. Обикновено това беше грандиозно и изпепеляващо отмъщение за някое леко нарушение на етикета, което никой друг първокурсник не би и забелязал.

Чак години по-късно, когато и двамата постъпиха на работа в Корпорация „Системи Черно слънце“, той реши уравнението докрай. По това време и той, и тя работеха над аватарите. Той работеше по телата, тя — по лицата. Тя — това беше отделът по лицата, защото никой не смяташе лицата за чак толкова важни. Те бяха само петна с телесен цвят отгоре върху аватарите. Тъкмо се беше захванала да докаже на всички, че отчаяно бъркат. Но на този етап изцяло мъжкото общество от компютърни манияци, съставляващо властовата структура на „Системи Черно слънце“ твърдеше, че проблемът с лицата бил тривиален и повърхностен. Разбира се, това си беше чист сексизъм — от особено вирулентния тип, характерен за техничарите-мъже, които се мислят за твърде умни, че да бъдат сексисти.

Това първо впечатление от времето, когато беше на седемнайсет, не беше нищо повече от съкровената реакция на току-що излязъл от пубертета хъшлак от Армията, заживял самостоятелно преди няма и месец. Умът му си беше на място, ала той разбираше само от две неща на света — самурайските филми и „Макинтош“. От тях разбираше прекалено добре. В мирогледа му нямаше място за такива като Хуанита.

Има един особен вид малки градчета, които никнат като циреи на гъза на всяка военна база в света. В дългата поредица от подобни градчета Хиро Протагонист бе израснал скоростно като оранжерийна орхидея-мутант, разцъфнала под сиянието на хиляди охранителни прожектори на „Купи и отлети“. Баща му бе постъпил в армията през 1944 г. на шестнайсетгодишна възраст и бе прекарал една година в Тихия океан — предимно като военнопленник. Хиро се роди, когато той вече бе на прага на старостта. Татко можеше отдавна да е напуснал армията и да си взема пенсийката, но извън службата не би знаел какво да прави със себе си, така че остана, докато най-сетне, в края на осемдесетте, не го изритаха. До времето, когато постъпи в Бъркли, Хиро бе живял в Райтстаун, щата Ню Джърси; в Такома, Вашингтон; Файетвил, Северна Каролина; Хайнсвил, Джорджия; Килийн, Тексас; Графенвер, Германия; Сеул, Корея; Огдън, Канзас и Уотъртаун, Ню Йорк. Всички тези места бяха в общи линии еднакви, с еднакви франчайз-гета и кръчми със стриптийз и дори населени от еднакви хора — той постоянно се натъкваше на съученици, които познаваше отпреди години, също хъшлаци от Армията, попаднали в същата база по същото време.

Бяха с различен цвят на кожата, но всичките принадлежаха към една и съща етническа група: Военните. Черните хлапета не говореха като черни хлапета. Азиатчетата не си скъсваха задниците, за да изкарват отлични оценки. Белите деца, общо взето, се разбираха безпроблемно с черните и жълтите деца. А момичетата си знаеха мястото. Майките на всички бяха еднакви — с щедри задници, обути в еластични панталони и с еднакви прошарени, навити на маша фризури, и общо взето до една бяха мили, сладки конформистки, а ако се случеше да са и умни, полагаха неимоверни усилия да го прикрият.

Така че когато Хиро видя за първи път Хуанита или изобщо момиче като нея, възприятията му бяха изкривени. Тя имаше дълга и лъскава черна коса, никога неподлагана на никаква химическа обработка освен редовното миене с шампоан. Не си плескаше синьо по клепачите. Дрехите ѝ бяха тъмни, ръчно ушити, строги. И не цепеше басма на никого, дори и на професорите, което по онова време му се струваше злобарско и заплашително.

Когато я срещна пак след няколкогодишно отсъствие — период, който прекара почти изцяло в Япония, където работеше сред истински



възрастни, принадлежащи към обществена класа, по-висока от онази, на която беше свикнал, хора състоятелни, които носеха истински дрехи и управляваха истински живота си — той смаяно осъзна, че Хуанита е една елегантна, стилна, поразителна мадама. Отначало си мислеше, че тя се е променила радикално от времето, когато бяха първокурсници в колежа.

Но после посети баща си в поредното военно градче и там среща кралицата на абитуриентския бал в гимназията. Тя шокиращо бързо се бе превърнала в дебела лелка с тупирана коса и безвкусни дрехи, която четеше жълтите вестници със страшна скорост на опашката в супермаркета, защото няма пари да си ги купи, надуваше балони от дъвка и имаше две деца, но не разполагаше нито с енергията, нито с предвидливостта да възпитава.

Щом видя тази жена в магазина, най-сетне го осени закъснялото тъпоумно прозрение — не бляскава светлина, изливаща се от небето, а по-скоро кафеникавото мъждукане на полуугаснало фенерче над сгъваема стълба — че за изминалото време Хуанита не се е променила особено, а просто е пораснала и е станала такава, каквато е. Онзи, който се бе променил, беше той самият. И то радикално.

Веднъж той влезе в кабинета ѝ по строго служебен въпрос. До този момент доста често се бяха засичали в службата, но се държаха така, сякаш не се познаваха отпреди. Но когато онзи ден той влезе в кабинета ѝ, тя му нареди да затвори вратата, изключи монитора си, заигра се с един молив и го изгледа като да беше престояла порция суши. Зад нея на стената бе окачена любителска картина, изобразяваща възрастна дама, с натруфена старинна рамка. Това беше единствената украса в кабинета ѝ. Всички други хакери имаха цветни снимки на излитащата космическа совалка или плакати на кораба „Ентърпрайз“.

— Покойната ми баба, Бог да я прости — обясни тя, щом улови погледа му. — Моят ролеви модел.

— Защо? Да не е била програмистка?

Тя така го изгледа над въртящия се молив, сякаш му казваше „Може ли един бозайник да загрява толкова бавно и все още да притежава дихателни функции?“. Но вместо да го размаже, отговори простишко:

— Не.

После даде и по-сложен отговор:

— Когато бях петнайсетгодишна, един месец цикълът не ми дойде. С приятеля ми използвахме диафрагма, но знаех, че това не е сигурно. Биваше ме по математика и бях запаметила процента на несполуки — беше се врязал в подсъзнанието ми. Или може би в съзнанието ми, никога не мога да ги разделя. Както и да е — обзе ме ужас. Домашното ни куче взе да се държи с мен по-различно — по общо мнение те надушват бременните жени. Както и бременните кучки, ако става въпрос.

Лицето на Хиро бе замръзнало в предпазливо, смаяно изражение, което Хуанита по-нататък използва пространно в работата си. Защото докато разговаряше с него, наблюдаваше лицето му и анализираше начина, по който малките мускулчета на челото му вдигат веждите и променят формата на очите му.

— Майка ми понятие си нямаше. С гаджето ми беше още по-зле — всъщност го заряхах на мига, защото това ме накара да осъзная колко ми е чужд, както и много други представители на вашата порода. — Говореше за мъжете.

— Както и да е, баба ми дойде на гости — продължи тя и погледна през рамо към картината. — Избягвах я, докато не седнахме да вечеряме. И тогава тя схвана цялата ситуация за някакви си десетина минути само като наблюдаваше лицето ми над масата. Не казах повече от десетина думи — „Поддай ми тортилите“. Не зная как лицето ми е предало тази информация или що за вътрешна електрическа мрежа в ума на баба ми я е направило способна на такъв чутовен подвиг. Да кондензира факт от изпаренията на нюансите.

*Да кондензира факт от изпаренията на нюансите.* Хиро никога не можа да забрави как тя изговори тези думи и обзелото го чувство, когато за първи път осъзна колко умна е Хуанита.

Тя продължи:

— Всъщност, оцених всичко това по достойнство чак след десетина години, докато завършвах колежа и се опитвах да разработя потребителски интерфейс, който да предава скоростно голям обем от данни за една от онези субсидии за детеубийци — тя наричаше така всичко, свързано с Министерството на отбраната. — Измислях какви ли не сложнотии, като например опити да се имплантират електродите директно в мозъка. После се сетих за баба ми и, Бога ми, осъзнах, че човешкият ум може да поеме и обработи невероятно количество

информация, стига тя да е в нужния формат. С точния интерфейс. Ако ѝ сложиш нужното лице. Искаш ли кафе?

Тогава му хрумна тревожна мисъл: какъв ли е бил той в колежа? Пълен тъпанар ли е бил? Дали не е оставил лошо впечатление у Хуанита?

Друг младеж би се тревожил мълчешком, но Хиро не беше от тези, дето му мислят прекалено много. Затова я покани на вечеря и след като пийнаха по едно-две (тя пиеше сода), ѝ постави въпроса:

— Мислиш ли ме за тъпанар?

Тя се разсмя. Той се усмихна, убеден, че подхвърлил хубаво, умилително, пердразполагащо към флирт лафче.

Чак след около година-две разбра, че всъщност този въпрос е бил крайъгълния камък на връзката им. Дали Хуанита мисли Хиро за тъпанар? Винаги бе имал основания да мисли, че отговорът е „да“, но девет пъти от десет тя настояваше, че е „не“. От това се пораждаха страхотни спорове и страхотен секс, драматични спречквания и страстни помирения, но в края на краищата тези бурни страсти им дойдоха много — работата ги изтощаваше — и двамата се отдръпнаха един от друг. Той се чувстваше емоционално изхабен от гадаенето какво ли мисли тя наистина за него и объркан от факта, че нейното мнение го засяга толкова дълбоко. А тя май започваше да мисли, че щом Хиро е така искрено убеден, че е недостоеен за нея, сигурно знае нещо, което тя не знае.

Хиро би отдал всичко на класовата разлика, само дето родителите ѝ живееха в Мексикали в къща с пръстен под, макар баща ѝ да вадеше повече пари от мнозина професори в колежа. Ала класовата идея продължаваше да владее ума му — то е свързано с това да си знаеш мястото в мрежата от обществени отношения. Хуанита и техните си знаеха мястото с убеденост, граничеща със слабоумие. Хиро никога не бе знаел своето. Баща му беше старши сержант, а майка му — корейка, чийто род бе блъскал робски в мините в Нипон. Хиро не знаеше черен ли е, жълт ли е или просто военен, богат ли е, беден ли е, образован или невежа, талантлив или просто късметлия. Дори не можеше да нарече някоя част от страната свой дом, докато не се премести в Калифорния — което е горе-долу същото като да кажеш, че живееш в Северното полукуълбо. В края на краищата вероятно тъкмо общата му неориентираност ги раздели.

След раздялата Хиро смени дълга поредица от предимно тъпи хубавици, които (за разлика от Хуанита) се впечатляваха от факта, че работи за високотехнологична фирма в Силиконовата долина. Напоследък му се наложи да мине на жени, които се впечатляват още по-лесно.

Хуанита практикува целомъдрие известно време, после започна да излиза с ДейБид и накрая се омъжи за него. ДейБид нямаше никакви съмнения относно своето място в света. Родителите му бяха руски евреи от Бруклин и от седемдесет години живееха във все същата каменна къща, в която се бяха нанесли след пристигането си от латвийското село, в което бяха живели петстотин години. С Тора в скута той можеше да проследи кръвните си връзки чак до Адам и Ева. Беше единствено дете, неизменен първенец на класа във всичко, и след като защити магистърска степен по компютърна наука в Станфордския университет, основа собствена компания горе-долу със същия зор, който баща му си даваше да наеме пощенска кутия при поредното им преместване. По-нататък забогатя и сега беше собственик на „Черното слънце“. ДейБид винаги бе уверен във всичко.

Дори и когато напълно грешеше. Тъкмо затова Хиро напусна работата си в „Системи Черно слънце“ въпреки обещанията за богатства в бъдеще, а Хуанита се разведе с ДейБид две години след като се омъжи за него.

Хиро не присъства на сватбата им — тогава крееше в затвора, в който го хвърлиха няколко часа преди репетицията за церемонията. Бяха го намерили в парка „Голдън гейт“, болен от любов и само по препаска да пие на едри глътки от грамадна бутилка „Курвоазие“ и да се упражнява в кендо атаки с истински самурайски меч — рееше се над тревата на мускулестите си бедра и кълцаше на две прелитащите фрисбита и бейзболни топки на излезлите на пикник хора. Да нанижеш летяща топка на острието си и да я разцепиш като грейпфрут е подвиг, и то далеч не незначителен. Единствената пречка е, че собствениците на топката може да изтълкуват погрешно намеренията ти и да извикат полиция.

Излезе от пандиза, като плати всичките бейзболни топки и фрисбита, но от този епизод нататък никога повече не попита Хуанита дали го мисли за тъпанар. Сега дори и Хиро знае отговора.

Оттогава пътищата им съвсем се разделиха. В първите години на проекта „Черно слънце“ единственият начин за разплащане с хакерите беше те сами да си издават акции. Хиро продаваше своите почти веднага щом ги получи. Хуанита — не. Сега тя е богата, а той не е. Лесно би било да се каже, че Хиро е глупав инвеститор, а Хуанита — умен, но фактите са малко по-сложни: Хуанита бе сложила всичките си яйца в една и съща кошница и държеше всичките си пари в акции на „Черно слънце“. Както излиза, по този начин беше спечелила доста пари, но можеше и да се разори. А Хиро в някои отношения нямаше особен избор. Когато баща му се разболя, Армията и Администрацията на ветераните покриха по-голямата част от медицинските му разходи, но пак влязоха в преразход, а майката на Хиро, която почти не говореше английски, не можеше нито да печели пари сама, нито да борави с тях. Когато баща му почина, той осребри всичките си акции от „Черно слънце“ за да настани мама в една хубава колония в Корея. Тя просто се влюби в мястото. Всеки ден играе голф. Можеше да запази парите си в „Черно слънце“ и година по-късно, когато компанията стана обществена, да спечели десет милиона долара, но майка му щеше да живее на улицата. Така че когато мама го посещава в Метавселената, загоряла и щастлива в екипа си за голф, Хиро брой това за свой личен успех. Този успех не му плаща наема, но чудо голямо — когато живееш в помийна яма, винаги можеш да отидеш в Метавселената, а в Метавселената Хиро Протагонист е принц-воин.

## 8

Езикът го смъди. Той се досеща, че в Реалността е забравил да преглътне бирата.

По ирония на съдбата Хуанита е дошла тук с нискотехнологичен черно-бял аватар. Тъкмо тя измисли как да накарат аватарите да проявяват нещо по-близко до истинска емоция. Този факт Хиро не забрави никога, защото тя свърши по-голямата част от работата си, докато бяха заедно. И когато в Метавселената някой аватар изглежда изненадан, или ядосан, или пламенен, той вижда в него ехо от себе си и Хуанита — Адам и Ева на Метавселената. Такова нещо не се забравя.

Скоро след като Хуанита и Дейвид се разведоха, на „Черното слънце“ му потръгна. А след като най-сетне преброиха парите си и пласираха непредвидените резултати, тънейки в ласкателствата на другите от хакерската общност, всички стигнаха до прозрението, че нещото, докарало начинанието до успех, не са нито алгоритмите за избягване на сблъсъци, нито демоните-биячи или каквото и да било там, а лицата на Хуанита.

Попитайте бизнесмените в нипонския квадрант. Те идват тук, за да провеждат сериозни разговори с костюмари от цял свят и според тях тези срещи по нищо не отстъпват на срещите на живо. Кажиречи не обръщат внимание на онова, което се говори — в края на краищата, при превода се губи доста — ала следят изражението на лицата и езика на тялото на събеседниците си. И по този начин разбират какво става вътре в мислите на даден човек — като кондензират факти от изпаренията на нюансите.

Хуанита отказа да анализира този процес — настоя, че това било нещо неизразимо, нещо, което не може да се обясни с думи. Радикална католичка, неразделна с броелицата си, тя нямаше проблеми с тези неща. Но на компютърните маниаци това не им хареса. Казаха, че било ирационален мистицизъм. И затова тя напусна и се хвана на работа в някаква нипонска компания. Те нямат проблеми с ирационалния мистицизъм, стига да носи пари.

Но Хуанита вече не идва в „Черното слънце“. Отчасти защото е бясна на Дей5ид и на останалите хакери, които така и не оцениха труда ѝ. Но освен това е решила, че цялото това нещо е менте. Че без значение колко е добра, Метавселената изкривява начина, по който хората разговарят помежду си, а тя не желае подобни изкривявания да влияят на общуването ѝ с хората.

Дей5ид забелязва Хиро и с трепване на очите му подсказва, че моментът не е подходящ. Обикновено подобни неуловими жестове се губят сред системния шум, но персоналният компютър на Дей5ид е много добър, а Хуанита бе помогнала при разработването на неговия аватар — така че посланието идва като куршум, изстрелян в тавана.

Хиро се обръща и започва да обикаля бавно огромния кръгъл бар. На повечето от шейсет и четирите високи столчета са насядали хора от Индустрията от по-ниските нива, събрани по двойки и тройки, които се занимават с онова, което умеят най-добре: с клюки и интриги.

— И аз се събирам с режисьора да обсъдим сюжета. Той има вила на брега...

— Невероятна?

— Не ме шашкай.

— Чувал съм. Деби е ходила там на купон, когато беше собственост на Франк и Мици.

— Както и да е — има една сцена в началото, когато главният герой се събужда в контейнер за боклук. Идеята е да се покаже, нали разбираш, колко е паднал той духом...

— Онази налудничава енергия...

— Точно така.

— Знаменито.

— На мен ми харесва. Е, той иска да я заменим със сцена, в която пичът се шляе из пустинята с базука и гърми стари коли в изоставен склад за отпадъци.

— Майтапиш се!

— Та, седим на шибаната му веранда с изглед към плажа и той прави „Баммм! Баммм!“ — имитира я тая тъпа базука. Идеята го възбужда. И значи, той иска да сложи базука във филма. Но май успех да го разубедея.

— Хубава сцена. Но си прав. Базуката не е същото като контейнера за боклук.

Хиро се задържа колкото да преглътне това и продължава нататък. „Бигборд“ — промърморва той пак, извиква отново вълшебната карта, установява собственото си местонахождение и прочита името на седящия наблизо сценарист. По-късно може да се разрови из публикациите за индустрията и да разбере над какъв сценарий работи човекът, а оттам — и името на онзи тайнствен режисьор, фетишист на базуките. Тъй като целият разговор стига до него през компютъра, той току-що го е записал на аудио. По-късно може да го обработи, да преиначи гласовете и да го прати в Библиотеката с препратка към името на режисьора. Стотина гладни сценаристи ще изтеглят разговора, ще го прослушват отново и отново, докато не го запомнят наизуст и ще платят на Хиро за оказаната чест, а след няколко седмици кабинетът на режисьора ще е злят от сценарии с базуки. *Баммм!*

Квадрантът на рокзвездите е осветен непоносимо ярко. Аватарите им са с такива прически, каквито рокзвездите носят само в сънищата си. Хиро го оглежда да провери дали няма някой приятел, но е пълно предимно с паразити и бивши величия. Повечето Хирови познати са бъдещи величия или поне много им се иска да бъдат.

По-лесно е да разгледаш Квадранта на кинозвездите. Актьорите обичат да идват тук, защото в „Черното слънце“ винаги изглеждат хубави като във филмите. И за разлика от баровете и клубовете в Реалността могат да дойдат тук, без да се налага физически да напускат именията си, хотелските си апартаменти, скиорските си хижи, частни авиокабини и прочие. Могат да се перчат с дрешките си и да идват с приятели, без да се излагат на похитители, папараци, сценаристи-досадници, убийци, бивши съпрузи и съпруги, ловци на автографи, възбудители на процеси, фенове-психопати, брачни предложения и водещи на клюкарски рубрики.

Той става от столчето, поема отново по бавната орбита и оглежда нипонския квадрант. Пълно е с костюмирани типове, както обикновено. Някои говорят с гринговци от Индустрията. Голяма част от квадранта в задния ъгъл е скрита зад временен параван.

Пак бигборд. Хиро отбелязва кои са преградените маси и се зачита в имената. Единственото име, което веднага разпознава, е американско: Л. Боб Райф, монополистът на кабелната телевизия. Много голямо име в Индустрията, макар и да се показва рядко. Като че



си е определил среща с цяла сюррия големи нипонски шефове. Хиро кара компютъра си да запамети имената им, за да може по-късно да ги сравни с базата данни на ЦРК и да установи кои са. Прилича на голямо и важно събрание.

— Таен агент Хиро! Как я караш?

Хиро се обръща. Хуанита е застанала точно зад него. Чернобелият ѝ аватар бие на очи, но въпреки това изглежда прекрасно.

— Как си? — пита тя.

— Добре, а ти?

— Страхотно. Надявам се, че нямаш нищо против да разговаряш с мен в този грозен факсимилен вид.

— Хуанита, бих предпочел да гледам твоето факсимиле пред повечето от жените в плът и кръв.

— Благодаря ти, копеле лукаво. От много време не сме си приказвали! — отбелязва тя, все едно това е нещо кой знае колко забележително.

Тук става нещо.

— Надявам се, че ти няма да се забъркаш със Снежния крах — продължава тя. — Дейвид не ще да ме слуша.

— Да не съм ти самото самоограничение? Аз съм точно от тия, които биха се забъркали с това!

— Зная го по-добре и от теб. Ти си импулсивен. Но си и много умен. Имаш рефлекс от боя с мечове.

— Това какво общо има с наркоманията?

— То означава, че можеш да прозреш предстоящите злини и да ги отблъснеш. Това е инстинкт — то не се учи. Щом се обърна и ме видя, лицето ти веднага прие онова изражение, „Какво става? Какво е намислила Хуанита, по дяволите?“

— Ти нали уж не разговаряше с хората в Метавселената?

— Разговарям, ако се налага спешно да се свържа с някого — обяснява тя. — А с тебе винаги бих разговаряла.

— Защо с мен?

— Знаеш защо. Заради нас. Спомняш ли си? Заради връзката ни — когато пишех това тук, ние с теб бяхме единствените двама души, които можеха да разговарят откровено в Метавселената.

— Все същата мистичка-ексцентричка си си — отбелязва той и се усмихва, за да придаде на изказването чар.

— Не можеш да си представиш колко мистична и ексцентрична съм в момента, Хиро.

— И колко мистична и ексцентрична си?

Тя го поглежда предпазливо. Съвсем по същия начин, както го огледа, когато преди години влезе в кабинета ѝ.

Той се замисля защо ли тя винаги е толкова нащрек в негово присъствие. В колежа смяташе, че се страхува от интелекта му, но от години знае, че това ѝ е последна грижа. В „Системи Черно слънце“ предполагаше, че е просто типичната женска предпазливост — Хуанита се боеше, че той се опитва да ѝ надене примката. Но и това няма кой знае колко общо с въпроса.

При тази късна среща в романтичната му кариера той е достатъчно прозорлив, че да излезе с нова теория: тя внимава, защото го харесва. Харесва го напук на себе си. Той е тъкмо от онзи вид изкусителен, но напълно погрешен романтичен избор, който умните момичета като Хуанита трябва да се научат да избягват.

Определено е това. Има какво да се каже за остаряването.

В отговор на въпроса му тя обяснява:

— Имам един колега, с когото искам да те запозная. Джентълмен и умник на име Лагос. Голям омайник е.

— Гадже ли ти е?

Тя не изплюва веднага отговора, а го обмисля внимателно.

— Тъкмо обратното на поведението ми в „Черното слънце“, аз не чукам всеки мъж, с когото работя. А дори и да го правех, Лагос е извън класацията.

— Не е твоят тип?

— Дума да не става.

— А какъв е твоят тип?

— Дърти, богати и лишени от въображение русокоси мъже със стабилна кариера.

Това едва не му убягва. После загарява.

— Е, мога да си боядисам косата. А и без това ще остаря.

Тя наистина се размива. Освобождаващ напрежението изблик.

— Повярвай ми, Хиро — аз съм последният човек, с когото би искал да се обвържеш на този етап.

— Да няма нещо общо с твоята църква? — пита той. Хуанита вкара излишните си пари в основаването на свой собствен клон на

католическата църква. Смята себе си за мисионерка сред интелегентните атеисти по света.

— Не се дръж снизходително — скастрия го тя. — Тъкмо с това отношение се боря. Религията не е за глупаци.

— Извинявай. Не е честно, знаеш ли — ти разчиташ всяко изражение по лицето ми, а аз те гледам през някаква шибана фъртуна.

— Определено е свързано с религията — казва тя. — Но е толкова сложно, а в тази област ти си толкова бос, че не зная откъде да започна.

— Хей, в гимназията всяка седмица ходех на църква. Пеех в хора.

— Знам. Тъкмо там е проблемът. Деветдесет и девет процента от всичко онова, което става в повечето християнски църкви, всъщност няма нищо общо със самата религия. Интелигентните хора рано или късно го забелязват и стигат до извода, че всичките сто процента са глупотевини. Тъкмо затова хората мислено свързват атеизма с интелигентността.

— Значи нищичко от онова, което съм научил в църквата, няма нищо общо с онова, за което ми говориш?

Хуанита се замисля, докато го оглежда внимателно. После вади от джоба си една хиперкарта.

— Ето, вземи.

Щом Хиро я поема от ръката ѝ, хиперкартата се превръща от нервозен двуизмерен плод на въображението в реалистична, кремава на цвят визитка с фина текстура. Отпред с лъскаво черно мастило са отпечатани две думи:

БАБЕЛ  
(ИНФОКАЛИПСИС)

## 9

За секунда светът застива и се размазва. „Черното слънце“ изгубва шлифованата си анимация и започва да се движи на мъгляви пресекулки. Явно компютърът му току-що е поел изключително силен удар. Всичките му вериги трескаво обработват огромен залък от данни — съдържанието на хиперкартата — и нямат време да прерисуват образа на заведението в пълната му, смайваща прецизност.

— Мамка му! — възкликва той, когато „Черното слънце“ превключва пак на пълноценна анимация. — Какво, по дяволите, представлява тази карта? Че тук трябва да е натикана половината Библиотека!

— С все библиотекаря — допълва Хуанита. — За да ти помогне да се справиш. И много видеозаписи на Л. Боб Райф — повечето байтове са пълни с това.

— Е, ще му хвърля едно око — казва той подозрително.

— Хвърли му. За разлика от Дей5ид, ти си достатъчно умен, за да извлечеш полза. А междувременно, пази се от Гарвана. И от Снежния крах. Става ли?

— Кой е Гарвана? — пита той. Но Хуанита вече се е запътила към вратата. Всички луксозни аватари се обръщат да я гледат, когато ги подминава. Кинозвездите ѝ хвърлят убийствени погледи, а хакерите прехапват устни и се взират благоговейно в нея.

Хиро се запътва обратно към Хакерския квадрант. Дей5ид разбърква хиперкарти на масата — бизнес-статистиката за „Черното слънце“, филми и видеоклипове, програми, набързо надраскани телефонни номера.

— В операционната система има малък блип, който ме удря право в червата всеки път, като влезеш през вратата — казва той. — Винаги ме обхваща предчувствието, че „Черното слънце“ лети към катастрофа.

— Явно е Бигборд — обяснява Хиро. — Има си рутина, която запущва временно отделни капани в ниската памет.

— А, това ли било. Моля те, много те моля, изхвърли това нещо — казва Дей5ид.

— Кое, Бигборда ли?

— Да. Навремето беше много радикално, обаче сега е все едно да се опитваш да работиш по ядрен реактор с каменна брадва.

— Благодаря.

— Ще ти дам всичко необходимо, ако искаш да го осъвремениш и да го превърнеш в нещо малко по-безопасно — обещава Дей5ид. — Не че поставям способностите ти под съмнение. Просто ти обяснявам, че трябва да бъдеш в крак с времето.

— Мъчна работа — отговаря Хиро. — Вече няма място за хакери на свободна практика. Трябва зад гърба ти да стои голяма корпорация.

— Знам го. Знам също и че работата за големи корпорации не ти понася. Тъкмо затова ти казвам, че ще ти предоставя необходимото. За мен ти винаги ще бъдеш част от „Черното слънце“, Хиро — макар и пътищата ни да се разделиха.

Класическият Дей5ид. Пак говори от сърце и подминава главата. Ако Дей5ид не беше хакер, Хиро би се отчаял от вечните му недомислия.

— Хайде да говорим за друго — предлага Хиро. — Халюцинация ли получих, или вие двамата с Хуанита пак си говорите?

Дей5ид му се усмихва снизходително. Той се държи много любезно с Хиро, откакто преди няколко години проведеха Разговора. Диалог, започнал като приятелско бърбрене на бира и стриди между двама дългогодишни другари по оръжие. Чак след като изминаха три четвърти от Разговора, Хиро се усети, че всъщност го уволняват — сега, в този момент. От Разговора насам се знаеше, че Дей5ид от време на време подхвърля на Хиро полезна информация и клюки.

— Тръгнал си на лов за полезна информация ли? — пита многозначително Дей5ид. Като мнозина компютърни маниаци, той е съвсем простодушен, но в такива мигове се мисли за превъплъщение на Макиавели.

— Имам новини за тебе, пич — казва Хиро. — Повечето неща, дето ти ми ги пробутваш, аз така и не изпращам в Библиотеката.

— Че защo не? По дяволите, предоставям ти най-добрите си клюки. Мислех си, че изкарваш пари от това.

— Не издържам вече — признава Хиро. — Вземам части от личните си разговори и после проституирам с тях. Защо, мислиш, нямам пукнат грош?

Има и още нещо, което той не споменава — че винаги се е смятал за равен на Дей5ид и не понася идеята да се храни от подаянията му като куче под масата.

— Радвам се, че Хуанита дойде тук, макар и черно-бяла — сменя темата Дей5ид. — Тя да не идва в „Черното слънце“ е все едно Александър Грeъм Бел да откаже да ползва телефона.

— Защо е дошла тази вечер?

— Нещо я тормози — отвръща Дей5ид. — Искаше да разбере виждал ли съм се с едни хора на Улицата.

— С кого по-точно?

— Тревожи я един здравеняк с дълга черна коса — обяснява Дей5ид. — Пробутва нещо, наречено Снежeн крах, разбираш ли.

— Пробвала ли е в Библиотеката?

— Да. Поне така предполагам.

— Ти виждал ли си го тоя?

— О, да. Не е трудно да го откриеш — отвръща Дей5ид. — Пред вратата е. Даде ми това.

Приятелят на Хиро оглежда масата, взема една от хиперкартите и му я показва.

## СНЕЖЕН КРАХ

Скъсайте тази карта по средата,  
за да получите безплатната си мостра

— Дей5ид — възкликва Хиро — не мога да повярвам, че си взел хиперкарта от черно-бял.

Дей5ид се размива.

— Сега не е като едно време, приятелю. Така съм натъпкан с противовирусни лекарства, че нищо не може да проникне вътре. Получавам толкова много заразени гадости от всички хакери, дето се

мъкнат тук, че все едно бачкам в чумно отделение. И затова не ме е страх от това в хиперкартата, каквото и да е то.

— Е, в такъв случай, любопитен съм — признава Хиро.

— Да, и аз — смее се Дейбид.

— Сигурно ще е голямо разочарование.

— Сигурно е някоя анимореклама — съгласява се Дейбид. — Мислиш ли, че трябва да се пробвам?

— Да. Давай. Не всеки ден се случва да пробваш нова дрога — насърчава го Хиро.

— Е, ако поискаш, всеки ден можеш да пробваш по някоя нова — възразява Дейбид. — Но не всеки ден можеш да намериш такава, дето няма да ти навреди. — Той взема хиперкартата и я къса на две.

Първоначално не се случва нищо.

— Чакам — казва Дейбид.

На масата пред него се материализира аватар — отначало той е призрачен и прозрачен, постепенно придобива плътност и триизмерност. Този номер е наистина изтъркан — Хиро и Дейбид вече се кикотят.

Аватарът е една чисто гола Бранди. Дори не прилича на стандартната Бранди, а по-скоро на евтината тайванска версия на хубавицата. Ясно си личи, че е чисто и просто демон. Държи в ръцете си две тръби, горе-долу колкото рула от хартиени кърпи.

Дейбид се обляга назад в креслото си и се кефи. В цялата сцена има нещо ужасно безвкусно.

Брандито се навежда напред и кимва на Дейбид да се приближи. Той се навежда към лицето ѝ, ухилен до уши. Тя доближава ярките си рубинени устни до ухото му и смъква нещо, което Хиро не чува.

Когато се отдръпва, физиономията на Дейбид се е изменила. Изглежда смаян, с безизразно лице. Може би и в действителност изглежда така. А може би Снежният крах е прецакал аватара му така, че той вече не следва истинското му изражение. Но Дейбид се е вторачил право напред с очи, замръзнали в орбитите.

Брандито протяга чифта тръби пред неподвижното лице на Дейбид и ги раздалечава. Всъщност това е свитък. Тя го разгъва точно пред физиономията му — разгръща го като плосък двуизмерен екран пред неговия поглед. Парализираното лице на Дейбид е добило синкав оттенък, сякаш отразява излъчваното от свитъка сияние.

Хиро заобикаля масата, за да погледне и мярва свитъка, преди Брандито отново да го сгъне. Това е жива стена от светлина, подобие на сгъваем телевизор с плосък екран, който не показва нищичко. Само екранни смущения. Бял шум. Сняг.

После тя изчезва без следа. Несвързани саркастични ръкопляскания отекват от няколко маси в Хакерския квадрант.

Дей5ид се е върнал в нормално състояние с усмивка, колкото фалшива, толкова и засрамена.

— Какво беше това? — пита Хиро. — Мярнах само сняг съвсем накрая.

— Всичко си видял — отвърща Дей5ид. — Фиксирана схема от черно-бели пиксели с доста добра резолюция. Само няколко хиляди единици и нули, за да ги погледна.

— Значи, с други думи, някой току-що изложи зрителния ти нерв на, да речем, сто хиляди байта информация — заключава Хиро.

— По-скоро шум.

— Е, всяка информация изглежда като шум, преди да разгадаеш шифъра — отбелязва Хиро.

— Защо му е притрябвало на някого да ми показва информация под формата на бинарен код? Аз да не съм компютър! Не мога да чета бит-карти.

— Спокойно, Дей5ид, само те ебавам — подсмивва се Хиро.

— Знаеш ли какво беше това? Знаеш ли как хакерите вечно ми пробутват мостри от работата си?

— Знам.

— Някой хакер е измислил този план, за да ми покаже това нещо. И всичко си вървеше по реда до момента, в който Брандито разгъна свитъка. Обаче кодът беше бгав и даде срыв в неподходящ момент, и вместо да му видя продукцията, видях само сняг.

— Тогава защо го е кръстил Снежен крах?

— Хумор на бесилката. Знаел е, че е бгав.

— Какво ти пошепна Брандито на ушенце?

— Беше на някакъв език, който не разпознах — отвърща Дей5ид.  
— Просто ала-бала.

*Ала-бала-Бабел.*

— След това изглеждаше доста шашнат.

Дей5ид като че се засяга.



— Не съм се шашнал. Просто цялата тази работа ми се видя толкова смахната, че се слисах за секунда.

Хиро го оглежда крайно съмнително. Дейбид забелязва погледа му и става.

— Искаш ли да видиш какво са измислили конкурентите ти от Нипон?

— Какви конкуренти?

— Ти нали разработваше аватари за рокзвезди?

— И още разработвам.

— Е, тази вечер Суши Кей е тук.

— А, да. С фризура колкото цяла галактика.

— Лъчите се виждат оттук — Дейбид махва към съседния квадрант — но ми се ще да видя цялата му премяна.

Наистина сякаш нейде посред Квадранта на рокзвездите слънцето изгрява. Над главите на сновящите насам-натам аватари Хиро вижда ветрило от оранжеви лъчи, излизащи от някаква точка сред тълпата. Тя постоянно се движи, върти, люлее се насам-натам и сякаш цялата вселена повтаря движенията ѝ. На Улицата правилата за височина и ширина пречат на прическата на Суши Кей да лъсне в пълния си блясък. Но вътре в „Черното слънце“ Дейбид е предоставил свобода на изразяването и затова оранжевите лъчи се разпростират чак до границите на заведението.

— Чудя се дали някой вече го е светнал, че американците няма да си купуват рап музика, изпълнявана от японец — отбелязва Хиро, когато се упътват нататък.

— Може би ти трябва да му го кажеш — предлага Дейбид — и да му поискаш такса за услугата. В момента той е в Ел Ей, нали знаеш.

— Вероятно е отседнал в някой хотел, пълен с гъзолизци, които му раздуват каква голяма звезда ще стане. Трябва да бъде изложен на действителна биомаса.

Те се вмъкват в един поток, лъкатушещ като тесен канал през една пролука в тълпата.

— Биомаса ли? — пита Дейбид.

— Съвкупност от живи неща. Екологичен термин. Ако вземеш един акър дъждовна гора, една кубична миля океан или квадратен блок Комптон и махнеш всичко, което не е живо — пръстта и водата — получаваш биомасата.

Дей5ид, вечният компютърен маниак, казва:

— Не разбирам.

Гласът му звучи странно — в аудиосистемата му се промъква много бял шум.

— Лаф от Индустрията — обяснява Хиро. — Индустрията се храни с човешката биомаса на Америка — като кит, прецеждащ планктон от морето.

Хиро се вклинява между двама нипонски бизнесмени. Единият е в униформеното синьо, но другият е неотрадиционалист, облечен в черно кимоно. И също като Хиро носи два меча — дългата катана на левия хълбок и уакизаши, с който се борави с една ръка, затъкнат диагонално в пояса. Двамата с Хиро оглеждат бегло оръжията си. После Хиро се извъръща и се преструва, че не забелязва, а неотрадиционалистът замръзва на място — само ъгълчетата на устата му се смъкват надолу. Хиро и преди е виждал това. И знае, че му предстои двубой.

Хората се отдръпват встрани — нещо огромно и неумолимо се връзва в тълпата и разбутва аватарите. В „Черното слънце“ едно-единствено нещо притежава способността да разбутва така хората, и това е демонът-бияч.

Щом се приближават, Хиро вижда, че са цяло ято демони, летящи в клин — горили в смокинги. Ама истински горили. И май са се насочили към Хиро.

Той се опитва да се отдръпне, но бързо се нахаква в нещо. Май Бигбордът най-сетне го е вкарал в беля. Тръгва към изхода.

— Дей5ид — подвиква той. — Спри ги, пич. Ще престана да го използвам.

Всички хора наоколо са се вторачили зад гърба на Хиро с лица, огрени от хаос от яркоцветни светлини.

Хиро се обръща към Дей5ид. Но Дей5ид вече го няма.

Вместо Дей5ид там има само трепкащ облак лоша дигитална карма. Той е толкова ярък, бърз и безсмислен, че направо да те заболи като го гледаш. Става ту цветен, ту черно-бял, а когато е цветен, се носи като побеснял по спектъра, сякаш обстрелван от мощни диско-прожектори. И не се задържа в границите си — тънки като косъм пикселни линии постоянно се изстрелват от едната страна, минават през цялото заведение и пробиват стената. Не е толкова организирано

тяло, колкото центробежен облак от линии и многоъгълници, чийто център не може да го удържи и изстрелва ярки парчета телесен шрапнел из цялата зала, които се връзват в хорските аватари, трепват и изчезват.

Горилите не се впечатляват. Те бъркат с дългите си космати пръсти в разпадащия се облак, успяват някак си да го гепят и го отнасят покрай Хиро към изхода. Хиро го поглежда и мярва нещо, което много прилича на лицето на Дейбид, гледано през купчина стъкла. Мярва го само за миг. После аватарът изчезва, сърчно изритан през вратата, и се издига над Улицата в дълга плоска дъга, която го запраща отвъд хоризонта. Хиро поглежда към масата на Дейбид — празна, наобиколена от слисани хакери. Едни са шокирани, други се мъчат да не се разхият.

Дейбид Майер, върховният повелител на хакерите, отецът-основател на протокола на Метавселената, създател и собственик на световноизвестното „Черно слънце“, току-що преживя системен срив. Изхвърлен е от собствения си бар, от собствените си демони.

Второто-третото нещо, което научиха, докато се обучаваха за Куриери, беше как да отключиш чифт белезници. Белезниците не са замислени като приспособления за дългосрочно задържане въпреки милионите клиенти на Дранголника. А отдавнашният статус на скейтърите на репресирана етническа група означава, че всички те вече владеят до някаква степен изкуството на измъкването.

Първо най-важното. По униформата на Уай Ти висят много и най-различни неща. Униформата има стотина джоба — големи плоски джобове за пратки, мънички тесни джобове за екипировка, джобове, вшити в ръкавите, по бедрата, по пиццалите. Напъханите по тези най-разнообразни джобове уреди обикновено са маломерни, сложни и леки: писалки, маркери, фенерчета, джобни ножчета, шперцове, скенери за баркод, сигнални ракети, отвертки, Течни стави, палки-зашеметители и прожектори. В джоба на дясното ѝ бедро е пъхнат калкулатор, служещ едновременно и за таксиметър и секундомер.

На другото ѝ бедро е личният телефон. Докато управителят заключва вратата на горния етаж, телефонът зазвънява. Уай Ти го откачва със свободната си ръка. Майка ѝ се обажда.

— Здравсти, мамо. Добре, а ти как си? У Трейси съм. Да, ходихме в Метавселената. Помотяхме се из един базар на Улицата. Голяма гмеж. Да, сложих си хубав аватар. Не, майката на Трейси ми обеща да ме закара къщи по-късно. Но може да се отбием за малко в „Пътешествието“ на „Виктъри“... Добре тогава, лека нощ, мамо. Да, добре. И аз те обичам. Доскоро.

Тя натиска бутона, прекъсва разговора с мама и за части от секундата набира нов номер.

— Роудкил — казва тя.

Ревове. Това е свистенето на въздуха, трупащ се върху микрофона на личния телефон на Роудкил при някаква ужасяваща скорост. Чуват се и надпреварващото се свистене на многобройни

автомобилни гуми по паваж, прекъсвано от перкусиите на дупките. Явно кара по изровената „Вентура“.

— Здравсти, Уай Ти — обажда се отсреща Роудкил. — К'о ста'а?

— С тебе к'о ста'а?

— Сърфирам по „Тура“. Ти?

— Кисна в Дранголника.

— Леле! Кой те тикна там?

— МетаЧенгетата. Вързаха ме на вратата в Бели колони със сополив пищов.

— Леле, а стига бе! Кога излизаш?

— Скоро. Можеш ли да наминеш да ми помогнеш?

— Как да ти помогна?

*Мъже.*

— Нали се сецаш, да ми помогнеш. Нали сме гаджета — напомня му тя. Говори съвсем просто и ясно. — Ако ме гепят, предполага се, че ти ще дойдеш и ще ми ми помогнеш да се измъкна оттам. — Това не го ли знае всеки? Тия родители вече на нищо ли не учат децата си?

— Ами, хм, такова, ти къде си?

— В „Купи и отлети“ номер 501 762.

— Тръгнал съм към Бърни с една суперултра.

Т.е. към Сан Бернардино. Т.е. с пратка със суперултрапредимство. Т.е няма да те огрее.

— Добре, благодаря, нямаше нужда.

— Извинявай.

— Спокойно сърфиране — пожелава му Уай Ти. Традиционното саркастично сбогуване.

— Не спирай да дишаш — отвръща той. Ревът рязко секва.

Ега ти мухльото. Другия път, като излязат заедно, ще му се наложи да пълзи пред нея. Но междувременно има и още един, който ѝ дължи услуга. Единственият проблем е, че пичът може да излезе менте. Но си струва да опита.

— Ало? — обажда се той на персоналния си телефон. Диша тежко, а отзад се дуелират две сирени.

— Хиро Протагонист?

— Да, кой се обажда?

— Уай Ти. Къде си?

— На паркинга на един хипермаркет на шосето за Оаху — казва той. И казва истината — тя чува как количките за пазаруване с трясъци осъществяват аналните си съвкупления.

— Точно сега съм малко зает, Уайти, но с какво мога да ти помогна?

— Уай Ти — поправа го тя. — Можеш да ми помогнеш да се чупя от Дранголника. — И му обяснява подробно.

— Преди колко време те тикна там онзи?

— Преди десет минути.

— Добре, в правилата за настаняването в Дранголника пише, че управителят трябва да провери задържания половин час след приемането.

— Ти пък откъде знаеш? — пита обвинително тя.

— Използвай въображението си. Когато управителят след половин час дойде да те провери, изчакай още пет минути и тогава се пробвай. Ще се опитам да ти помогна. Така става ли?

— Ясно.

Точно след половин час тя чува как отключват задната врата. Лампите светват. Очилата за нощно виждане я спасяват от раздиращи болки в очите. Управителят пристъпва тежко, оглежда я кръвнишки — доста време я гледа кръвнишки. Очевидно е изкушен. Мярналата се плът рикошира из мозъка му вече половин час. Огромни космологични дилеми разтърсват ума му. Уай Ти се надява той да не се опита да направи нищо, защото ефектът от дентатата е непредвидим.

— Решавай, бе! — тросва му се тя.

Това сработва. Свежият изблик на културен шок изхвърля джигатаеца от моралната му главоблъсканица. Той се намръщва неодобрително на Уай Ти. В края на краищата, тя го е принудила да я желае, принудила го е да се надърви, завъртяла е главата му — не е трябвало да я арестуват, нали? — и на всичкото отгоре ѝ е бесен. Все едно, че има право да е бесен.

И това е полът, измислил ваксината за полиомиелит?

Той се обръща, изкачва стълбите, гаси лампата, заключва вратата.

Тя засича времето, навива часовника си да звънне след пет минути — единствената северноамериканка, която знае как да навие дигиталния си ръчен часовник да звъни — и вади от тясно джобче на ръката си комплекта за бягства. Освен това вади фенерче и го пали, за да вижда к'о ста'а. Намира тясно, плоско парче стомана, пъхва го във вътрешностите на оковите си, натиска палеца на пружината. Белезниците, допреди това едноръчен механизъм, способен само да се затяга, щракват и се откачат от тръбата.

Може да ги свали от китката си, но решава, че ѝ харесва как изглеждат. Закопчава и другата им част на китката си до първата — оформя се двойна гривна. Майка ѝ правеше така навремето, като беше пънкарка.

Стоманената врата е заключена, но правилата за безопасност в „Купи и отлети“ нареждат в мазето да има аварийен изход за в случай на пожар. Ето го — прозорец с решетка, към който е прикрепена голяма противопожарна аларма с надписи на различни езици. В зеленото сияние на фенера червеното изглежда черно. Тя чете указанията на английски, прехвърля ги наум веднъж-дваж, после изчаква сигнала на часовника. Междувременно си запълва времето с четене на инструкциите на всички останали езици и се чуди кой език какъв е. Всичко ѝ прилича на Таксилинга.

Прозорецът е толкова мръсен, че през него почти не се вижда, но тя забелязва нещо черно зад стъклото. Хиро.

Десет секунди по-късно часовникът ѝ зазвънява. Тя изкъртва аварийния изход. Алармата се задейства. С решетките е по-трудно, отколкото си мислеше — слава Богу, че няма истински пожар — но най-накрая успява да ги отвори. Мята дъската отвън на паркинга, промушва тялото си и в този миг чува как задната врата се отключва. Докато онзи с папката намери тъй важния ключ за осветлението, тя вече описва остър завой на паркинга, превърнал се в джигатайски събор.

Като че всички джигатайци в Южна Калифорния са се изсипали тук — карат огромните си, раздрънкани таксита с чуждоземен добитък по задните седалки, вонят на тамян и разплискват напитки с неонов ореол! Турили са грамаданско наргиле с осем маркуча върху багажника на едно такси и вдишват шумно огромни — като за диви планинци — порции задушаваш дим.

И всичките са се вторачили в Хиро Протагонист, който на свой ред ги гледа втренчено. Всички на паркинга изглеждат съвсем стъписани.

Сигурно е минал отзад, без да се усети, че отпред ще е пълно с джигатайци. Каквото и да е намислил, то няма да стане. Планът се прецака.

Управителят се набира на бегом откъм задната страна на заведението и сипе смразяващи кръвта, отекващи като камбанен звън ругатни на таксилинга. Точи се на дупето на Уай Ти.

Но на джигатайците около наргилето изобщо не им пука за Уай Ти. Нацедили са Хиро. Внимателно закачат пищните сребърни мундщуци на стойката, вградена в шийката на мегабонга. После се насочват към него, пъхнали ръце в джобовете на халатите си и вътрешните джобове на якетата.

Остро изсъскване отвлича вниманието на Уай Ти. Погледът ѝ се стрелва към Хиро и тя вижда, че е извадил дълъг около метър, извит меч от ножницата, която не беше забелязала досега. Заел е приклепнала стойка. Острието на меча блести болезнено под убийствените охранителни светлини на Дранголника.

*Колко мило!*

Ще се изразим твърде меко, ако кажем, че ония с наргилето се слисват. Но те са не толкова уплашени, колкото объркани. Няма никакво съмнение, че повечето от тях носят патлаци. Защо тогава този тип се опитва да ги плаши с меч?

Тя си спомня, че една от многобройните професии, изброени във визитката на Хиро, е *Най-великият боец с мечове на света*. Но способен ли е наистина да изтрепе цял клан въоръжени джигатайци?

Ръката на управителя се впива под рамото ѝ — все едно това ще я спре. Тя се пресяга с другата ръка и му трясва един, като цврква и малко Течни стави. Той изсумтява сподавено, далечно, главата му отскача, той пуска ръката ѝ и залита яростно назад. Най-сетне се плъосва върху едно такси и забива ръце в очните си кухини.

Чакай малко. Точно в това такси няма никой. Но тя вижда, че от таблото виси шейсетсантиметрова верига-макраме от ключове.

Мята скейтборда си през прозореца на таксито, гмурва се след него (тя е дребничка, отварянето на вратата не е задължително), тупва зад шофьорската седалка, потъва в дълбоко гнездо от дървени маниста



и освежители за въздуха, пали мотора и потегля. Назад. Към задния паркинг. Колата бе обърната навън в обичайния за таксиджиите стил, готова за бързо бягство, което щеше да е чудесно, ако беше сама — но трябва да мисли и за Хиро. Радиото пищи и сипе кресливи тиради на Таксилинга. Тя се връща зад сградата. Задният паркинг е странно притихнал и пуст.

Тя превключва на скорост и се юрва обратно. На джигатайците не им остава много време за реагиране — очакваха я да се появи от другия край. Гумите изпищяват и тя спира до Хиро, на когото благоразумието вече е подсказало да прибере меча в ножницата. Той се мята на седалката до нея. После тя престава да му обръща внимание. Има какво друго да гледа, а именно, дали ще я притиснат странично, когато навлезе в шосето.

Не я притискат, макар че се налага една кола да я заобиколи с квичене. Тя се изстрелва на шосето. Колата откликва така, както само допотопните таксита могат.

Единствения проблем е, че още половин дузина други допотопни таксита ги следят.

Нещо се притиска към лявото бедро на Уай Ти. Тя поглежда надолу. Оказва се забележително грамаден револвер в мрежичка, увиснал на вратата.

Трябва да намери къде да спре. Ако успее да намери франчулат на Нова Сицилия, ще е чудесно — Мафията ѝ е длъжник. Или пък някоя Нова Южна Африка, макар да ги мрази. Но пък новоюжноафриканците мразят джигатайците още повече.

Да, ама: Хиро е черен, или поне наполовина черен. Не може да го вкара в Нова Южна Африка. А тъй като Уай Ти е бяла, не могат да отидат и в Метазания.

— Големият Хонконг на господин Ли — предлага Хиро. — След осемстотин метра, вдясно.

— Добро хрумване, но тебе как ще те пуснат с тия мечове?

— Ще ме пуснат — отговаря той. — Техен гражданин съм.

И тъкмо в този миг вижда табелата. Тя бие на очи, защото е рядкост. Няма много такива. Табелата е в синьо и зелено, успокояваща и кротка в раздираното от блясъци франчайзно гето. На нея пише:

ГОЛЕМИЯТ ХОНКОНГ НА ГОСПОДИН ЛИ

Зад нея се разнася грохот. Главата ѝ се забива в блокиращия при сблъсък механизъм. Някакво такси се е натресло в тях отзад.

И тя се връзва в паркинга на господин Ли със седемдесет и пет километра в час. Алармената система дори няма време да разпознае визата ѝ и да махне защитата — гумите отиват по дяволите. Оплешивелите външни гуми си остават по острите шипове. По голи джанти, от които хвърчат искри, тя спира със скърцане на ливадата, изпълняваща едновременно функциите и на гълтаща въглеродния двуокис тревна площ, и на паркинг.

Двамата с Хиро слизат от колата.

Хиро се хили налудничаво, прикован под кръстосания обстрел на десетина червени лазерни лъча, които го сканират едновременно от всички посоки. Хонконгската роботизирана охранителна система го проверява. Нея също — поглежда надолу и вижда как лазерите пишат по гърдите ѝ.

— Добре дошъл в Големия Хонконг на господин Ли, господин Протагонист — поздравява го охранителната система по високоговорителя. — Добре дошла и на вашата гостенка, госпожица Уай Ти.

Другите таксита са спрели във формация покрай бордюра. Няколко от тях са подминали Хонконга и трябва да се върнат една-две преки назад. Бараж от затръшващи се врати. На някои не им пука — оставят моторите да работят и вратите да зеят. Трима джигатайци се мотаят по тротоара и разглеждат останките от гумите, нанизани на шиповете — дълги ивици неопрен, от които като от разпарчадисана перука стърчат стомана и нишки от стъклопласт. Единият държи револвер, прицелен право в тротоара.

Още четирима джигатайци притичват към тях. Уай Ти преброява още два револвера и пушка-помпа. Още няколко от тия, и ще заформят правителство.

Те пристъпят внимателно през шиповете върху тучната хонконгска ливада. Лазерите веднага се задействат отново. За секунда джигатайците стават целите червени и зърнести.

После се случва нещо по-различно. Блясват прожектори. Охранителната система иска да огледа тези хора на по-добра светлина.

Хонконгските франчулати са прочути с ливадите си — кой е чувал за поляна, на която можеш да паркираш? — и с антените си.

Приличат на изследователски лаборатории на НАСА с тия техни антени. Някои от тях са земни предаватели за сателити, насочени към небето. Но други, съвсем мънички, са насочени към земята, към ливадата.

На Уай Ти това не ѝ е много ясно, но малките антенки са радарни приемници-предаватели за милиметрови вълни. Като всички други радари и тях ги бива в откриването на метални предмети. За разлика от радарите в центровете за контрол на въздушното движение те различават фините детайли. Различителната способност на системата зависи от дължината на вълните — и тъй като тези радари работят с вълни, дълги около милиметър, те виждат пломбите в зъбите ви, металните уплътнители на маратонките ви и капсите на джинсите ви. Могат да изчислят стойността на дребните монети в джоба ви.

Да видят пистолетите не им е никакъв проблем. Това чудо може да познае дори дали са заредени или не, и с какви патрони точно. Важна функция, защото в Големия Хонконг на господин Ли огнестрелните оръжия са незаконни.

## 11

Май не е много учтиво да се мотаеш наоколо, да зяпаш и да мъдруваш над факта, че компютърът на Дейбид е получил срив. Мнозина от по-младите хакери правят точно това — така показват на другите хакери колко много знаят. Хиро ги загърбва и пак се обръща към Квадранта на рокзвездите. Все още иска да разгледа фризура на Суши Кей.

Но един нипонец му е препречил пътя — неотрадиционалистът. Онзи с мечовете. Застанал е срещу Хиро на два меча разстояние и май няма намерение да помръдне.

Хиро постъпва учтиво — прегъва кръст и се изправя.

Бизнесменът постъпва къде-къде по-неучтиво. Той оглежда Хиро доста внимателно от главата до петите и чак тогава му връща поклона. Така да се каже.

— Тези... — започва той. — Много са хубави.

— Благодаря, господине. Моля ви, чувствайте се свободен да говорите на нипонски, ако предпочитате.

— Това го носи вашият аватар. В Реалността не носите такива оръжия — казва бизнесменът. На английски.

— Съжалявам, че ви противореча, но в действителност аз наистина нося такива оръжия в Реалността — обяснява Хиро.

— Точно като тези ли?

— Точно като тях.

— Значи това са старинни оръжия — казва бизнесменът.

— Уверен съм, че да.

— Как така притежавате такива важни семейни ценности от Нипон? — пита бизнесменът.

Хиро разгадава подтекста: *За какво са ти тези мечове, хлапе, дини ли режеш с тях?*

— Те вече са мое семейно наследство — отвръща Хиро. — Баща ми ги е спечелил.

— Спечелил ги е? На комар ли?

— В двубой — между баща ми и един нипонски офицер. Доста сложна история.

— Моля, извинете ме, ако съм разбрал погрешно — казва бизнесменът — но съм останал с впечатлението, че на мъжете от вашата раса не е било позволено да се бият в тази война.

— Впечатлението ви е правилно — потвърждава Хиро. — Баща ми беше шофьор на камион.

— Как така тогава е водил ръкопашен бой с нипонски офицер?

— Инцидентът се е случил извън военнопленнически лагер — разказва Хиро. — Баща ми и още един пленник се опитали да избягат. Няколко японски войници начело с офицера-собственик на тези мечове ги подгонили.

— Много ми е трудно да повярвам на вашата история — заявява бизнесменът — защото баща ви не би могъл да оцелее в подобно преследване достатъчно дълго, че да завещае мечовете на сина си. Нипон е островна нация. Няма да е къде да избяга.

— Това се е случило в края на войната — обяснява Хиро. — Лагерът се е намирал точно до Нагазаки.

Бизнесменът се задавя, почервява, едва не губи самообладание. Лявата му ръка се пресяга и стисва ножницата на меч. Хиро се оглежда — изведнъж са се оказали в центъра на широк кръг от хора с диаметър десетина метра.

— Мислите ли, че начинът, по който вие сте се сдобили с тези мечове, е почтен? — пита бизнесменът.

— Ако не мислех така, отдавна да съм ги върнал — заявява Хиро.

— Тогава не бихте възразили да ги загубите по същия начин — продължава бизнесменът.

— Нито пък вие — вашите — отвръща Хиро.

Бизнесменът се пресяга с десница, сграбчва дръжката на меч точно под ефеса, изважда го, насочва го рязко към Хиро, после хваща дръжката с лявата ръка точно под дясната.

Хиро прави същото.

И двамата подгъват колене и приклякат ниско, като държат торса идеално изправен, после отново се изправят и нагласят краката в необходимата позиция: стъпалата — успоредни, и двете сочещи право напред, десният крак пред левия.

Бизнесменът има много *заншин*. Да се преведе тази концепция на английски е все едно да преведеш „куроглавец“ на японски, но на футболен жаргон би могло да се преведе като „емоционална интензивност“. Той напада директно Хиро, крещейки с пълно гърло. Ходът всъщност се състои от много бързо движение с крака, така че през цялото време да пази равновесие. В последния момент той вдига меча и замахва към Хиро. И Хиро вдига меч и го завърта настрани, така че дръжката да се пада високо горе вляво от лицето му. После острието се плъзва надолу и вдясно, образувайки „покрив“ над главата му. Ударът на бизнесмена отскача от този покрив като дъжд. После Хиро пристъпва настрани, за да го пропусне да мине и стоварва меча върху незащитеното му рамо. Но бизнесменът се движи твърде бързо и Хиро не преценява добре момента. Острието изсвистява на косъм от бизнесмена.

И двамата мъже се завъртат лице с лице един към друг, отстъпват и отново заемат позиция.

„Емоционална интензивност“ не предава и половината от значенията на онази дума, разбира се. Това е груб и разочароващ превод, който кара разчленените трупове на самураите да се обръщат в гробовете си. Думата „*заншин*“ е окичена с какви ли не други джунджурии и за да ги разбереш, трябва да си нипонец.

А Хиро откровено смята, че в по-голямата си част това са псевдомистични дивотии на същото ниво, на което едно време гимназиалният му треньор по футбол увещаваше играчите си да се раздават 110 процента.

Бизнесменът атакува отново. Този път съвсем директно — бърза стъпка, после рязко мушване към гръдния кош на Хиро. Хиро парира удара.

Сега Хиро вече знае нещичко за този бизнесмен, а именно, че като повечето нипонски бойци с мечове и той познава само *кендо*.

В сравнение с истинския самурайски бой с мечове кендо е като фехтовката, съпоставена с истинската патаклама — опит да вземеш един силно дезорганизиран, хаотичен, буен и брутален конфликт и да го превърнеш в готина играчка. При фехтовката само се предполага, че атакуваш определени телесни части — частите, защитени от броня. Не се позволява да риташ противника в коляновите капачки или да чупиш стол в главата му. А съдийството е изцяло субективно. В кендото

можеш да фраснеш здравата противника си и пак да не ти се признае за нищо, ако според съдията си нямал нужното количество *занишин*.

Хиро няма никакъв *занишин*. Просто иска да приключи с това. Щом бизнесменът отново надава пронизителния си крясък и размахва меч към Хиро, Хиро отбива атаката, извърща се и му отрязва и двата крака точно над коленете.

Бизнесменът рухва на пода.

Много упражнения са нужни, докато накараш аватара си да се движи из Метавселената като истински човек. Но когато той току-що е загубила краката си, всички придобити умения излитат през комина.

— Е, сънародници! — подвиква Хиро. — Я скивайте тука! — Той замахва странично с меча, отрязва двете ръце на бизнесмена и мечът на онзи издрънчава на пода.

— По-добре разпали старата скара, Джимайма! — продължава Хиро, замахвайки странично с меча и съсича тялото на бизнесмена точно над пъпа. После се навежда и поглежда противника си в очите. — Някой не ти ли каза — продължава той, като зарязва диалекта — че съм хакер?

И после отсича главата му. Тя пада на пода, претъркулва се и спира, втрещена в тавана. Хиро отстъпва две крачки и измърморва:

— Каса.

Големичка каса, около метър на дължина, се материализира точно под тавана, рухва надолу и се приземява право върху главата на бизнесмена. Ударът кара и касата, и главата да издънят пода на „Черното слънце“, и подир тях в него остава квадратна дупка, през която се вижда системата от тунели отдолу. Останалата част от разчлененото тяло продължава да се въргаля на пода.

В този миг някъде един японски бизнесмен — в някой луксозен лондонски хотел, или в някой офис в Токио, или дори в първокласния салон на СЛЛАТ — Свръхзвукова линия Лос Анджелис — Токио, седи пред компютъра си, зачервен и изпотен, и разглежда Залата на славата на Черното слънце. Прекъснали са връзката му със самото „Черно слънце“, всъщност и с Метавселената, и сега вижда само двуизмерен екран. Най-добрите десет майстори на меча на всички времена са показани тук заедно със снимките им. Под тях се разгръща списък от имена и цифри, който започва с № 11. Екранът услужливо го

информира, че в момента той е на 863-то място от 890 души, участвали някога в бой с мечове в „Черното слънце“.

Под номер едно — името и снимката най-отгоре в списъка — е класиран Хироаки Протагонист.



## 12

Полуавтономната стражева единица #А-367 на „Нг Секюрити Индъстрийс“ живее в приятна черно-бяла Метавселена, където крехките пържоли растат по дърветата и висят по ниските клони на нивото на главата ти, а напоени с кръв фрисбита хвърчат през свежия хладен въздух без никаква причина, докато ги хванеш.

Има си свое собствено малко дворче, опасано с ограда. Той знае, че не може да прескочи оградата. Всъщност никога не се е и пробвал да я прескочи, защото знае, че не може. Той не излиза в двора, освен ако не му се налага. Навън е горещо.

Той си има важна работа: Пази двора. Понякога в този двор влизат и излизат хора. Повечето пъти това са добри хора и той не ги безпокои. Не знае защо тези хора са добри. Просто го знае. Понякога хората са лоши и се налага да им прави лоши неща, за да ги накара да се махнат. Това е подобаващо и уместно.

Навън, в света отвъд оградата на двора му, има други дворове с други кученца като него. Те не са гадни кучета. Те са негови приятели.

Най-близкото кученце-съседче е далече — по-далече, отколкото стига погледът му. Но понякога го чува как лае — когато някой лош приближи неговия двор. Той чува и други кученца-съседчета — цяла глутница, разпростряла се надалеч във всички посоки. Той е част от голямата глутница от добри кученца.

Той и другите добри кученца лаят, когато непознат влезе в двора им или дори премине покрай него. Непознатият не го чува, но всички останали кученца от глутницата го чуват. Ако живеят наблизо, те се възбуждат. Събуждат се и се приготвят да правят лоши неща на този непознат, ако се опита да влезе в двора им.

Когато някое съседско кученце налае непознат, в ума му заедно с лая нахлуват картини, звуци, миризми. Изведнъж той знае как изглежда този непознат. На какво мирише. Какви звуци издава. Тогава, ако този непознат приближи двора му, той ще може да го разпознае.

Той ще помогне и ще препредаде лая на други добри кученца, за да може цялата глутница ще се подготви за борба с непознатия.

Тази вечер Полуавтономната стражева единица #А-367 лае. Той не просто препредава нечий чужд лай на глутницата. Той лае, защото е много развълнуван от ставащото в двора му.

Първо влязоха двама души. Това го развълнува, защото влязоха много бързо. Сърцата им бият учестено, те се потят и миришат на страх. Той ги огледа, за да провери дали не носят лоши неща.

Малкият носи неща, които са малко нередни, но не са наистина лоши. Нещата, които носи големият, са доста лоши. Но той някак си знае, че големият е добър. Той е от този двор. Той не е непознат — той живее тук. А малкият е негов гостенин.

И все пак кученцето усеща, че става нещо вълнуващо. Разлайва се. Хората в двора не го чуват. Но всички останали добри кученца в глутницата, далече-далече, го чуват и щом го чуват, те виждат тези двама уплашени добри хора, подушват ги и ги чуват.

После в двора идват още хора. И те са възбудени — той чува как сърцата им бият. Щом подушва горещата солена кръв, вливаща се в артериите им, устата му се изпълват със слюнка. Тези хора са възбудени и сърдити и съвсем малко уплашени. Те не живеят тук — те са непознати. Той не харесва особено непознатите.

Той ги оглежда и вижда, че носят три револвера — един трийсет и осми калибър и два магнума калибър триста шейсет и седем. Револверът е зареден с куршуми дум-дум, единият от магнумите — с тефлонови куршуми, а освен това се целят с него. Пушката-помпа е заредена с едри сачми и един патрон вече е готов за стрелба, плюс още четири в магазина.

Нещата, които непознатите носят, са лоши. Страшни неща. Той се възбужда. Ядосва се. Малко се плаши, но той обича да се плаши, за него то е същото като да се възбужда. Всъщност разполага само с две емоции: спането и прилива на адреналин.

Лошият непознат с пушката се прицелва!

Това е нещо съвсем ужасно. Многобройни лоши, възбудени непознати нахлуват в двора му с гадни неща, идват да сторят зло на добрите посетители.

Той едва смогва да излае предупредително на другите добри кученца и изскача от кучешката си колиба, носен от нажежен до бяло

реактивен поток от чиста, дива емоция.

Уай Ти съзира с периферното си зрение кратък проблясък. Нещо издрънчава. Поглежда нататък и вижда, че източникът на светлината е нещо като кучешка вратичка, вградена отстрани във франчайза Хонконг. В непосредственото близко минало тази вратичка е била отворена от нещо, изхвърчало отвътре и метнало се към ливадата със скоростта и решителността на гаубичен снаряд.

Докато съзнанието на Уай Ти регистрира всичко това, до слуха ѝ достигат крясъците на джигатайците. Те не са нито сърдити, нито уплашени. Още никой не е имал време да се уплаши. Така крещи човек, когото току-що са полели с кофа студена вода.

Крясъците едва започват, а тя тъкмо обръща глава да погледне джигатайците, когато от вратичката отново избухва светлина. Погледът ѝ се стрелва нататък. Струва ѝ се, че е видяла нещо — дълга кръгла сянка, разрязала направо светлината за един мъгляв миг, когато вратата се разтвори отвътре. Но щом погледът ѝ се фокусира, тя вижда единствено трепкащата врата, все същата като преди. Това са единствените впечатления, с които остава, но има и още една подробност: веригата искри, танцуващи над ливадата от вратичката до джигатайците и обратно по време на това траяло една секунда събитие, като ракета, рикошираща над поляната.

Хората разправят, че Плъховете търчали на четири крака. Вероятно ноктите на роботските им крака избиват тези искри, когато се впиват в тревата за по-добро сцепление.

Джигатайците до един са в движение. Някои току-що са били съборени на тревата и продължават да се мятат и търкалят. Други се строполяват в момента. Те не са въоръжени. Пресягат се да стиснат ръката, която държи оръжието, с другата ръка и все така си крещат, макар че сега в гласовете им се долавя определена нотка на страх. Панталоните на единия са разпорени от колана до глезена. През поляната се влачи ивица плат, сякаш е бил предложобен от нещо, което е бързало твърде да се докопа до джоба му и е избягало. Може би е носел там нож.

Никъде не се вижда кръв. Плъховете са прецизни. Но онези си стискат ръцете и циврят. Може би е вярно онова, дето го разправят —

че когато Плъхът иска да пуснеш нещо, той те удря с електрошок.

— Внимавай — чува се тя да казва. — Имат патлаци.

Хиро се обръща и ѝ се ухилва. Зъбите му са много бели и подредени — остра усмивка, усмивка на хищник.

— Не, нямат. В Хонконг патлаците са незаконни, спомняш ли си?

— Имаха патлаци само преди секунда — възкликва Уай Ти, пули очи и клати глава.

— Сега са на Плъха — обяснява Хиро.

Всички джигатайци решават, че е по-добре да си ходят. Изтичват навън, мяткат се на такситата и потеглят със стържене на гуми.

Уай Ти изкарва таксито по джанти през охранителната система на улицата и го паркира със скърцане. Връща се в Хонконг, а подире ѝ като опашка на комета се стеле мъглявина от ароматна свежест. Доста странно, но тя си мисли като как ли ще е да си поиграят малко с Хиро Протагонист на задната седалка. Сигурно доста приятно. Но ще трябва да махне дентатата, а не му е тук мястото. Освен това всеки, достатъчно почтен, че да ѝ помогне да избяга от Дранголника, вероятно има някакви скрупули относно опъването на петнайсетгодишни момиченца.

— Много мило от твоя страна — казва той, кимвайки към паркираното такси. — И гумите ли ще му платиш?

— Не, а ти?

— Имам известни проблеми с паричните приходи.

Тя е застанала в средата на хонконгската ливада. Двамата внимателно се оглеждат от главата до петите.

— Обадох се на гаджето ми, но той ми се ската — оплаква се тя.

— И той ли е трашър?

— Позна.

— Направила си същата грешка, която и аз допуснах навремето — казва той.

— И каква е тя?

— Да смесваш работата с удоволствието. Да излизаш с колега. Става много объркано.

— Да, разбирам те. — Не е съвсем сигурна какво точно е колега. — Мислех си, че с тебе трябва да станем партньори — казва тя.

Очаква той да ѝ се присмее. Но вместо това той се ухилва и кимва лекичко.

— Същото ми мина през ума и на мен. Но трябва да помисля как точно да стане.

Тя е стъписана, че той действително го мисли. После овладява фактора на лигавенето и осъзнава: той я баламосва. Което означава, че вероятно лъже. Вероятно всичко ще свърши с това, че той ще се опита да я вкара в леглото си.

— Трябва да вървя — заявява тя. — Трябва да се прибирам.

Сега ще видим колко бързо ще изгуби интерес към идеята за партньорство. Тя му обръща гръб.

Изведнъж отново ги пронизва хонконгската роботска светлина от прожекторите.

Уай Ти усеща в ребрата си остра, смазваща болка, сякаш някой я е блъснал. Но не е Хиро. Хиро си е непредвидима откачалка, която мъкне мечове, но онези гадове, дето бият момичета, тя ги надушва от километър.

— Ох! — изохква тя и се извъръща от удара. Поглежда надолу и вижда малък тежък предмет да отскача от земята в краката им. Навън, на улицата, едно допотопно такси изсвирва с гуми и се изнася скорострелно. От задния прозорец стърчи джигатаец и им се заканва с юмрук. Сигурно я е замерил с камък.

Само дето не е камък. Тежкото нещо в краката ѝ, нещото, токущо отскочило от гърдния кош на Уай Ти, е ръчна граната. Разпознала какво е това, тя я съзерцава втренчено — известна анимационна икона, станала истинска.

После нещо подсича краката ѝ, твърде бързо, че да я заболи. И тъкмо когато тя се преориентира, откъм друга част на паркинга отеква болезнено силен гръм.

А после всичко замира неподвижно за достатъчно дълго време, че да бъде видяно и проумяно.

Плъхът е спрял. А те никога не го правят. Част от тяхната мистерия е, че никога не успяваш да ги видиш — толкова бързо се движат. Никой не ги знае как изглеждат.

Никой — освен Уай Ти и Хиро, в момента.

По-голям е, отколкото си е представяла. Тялото е колкото на ротвайлер и е разчленено на застъпващи се твърди плочки като тези на носорога. Краката са дълги и извити нагоре за по-голяма мощ, като на леопард. Сигурно хората го наричат Плъх заради опашката, защото тя

е единствената плъхоподобна част — невероятно дълга и гъвкава. Но изглежда като плъхова опашка, чиято плът е разядена от киселина, защото се състои от сегменти — стотици спретнато съединени сегменти, като прешлени.

— Иисусе Христе! — възкликва Хиро. И по това тя разбира, че и той никога досега не е виждал Плъх.

В момента опашката е навита на купчина върху тялото на Плъха като въже, паднало от дърво. Части от нея се опитват да мърдат, други изглеждат мъртви и инертни. Краката се движат всеки за себе си, спазматично, а не в съгласие. Всичко това изглежда ужасно нередно — като самолет с откъсната опашка на кино, който маневрира за кацане. Дори и човек, който не е инженер, ще разбере, че става нещо извратено и изкривено.

Опашката се гърчи и плющи като змия, разгъва се, издига се над тялото на Плъха, разплита се измежду краката му, а те продължават да срещат трудности — Плъхът не може да се изправи.

— Уай Ти — казва Хиро, — недей.

Тя обаче не го слуша. Стъпка по стъпка, тя се приближава до Плъха.

— Опасно е, ако не си забелязала — предупреждава я Хиро, който я следва на няколко крачки. — Казват, че имали и биологични компоненти.

— Биологични компоненти ли?

— Животински части. За да е непредвидим.

Тя обича животните. Продължава да върви.

Сега го вижда по-добре. Не е целият от броня и мускули. Голяма част от него изглежда доста крехка. От тялото му стърчат къси, дебели подобия на крила — по едно голямо на всяко рамо и редица от по-малки по протежението на гръбнака, като на стегозавър. Очилата ѝ за нощно виждане ѝ казват, че тези плочки са толкова нажежени, че можеш пица да опечеш на тях. Щом тя си приближава, те сякаш се разгъват и засияват.

Те разцъфват като цветята в научно-популярен филм, разтварят се и се разгъват и разкриват натиканата под тях фина, сложна вътрешна структура. Всяко дебело крило се разцепва на свои по-малки подобия, и така до безкрайност. Най-малките са мънички парченца

фолио, толкова дребни, че от разстояние контурите на плъха изглеждат като разнищени.

И продължава да се нажежава. Малките крилца са се нажежили почти до червено. Уай Ти бутва очилата над челото си и свива шепи около лицето си, за да затули околните светлини. Вижда как плочките започват да излъчват мъждукащо кафеникаво сияние, като реотана на току-що включена електрическа фурна. Тревата под Плъха започва да пуши.

— Внимавай. Твърди се, че вътре в тях има наистина гадни изотопи — обажда се Хиро зад гърба ѝ. Приближил се е малко повече, но все още се държи на разстояние.

— Какво е изотоп?

— Радиоактивно вещество, произвеждащо топлина. Това е енергийният му източник.

— И как се изключва?

— Не се изключва. Произвежда топлина, докато не се стопи.

Уай Ти е вече само на няколко стъпки разстояние от Плъха и усеща жегата по бузите си. Крилата са се разгънали докрай. В основата си те са оцветени в ярко жълто-оранжево, което избледнява през червено до кафяво към деликатните им краища, все още тъмни. Парливият дим от горящата трева скрива някои детайли.

Тя си мисли: ръбовете на крилата приличат на нещо, което съм виждала. Приличат на тънките метални перки на калъфа на климатик, от онези, върху които можеш да си напишеш името, като ги натиснеш с пръст.

Или като радиатора на кола. Вентилаторът издухва въздух към радиатора, за да охлади мотора.

— То има радиатори — установява тя. — Плъхът има радиатори за охлаждане. — Точно в този момент тя събира информация за разузнаването.

Но то не се охлажда. Само се нажежава все повече.

Уай Ти си изкарва прехраната със сърфиране из задръствания. Това е нейната икономическа ниша: да затруднява трафика. И знае, че колите не се сваряват, докато се носят с бясна скорост по откритите автостради. Сваряват се, когато заседнат в задръстване. Защото когато са неподвижни, върху радиатора се издухва недостатъчно въздух.

Тъкмо това става сега с Плъха. Той трябва постоянно да се движи, да издухва въздух върху радиаторите си, иначе прегрява и се стопява.

— Страхотно — отбелязва тя. — Чудя се дали ще гръмне или какво?

Тялото преминава в остър нос. Отпред той е закривен и над него има покрив от черно стъкло, разположен под остър наклон като предното стъкло на изстребител. Ако Плъхът има очи, то гледа точно оттук.

Под стъклото, там, където трябва да е челюстта, стърчат останките на нещо механично, отнесено от избухването на гранатата.

В черното предно стъкло — или маска, или както там го наречете — е пробита дупка. Достатъчно голяма, че Уай Ти да бръкне в нея с ръка. От другата страна на дупката е тъмно и тя не вижда много ясно, особено в такава близост до яркооранжевото сияние на радиаторите. Но вижда, че отвътре навън изтича нещо червено. И то не е Декстрон II. Плъхът е ранен и кърви.

— Това нещо е живо — казва тя. — Има кръв във вените си. — И си мисли: Това са данни. *Данни*. Мога да изкарвам пари от това с моя партньор — „партнер“ — Хиро.

А след това си помисля: Горкичкото създание се самоизгаря живо.

— Недей. Не го пипай, Уай Ти — опитва се да я спре Хиро.

Тя застава до плъха и си слага очилата, за да предпазят лицето ѝ от жегата. Краката на Плъха спират да шават спазматично, сякаш я чакат.

Тя се навежда и сграбчва предните му крака. Когато ги издърпва, те реагират — свиват мускули. Все едно да хванеш куче за предните крака и да го поканиш на танц. Това нещо е живо. То ѝ откликва. Тя знае.

Тя поглежда Хиро, за да провери дали той разбира какво става. Разбира.

— Кретен! — тросва му се тя. — Аз идвам и ти казвам, че искам да съм твой партньор, а ти ми разправяш, че трябвало да си помислиш? Какъв ти е проблемът — не съм достатъчно добра, за да работя с тебе ли?



После се навежда и започва да тегли Плъха назад през ливадата. Той е невероятно лек. Нищо чудно, че бяга толкова бързо. Може да го вдигне на ръце, ако ѝ се прииска да се изгори жива.

Докато го влачи обратно към вратичката, Плъхът прогаря черна, пушеща дия в тревата. Тя вижда как от комбинезона ѝ се вдига пара, застоялата пот и кир се изпарява през тъканта. Достатъчно дребна е, че да мине през вратичката — още едно нещо, което тя може, а Хиро — не. Обикновено вратичките са заключени — опитвала се е да ги бърза. Но тази е отворена.

Вътре е светло, бяло, подовете са лъснати от работи. На няколко стъпки от вратичката има нещо като черна пералня. Това е колибката на Плъха, където той се спотайва сред мрак и усамотение и чака да му се отвори работа. Свързана е с франчайза с дебел кабел, излизащ от стената. В момента вратата на колибката зее — и това не е виждала досега. Отвътре излиза пара.

Не е пара. Студ е. Както когато отвориш вратата на фризера във влажен ден.

Тя набутва Плъха в колибката. От всички стени пръсва някаква студена течност и се изпарява още преди да достигне до тялото на Плъха, а парата изригва от колибката толкова мощно, че я събаря по задник.

Дългата опашка се е изпънала пред колибата и се подава навън през вратичката. Тя вдига част от нея. Острите, машинно изпилени ръбове на прешлените пробиват ръкавиците ѝ.

Изведнъж опашката се напруга, оживява, вибрира за секунда. Тя рязко отдръпва ръката си. Опашката се стрелва навътре в колибата като отплеснал се ластик. Уай Ти дори не вижда движението ѝ. После вратата на колибката се затръшва. Робот-чистач — прахосмукачка с мозък — излиза от друга врата и се залавя да чисти окървавения под.

Над Уай Ти, окачен във фойето и обърнат към главния вход, виси плакат в рамка, обвит с гирлянда от доста повехнали жасминови цветове. Представлява снимка на дивашки ухиления господин Ли с обичайното приветствие отдолу:

ДОБРЕ ДОШЛИ!

За мен е удоволствие да покана всички качествени хора да посетят Хонконг. Независимо дали ще правят сериозен бизнес, или са дошли да си правят кефа, чувствайте се тотално у дома си в тази оскъдица. Ако някой от аспектите не е напълно хармоничен, ще съм ви благодарен да ми обърнете внимание и аз ще направя всичко, за да заслужи вашето задоволство.

Ние от Голям Хонконг намираме много поводи за гордост в екстравагантния растеж на нашата мъничка нация. Тези, които са смятали нашия остров за хапка от удоволствията на Червен Китай, зяпват от чиста почуда, виждайки как много от великите така наречени сили от старата гвардия се смайват и втрещяват пред нашите огромни скокове и друсана суматоха, свободен идиом за хай-тек личностните постижения и напредъка на всички народи. Потенциалът на всички етнически раси и антропологии, сливащ се под знамето на Трите принципа, които трябва да се следват,

1. Информация, информация, информация!
2. Напълно честно маркетингане!
3. Стриктна екология!

няма равен на себе си в историята на икономическото съревнование.

Под достойнството ви ли е да се подредите под това развяващо се знаме? Ако още не сте получили хонконгското си гражданство, веднага подайте молба за паспорт! Този месец ние ще пренебрегнем любезно обичайната такса от 100 хонконгски долара. Попълнете веднага формуляра (долу)! Ако липсват формуляри, наберете незабавно 1-800-ХОНКОНГ и подайте молба с помощта на нашите опитни оператори.

Големият Хонконг на господин Ли е частен, изцяло екстериториален, суверенен, квазинационален обект,

непризнат от никоя друга националност, и по никакъв начин не е свързан с бившата Коронна Колония Хонконг, която е част от Народна Република Китай. Народна Република Китай не носи и не приема никаква отговорност за господин Ли, правителството на Голям Хонконг и който и да било от неговите жители, нито за всяко нарушение на местните закони, нанесени персонални телесни повреди или имуществени щети на територията и в сградите, общините, институциите или недвижимите имоти, собственост и във владение на Голям Хонконг на господин Ли, както и такива, над които той предявява право на собственост.

Присъединете се към нас незабавно!

Ваш партньор в начинанието,

Господин Ли.

В хладната си къщичка Полуавтоматична стражева единица #А-367 вие.

Навън, в двора, беше много горещо и му беше лошо. Когато и да излезе в двора, му става горещо, освен ако не спира да тича. Когато го раниха и се наложи да лежи дълго неподвижен, му стана по-горещо от всякога.

Сега вече не му е горещо. Но още го боли. Вие, както вие, когато е ранен. Съобщава на всички кученца-съседчета, че има нужда от помощ. Те са разстроени и натъжени, повтарят воя му и го предават нататък до всички останали кученца.

Скоро той чува приближаващата се ветеринарна линейка. Добрият ветеринар ще дойде и ще му помогне да се почувства по-добре.

Той отново започва да лае. Разказва на всички останали кученца как лошите непознати са дошли и са го ранили. И колко горещо е било навън в двора, докато е лежал. И как доброто момиче му е помогнало и го е отнесло обратно в хладната му къщичка.

Точно пред Хонконгския франчайз Уай Ти забелязва черна лимузина, която от известно време е спряла там. Не ѝ трябва да поглежда номерата, за да разбере, че е Мафията. Само Мафията кара такива коли. Прозорците са затъмнени, но тя знае, че някой вътре я следи. Как го правят? Виждаш тези лимузини навсякъде, но никога в движение, никога на път. Тя дори не е убедена, че имат мотори.

— Добре, извинявай — казва Хиро. — Аз ще си гледам моята работа, но сме партньори за всички сведения, които изкопаеш. Ще делим по равно.

— Става — съгласява се тя и се качва на скейтборда.

— Обаждай се, когато решиш. Имаш визитката ми.

— Хей, тъкмо ме подсети. На визитката ти пише, че се занимаваш с МФМ софтуер.

— Така е. Музика, филми и микрокод.

— Чувал ли си за Виталий Чернобил и „Степените“?

— Не — това група ли е?

— Да — най-великата група! Трябва да я чуеш, друже — те ще са новите най-велики!

Тя излиза на шосето и се лепва за едно ауди с номера на Разцъфналите ливади. То трябва да я откара у дома. Мама сигурно си е легнала — преструва се, че спи и се тревожи.

На половин пряка от входа на Разцъфналите ливади тя се откача от аудито и хлътва в един Макдоналдс. Влиза в дамската тоалетна. Тоалетната е с окачен таван. Качва се върху седалката на третия клозет, повдига една от плочките на тавана и я избутва настрана. Оттам изпада памучен ръкав с фин флорален десен. Тя го дръпва и измъква навън целия ансамбъл — блузата, плисираната пола, бельото от „Викис“, кожените обувки, огърлицата и обещите, та чак и смотаната дамска чанта. Сваля комбинезона на РадиКС, смачква го на топка, пъхва го вътре в тавана, слага обратно плочката. После облича ансамбъла.

Сега изглежда точно както изглеждаше сутринта, докато закусваше с мама.

Отнася скейтборда си по улицата към Разцъфналите ливади, където е законно да носиш дъска, но не и да я слагаш на цимента. Показва паспорта си на граничния пост, извървява четиристотин метра

по чисто новите тротоари и влиза в къщата. Лампата на верандата свети.

Мама седи в кабинета пред компютъра си, както обикновено. Мама работи за Федералните. Федералните не изкарват много пари, но трябва да бачкат здравата, за да демонстрират лоялност.

Уай Ти влиза и поглежда майка си, прегърбена на стола, подпряла бузи с ръце, все едно позира, с вдигнати нагоре крака по чорапи. Носи ужасни евтини Федерални чорапи, които приличат на изтривалка, а когато ходи, бутите ѝ се търкат един в друг под полата и стържат. На масата има хладилна чанта с висока мощност, пълна с вода, която преди два часа е била лед. Уай Ти поглежда към лявата ръка на мама. Навила е ръкава си, за да се вижда прясната синина точно над лакътя, където слагат превръзката за измерване на кръвното налягане. Седмичният Федерален тест с полиграф.

— Ти ли си? — провиква се мама, неосъзнала, че Уай Ти е в стаята.

Уай Ти се връща в кухнята, за да не изненада майка си.

— Да, мамо — извиква тя в отговор. — Как ти мина денят?

— Уморена съм — отвърща мама. Винаги така казва. Уай Ти вади бира от хладилника и започва да пълни ваната с гореща вода. Водата шурти шумно и това я отпуска — също като генератора за бял шум на мамино тоночно шкафче.

Нипонският бизнесмен, насечен на парчета, се въргаля по пода на „Черното слънце“. За изненада (той изглежда толкова истински, когато е цял) през пресните разрези, нанесени от меча на Хиро по тялото му, не се вижда никаква плът, кръв или органи. Той не е нищо повече от тънка епидермална черупка, невероятно сложна надуваема кукла. Но въздухът не издиша от него, той не се спихва — можете да погледнете вътре в отворието от разреза с меч, и вместо кости и месо ще видите гърба на кожата от другата страна.

Това съсипва метафората. Аватарът не се държи като истинско тяло. Кое то напомня на всички редовни клиенти на „Черното слънце“, че живеят в измислен свят. Хората мразят да им се напомня това.

Докато Хиро пишеше алгоритмите за бой с мечове в „Черното слънце“ — код, по-късно възприет в цялата Метавселена — той откри, че не съществува сносен начин да се справиш с последствията. Аватарите не умират. Нито се разпадат. Създателите на Метавселената не бяха достатъчно зли и мрачни, че да предвидят подобна нужда. Но целият смисъл на боя с мечове е в това да посечеш някого и да го убиеш. И така, наложи се Хиро да скалъпи нещо, за да не бъде Метавселената осеяна с времето от неподвижни разчленени аватари, които не се разлагат.

Така че първото нещо, което се случва, след като някой загуби в бой с мечове, е, че връзката на компютъра му с глобалната мрежа, каквато представлява Метавселената, се прекъсва. Веднага го изхвърлят от системата. Това е най-близката симулация, която може да предложи Метавселената, но тя само страшно ядосва потребителя.

При това той открива, че няколко минути той не може да се върне обратно в Метавселената. Не може да се регистрира отново. Така е, защото неговият аватар, разчленен, все още се намира в Метавселената, а по правило твоят аватар не може да съществува на две места едновременно. Така че потребителят не може да се върне, докато не са ликвидирали аватара му.

За ликвидирането на накълцаните аватари се грижат Гробищните демони — ново свойство на Метавселената, което Хиро се наложи да измисли. Те са дребни и подвижни, обвити в черно като ниндзи — дори и очите им не се виждат. Действат безшумно и експедитивно. Още докато Хиро се дръпва от насеченото тяло на бившия си противник, те изскачат от невидими люкове в пода на „Черното слънце“ от пъкъла долу и се юрват към поваления бизнесмен. Само след секунди вече са напъхали телесните части в черни торби. После слизат обратно надолу през тайните си люкове и се загубват из секретните тунели под пода на „Черното слънце“. Чифт любопитни клиенти се опитват да ги последват, мъчат се да отворят със сила люковете, но пръстите на аватарите им не напипват нищо освен гладка матова чернота. До системата от тунели имат достъп само Гробищните демони.

А и Хиро, между другото. Но той рядко я използва.

Гробищните демони ще отнесат аватара на Кладата — вечен подземен огън под центъра на Черното слънце, и ще го изгорят. Веднага щом пламъците го погълнат, аватарът ще изчезне от Метавселената и неговият собственик ще може да влезе както обикновено, като си създаде нов аватар, за да се разкарва из нея. Но се надяваме, че следващия път ще бъде по-предпазлив и любезен.

Хиро оглежда кръга от ръкопляскащи, свиркащи и викащи аватари и забелязва, че те избледняват. Сега цялото „Черно слънце“ изглежда като прожектирано върху марля. От другата страна на марлята прозират ярки светлини, които разсейват образа. После образът изчезва напълно.

Хиро маха очилата си и се озовава на паркинга пред склада с гола катана в ръце.

Слънцето току-що е залязло. Двайсетина души са го наобиколили отдалече, скрити зад паркираните коли и очакват следващия му ход. Повечето са доста уплашени, но неколцина са просто развълнувани.

Виталий Чернобил е застанал на прага на жилището им. Прическата му е осветена отзад. Тя е вкаменена с помощна на яйчен белтък и други протеини. Тези вещества отразяват светлината и

разхвърлят наоколо мънички спектрални частици — взривена с осколочна бомба дъга. В момента компютърът на Хиро прожектира върху гъза на Виталий миниатюрен образ на „Черното слънце“. Виталий се олюлява от крак на крак, все едно да застане и на двата едновременно е твърде сложна задача по това време на денонощието и не е избрал от кой точно от двата да се възползва.

— Пречиш — казва Хиро.

— Време е да тръгваме — подканя го Виталий.

— Ти ли ми разправяш, че било време да тръгваме? От един час те чакам да се събудиш!

Хиро се приближава и Виталий оглежда неуверено меча му. Очите на украинеца са сухи и червени, а долната му устна е окичена с шанкър колкото мандарина.

— Победи ли в боя с мечове?

— Разбира се, че победих в шибания бой с мечове — отговаря Хиро. — На мечове съм най-великият в света.

— А и си писал програмата.

— Да бе, и това — потвърждава Хиро.

Когато Виталий Чернобил и „Степените“ пристигнаха в Лонг Бийч с един от онези отвлечени бивши съветски бежански товарни самолети, те се заловиха да претърсват цяла южна Калифорния за железобетонни пространства, също така огромни и пусти като онези, които бяха зарязали в Киев. Не че ги гонеше носталгия. Имаха нужда от подобна среда, за да упражняват изкуството си.

Река Ел Ей беше тъкмо мястото за това. Имаше и хубави надлези в изобилие. Трябваше само да проследят скейтърите до тайните места, отдавна открити от тях. Трашърите и ядрените фъз-гръндж колективи виреят в една и съща среда. Тъкмо нататък са се запътили сега Виталий и Хиро.

Виталий има един много стар „Фолксваген Ванагон“ от онези с подвижния покрив, който го превръща в импровизирана каравана за лагеруване. Навремето той живееше в него — паркираше го на улицата или в някой от франчайзите „Дремни и продължи“, но после срещна Хиро Протагонист. Сега собствеността над фургона е спорен въпрос,



защото Виталий дължи на Хиро повече пари, отколкото струва той, технически погледнато. Така че го ползват и двамата.

Те изкарват колата от другата страна на склада — надуват клаксона и мигат с фаровете, за да пропъдят стотина дечица от товарния док. Това тук не ви е място за игра, дечица.

Потеглят по широк коридор и се извиняват на всеки сантиметър, докато газят мъничките лагери на маите, будистки светилища и бяла измет, друсана с Вертиго, Ябълков пай, Фъзи Бъзи, Нартекс, Горчица и тям подобни. Подът има нужда от премитане — употребявани спринцовки, шишенца от крек, обгорели лъжици, дръжки от лули. Има и много малки тръбички, горе-долу колкото палец — прозрачна пластмаса с червено капаче в единия край. Може да са шишенца от крек, но са си с капачетата, а наркоманите не са толкова педантични, че да запушат празно шишенце. Сигурно е нещо ново, което Хиро не е чувал — макдоналдската стиропорна кутия за сандвичи сред опаковките за дрога.

Те се вмъкват през един противопожарен изход в друга част на склада, която изглежда съвсем същата като предишната (в Америка всичко изглежда еднакво, сега няма преходи). Третото шкафче отдясно е на Виталий — ситно-дребно, тринайсет на дваисет и пет, което той използва точно по предназначение: за склад.

Виталий застава пред вратата и започва с опитите да си спомни комбинацията за отключване, което включва известно количество гадаене напосоки. Най-сетне ключалката щраква и се отваря. Виталий сритва резето, отваря вратата и разчиства полукръг сред дрогаджийските партакеша. По-голямата част от шкафчето е заета от две големи четириколесни ръчни колички, накамарени с тонколони и усилватели.

Хиро и Виталий изкарват количките на товарния док, натоварват нещата във фургона и връщат празните колички в шкафчето. Технически погледнато, количките са общинско имущество, но това никой не го вярва.

Пътуването към мястото на концерта е дълго, а още повече го удължава фактът, че Виталий, отхвърляйки техноцентричния лосанджелиски възглед за вселената, в която Скоростта е Бог, обича да кара по повърхността, с около петдесет-шейсет километра в час.

Трафикът също не го бива. Затова Хиро включва компютъра си в запалката и се гмурва в Метавселената.

Той вече не е свързан с мрежата чрез фиброоптичен кабел, поради което цялата му комуникация с външния свят се осъществява чрез радиовълни, а те са много по-бавни и по-ненадеждни. Няма да е практично да отиде в „Черното слънце“ — ще изглежда и ще звучи ужасно, а останалите клиенти ще го зяпат като да е черно-бял. Но няма проблем да отиде в кабинета си, защото той се генерира във вътрешността на неговия компютър, кацнал в скута му. За това той няма нужда от комуникация с външния свят.

Хиро се материализира в своя кабинет в своята спретната малка къщурка в стария хакерски квартал на самата Улица. Всичко тук е съвсем по нипонски: подът е покрит с татами. Бюрото му представлява огромна червеникава плоча от грубо издялан махагон. Сребриста разсеяна светлина се процежда през стените от оризова хартия. Панелът пред него се плъзга встрани и разкрива градина, в която има дори бълбукащо поточе. Сегиз-тогиз в него подскачат пъстърви и ловят мухи. По принцип езерцето би трябвало да е пълно с шарани, но Хиро е достатъчно американец, за да смята шараните за негодни за ядене динозаври, които кибичат на дъното и плюскат нечистотии от канализацията.

Има и нещо ново: кълбо колкото грейпфрут, идеално детайлно копие на Планетата Земя, увиснало в пространството на една ръка разстояние пред очите му. Хиро е чувал за това, но никога не го е виждал. Това е софтуер на ЦРК, наречен просто Земя — потребителският интерфейс, използван от тях, за да следят и най-дребната пространствена информация, която притежават — всички карти, сведения за климата, архитектурни планове и данни от сателитните наблюдения.

Хиро си мисли, че след няколко години, ако преуспее в разузнавателния бизнес, може би ще печели достатъчно, че да се абонира за „Земя“ и да си вземе такова чудо в кабинета. А сега ето го тук изведнъж, безплатно. Единственото обяснение, за което се сеца, е, че сигурно е подарък от Хуанита.

Но първо най-важното. Картата Бабел/Инфокалипсис все още е в джоба на аватара му. Той я изважда.

Един от панелите от оризова хартия, представляващи стените на кабинета, се плъзва встрани. Оттатък Хиро вижда голяма, слабо осветена стая, каквато преди тук нямаше — очевидно когато Хуанита е дошла, е разширила значително къщата му. В кабинета влиза мъж.

Демонът-библиотекар прилича на приятен среброкос мъж около петдесетте с яркосини очи, облечен с пуловер с остро деколте върху работна риза, с грубо тъкана вратовръзка от материя, подобна на туид. Вратовръзката е разхлабена, ръкавите — навити. Макар и да е само програма, той си има основание да е весел — може да се движи сред почти безкрайните лавици с информация в Библиотеката с пъргавината на паяк, танцуващ по обширна паяжина от препратки. Библиотекарят е единственият софтуер на ЦРК, по-скъп даже и от Земята — единственото, което той не може да прави, е да мисли.

— Кажете, господине — казва Библиотекарят. Ведър е, без да е противно закачлив. Сключва ръце зад гърба си, поклаща се леко напред на пети и вдига очаквателно вежди над очилата си.

— Бабел е град във Вавилон, нали?

— *Легендарен град* — отвръща Библиотекарят. — Бабел е библейското име на Вавилон. Думата е семитска — „баб“ означава порта, а „Ел“ — Бог. Така че Бабел означава „Портата на Бога“. Но вероятно е също и нещо оноματοпеично — имитиране на човек, който говори неразбираем език. Библията е пълна с игрословици.

— Построили са кула до небесата и Господ я съборил.

— Това е антология от общоразпространени погрешни схващания. Господ не е направил нищичко на самата Кула. „И рече Господ: «Ето, едни люде са, и всички говорят един език; и това, що са почнали да направят, и не ще може вече да им се възбрани какво да било нещо що биха намислили да направят. Елате да слезем там и да разбъркаме езикът им, тъй щото един други да не разбират езика си». Така Господ ги разпръсна оттам по лицето на цялата земя; а те престанаха да градят града. Затова той се наименува Вавилон (т.е. Бъркотия), защото там Господ разбърка езика на цялата земя“. Битие, гл.11, стихове 6–9, Ревизирана стандартна версия.

— Значи кулата не е била съборена. Просто е била „замразена“.

— Правилно. Не е била съборена.

— Ама това е менте.

— Менте?

— Вероятно е невярно. Хуанита вярва, че нищо не е „вероятно“ вярно или невярно в Библията. Защото ако е вероятно невярно, то излиза, че Библията лъже, а ако е вероятно вярно, то съществуването на Бог е доказано и вече няма място за вярата. Историята за Бабел/Вавилон вероятно е невярна, защото ако са построили кула до небесата и Господ не я е съборил, тя все още ще стърчи някъде — или поне някакви видими останки от нея.

— С предположението, че кулата е била много висока, вие разчитате на един остарял прочит. Кулата е описана буквално като „чийто връх да стига до небето“. Векове наред това се е тълкувало така: връхът ѝ е бил толкова високо, че е опирал в небесата. Но от около век насам, след разкопаването на вавилонските зикурати, по върховете им са открити нарисувани астрологични диаграми — картини на небесата.

— О... Добре, значи *истинската* история е, че са построили кула с небесни диаграми, издълбани на върха. Кое то е далеч по-приемливо от кула, издигаща се до небето.

— Повече от приемливо — напомня му Библиотекарят. — Такива строежи действително са открити.

— Както и да е. Ти казваш, че когато Господ се ядосал и им се нахвърлил, самата кула не била засегната. Но се наложило да спрат строежа поради информационно бедствие — те не са могли да разговарят помежду си.

— „Бедствие“ е астрологичен термин за „лоша звезда“ — изтъква Библиотекарят. — Извинете, но поради вътрешната си структура съм просто цар на нелогичните изводи.

— Няма нищо — успокоява го Хиро. — Ти си много прилична програма. Тебе кой те е писал?

— В по-голямата си част се пиша сам — отвърща Библиотекарят. — Т.е. притежавам вродена способност да се уча от опита. Но тази способност е изначално закодирана в мен от моя създател.

— Кой те е написал? Може да го познавам — предполага Хиро. — Познавам много хакери.

— Не съм кодиран от професионален хакер, по същество, а от изследовател от Конгресната библиотека, който се е научил да кодира — обяснява Библиотекарят. — Той се посветил на обичайния проблем за пресяването на огромни количества несъществени подробности с

цел намирането на бисери от важна информация. Името му е доктор Емануел Лагос.

— Чувал съм това име — казва Хиро. — Значи той е бил един вид метабиблиотекар. Смешна работа — мислех си, че е някой от ония дърти привидения от ЦРУ, дето се мотат из ЦРК.

— Никога не е работил за ЦРУ.

— Добре, хайде сега да свършим малко работа. Провери всяка безплатна информация в Библиотеката, съдържаща името Л. Боб Райф, и я подреди хронологично. Наблягам на думата „безплатна“.

— Телевизия и вестници — да, господине. Момент, господине — отговаря Библиотекарят. Той се обръща и излиза на каучуковите си подметки. Хиро насочва вниманието си към земята.

Нивото на детайлизация е фантастично. Резолюцията, яснотата, просто видът на кълбото подсказва на Хиро и на всеки друг, който разбира от компютри, че този софтуер е яка работа.

Не са само континентите и океаните. Кълбото изглежда точно както би изглеждала Земята от точка в геосинхронна орбита точно над Ел Ей, заедно с климатичните системи — огромни въртящи се галактики от облаци, реещи се над повърхността на кълбото и хвърлящи сиви сенки върху океаните, и полярни ледени шапки, които се топят и разпадат, и се вливат в морето. Половината кълбо е осветено от слънчева светлина, половината е тъмно. Терминаторът — линията, разделяща деня от нощта — току-що е минала през Ел Ей и сега пълзи по Тихия океан на запад.

Всичко става в забавен кадър. Хиро вижда как формата на облаци се променя, ако ги наблюдава достатъчно дълго. Май нощта на Източното крайбрежие е ясна.

Нещо привлича вниманието му — движи се бързо по повърхността на кълбото. Струва му се, че е комар. Но в Метавселената няма комари. Опитва се да се съсредоточи върху нещото. Компютърът, който изпраца към роговиците му лазерни лъчи със слаба мощност, отскачащи от тях, усеща тази промяна във вниманието и Хиро ахва — той сякаш се гмурка надолу към глобуса като разхождащ се из космоса астронавт, току-що изпаднал от орбита. Когато най-сетне се овладява, се намира само на няколко стотин мили над земята, вперил поглед в плътно облачно струпване, и вижда

комара, който се плъзга под него. Това е нисколетящ сателит на ЦРК, летящ от север на юг в полярна орбита.

— Информацията ви, господине — обажда се Библиотекарят.

Хиро се сепва и вдига поглед. Земята се люшва надолу и излиза от полезрението му. Библиотекарят е застанал пред него и му протяга хиперкарта. Като всеки библиотекар в Реалността, и този демон може да се движи с безшумни стъпки.

— Може ли да вдигаш малко повече шум, докато ходиш? Лесно се стряскам — моли Хиро.

— Готово, господине. Моите извинения.

Хиро се пресяга за хиперкартата. Библиотекарят пристъпва напред и се навежда към него. Този път, когато стъпва на татамито, изпод стъпалото му излиза тих звук. Хиро чува белия шум на панталона, хлъзгащ се по крака.

Той взема хиперкартата и я поглежда. На нея пише:

Резултати от Библиотечното търсене за:  
Райф, Лорънс Робърт, 1948 —

Обръща картата. Гърбът ѝ е разделен на няколко десетки иконки колкото нокътче. Някои са малки снимчици на първите страници на вестници. Много от тях представляват пъстри светещи правоъгълници: миниатюрни телевизионни екрани, показващи видео на живо.

— Невъзможно е — казва Хиро. — Аз се намирам във фургон! Свързан съм с клетъчна връзка. Не може да си вкарал толкова много видео в моята система с такава бързина.

— Не беше необходимо нищо да вкарвам — обяснява Библиотекарят. — Всички съществуващи видеозаписи на Л. Боб Райф са събрани от д-р Лагос и вкарани в масива данни Бабел/Инфокалипсис, който вече присъства във вашата система.

— О!

Хиро се е втренчил в миниатюрния телевизионен екран в горния ляв ъгъл на картата. Екранът се издига към него и най-сетне се превръща в подобие на телевизор с трийсетсантиметров диагонал с ниска разделителна способност, на една ръка разстояние от него. После видеообразът се раздвижва. Много лошо заснет на осеммилиметрова лента училищен футболен мач от шейсетте. Без саундтрак.

— Какъв е този мач?

Библиотекаря отговаря:

— В Одеса, щата Тексас, през 1965 г. Л. Боб Райф играе краен защитник, номер осми, в тъмна униформа.

— Не ми трябва чак такива подробности. Можеш ли да обобщиш някои от тези неща?

— Не, но мога да изредя накратко съдържанието. Това отделение съдържа осем мача от гимназията. В четвърти курс Райф е бил играч от Б-отбора на щатския тим на Тексас. После получил академична стипендия за „Райс“ и постъпил в тамошния футболен отбор, така че има и четиринайсет записа от мачове в колежа. Райф е завършил комуникации.

— Доста логично, като се има предвид какъв е станал.

— Става телевизионен спортен репортер в „Хюстън маркет“, така че има и петдесет часа заснет материал от този период — най-вече неща, невлезли в работа, разбира се. След две години в този бранш Райф навлиза в бизнеса заедно с прачичо си — финансист с корени в петролния бизнес. Отделението съдържа няколко вестникарски статии в тази връзка, които, както забелязах при прочита им, всички до една са текстово свързани — което предполага, че произхождат от един и същи източник.

— Изявление за пресата.

— После пет години няма никакви статии.

— Бил е намислил нещо.

— Сетне започваме да виждаме повече статии, най-вече в религиозната секция на хюстънските вестници, в които се изреждат даренията на Райф за различни организации.

— Това ми прозвуча като обобщение. Мислех, че не можеш да обобщаваш.

— Всъщност не мога. Цитирах обобщение, което доктор Лагос направи неотдавна пред Хуанита Маркес в мое присъствие, докато разглеждаха същите данни.

— Продължавай.

— Райф е дарил петстотин долара на Шотландската църква на Огненото кръщение с главен свещеник преподобният Уейн Бедфорд; две хиляди и петстотин долара за Младежката петдесятна лига от Бедсайд с президент преподобният Уейн Бедфорд; сто и петдесет хиляди за Петдесятната църква на Новата Троица с основател и патриарх преподобния Уейн Бедфорд; два милиона и триста хиляди долара за Библейския колеж „Райф“ с президент и председател на катедрата по теология преподобният Уейн Бедфорд; двама милиона за катедрата по археология на Библейския колеж „Райф“ плюс четиридесет и пет милиона за катедрата по астрономия и сто милиона за катедрата по компютърни науки.

— Тези дарения преди хиперинфлацията ли са направени?

— Да, господине. Това са били, както се казва, истински пари.

— Тоя тип, Уейн Бедфорд — това същият преподобен Уейн ли е, дето държи „Райските врата на преподобния Уейн“?

— Същият.

— Да не би да ми казваш, че Райф притежава „Преподобния Уейн“?

— Той притежава значителен дял от „Сдружение Райски врата“ — мултинационалната организация, чиято собственост са „Райските врата на преподобния Уейн“.

— Добре, нека продължим пресяването — казва Хиро.

Той наднича над очилата си, за да се убеди, че Виталий все още далеч не е стигнал до мястото на концерта. После се гмурва обратно и продължава да преглежда видеозаписите и вестникарските статии, събрани от Лагос.

В онези години, когато Райф прави даренията си за Преподобния Уейн, той все по-често се появява и на бизнес-страниците — първо в



местните вестници, а после — в „Уолстрийт Джърнъл“ и „Ню Йорк таймс“. След опита на нипонците да използват връзкарската си мрежа, за да го отрежат от тамошния пазар на телекомуникациите, следва вихрушка от публикации — очевидно от подставени лица. Той раздува историята пред американската публика и прахосва десет милиона собствени пари за кампанията за убеждаване на Америка, че нипонците са двулични интриганти. Триумфална поява на корицата на „Економист“, след като нипонците най-накрая клекнаха и го оставиха да налага пазара на фиброоптични влакна в тази страна, а по-нататък — в почти цяла Източна Азия.

Най-сетне започват да се появяват и статии за начина му на живот. Л. Боб Райф дава на публициста си да разбере, че иска да показва повече своята човешка страна. Започва програма за личностна журналистика, която вдига шум около Райф, след като той си купува яхта от правителството на Съединените щати.

Л. Боб Райф, последният откровен монополист на нашето време, е показан как се консултира с декоратора си в капитанската каюта. Тя си изглежда добре и така, като се има предвид, че Райф е купил кораба от Флотата, но не е достатъчно тексаско за него. Исква да изкорми кораба и да го преустрои. Следват снимки на Райф, маневриращ с тялото си на кастрирано добиче из тесните коридори и стръмните стълбища на корабната вътрешност — типичен сив стоманен флотски пейзаж, който, уверява той интервюиращия, щял да издокара значително.

— Нали я знаете историята за Рокфелер, дето си купил яхта — купил си доста малка яхта, около двайсетметрова. Малка според критериите на времето. И когато някакъв го попитал защо така си е купил такава нищо и никаква яхтица, той само го изгледал и му казал: „Че вие за кого ме мислите, за Вандербилт? Хм! Както и да е, добре дошли на борда на моята яхта.“

Л. Боб Райф разказва това, застанал на платформата на огромен открит товарен асансьор заедно с интервюиращия и целия снимачен екип. Асансьорът се издига на фона на Тихия океан. Докато Райф произнася края на изречението, изведнъж асансьорът се издига догоре, камерата се обръща и ние виждаме палубата на самолетоносача „Ентърпрайз“, бивша собственост на Флота на Съединените щати, а сега лична яхта на Л. Боб Райф, надвил и Защитната система на

Генерал Джим, и Глобалната сигурност на Адмирал Боб в яростна битка в наддаването. Л. Боб Райф изказва възхищение от огромните открити пространства на палубата за излитане на кораба и ги уподобява на някои части от Тексас. Той предполага, че би било забавно да покрие част от палубата с пръст и да развъжда там говеда.

Друг профил, този път заснет за бизнес-мрежа, очевидно по-късно: отново на „Ентърпрайз“. Капитанската каюта е преустроена из основи. Л. Боб Райф, Господарят на честотния обхват, седи зад бюрото си, докато му мажат мустаците с помада. Не както жените се плескат с помада — пригладват му ги и му ги завиват. Фризьорката е много дребничка азиатка, която работи толкова деликатно, че дори не му пречи да говори, а той дърдори най-вече за усилията си да разшири своята кабелна ТВ мрежа в Корея и Китай и да я свърже с голямата си централна фиброоптична линия, преминаваща през Сибир и над Урал.

— Ами да, нали знаете, работата на монополиста никога не свършва. Няма такова нещо като свършен монопол. Май никога не можеш да достигнеш тази последна десета от процента.

— Правителството в Корея не е ли все още силно? Сигурно имате повече неприятности с тамошните разпоредби.

Л. Боб Райф се размива.

— Знаете ли, наблюдаването на правителствените чиновници, мъчеци се да влязат в крачка със света, е любимият ми спорт. Помните ли, като гръмнаха Ма Бел?

— Слабо. — Репортерката е двайсет и няколко годишна.

— Но знаете какво е било това?

— Монопол над гласовите комуникации.

— Точно така. Бяха в същия бизнес, в който съм и аз. В бизнеса с информация. Придвижване на телефонни разговори по тънички медни жички един по един. Правителството ги гръмна — по същото време, когато аз започвах да градя кабелни телевизии в трийсет щата. Хм! Можете ли да повярвате? Все едно да се сетят как да управляват конете точно когато са се появили първият автомобил и самолетът!

— Но кабелната ТВ система не е като телефонната.

— На този етап не беше, защото беше просто локална система. Но когато покриете с локални системи целия свят, остава ви само да ги свържете и се получава глобална мрежа. Също толкова голяма, колкото и телефонната система. Само дето тази система пренася информация

десет хиляди пъти по-бързо. Тя пренася образи, звук, данни — каквото кажете.

Чиста проба реклама чрез подставени лица, половинчасова телевизионна реклама без никаква друга цел освен да остави Л. Боб Райф да си изкаже мнението по конкретна тема. Като че неколцина от програмистите на Рай — хората, които караха системите му да работят, се събрали и сформирали съюз — нещо нечувано за хакерите — и подали иск срещу Райф с претенцията, че е поставил аудио и видео бръмбари в домовете им. Всъщност, поставил е всички тях под двайсет и четири часово наблюдение и е тормозил и заплашвал програмисти, направили така наречения от него „неприемлив избор на начин на живот“. Например, когато една от програмистките му и нейният съпруг една нощ практикували орален секс в собствената си спалня, на другия ден жената била привикана в кабинета на Райф, където той я нарекъл курва и содомитка и ѝ наредил да си разчисти бюрото. Лошата слава, която си спечелил Райф покрай това, така го раздразнила, че почувствал нужда да прахоса няколко милиона за закърпване на имиджа.

— Аз работя с информация — разправя той на мазнеция се подлизурко-псевдожурналист, който го „интервюира“. Намира се в своя кабинет в Хюстън и изглежда още по-излъскан от нормалното. — Цялата телевизия, предоставяна на консуматорите по целия свят, минава през мен. По-голямата част от информацията, предавана към и от базата данни на ЦРК, минава през моите мрежи. Метавселената — цялата Улица — съществува благодарение на мрежа, която аз притежавам и контролирам.

Но това означава, ако проследите още малко мисълта ми, че когато един програмист, мой подчинен, работи с тази информация, той притежава чудовищна власт. Информацията влиза в мозъка му. И остава там. Тя пътува с него, когато вечер се прибира у дома. Тя се оплита със *сънищата* му, за Бога. Той разговаря с жена си за нея. И, по дяволите, той няма никакво право над тази информация. Ако аз управлявах фабрика за коли, нямаше да позволявам на работниците да откарват колите у дома или пък да вземат назаем инструменти. Но тъкмо това правя всеки ден в пет часа по цял свят, когато моите хакери се прибират от работа.

Навремето, когато са бесели конекрадците, те биха направили всичко, но не и да се напикаят в гащите си. Това е бил последният признак, нали разбирате, че са загубили контрол над собствените си тела, че ще умрат. Виждате ли, първата функция на всяка организация е да контролира собствения си сфинктер. Ние не правим дори това. Така че ние работим над усъвършенстването на нашата техника на мениджмънта, за да можем да контролираме тази информация, без значение къде се намира тя — на нашите харддискове или дори вътре в главата на програмистите. Не мога да кажа нищо повече сега, защото имам конкуренция, която ме безпокои. Но пламенно се надявам, че след пет-десет години това дори няма да подлежи на коментар.

Половинчасов епизод от научно-популярна програма, този път върху спорната нова тема, инфоастрономията — търсенето на радиосигнали, идващи от други слънчеви системи. Л. Боб Райф се е заинтересувал лично от темата — докато различни национални правителства продават на търг имуществото си, той е купил верига от радиообсерватории и ги е свързал помежду им чрез прословутата си фиброоптична мрежа, за да ги превърне в една-единствена гигантска антена колкото цялата земя. Той сканира небесата двацет и четири часа в денонощието и търси радиовълни, означаващи нещо — радиовълни, носещи информация от други цивилизации. Как така, пита интервюиращият — знаменит професор от Масачузетския технологичен институт — как така един прост петролен магнат се интересува от една толкова екстравагантна, абстрактна задача?

— Ами с тази планета горе-долу приключих.

Райф произнася тази реплика с невероятно сардоничен и презрителен носов изговор — преувеличеният акцент на каубой, подозиращ, че някое тънковрато янки го гледа отвисоко.

Друго новинарско предаване, очевидно заснето няколко години по-късно. Отново се намираме на „Ентърпрайз“, но атмосферата пак е различна. Горната палуба е превърната в открит бежански лагер. Тя гъмжи от бангладешци, които Л. Боб Райф е подбрал от Бенгалския залив, след като страната им изтече в океана след поредицата мощни

наводнения, причинени от изсичането на горите нагоре по течението в Индия — хидрологична война. Камерата се насочва отвъд ръба на полетната палуба и долу виждаме първоизточника на Сала — относително малко сборище от няколкостотин лодки, залепени за „Ентърпрайз“ с надеждата за безплатен превоз до Америка.

Райф се разхожда сред хората и раздава библейски комикси и целувки на дечицата. Те се скупчват около него с широки усмивки, притискат длани една в друга и се кланят. Райф също им се кланя, много непохватно, но по лицето му няма веселие. Той е смъртно сериозен.

— Господин Райф, какво е мнението ви за хората, които твърдят, че това от ваша страна е само рекламен номер за самовъзвеличаване? — този интервюирац се опитва да прилича повече на Лошото ченге.

— Стига бе, ако си пилеех времето в съставяне на мнения за всичко, никаква работа нямаше да свърша — отвръща Л. Боб Райф. — Трябва да питате тези хора какво мислят те.

— Значи ми казвате, че тази програма за подпомагане на бежанците няма нищо общо с публичния ви образ?

— Тц. В...

Тук има монтаж и пак показват журналиста, който дрънка надутото в камерата. Райф аха-аха да произнесе проповед, усеща Хиро, но го отрязаха.

Ала едно от истинските великолепия на Библиотеката е, че там се съхраняват толкова много изрезки. Това, че нещо, записано на видеолента, така и не е било излъчено в някоя програма, не означава, че то не притежава разузнавателна стойност. ЦРК отдавна е пипнала здраво видеотеките на телевизионните мрежи. Всички тези изрезки — милиони часове заснет материал — все още не са прехвърлени в Библиотеката в дигитална форма. Но можете да изпратите молба — ЦРК ще свали за вас касетата от рафта и ще ви я пусне.

Лагос вече го е направил. Записът е тук.

— Тц. Виждате, Салът е медийно събитие. Но в много по-дълбок и общ смисъл, отколкото бихте могли да си представите.

— О...

— Той е създаден от медия, поради това, че без медиите хората не биха узнали за съществуването му. Бежанците нямаше да излязат и да се прикрепят към него, както правят сега. Той охранява медиите.

Той създава голям информационен поток — нали знаете, филми, новинарски репортажи...

— Значи вие създавате собствено новинарско събитие, за да печелите пари от информационния поток, който то поражда? — пита журналистът в отчаян опит да проследи мисълта на Райф. Тонът му говори, че всичко това е просто хабене на лента. Отегчението му предполага, че Райф не за първи път е излетял по шантава тангента.

— Отчасти. Но това е едно много грубо обяснение. Всъщност нещата са много по-дълбоки. Вероятно сте чували израза, че Индустрията се храни с биомаса, както китовете филтрират планктон от океана.

— Да, чувал съм го.

— Това е мой израз. Аз го измислих. Тези изрази са като вируси, нали знаете. Те са информация — данни, — която се разпространява от един човек на друг. Е, функцията на Сала е да докара повече биомаса. Да обнови Америка. Повечето страни са статични, на тях им трябва само да продължават да раждат бебета. Но Америка е като стара дрънчаща и пушеща машина, която се тътрузи през пейзажа, загребва и изяжда всичко по пътя си. И оставя подире си километрична диря от боклук. Чели ли сте някога историята за лабиринта и минотавъра?

— Разбира се. На Крит, нали? — журналистът отговаря само заради сарказма. Той не може да повярва, че стои тук и слуша това. Той иска да отлети обратно за Ел Ей, по възможност вчера.

— Да. Всяка година гърците трябвало да подберат няколко девиси и да ги пратят като дан на Крит. После царят ги вкарвал в лабиринта и минотавърът ги изяждал. Четох тая легенда като малък и се чудех какви ли пък са били тия пичове на Крит, дете всички ги е било толкова шубе от тях, че са си давали смирено децата за изяждане всяка година. Сигурно са били някакви големи гадняри.

Сега гледам на това от друга перспектива. За горкичките смотаняци там долу Америка сигурно изглежда по същия начин, както и Крит на онези окаяни гръцки мухльовци. Само дете тук нямаме принуда. Тези хора там долу ни дават доброволно децата си. Изпращат ги в лабиринта с милиони, за да бъдат изядени. Индустрията се храни с тях и изплюва обратно образи, изпраща филми и ТВ програми по моите мрежи — изпраща на тези хора образи на богатство и екзотика, надхвърлящи и най-смелите им мечти. Дава им нещо, за което да

мечтаят, към което да се стремят. Тъкмо това е функцията на Сала. Това е просто един голям планктононосач.

Най-сетне журналистът се отказва от журналистиката и започва открито да кастри Л. Боб Райф. Писнало му е от тоя.

— Това е отвратително. Не мога да повярвам, че мислите по този начин за хората.

— Стига бе, момченце, я слез от коня. Никого не изяждат наистина. Това е просто речева фигура. Те идват тук, намират си прилична работа, откриват Исус, купуват си скара „Уебър“ и живеят дълго и щастливо. Нещо нередно има ли в това?

Райф е вбесен. Той крещи. Зад него бангладешците прихващат емоционалните му трептения и също се разстройват. Изведнъж един от тях, невероятно мършав мъж с дълъг, увиснал мустак, се втурва пред камерата и се разкрещява: „а ма ла ге зен ба дам гал нун ка ария су су на ан да...“ Звуците преминават от него към съседите му и се разплискват като вълна по палубата.

— Стоп — командва журналистът, обръщайки се към камерата. — Стига. Бригада Ала Бала пак се раздрънка.

Сега саундтракът се състои от хиляди хора, говорещи на различни езици под пронизителния, лайнарски кикот на Л. Боб Райф.

— Това е чудото на езиците — надвиква Райф врявата. — Аз разбирам всяка дума, казана от тези хора. Ти можеш ли, братко?

— Йо! Я излез оттам, партнер!

Хиро вдига поглед от картата. В офиса няма никого освен Библиотекаря.

Образът се разфокусира, издига се и напуска полезрението му. Хиро гледа през предното стъкло на фургона. Някой току-що е махнал очилата от лицето му. Не е Виталий.

— Тук навън съм, очилатко!

Хиро поглежда през прозореца. Уай Ти — виси на една ръка отстрани на микробуса и държи очилата му в другата.

— Прекалено много време прекарваш очилат — казва тя. — Пробвай малко Реалност, пич.

— Там, където отиваме — отвръща Хиро, — ще вкараме толкова Реалност, че няма да ми понесе.

Докато Хиро и Виталий приближават широкият магистрален надлез, където ще се състои тазвечерния концерт, качеството на фургона, че е направен от твърдо желязо, привлича Магнапуните като сладкиш — хлебарките. Ако знаеха, че в колата е самият Виталий Чернобил, тия щяха да откачат, щяха да спрат мотора. Но в момента те се закачат за всичко, което вероятно се е насочило към концерта.

Когато приближават надлеза, шофирането се превръща в загубена кауза — толкова нагъсто и толкова многобройни са трашърите. Все едно да си сложиш „котки“ и да се опиташ да минеш през стая, пълна с кученца. Налага се да си пробиват път, да надуват клаксона, да мигат с фарове.

Най-сетне стигат до плоската платформа на голям камион — сцената за днешния концерт. До него има още един камион, натоварен с усилватели и друга озвучителна апаратура. Шофьорите на камионите — репресирано малцинство от двама души — са се оттеглили в кабината на камиона с оборудване да пушат цигари и да зяпат със злост гъмжилото от трашъри — техните заклетни врагове в хранителната верига на магистралите. Няма да излязат доброволно чак до пет сутринта, когато се разчисти пътят.

Двама от „Стопените“ стоят и пушат цигари — държат ги с два пръста по славянски маниер, като стрелички. Стъпкват фасовете на бетона с евтините си винилови обувки, притичват до фургона и почват да разтоварват апаратурата. Виталий си слага очила, включва се към един компютър в камиона с озвучаването и почва да настройва системата. В паметта вече има триизмерен модер на надлеза. Той трябва да измисли как да синхронизира закъсненията на всичките различни струпувания на тонколони, за да максимализира количеството на гадното трещящо ехо.



Подгрыващата група — „Блънт Форс Травма“, започва към девет часа. Още при първия мощен акорд цяла камара евтини, взети на старо тонколони дава на късо. Жиците хвърлят искри във въздуха и препращат дъга от хаос из скупчените скейтъри. Електрониката на камиона с оборудването изолира изгърмялата верига и я прекъсва, преди да стане нещо лошо и някой да си изпати. „Блънт Форс Травма“ свирят нещо като спийд реге, силно повлияно от антитехнологичните идеи на „Стопените“.

Тези момчета ще забиват сигурно час, а после очакваме с нетърпение два часа Виталий Чернобил и „Стопените“. А ако дойде и Суши Кей, той е поканен пред микрофона за гост-участие.

За всеки случай — ако вземе, че стане — Хиро се оттегля от изпадналия в делириум център на тълпата и започва да кръжи напред-назад по краищата ѝ. Уай Ти е някъде вътре, но няма смисъл да я издирва. И без това ще я е срам да я видят с дъртак като него.

Сега, когато концертът вече тече с пълна пара, той сам ще се погрижи за себе си. Няма кой знае каква работа за Хиро. Освен това по границите и преходите стават интересни неща — не е като в средата, където всичко е едно и също. По края на навалищата, там, където светлините се стапят в сянката на надлеза, може би се случва нещо.

Тълпата по краищата изглежда доста типична за опаката страна на надлез в Ей Ей посред нощ. Има доста големичък бедняшки квартал от закоравели негодни за назначаване пичове от Третия свят, плюс тук-там шизофреници от Първия, отдавна изпепелили мозъците си в лъчистата жар на собствените си измислици. Мнозина от тях са се измъкнали от своите преобърнати контейнери за боклук и кашони от хладилници, за да стърчат на пръсти по края на тълпата и да се взират в шума и светлината. Някои изглеждат сънливи и обзети от благоговение, а пък други — набити латинци — като че цялото това нещо ги забавлява. Подават си цигари и клатят невярващо глави.

Тази територия е на „Криле“<sup>[1]</sup>. „Криле“ искаха да поемат охраната, но Хиро, поучил се от Алтамонт<sup>[2]</sup> реши да поеме риска да ги отреже. Вместо това нае „Твърдата ръка на закона“.

Така че на всеки три-четири метра стърчи по един изпъчен здравеняк, облечен в отровнозелен анорак с надпис „ТВЪРДАТА РЪКА НА ЗАКОНА“ на гърба. Много бият на очи — тъкмо както на тях им харесва. Но всичко е направено с електропигмент, така че ако стане бяла, могат да се пребоядисат черни само с натискане на един ключ на ревера. Стават непроницаеми за куршумите само като затворят предния цип на анорака. Сега нощта е топла и повечето държат униформите си отворени за полъхващия хладен ветрец. Някои просто обикалят, но повечето бдят и държат под око гълпата, не групата.

Докато оглежда всичките тези войници, Хиро търси генерала и не след дълго го намира: дребен, набит негър, тип недорасъл щангист. Облечен е със същия анорак като другите, но под него има допълнителна бронезилетка, а върху нея е окачен симпатичен набор от комуникационно оборудване и малки, хитри уредчета за причиняване на болка на хората. Току търчи насам-натам, върти глава наляво-надясно, мърмори на бързи изблици в микрофона си като футболен треньор на страничната линия.

Хиро забелязва и един висок мъж, приближаващ четирийсетте, със забележителна козя брада, облечен в много хубав тъмносив костюм. Забелязва и как диамантите на иглата на вратовръзката му проблясват от триста метра. Знае, че ако се приближи, ще успее да разчете думата „Крипс“, изписана със сини сапфири, сгушени сред диамантите. Той си има собствена охрана от още половин дузина костюмари. Макар че не се грижат за охраната, тези не са могли да се сдържат да не пратят символична делегация, която да развее знамето.

Това е нелогичен извод, гризящ краищата на Хировото съзнание от десет минути насам: лазерната светлина притежава някаква странна зърнеста наситеност, молекулярна чистота, отразяваща нейния произход. Окоето ти го забелязва, по някакъв начин знае, че е неестествено. Това навсякъде бие на очи, но особено много — под мръсен надлез посред нощ. Светлинката постоянно проблясва в периферното зрение на Хиро и той непрекъснато се опитва да

проследи източника ѝ. За него тя е очевидна, но като че никой друг не я забелязва.

Някой под този надлез, някъде, осветява с лазерен лъч лицето на Хиро.

Това го нервира. Без много да бие на очи, той леко променя курса. Запътва се по посока на вятъра към огън от запален боклук, пламтящ в стоманен варел. Сега е застанал посред струя рядък дим, който подушва, но не точно го вижда.

Ала следващият път, когато лазерът се стрелва към лицето му, той разпръсква милион мънички пепелни частици и се разкрива — чиста геометрична линия в пространството, сочеща право към своя източник.

Това е гаргойл, застанал в сумрака до една барака. И за в случай, че не се набива достатъчно на очи, е облечен с костюм. Хиро се отправя към него.

Гаргойлите представляват срамната страна на Централната разузнавателна корпорация. Вместо да използват лаптопи, те носят компютрите по тялото си, разделени на отделни модули и окачени на кръста, на гърба, на шлема. Те служат като уреди за наблюдение над хората и записват всичко ставащо около тях. Нищо не изглежда по-тъпо. Тази премяна е модерният еквивалент на калъфа на сметачната линийка или този на калкулатора, закачен на колана — знак, че потребителят му принадлежи към класа, едновременно над и далеч под човешкото общество. За Хиро те са благодат, защото въплъщават най-лошия стереотип на нещатния сътрудник на ЦРК. Те привличат към себе си цялото внимание. Този самоналожен остракизъм се отплаща с това, че можеш непрекъснато да се намираш в Метавселената и през цялото време да събираш информация.

Големите клечки в ЦРК не могат да понасят тия типове, защото те стоварват в базата данни зашеметяващо количество безполезна информация, разчитайки на мижавия шанс някаква част от нея все пак да се окаже полезна. Все едно да записваш номера на всяка кола, която виждаш на път за работа всяка сутрин за в случай, че някоя от тях блъсне човек. Дори и базата данни на ЦРК не може да побере безпределни количества боклук. И затова закоравелите гаргойли не след дълго ги изритват оттам.

Този още не са го изритали. И ако съдим по качеството на оборудването му — а то е много скъпо — от доста време се занимава с това. Значи сигурно си го бива.

Щом е така, защо се мотае тук?

— Хиро Протагонист — казва гаргойлът, когато Хиро най-сетне го издирва в мрака до бараката. — Нещатен сътрудник на ЦРК от единайсет месеца. Специалист по Индустрията. Бивш хакер, пазач, разносвач на пици и организатор на концерти — смънква всичко това той. Не иска Хиро да му губи времето с рецитиране на куп известни факти.

Лазерът, постоянно избождащ очите на Хиро, е бил изстрелван от компютъра на този тип чрез периферно устройство, стърчащо над очилата посред челото му. Дългообхватен ретинен скенер. Ако се обърнеш към него с отворени очи, лазерът се изстрелва, прониква в ириса ти — най-нежният от всички сфинктери — и сканира ретината. Резултатите се изпращат в ЦРК, където разполагат с база данни от няколко десетки милиона сканирани ретини. След няколко секунди, ако вече фигурираш в базата, собственикът разбира кой си. Ако още не фигурираш — е, вече фигурираш.

Разбира се, потребителят трябва да разполага с привилегии за достъп. А след като разкрие самоличността ти, трябва да разполага с още привилегии за достъп, за да получи лична информация за теб. Този тип очевидно разполага с много привилегии за достъп. С много повече привилегии, отколкото Хиро.

— Казвам се Лагос — представя се гаргойлът.

Значи, това бил човекът. Хиро си мисли дали да не го попита какво, по дяволите, прави тук. С голямо удоволствие би го завел да го почерпи едно, да си поговорят за кодирането на Библиотекаря. Но сега е вбесен. Лагос се държи грубо с него (гаргойлите поначало са си грубички).

— Заради Гарвана ли си дошъл? Или заради фъз-грънджа, дето се занимаваш с него вече от, ъ-ъ, приблизително трийсет и шест дни? — пита Лагос.

Да се разговаря с гаргойлите никак не е забавно. Те никога не завършват изреченията. Реят се из свят, изрисуван от лазер, сканират ретини във всички посоки, проверяват всеки един в разстояние хиляда метра, виждат всичко във визуална светлина, инфрачервено, радар с

милиметрови вълни и ултразвук — всичкото това наведнъж. Мислиш си, че говорят на теб, но те всъщност ти изливат досието на някой непознат в другия край на стаята или идентифицират марката и модела на прелитащите горе самолети. Доколкото Хиро разбира, докато двамата се преструват, че си приказват, Лагос стои и мери дължината на хуя му през панталоните.

— Ти си онзи, дето работи с Хуанита, нали?

— Или тя работи с мен. Или нещо такова.

— Тя каза, че искала да се запознаем.

Лагос замира за няколко секунди. Пак тараша данни. На Хиро му се иска да излее върху му кофа вода.

— Има смисъл в това — казва той. — Ти познаваш Метавселената като всички останали. Хакер на свободна практика — точно такъв е нужен.

— Точно такъв е нужен за какво? Вече никой не иска хакери на свободна практика.

— Корпоративните хакери-работници на поточна линия изобщо не даянят на инфекции. Ще се натръшкат с хиляди, също като войската на Сенахирим пред стените на Йерусалим — казва Лагос.

— Инфекция? Сенахирим?

— А ти можеш да се защитаващ и в Реалността — това ще е добре, ако някога се изправиш срещу Гарвана. Помни, ножовете му са остри като молекула. Влизат през бронезилетка като през бельо.

— Гарвана ли?

— Вероятно тази вечер ще го видиш. Не се будалкай с него.

— Защо не?

— Светът е опасен — отвръща Лагос. — И непрекъснато става все по-опасен. Затова не ни се ще да нарушаваме равновесието на ужаса. Сети се само за Студената война.

— Мда. — Сега Хиро иска само да си тръгне и никога повече да не го види той, но онзи не ще да приключва с разговора.

— Ти си хакер. Това означава, че и ти имаш дълбинни структури, за които да се тревожиш.

— Дълбинни структури ли?

— Невролингвистични пътища в мозъка ти. Спомняш ли си първия път, когато научи двоичния код?

— Естествено.

— Тогава ти формираше пътища в мозъка си. Дълбинни структури. Нервите ти изработват нови свързки, докато ги използваш — аксоните се разцепват и си пробиват път през разделящите се невроглиални клетки. Твоят биоуер се самовидоизменя — софтуерът става част от хардуера. И затова сега си уязвим — всички хакери са уязвими — за *нам-шуб*. Трябва да внимаваме един за друг.

— Какво е *нам-шуб*? Защо съм уязвим за него?

— Недей да гледаш никакви бит-карти. Някой напоследък да е опитвал да ти покаже сурова бит-карта? Например в *Метавселената*?

Интересно.

— На мен лично — не, но сега като го споменавах, една Бранди дойде при един мой приятел и...

— Култова проститутка на Ашера<sup>[3]</sup>, опитваща се да разпространи болестта. Която е синоним на злото. Мелодраматично ли ти звучи? Всъщност не е. Знаеш ли, за месопотамците не е съществувала отделна концепция за злото. Само болест и лошо здраве. Злото е било синоним на болестта. Така че какво ти говори това?

Хиро се отдалечава, така, както се отдалечава от уличните луди, които го преследват по улицата.

— Говори ти, че злото е вирус! — провиква се подире му Лагос. — Не пускай *нам-шуба* в своята операционна система!

И Хуанита работи с този извънземен?

„Блънт Форс Травма“ свирят плътно един час — минават от една песен в друга без никакви пролуки и пукнатини в звуковата стена. Всичко това е част от естетиката. Когато музиката спира, сетът им свършва. За първи път Хиро чува екзалтираната тълпа. Това е взрив от пронизителен шум, който той усеща в главата си и кара ушите му да пищят.

Но се разнася и глух тътен, сякаш някой бие бас-барабан. В началото той мисли, че може би по надлеза отгоре минава камион. Но тътенът е твърде ритмичен и не стихва.

Идва иззад него. И други са го забелязали, обръщат се да видят откъде идва и хукват да бягат. Хиро пристъпва встрани и се обръща да види какво е.

Голямо и черно — да започнем с това. Да не повярваш, че такъв огромен мъж ще се покачи на мотоциклет, та дори и на голям кикотещ се „Харли“ като тоя.

Поправка. Към „Харли“-то е прикрепено нещо като кош — гладък черен снаряд, увиснал отдясно, който се крепи на собствено колело. Но в коша не седи никой.

Да не повярваш, че човек може да е такава буца и да не е дебел. Но той изобщо не е дебел, облечен е в тесни прилепнали дрехи — като кожа, но не съвсем — които разкриват кости и мускули, ала нищо повече.

Той язди мотоциклета толкова бавно, че ако го нямаше кошът, със сигурност би паднал от него. От време на време го сръчква с трепване на пръстите на ръката, стиснала кормилото.

Може би една от причините да изглежда толкова едър — освен факта, че наистина е едър — е, че очевидно изобщо няма врат. Главата му започва нашироко и все повече се разширява, докато се слее с раменете. Отначало Хиро мисли това за някаква авангардна каска. Но когато мъжът го подминава, този огромен саван се люшка и ветрее и Хиро вижда, че това е просто неговата коса — гъста грива от черна коса, стелеща се по раменете и спускаща се по гърба почти до кръста.

Докато се диви, той осъзнава, че мъжът се е извърнал и го гледа. Или поне гледа в неговата посока. Не може да се каже как точно изглежда той — заради очилата, гладка изпъкнала черупка над очите, прерязана от тесен хоризонтален прорез.

Той гледа Хиро. Усмивва му се със същата усмивка „Майната ти!“, която пушна и по-рано днес, когато Хиро стоеше пред входа на „Черното слънце“, а той — в някой обществен терминал.

Това е човекът. Гарванът. Човекът, когото Хуанита издирва. Човекът, с когото Лагос го предупреди да не се будалка. Хиро го е виждал и преди, пред входа на „Черното слънце“. Това е човекът, който даде картата „Снежен крах“ на Дейбид.

Татуировката на челото му се състои от две думи, написани с главни букви: НЕУПРАВЛЯЕМА ИМПУЛСИВНОСТ.

Хиро се стряска и направо подскача във въздуха, когато Виталий Чернобил и „Степените“ забиват отварящото парче, „Радиационно изгаряне“. Това е торнадо предимно от пронизителен шум и

дисторшън, все едно физически те запокитват през стена от рибарски кукички.

В днешно време повечето държави са франчулати или бърбклави, твърде малки, че да разполагат с нещо като затвор или дори съдебна система. И затова, когато някой направи нещо лошо, се опитват да въведат бързи и мръсни наказания като бой с пръчки, конфискуване на имуществото, публично унижение или, в случаите с хора с висок потенциал на стремеж към нараняване на околните, предупредителна татуировка на лично място по тялото. НЕУПРАВЛЯЕМА ИМПУЛСИВНОСТ. Очевидно този е попаднал на такова място и здравата си е изтървал нервите.

За миг на бузата на Гарвана се отпечатва грейнала червена решетка. Тя бързо се свива — всичките ѝ страни се събират навътре към дясната зеница. Гарванът тръсва глава, обръща се да види източника на лазера, но той вече е изчезнал. Лагос вече му е сканирал ретината.

Ето защо е дошъл Лагос. Не го интересуват нито Хиро, нито Виталий Чернобил. Интересува го Гарванът. И отнякъде знаеше, че той ще дойде тук. А Лагос точно сега се навърта някъде наблизо и снима типа на видео, бърника из джобовете му с радар, записва пулса и дишането му.

Хиро взема личния си телефон.

— Уай Ти — казва той, и телефонът набира номера ѝ.

Телефонът ѝ звъни дълго, преди тя да вдигне. Почти е невъзможно да се чуе нещо заради шума от концерта.

— Какво искаш, твойта мама?

— Уай Ти, извинявай, че така, но нещо става. Нещо страшно важно. Държа под око един едър рокер на име Гарвана.

— Проблемът с вас, хакерите, е, че никога не спирате да работите.

— Такива са си хакерите — казва Хиро.

— И аз ще го наглеждам тоя Гарван — казва тя. — Някой път, когато аз работя. — И затваря.

---

[1] Една от най-известните улични банди в Лос Анджелис. — Бел.прев. ↑



[2] Градът, в който през 1969 г. на безплатен концерт на „Ролинг стоунс“ охраната, състояща се от членове на рокерската банда „Ангелите на ада“, убива техен фен при инцидент. — Бел.прев. ↑

[3] Шумерска богиня, по-известно е името Астарта. — Бел.ред. ↑

Гарванът описва със замах няколко широки, мързеливи тегела по периметъра на тълпата — много бавно, и се оглежда на всички страни. Той е дразнещо спокоен и лежерен.

После се юрва в мрака, далеч от тълпата. Оглежда се още малко — проверява периметъра на копторите. Най-накрая завива с огромния „Харли“ по траектория, която го връща обратно при големия важен Крип. Пичът със сапфирената игла на вратовръзката и личния охранителен отряд.

Хиро тръгва нататък, лъкатушейки из тълпата, като се опитва това да не се откроява много. Май ще става интересно.

Докато Гарванът се приближава, бодигардовете се събират около Крипа-началник, оформят около него разпокъсан защитен кръг. С приближаването на мъжа те всички отстъпват на крачка-две, сякаш е обкръжен от невидимо силово поле. Най-накрая той спира и благоволява да стъпи на земята. Превключва няколко ключа по дръжките и после слиза от „Харли“-то. А сетне, предусещайки какво ще последва, застава разкрачен, с вдигнати ръце.

И от двете страни го приближава по един Крип. Май не се радват особено точно на това си задължение и постоянно хвърлят коси погледи към мотора. Крипът-началник не спира да ги ръчка с глас, натирва ги към Гарвана и ръцете му. Всеки от тези държи ръчен металдетектор. Те завъртат уредите около тялото на Гарвана и не намират нищичко, даже не и най-малката прашинка метал, даже не и монетка в джоба. Човекът си е сто процента органичен. Така че ако не друго, предупреждението на Лагос за ножа на Гарвана излезе пълна тъпотия.

Двамата Крипс се връщат бързо при основната група. Гарванът тръгва подире им. Но шефът-Крип отстъпва назад и вдига двете си ръце в знак „спри“. Гарванът спира на място и усмивката се връща на лицето му.

Шефът-Крип се извърща и посочва черното си БМВ. Задната врата на колата се отваря и навън излиза един мъж — по-млад и по-дребен чернокож с кръгли очила с телени рамки, облечен с джинси, огромни бели маратонки и типични студентски дрешки.

Студентът тръгва бавно към Гарвана и вади нещо от джоба си. Ръчен уред, но твърде обемен за калкулатор. Има клавиатура отгоре и нещо като прозорче в единия край, с което студентът непрекъснато държи Гарвана под прицел. Над клавиатурата има датчик със светодиод, а под него — червена мигаща лампичка. Студентът е нахлупил чифт слушалки, включени към задницата на уреда.

За начало момчето насочва прозорчето към земята, после — към небето, а после — към Гарвана, без да изпуска от поглед мигащата лампичка и датчика. Това напомня на някакъв религиозен обред — приемане на дигитална входяща информация от небесния дух, после от земния дух, и най-сетне от черния рокер-ангел.

После той бавно се отправя към Гарвана, стъпка по стъпка. Хиро вижда как червената лампичка пулсира на пресекулки — не следва никаква конкретна схема или ритъм.

Студентът стига на метър от Гарвана, после го заобикаля два пъти, като постоянно държи уреда прицелен навътре. Когато приключва се дръпва пъргаво, обръща се и го насочва към мотоциклета. Щом уредът се насочва към мотоциклета, червената лампичка започва да примигва много по-начесто.

Студентът отива при главния Крип, маха слушалките и двамата си разменят няколко думи. Крипът го изслушва, но е вперил поглед в Гарвана. Кима няколко пъти, най-сетне потупва студента по рамото и го изпраща обратно в БМВ-то.

Гайгеров брояч.

Гарванът тръгва към големия Крип. Ръкуват се — обикновено стандартно Евроръкостискане, никакви префърцунени вариации. Срещата никак не е приятелска. Крипът лекичко се блещи, Хиро забелязва браздите по челото му, всичко в стойката и лицето му крещи: „Разкарайте ме от този марсианец!“.

Гарванът се връща обратно при радиоактивния си шопар, отпуска няколко бърнджи въжета и взема един метален куфар. Подава го

на шефа-Крип и двамата пак си стискат ръцете. После се обръща, връща се бавно и спокойно при мотоциклета, качва се и потегля с пърпорене.

На Хиро много му се иска да поостане и да погледа още, но има чувството, че тъкмо това събитие Лагос го е покрил. А освен това си има друга работа. Две лимузини си пробиват път през тълпата към сцената.

Лимузините спират и от тях започват да изскачат нипонци. Облечени с тъмни дрехи, вдървени, те застават неловко посред вихрещия се купон като шепа счупени нокти, забучени в шарено желе. Най-сетне Хиро събира смелост да отиде и погледне през прозореца дали е онзи, който той си мисли, че е.

През опушеното стъкло не се вижда нищо. Той се навежда и залепва нос на стъклото в опит да ги накара да го видят.

Пак никакъв отклик. Най-накрая почуква на прозореца.

Тишина. Хиро поглежда антуража. Всичките са го зяпнали. Но щом вдига очи, до един извърщат погледи и изведнъж се сецат да си извадят цигарите или да си разтъркат веждите.

Вътре в лимузината има един-единствен светлинен източник, достатъчно ярък, че се вижда през опушеното стъкло, и това е отчетливият издут правоъгълник на телевизионен екран.

Какво толкова, по дяволите. Това тук е Америка, Хиро е полуамериканец и няма смисъл да изпадаме в крайности по повод учтивостта. Той отваря вратата и поглежда към задната част на лимузината.

Суши Кей седи там, заклещен между двама други млади нипонци — програматори от неговия имидженерен екип. Косата му е изключена и изглежда просто като оранжева прическа „афро“. Облечен е в частично сглобен сценичен костюм — очевидно очаква да се качи тази вечер на сцената. Изглежда е приел предложението на Хиро.

Той гледа известната телевизионна програма „Шпионско око“. Тя е продуцирана от ЦРК и се излъчва от едно от най-големите студиа. Това е „риалити телевизия“ — ЦРК избира някой от агентите си, ангажиран с мокра поръчка — работа с плащ и шпага — и го подключва към гаргойлска апаратура, така че всичко, което вижда и

чува, се предава в основната база в Лангли. После от материала се монтира седмично едночасово предаване.

Хиро никога не го гледа. Откакто работи за ЦРК, то някак си го дразни. Но чува много клюки за шоуто и знае, че тази вечер дават предпоследният епизод на поредица от пет части. ЦРК е успяло да внедри нелегално свой човек на Сала и там той се опитва да се инфилтрира в една от многобройните тамошни колоритни, садистични пиратски банди: Организацията „Брус Лий“.

Хиро се качва в лимузината и поглежда екрана тъкмо навреме, за да види самия Брус Ли от гледната точка на злочестия гаргойл-шпионин, задал се по някакъв тъмен коридор на призрачния Сал. От острието на самурайския меч на Брус Ли падат капки влага.

— Хората на Брус Ли са заловили шпионина на един стар корейски кораб-фабрика в Ядрото — обажда се един от оръженосците на Суши Кей. Припряно, съскаво обяснение. — Сега го търсят.

Изведнъж Брус Ли попада под ярък прожекторен лъч, под който диамантената му усмивка — негова запазена марка, проблясва като ръкав на галактика. В средата на екрана един мерник се прицелва в челото му. Явно шпионинът е решил, че трябва да се измъкне с бой от тази каша и сега насочва някоя от мощните оръжейни системи на ЦРК в черепа на Брус Ли. Но после образът се размазва отстрани и някакъв тайнствен черен силует затулва пирата. Сега мерникът е прицелен в... какво точно?

За да разберем, ще трябва да изчакаме до следващата седмица.

Хиро се настанява срещу Суши Кей и програмистите, до телевизора, така че да може да вижда мъжа все едно през телевизионния обектив.

— Аз съм Хиро Протагонист. Доколкото разбирам, получили сте съобщението ми.

— Су! — крясва Суши Кей — нипонското съкращение на универсалното холивудско прилагателно „супер“. И продължава:

— Хиро-сан, дълбоко съм ви задължен за този единствен по рода си шанс да изпълня скромните си произведения пред такава публика. — Казва всичко това на нипонски, освен „единствен по рода си шанс“.

— Дължен съм покорно да ви се извиня, задето уредихме всичко така набързо и случайно — отговаря Хиро.

— Съкрушен съм, че чувствате нужда да се извинявате, след като сте ми предоставили възможност, за която всеки нипонски рапър би дал какво ли не — да изпълня скромните си произведения пред истински хулигани от гетата на Ел Ей.

— Дълбоко съм смутен да ви разкрия, че тези фенове не са точно хулигани от гетото, както нехайно съм ви подвел. Те са трашъри. Скейтъри, които харесват както рап, така и хеви метъл.

— А... Добре, чудесно — отговаря Суши Кей. Но тонът му загатва, че всъщност никак не е чудесно.

— Но тук имаме представители на Крипс — продължава Хиро. Мисли на страшна скорост дори и според собствените си критерии. — И ако вашето изпълнение се приеме добре, а аз съм напълно убеден в това, те ще разнесат мълвата из тяхната общност.

Суши Кей отваря прозореца. Нивото на децибелите мигом скача петорно. Той се взира в тълпата — пет хиляди потенциални пазарни дяла, млади, нахъсани хора. Никога досега не са чували музика, която да не е перфектна. Или перфектният студийн дигитален звук от CD-плейърите им, или перфектното изпълнение на фъз-гръндж от най-добрите в бизнеса — групите, дошли в Ел Ей да се прочуят и оцелели в гладиаторските битки по клубовете. Лицето на рапъра грейва едновременно от радост и ужас. Сега той трябва наистина да се качи там и да се справи със сценичната треска. Там, пред кипящата биомаса.

Хиро излиза и му прокарва път. Лесна работа. После се скатава. Свършил си е работата. Няма смисъл да си губи времето с тоя слабак Суши Кей, когато Гарванът се мотае тук и представлява далеч по-мощен източник на доходи. Така че Хиро се отправя обратно към периферията.

— Йо! Пичът с мечовете — подвиква някой.

Хиро се обръща и вижда един от „Твърдата ръка на закона“ в зелен анорак да му маха. Това е нисичкият як момък с шлема — отговорникът на охраната.

— Скръц-скръц — представя се той и подава ръка.

— Хиро — представя се на свой ред Хиро, като стиска ръката му и му подава визитката си. Няма особени причини да се прави на скромен пред тия пичове. — С какво мога да ви бъда полезен, Скръц-скръц?

Скръц-скръц прочита визитката. Държи се с някаква преувеличена учтивост, горе-долу като военен. Спокоен, зрял, ролеви-моделски като гимназиален футболен треньор.

— Вие ли отговаряте за това тука?

— До известна степен всеки отговаря.

— Господин Протагонист, преди няколко минути получихме обаждане от ваша приятелка на име Уай Ти.

— Какво е станало? Добре ли е тя?

— О, да, господине, съвсем си е добре. Но познавате ли го тоя бръмбар, дето говорихте с него преди малко?

Хиро никога не е чувал терминът „бръмбар“ да се използва по този начин, но се досеща, че Скръц-скръц говори за гаргойла, Лагос.

— Да.

— Е, възникнала е ситуация, засягаща въпросния господин, за която Уай Ти ни съобщи. Решихме, че ще поискате да погледнете.

— Какво става?

— Тъ, защо не дойдете с мен? Нали знаете, някои неща е по-лесно да ги покажеш, отколкото да ги обясниш вербално.

Щом Скръц-скръц се обръща, започва първото рап парче на Суши Кей. Гласът му издава напрежение.

*Аз съм Суши Кей и съм дошъл да ви кажа:  
Моят рап е по-различен, моят стил е много важен.*

*Кой навсякъде е Номер Едно, ехей?  
Няма никакъв спор, това е Суши Кей.*

*Изговарям специални, забележителни думи,  
Това не са ви стереотипните тъпи локуми.*

*Косата ми е колкото цялата галактика,  
С високите технологии имам голяма практика.*

Хиро следва Скръц-Скръц встрани от тълпата, към сумрачните околности на копторите. Над тях, върху насипа на надлеза, той смътно

различава фосфоресциращи форми — Хората от „Твърдата ръка на закона“ в зелени якета обикалят някакъв странен обект на привличане.

— Внимавай къде стъпваш — предупреждава го Скръц-скръц, щом започват да се изкачват по склона. — Тук-там е хлъзгаво. —

*Обичам да рапирам за романтика аз,  
Ваште гащички искам да смъкна завчас.*

*Забележително чудо и същински злодей  
на рапа — името му е Суши Кей.*

*Нипонският говорещ феномен тук е веч,  
езикът му е остър като самурайски меч.*

*Той рапира в Източна Азия и Тихия океан —  
всички знаят, Сферата на просперитета е там.*

Това е типичен халтав насип от пръст и камъни, който сякаш ще бъде отнесен от първия дъжд. Тук-там растат градински чай, кактуси и бурени, всичките хилави и полумъртви от замърсения въздух.

Трудно е да се различи ясно каквото и да било, защото Суши Кей подскача насам-натам долу по сцената и ярките оранжеви лъчи на протуберансовата му прическа се носят напред-назад по насипа сякаш със свръхзвукова скорост, изливат зърнеста, размазана светлина върху плевелите и камъните и превръщат всичко в шантави, обезцветени, висококонтрастни стопкадри.

*Сарариман щом в метрото влезе,  
слуша Суши Кей ядрено-синтезно.*

*Огнедишащият гущер Годжиро — той  
винаги е бил моят най-любим герой.*

*Мутантският му рап квартала помете,  
почни да инвестираш в Суши Кей, човече.*



*Той на стоковата борса Никкей  
е хитът — други рапъри да търсиш недей.*

*Най-добрата инвестиция, хей —  
Корпорация Суши Кей!*

Скръц-Скръц изкачва хълма успоредно на прясна мотоциклетна дия, врязана в рохкавата жълта почва. Тя се състои от дълбока, широка следа и успоредно на нея — по-тъсна, на две педи отдясно.

Колкото повече се изкачват, толкова по-дълбока става дията. Все по-дълбока и все по-тъмна. Все по-малко и по-малко прилича на бразда от мотоциклет в рохкавата пръст и все повече — на отточна канавка за зловеци черни отпадъчни води.

*Идва той в Америка сега,  
рапърите се опитват да раздухат кавга,*

*а после пък го молят: Стой си във Япония!  
С тази конкуренция ще ни вкараш в агония!*

*Щатските рапъри пикаят газ  
И молят за рап протекции с бяс.*

*И от Суши Кей много ги е страх,  
че публиката почва да бяга от тях.*

*Той е яко финансово подплатен  
и ще разбие всеки тукашен кретен.*

*Суши Кей, машина за концерти,  
бърза, ефикасна, чиста, супермодерна.*

*Голям е пич и същинска е хала,  
дъртите рапъри ще нарича в чатала.*

Един от охраната горе на хълма носи фенерче. Докато той се движи, лъчът минава над земята под тъп ъгъл и я осветява като прожектор-следач. За миг светлината проблясва в мотоциклетната бразда и Хиро забелязва, че тя се е превърнала в река от яркочервена, окислена кръв.

*Той английския научи тотално,  
ще меша английския с японски по равно*

*в една суперултравърховна комбинация  
за да има фенове във всяка една нация.*

*Говорят английски също и в Хонконг,  
и там рапърът за тях е бог.*

*Англофони, живеещи на майна си гъзина,  
почват да се чудят — а пък те са мнозина,*

*кога най-после ще си имат своя рап звезда.  
Писнало им е от вносни рапъри, да.*

Лагос лежи на земята, проснат върху дирята. Разпорен е като съомга с един-единствен гладък разрез, който започва от ануса, минава през корема, през гръдната кост и стига чак до върха на брадичката му. Не е само повърхностна рана. На места стига чак до гръбнака. Черните найлонови ремъци, прикрепящи компютърната система към тялото му, са акуратно срязани там, където пресичат кръста му и половината от оборудването му се въргала в прахта.

*Така че ще ме въртят по всякакви чужбини  
така да се каже по демографски причини.*

*Данните от проучването не са мистика —  
те ни предвещават за в бъдеще балистика.*

*Акциите на Суши Кей така растат,  
че на щатските рапъри им е тесен светът!*

Джейсън Брекинридж е облечен с блейзър в цвят теракота. Това е цветът на Сицилия. Джейсън Брекинридж никога не е бил в Сицилия. Може и да отиде там някой ден, като премия. За да спечели безплатното пътешествие до Сицилия, Джейсън трябва да събере 10 000 Гумбата точки.

Той стартира в преследването на тази цел от благоприятна позиция. С отварянето на своя франчайз „Нова Сицилия“ той започва автоматично с 3 333 точки в Точковата банка „Гумбата“. Добавете към това еднократен Бонус за гражданство от 500 точки и балансът започва да изглежда доста сносно. Броят им се съхранява в големия компютър в Бруклин.

Джейсън е израснал в западните покрайнини на Чикаго, един от най-наситените с франчайзи райони на страната. Завършил е бизнес-училището на Илинойския университет с общ успех 2,9567 и е защитил дисертация със заглавие „Взаимодействието между етнографските, финансовите и полувоенните измерения на конкуренцията на определени пазари“. Това е частно изследване на борбата за територия между франчайзите Нова Сицилия и Нарколумбия в старата му махала в Аврора.

Енрике Кортасар управляваше западация франчайз на Нарколумбия, върху който Джейсън бе обосновал аргументите си. Джейсън проведе с него няколко кратки интервюта по телефона, но така и не се срещна с господин Кортасар на четири очи.

Господин Кортасар отпразнува дипломирането на Джейсън, като бомбардира с напалм фургона на семейство Брекинридж „Омни Хоризонт“ на паркинга, а после изгърмя единайсет пачки патрони за автомат по фасадата на къщата им.

За щастие господин Карузо, управителят на местната верига от франчулати „Нова Сицилия“, която бе в процес на скъсването на гъза на Енрике Кортасар, надуши тия атаки още преди да се случат — вероятно бяха засекли разузнавателни сигнали на господин

Кортасаровата флотилия от зле защитени клетъчни телефони и радиопредаватели. Той успя навреме да предупреди семейството на Джейсън и докато всичките тези куршуми прехвърчаха през къщата им посред нощ, те си пийваха шампанско гратис в една от странноприемниците „Старата Сицилия“ на пет мили надолу по Шосе 96.

Естествено, когато бизнесучилището проведе своя панаир на работни места в края на годината, Джейсън отбеляза точка, като намина през щанда на Нова Сицилия, за да благодари на господин Карузо, че е спасил всички членове на семейството му от сигурна смърт.

— Ей, ма то такава, то си беше просто по съседски, р'бираш ли, бе Джейси? — рече господин Карузо, като фрасна Джейсън по лопатките и стисна делтоидните му мускули, големи колкото пъпеши. Джейсън не набиваше стероиди така здраво, както на петнайсетгодишна възраст, но все още беше в страхотна форма.

Господин Карузо беше от Ню Йорк. На панаира на работните места неговият щанд беше сред най-популярните. Беше разположен на голямо изложбено пространство в Съюза. Залата бе декорирана като въображаемо кръстовище. Две „шосета“ я разделяха на четири квадранта и всички франчайз компании и националности държаха щандове покрай тях. Бърбклавите и другите компании държаха сергии, скрити сред „уличките“ от предградията вътре в квадрантите. Щандът на Нова Сицилия на господин Карузо се намираше точно на кръстопътя на двете шосета. Десетки небръснати абсолвенти от бизнесучилището се бяха наредили там на опашка за интервю, но господин Карузо забеляза наредилия се Джейсън, отиде право при него, измъкна го от опашката и го гепи за делтоидите. Всички останали абсолвенти зяпаха завистливо момчето. Това го накара да се почувства добре, наистина нещо особено. Тъкмо такава чувство той придоби за Нова Сицилия: персонализирано внимание.

— Е, смятах да се явя на интервю тук, разбира се, и в Големия Хонконг на господин Ли, защото много се интересувам от високи технологии — обясни Джейсън в отговор на бащинското запитване на Господин Карузо.

Господин Карузо го стисна, ама здравата. Гласът му произнесе, че бил болезнено изненадан, но не било задължително мнението му за

Джейсън да пострада, поне не засега.

— Хонконг ли? К'во ша прай умно бяло момче кат' тебе в шибано нипско предприятие?

— Е, технически погледнато, те не са нипчета, което е галено от нипонци — обясни Джейсън. — Хонконг е преимуществено кантонско...

— Всичките са нипчета — отсече господин Карузо. — И знайш ли що ти го казвам? Не че съм нек'ъв шибан расист, щото не съм. А щото за тях — за тия хора, р'бираш ли, за нипчетата — всички ние сме чужбински дяволи. Така ни викат. Чужбински дяволи. На тебе как ти са харесва т'ва?

Джейсън само се разсмя одобрително.

— След всичките добрини, дет' им ги сторихме. Ама тука, в Америка, Джейси, ние всичките сме чужбински дяволи, нал' тый? Всичките идваме отнякъде, без шибаните индианци. Ти нема да се явяваш на интервю в Народа на Лакота, нал' тый?

— Не, уважаеми господин Карузо — отвърна Джейсън.

— Убаво си го намислил. Съгласен съм. Отдалечавам се от основната си мисъл, която е, че щом всичките си имаме уникална етническа и културна самоличност, тре'а да са фанем на работа в организация, която уникално уважава и се стреми да запази тез характерни самоличности — кат' ги сплоти заедно в едно функциониращо цяло, р'бираш ли?

— Да, схващам мисълта ви, господин Карузо — отвърна Джейсън.

Господин Карузо вече беше успял да го отведе настрана и го разхождаше по едно от двете метафорични Шосета на възможностите.

— Виж, сещаш ли са за някои бизнес-организации, дет' са вместват в тоя шибан списък, Джейси?

— Ами...

— Не и шибания Хонконг. Той е за бели хора, дет' искат да са жълтури, ама не могат, не го ли знайш? Ти не щеш да си жълтур, нал' тый?

— Ха-ха. Не, уважаеми господин Карузо.

— Знайш ли к'во подочух? — господин Карузо пусна Джейсън, обърна се и застава плътно до него, гърди в гърди, а пурата му забръмча до лявото ухо да Джейсън като пламтяща стрела, докато

жестикულიраше. Това беше поверителна част от разговора, малък анекдот между двама мъже. — В Япония, ако са издъниш, тебе да си отрежеш пръст. Клъц. И толкоз. Честна дума. Не ми ли вярваш?

— Вярвам ви. Но Япония не се изчерпва с това, уважаеми господине. Това е само в Якудзата. Японската мафия.

Господин Карузо отметна глава, разсмя се и пак прегърна Джейсън през раменете.

— Знайш ли, Джейсън, кефиш ма, наистина — рече той. — Японската мафия. Я ми кажи, Джейсън, да си чувал некой да вика на нашта работа „Сицилианската Якудза“, а?

Джейсън се разсмя.

— Не, господине.

— И знайш ли що така? Знайш ли? — господин Карузо бе стигнал до сериозната и съдържателна част от речта си.

— Защо е така, уважаеми господине?

Господин Карузо извъртя Джейсън така, че сега и двамата съзерцаваха извисяващата се в края на шосето статуя на Чичо Енцо, възправена над кръстовището като Статуята на свободата.

— Щото тя е само една, синко. Само една. Е ти мойш да станеш част от нея.

— Но конкуренцията е такава, че...

— Какво? Я го чуите! Че ти завърши със среден успех три, бе! Ша им разгониш фамилията, синко!

Господин Карузо, като всеки друг собственик на франчайз, има достъп до Териториянет, многофункционалната регистрационна служба, използвана от Нова Сицилия, за да следи така наречените „зони на възможности“. Той отведе Джейсън обратно на щанда — покрай всички онези клетки тъпанари, чакащи на опашката, които страшно се хареса на Джейсън — и влезе в мрежата. На Джейсън му остана само да си избере район.

— Имам един чичо, който притежава автоборса в южна Калифорния — обясни момчето. — Знам, че районът се развива с бурни темпове и...

— Зони на възможности колкото си щеш! — възкликна господин Карузо и тресна по клавиатурата със замах. После извъртя монитора, за да покаже на Джейсън карта на областта Лос Анджелис, пламтяща

от алени петна — територии, над които никой не е проявил претенции.  
— Избери си, Джейсенце!

Сега Джейсън Брекинридж е управител на Нова Сицилия № 5328 в Долината. Той всяка сутрин си облича тузарското сако в цвят теракота и заминава на работа със своя „Олдсмобил“. Мнозина млади предприемачи карат БМВ-та или японски коли, но организацията, в която сега членува Джейсън, набляга на традициите и семейните ценности и не се разкарва с тузарски вносни возила. „Щом американската кола е добра за Чичо Енцо...“

На горния джоб на блейзъра му е избродирана емблемата на Мафията. В нея е вплетена буквата „Г“, означаваща Гамбино — подразделението, занимаващо се със счетоводството за Басейна на Ел Ей. Под нея е извезано името му: „Джейсън (Културиста) Брекинридж“. Това е прякорът, който двамата с господин Карузо измислиха преди година на панаира на работните места в Илинойс. Всеки трябва да има прякор — това е традиция и белег на гордост, и се харесва, когато избереш такъв, че да казва нещо за тебе.

Като управител на локален офис работата на Джейсън е да разпределя работата за тукашните доставчици. Всяка сутрин той паркира Олдсмобила си отпред и влиза в офиса, като бързо-бързо се шмугва през бронираната порта, за да осуети намеренията на евентуални нарколумбийски снайперисти. Това не ги спира да стрелят сегиз-тогиз по големия Чичо Енцо, издигащ се над предприятието, но подобни реклами поемат смайващо количество удари, преди най-сетне да добият опърпан вид.

Вътре, вече на сигурно място, Джейсън влиза в Териториянет. На екрана веднага автоматично потича списък със задачи. За Джейсън остава само да намери доставчици, които да поемат всички тези задачи, иначе сам трябва да се погрижи за тях. По един или друг начин те трябва да се изпълнят. Огромно мнозинство от тези задачи са обикновени доставки, които той разпределя между Куриерите. После има да се съберат пари от измъквачи се длъжници и от собственици на франчайзи, разчитащи на Нова Сицилия за охраната на съоръженията им. Ако предупреждението е първо, Джейсън обича да намине лично, просто за да развее байрака, да подчертае, че неговата организация



прилага личен — на четири очи, на ръка — микроуправляван подход, що се отнася до дълговете. Ако предупреждението е второ или трето, той обикновено подписва договор с „Размазвачи Интернешънъл“, влиятелна агенция за събиране на дългове, от чиято работа винаги остава много доволен. Понякога идва и Код Х. Джейсън мрази да се разправя с Кодовете Х, смята ги за симптом на пробойни в системата на взаимното доверие, която е фундаментът на обществото. Но обикновено с тях се справят директно на регионално ниво и на Джейсън му остава само да управлява последиците и да контролира паниката.

Тази сутрин Джейсън изглежда особено свеж, а олдсмобилът му е прясно измит и лъснат. Преди да влезе вътре, той маха две опаковки от бургери от паркинга, майната им на снайперистите. Чул е, че Чичо Енцо е в района, а знае ли го човек кога може да акостира с флотилията си от лимузини и военни фургони в някой махленски франчайз и да намине да се ръкува с личния състав. Да, Джейсън ще работи до късно тази вечер, ще натиска педала, докато не му докладват, че самолетът на Чичо Енцо благополучно е напуснал района.

Той влиза в Териториянет. Списъкът със задачите, както обикновено, се точи — не е много дълъг. Междуфранчайзовата дейност днес хич я няма, защото всичките местни управители стържат, лъскат и инспектират по случай възможното пристигане на Чичо Енцо. Но една от задачите е изписана с черни букви — задача с предимство.

Задачите с предимство са малко необикновени. Симптом на лош морал и обща немарливост. Всяка задача трябва да е с предимство. Но всеки път изскача нещо, което абсолютно не бива да бъде забавяно или да се получава издънка. Местен управител като Джейсън не може да възложи задача с предимство — те идват от висшия ешелон.

Обикновено задачите с предимство са Код Х. Но Джейсън с облекчение забелязва, че тази е най-обикновена доставка. Едни документи трябва да се предадат на ръка от неговия офис в Нова Сицилия №4649, което е на юг от центъра.

Много далече на юг. Комптън. Военна зона, отколешна крепост на бандити — нарколумбийци и растафарианци.

Комптън. Защо, по дяволите, някакъв си офис в Комптън ще има нужда от лично подписано копие на финансовия му архив? Че те

трябва по цял ден да се занимават с Кодове X, щото там конкуренцията е голяма.

Всъщност, в един квартал в Комптън съществува много активна младежка групировка на Мافията, наскоро успяла да пропъди всички нарколумбийци и да превърне целия район в квартал на „Вахтата на Мافията“. Старите госпожи пак се разхождат по улицата. Децата чакат училищните автобуси и си играят на дама по тротоарите, доскоро опръскани с кръв. Прекрасен пример: щом е могло да бъде постигнато в този квартал, може да се постигне навсякъде.

Всъщност Чичо Енцо идва да ги поздрави лично.

Този следобед.

А №4649 ще бъде временният му щаб.

Изводите са смайващи.

На Джейсън е възложена задачата с предимство да достави документите си тъкмо във франчайза, където този следобед Чичо Енцо ще си пие еспресото!

Чичо Енцо се интересува от него.

Господин Карузо твърдеше, че имал връзки във висшите кръгове, но чак пък в толкова висшите?

Джейсън се отпуска на цветово координирания си в земни тонове въртящ се стол, за да обмисли съвсем реалната вероятност след няколко дни да е управител на цял район — или още по-добре.

Едно е сигурно: това не е доставка, която би могъл да повери на кой да е куриер, на всеки никаквец със скейтборд. Джейсън ще затъркаля лично своя „Олдсмобил“ в Комптън, за да метне тия неща.

Пристига там един час преди предвиденото. Беше го пресметнал да е половин час, но след като получава една доза Комптън — чувал е разни истории за това място, разбира се, но о, Господи! — започва да кара като луд. Евтините, долнопробни франчайзи до един си слагат емблеми с много ярко, отвратително жълто по тях и затова Аламеда Стрийт е съвсем ясно обозначена пред него — съсирек от радиоактивна урина, изхвърлена южно от географския център на Ел Ей. Джейсън се прицелва точно по средата, пренебрегвайки пътната маркировка и червените светлини, и надува газта.

Повечето франчайзи са с жълти емблеми — съмнителни предприятия като Ъптаун, Нарколумбия, Каймани Плюс, Метазания и Дранголника. Но сред блатото като скалисти острови стърчат франчулатите на Нова Сицилия — брегови плацдарми за усилията на Мافията да надвие съкрушително силната Нарколумбия.

Посраните парцели, които дори и Дранголника не ще да купи, неизменно ги вземат икономически ориентирани управители, току-що бръкнали се един милион йени за лиценз на Нарколумбия и нуждаещи се от недвижим имот, около който да опънат ограда и да го екстериториализират. Тези местни франчулати изпращат по-голямата част от печалбите си в Меделин като франчайзни такси и задържат за себе си дял, колкото да не потънат.

Някои се опитват да ментят, да пъхнат тайничко някоя и друга банкнота в джоба си, когато си мислят, че камерата не ги следи. Изтичват по улицата до най-близките Каймани Плюс или Алпи, които налитат на тия места като мухи на убито на пътя животно. Но бързо откриват, че в Нарколумбия кажи-речи всичко е углавно престъпление и няма такова нещо като съдебна система — само летящи правосъдни отряди, които имат правото по всяко време на денонощието да нахълтат във франчулата ти и да пратят по факса целия ти архив в печално известния със своята придирчивост компютър в Меделин.

Нищо не е по-гадно от това да те изправят на разстрел пред задната стена на фирмата, която си изградил със собствените си ръце.

Чичо Енцо смята, че със значението, което Мафията придава на лоялността и традиционните семейни ценности, те могат да подпишат договори с много от тези предприемачи, преди да са станали граждани на Нарколумбия.

И това обяснява билбордовете, които Джейсън вижда все по-често, докато навлиза в Комптън. Усмехнатото лице на Чичо Енцо като че грее на всеки ъгъл. По типичния си начин той е прегърнал през раменете младо, здраво на вид чернокожо хлапе, а над него — лозунг: „МАФИЯТА — ИМАТЕ ПРИЯТЕЛ В СЕМЕЙСТВОТО!“, или „СПОКОЙСТВИЕ — ВЛИЗАТЕ В КВАРТАЛ НА «ВАХТАТА НА МАФИЯТА»!“, а може и „ЧИЧО ЕНЦО ПРОЩАВА И ЗАБРАВЯ“.

Този, последният, обикновено върви с картина на Чичо Енцо, който е прегърнал през раменете на някакъв тийнейджър и му чете строго чичовско конско евангелие. Намек за факта, че колумбийците и ямайците трепят когото им падне.

НЯМА ДА СТАНЕ, ХОСЕ! — Чичо Енцо, вдигнал ръка, за да спре размахала „Узи“ латино отрепка. Зад него се е наредила панетническа фаланга от хлапета и бабета, решително стиснали бейзболни бухалки и тигани.

О, разбира се, нарколумбийците все още държат монопола над листата от кока, но сега, когато „Нипон Фармацевтикал“ са на привършване със строежа на голямата си фабрика за синтез на кокаин в Мексикали, този фактор ще отпадне. Мафията се хваща на бас, че всеки умен младок, навлизащ днес в бизнеса, ще забележи тези билбордове и ще си има едно наум. Защо да свършиш, удушен от собствените си черва нейде в мазето на някое „Купи и отлети“, като вместо това можеш да облечеш модно сако в цвят теракота и да станеш част от една весела фамилия? Особено сега, когато вече има черни, латиноамерикански и жълти каповци, които ще уважават културната ти идентичност? В дългосрочен план Джейсън е оптимист за Мафията.

Черният му „Олдсмобил“ тук си е жива шибана мишена. Комптън — това е най-гадното нещо, което е виждал някога. Прокажени, които пекаат кучета на шиш над кофи пламтящ керосин. Бездомници, тикащи колички, отрупани с мокри пачки банкноти по един милион и един милиард долара, които са нагребали от

канализацията. Убити животни по пътищата — огромни убити животни по пътищата — ама толкова грамадни, че може да са само човешки същества, размазани в грапави, дълги по цяла пряка откоси. Горящи барикади, преграждащи главните булеварди. Никакви франчайзи никъде. Олдсмобилът постоянно пука, Джейсън не разбира какво става и най-сетне осъзнава, че хората стрелят по него. Добре, че се остави чичо му да го навие да сложи пълния комплект доспехи! Когато разбира какво става, направо се психира. Това тук е истина, пич! Той се разкарва с лъскавата си кола, копелетата го обстрелват, ама карай да върви!

По всички улици на три преки наоколо франчайзът е блокиран от военни фургони на Мафията. Мъже се спотайват по покривите на изгорели къщи с двуметрови пушки, облечени с черни якета с надпис „МАФИЯ“ на гърба, изписан с огромни флуоресцентни букви.

Това е, пич, ей това тука е истината.

Щом спира на КПП-то, той забелязва, че олдсмобилът му в момента е яхнал преносима двуостра мина. Ако не бяха го сбъркали с когото не трябва, тя ще превърне колата в стоманена поничка. Само че са го сбъркали. Той е който трябва. Той си има задача с предимство — купчина документи на седалката до него, стегнати в спретната пачка.

Джейсън отваря прозореца. Мафиотски страж от висшия ешелон оглежда ретината му със скенера. Никакви такива глупости с лични карти. За микросекунда разбират кой е и какъв е. Той се обляга на предпазния си колан, завърта огледалото за обратно виждане, за да се огледа, оправя косата си. Не е чак толкова зле.

— Пич — казва стражът. — Няма те в списъка.

— Има ме — възразява му Джейсън. — Важна доставка. Ей ти документите.

Той подава разпечатка на поръчката от Териториянет на стража, който я поглежда, изсумтява и влиза в обилно набучения с антени фургон.

Следва дълго-предълго чакане.

Един мъж се приближава пеш — върви през незастроеното пространство между франчайза на Мафията и периметъра. Празният парцел представлява пустош, цялата в овъглени тухли и изкривени електропроводи, но господинът върви през нея като Христос през

Галилейското море. Костюмът му е идеално черен. Както и косата му. Няма бодигардове. Охраната по периметъра е достатъчно добра.

Джейсън забелязва, че всички стражи на това КПП изпъват гърбове, оправят си вратовръзките, закопчават си маншетите. Исква му се да излезе от нашарения си от куршумите „Олдсмобил“ и да засвидетелства нужното уважение на този тип, който и да е той — но не може да отвори вратата, защото един едър страж е застанал пред колата и използва покрива ѝ за огледало.

Само след миг мъжът е тук.

— Това той ли е? — пита той един от стражите.

Стражът се заглежда в Джейсън за секунди, като че не може да го повярва, после поглежда важния човек с черен костюм и кимва.

Мъжът с черния костюм му кимва в отговор, пооправя маншетите си, поглежда се към снайперистите по покривите, гледа навсякъде, но не и към Джейсън. После пристъпва крачка напред. Едното му око е стъклено и не гледа нататък, накъдето гледа другото. На Джейсън му се струва, че не гледа него. Но той гледа право в Джейсън със здравото си око. Или може би не. Джейсън не може да различи кое от двете е истинското. Той потръпва и замира на място като замразено кученце.

— Джейсън Брекинридж — казва мъжът.

— Културиста — напомня му Джейсън.

— Млъкни. Оттук нататък няма да се обаждаш. Когато ти кажа къде си сбъркал, няма да ми казваш, че съжаляваш, защото вече го знам. А когато излезеш жив оттук, няма да ми благодариш за това. Няма нужда дори да се сбогуваш с мен.

Джейсън кимва.

— Не ща дори да ми кимаш, толкова ме вбесяваш. Само мирувай и мълчи. Добре, да почваме. Тази сутрин ти възложихме задача с предимство. Съвсем лесничка. Ти трябваше само да прочетеш скапаната поръчка. Ама ти не я прочете. Нагърби се сам да доставиш шибаната поръчка. А там черно на бяло си пише да не го правиш.

Погледът на Джейсън се стрелва към пачката документи на седалката.

— Това е ала-бала — казва мъжът. — Не ти щем шибаните документи. Не ни пука нито за тебе, нито за шибания ти захлупен франчайз. Искяхме само Куриера. В поръчката пише, че тази доставка

трябва да се повери на един определен Куриер, който работи на твоя територия, на име Уай Ти. Чичо Енцо случайно харесва Уай Ти. Искане да се запознае с нея. А сега Чичо Енцо няма да осъществи желанието си заради твоята издънка. О, каква ужасна развръзка. Какъв срам. Каква невероятна преобавка — точно това си е. Твърде късно е да спасиш франчайза си, Джейсън Културиста, но може би не е твърде късно да попречим на плъховете от канализацията да вечерят със зърната на гърдите ти.

## 19

— Ударът не е с меч — заявява Хиро. Той е просто вцепенен — стои и се блещи срещу трупа на Лагос. Всички емоции вероятно ще го връхлетят накуп по-късно, когато се прибере и се опита да заспи. Засега онази част от мозъка му, която мисли, като че е отрязана от тялото, сякаш току-що е поел огромна доза наркотик и е също толкова спокоен, колкото и Скръц-скръц.

— Така ли? И как познахте? — пита Скръц-Скръц.

— Мечовете нанасят бързи разрези през цялото тяло. Например, отсичаш глава или ръка. Човек, убит с меч, не изглежда така.

— Така ли? Много хора ли сте убили с меч, господин Протагонист?

— Да, в Метавселената.

Остават още малко да погледат.

— Движението не ми прилича на скоростно, по-скоро е силово — заключава Скръц-скръц.

— Гарвана изглежда доста якичък.

— Така си е.

— Но според мен той не носеше оръжие. Крипс го претърсиха преди това — беше чист.

— Ами тогава сигурно е взел назаем — заключава Скръц-Скръц. — Тоя бръмбар щъкаше навсякъде, да знайш. Държахме го под око, защото се бояхме, че ще ядоса Гарвана. Постоянно обикаляше и търсеше изгодна позиция.

— Той носи наблюдателна апаратура — пояснява Хиро. — Колкото по-високо се качи, толкова по-добре работи тя.

— И най-накрая се е качил на този насип. И очевидно извършителят е знаел къде се намира.

— Прахът — посочва Хиро. — Гледай лазерите.

Долу Суши Кей прави спазматичен пирует, когато една бирена бутилка отскача от челото му. Сноп лазерни лъчи осветява насипа, ясно видими във финия прах, вдиган от вятъра.



— Този тип — брѣмбарѣт — използваше лазери. Щом се е качил тука...

— Те са издали местонахождението му — довършва Скрѣц-Скрѣц.

— И тогава Гарвана го е нападнал.

— Е, не сме казали, че е той — възразява Скрѣц-Скрѣц. — Но трябва да разбере дали този образ — той кимва към трупа — не е направил нещо, което е накарало Гарвана да се чувства застрашен.

— Това какво, да не е групова терапия? На кого му пука дали Гарвана се е чувствал застрашен?

— На мен — отсича Скрѣц-Скрѣц с огромна решителност.

— Лагос беше само един гаргойл. Голяма прахосмукачка за информация. Не мисля, че се е занимавал с мокри порѣчки — а и да се е занимавал, надали би ги изпълнявал в подобна премяна.

— Защо според теб Гарвана така се е издразнил?

— Май не обича да е под наблюдение — отвърща Хиро.

— Да — потвърждава Скрѣц-Скрѣц. — Запомни го.

После той долепя длан до ухото си, за да чува по-добре гласовете от приемника в слушалката.

— Уай Ти видяла ли е какво се е случило? — пита Хиро.

— Не — смѣнква Скрѣц-Скрѣц секунди по-късно. — Но го е видяла как си трѣгва оттук. Тя го следи.

— Защо ще иска да го следи?!

— Май ти си й казал или нещо такова.

— Не смятах, че ще отпраши по следите му.

— Е, тя не знае със сигурност дали той е убил пича — обяснява Скрѣц-Скрѣц. — Току-що се обади, че го е видяла — влиза с мотора си в Китайския квартал. — И той се втурва нагоре по насипа. Две коли на „Твърдата рѣка на закона“ са паркирани горе до шосето и чакат.

Хиро му се лепва. Краката му са в невероятна форма от боя с мечове — успява да настигне Скрѣц-Скрѣц тѣкмо когато онзи се качва в колата си. Щом шофѣорѣт отключва електрическите ключалки, Хиро се мята на задната седалка, а Скрѣц-Скрѣц сяда отпред. Скрѣц-Скрѣц се обръща и го поглежда с досада.

— Ще слушкам — обещава Хиро.

— Само едно...

— Знаем. Не се ебавай с Гарвана.

— Точно така.

Скръц-Скръц го гледа лошо още миг, после се обръща и махва на шофьора да потегля. Изтръгва нервно триметрова разпечатка от принтера на таблото и почва да я преглежда.

На тази дълга хартиена ивица Хиро мярва многобройни изображения на важния Крип, човекът с козята брадичка, с когото Гарвана редеше нещо преди това. На разпечатката той е означен като „Ти-Боун Мърфи“.

Има и снимка на Гарвана. Снимка в действие, не портретна. Ужасна е. Хваната е през някаква усилваща светлината оптика, която избелва цветовете и прави всичко невероятно зърнесто и нискоконтрастно. Като че образът е минал през обработка, за да стане по-отчетлив — от което снимката е станала още по-зърнеста. Номерът на мотора е само сплескано размазано петно, засенчено от сиянието на задните светлини. Машината е рязко наклонена — колелото на коша се е вдигнало на педя от земята. Но ездачът няма видима шия — главата му, или по-скоро тъмното петно на мястото ѝ, просто се разширява и накрая се слива с раменете. Това определено е Гарвана.

— Как така имаш там снимки на Ти-Боун Мърфи? — пита Хиро.

— Той го преследва — отвръща Скръц-Скръц.

— Кой кого преследва?

— Ами твоята дружка Уай Ти не е Едуард Р. Мъроу<sup>[1]</sup>. Но доколкото разбираме от докладите ѝ, двамата са били забелязани на едно и също място и са се опитвали да се избият — обяснява Скръц-Скръц. Говори с бавния, отстранен тон на човек, получаващ пресни сведения на живо по слушалките.

— Преди това врътнаха някаква далавера — казва Хиро.

— Тогава хич не се изненадвам, че сега се опитват да се изтрепят.

След като пристигат в една определена част на града, шоуто с преследването на Ти-Боун и Гарвана се превръща във въпрос на връзка с линейките. На всеки две пресечки са се струпали ченгета и „Бърза помощ“, бляскат лампи, радиопредаватели кашлят. На тях им остава само да вървят от едното сорище към следващото.

При първото на тротоара е проснат мъртъв Крип. Двуметрово кърваво петно се разтича по платното под тялото му по диагонал и се влива в една шахта. Медицинският персонал се е скупчил около него, пуши, пие кафе от картонени чашки и чака „Твърдата ръка на закона“ да приключи с измерването и снимането, за да откарат трупа в моргата. Няма системи, няма въргалящи се наоколо медицински боклуци, няма отворени лекарски чанти — дори не са се и опитали да го спасят.

Продължават и завиват зад два ъгъла към следващото съзвездие от проблясващи лампи. Тук шофьорите на линейката гипсират на крака на едно МетаЧенге.

— Прегазен от мотоциклет — установява Скръц-Скръц и поклаща глава с традиционното презрение на „Твърдата ръка на закона“ към жалките си малки братчета, МетаЧенгетата.

Най-сетне той включва радиопредавателя към таблото, за да могат всички да чуват.

Сега дирята на мотоциклетиста е студена и май повечето местни ченгета се занимават с последиците. Но една гражданка току-що се е обадила с оплакване, че някакъв мъж с мотоциклет и още неколцина съсипват хмеловите насаждения в квартала ѝ.

— На три преки отгук — казва Скръц-Скръц на шофьора.

— Хмел ли? — чуди се Хиро.

— Познавам мястото. Местната микропивоварна — отвръща Скръц-Скръц. — Сами си отглеждат хмела. Подписали са договор с някакви градски градинари. Китайски селяни, които им вършат черната работа.

Когато пристигат — първите представители на властта на сцената — става очевидно защо Гарванът се е оставил да го преследват из хмелови насаждения: те са страхотно прикритие. Хмелът е тежко, цъфтящо увивно растение, което расте на решетки, прикачени на дълги бамбукови пръти. Решетките са високи по два метра и половина — нищичко не се вижда.

Всички слизат от колата.

— Ти-Боун? — провиква се Скръц-Скръц.

Чуват как навътре в нивата някой крещи на английски.

— Тука!

Но той не отговаря на Скръц-Скръц.

Навлизат в нивата. Внимателно. Обгръща ги мирис, смолист мирис, приличен на този на марихуаната, острият мирис, който лъха от скъпа бира. Скръц-Скръц посочва на Хиро да го следва.

При по-различна ситуация Хиро би се подчинил. Той е наполовина японец и при определени обстоятелства има пълно уважение на властта.

Но тези обстоятелства не са от тях. Ако Гарвана припари до Хиро, Хиро ще си поприказва с него със своята катана. А ако работата опре дотам, Хиро не иска Скръц-Скръц да е наблизо, защото току-виж изгубил някой крайник при обратния замах.

— Йо, Ти-Боун! — крясва Скръц-Скръц. — Ние сме, „Твърдата ръка на закона“ — и сме ядосани! Разкарай се от тука, пич. Хайде да си ходим!

Ти-Боун, или поне Хиро смята, че е Ти-Боун, отговаря само с кратък пистолетен изстрел. Проблясъкът от дулото осветява хмела като прожектор. Хиро привежда рамо към земята и се заравя за секунди в меката пръст и листака.

— Майната му! — изругава Ти-Боун. Разочарована майна, но майна, обагрена от тежък полутон на съкрушителна неудовлетвореност и нито грам страх.

Хиро заема консервативна приклекнала позиция и се оглежда. Скръц-Скръц и останалите от „Твърдата ръка“ не се виждат никакви.

Хиро си пробива път през решетка към един ред по-близо до екшъна.

Другият от „Твърдата ръка на закона“ — шофьорът — е застанал на същия ред, на около десет метра от Хиро и с гръб към него. Той поглежда към Хиро през рамо, после поглежда и в обратна посока и вижда още някого — Хиро не вижда кого, защото мъжът го затулва.

— Ебаси — възкликва мъжът.

После подскача като стреснат и нещо става с гърба на якето му.

— Кой е? — пита Хиро.

Онзи не отговаря нищо. Опитва се да се обърне, но нещо му пречи. Нещо разклаща растенията около него.

Мъжът трепва, олюлява се от крак на крак.

— Трябва да се измъкна — казва той на глас, без да се обръща към никого конкретно. После хуква в тръс далеч от Хиро. Другият вече

го няма. Мъжът тича със странно изпънат, вдървен гръб и ръце по шевовете. Ярkozеленото му яке не виси както трябва.

Хиро се втурва подире му. Мъжът тича към края на реда, където се виждат уличните светлини.

Мъжът изскача от нивата две секунди преди него и когато Хиро стига до края, той вече е посред шосето, осветен предимно от мигащата синя светлина на гигантски видеоекран горе. Постоянно се обръща със странни, ситни, тропаци крачки и постоянно губи равновесие. И повтаря „Аааа“, „Аааа“ с нисък, спокоен глас, гъргорещ така, сякаш той има остра нужда да си прочисти гърлото.

Щом мъжът се обръща, Хиро забелязва, че е нанизан на близо триметрово бамбуково копие. Половината стърчи от гърдите му, другата половина — от гърба му. Задната част е потъмняла от кръв и черни буци изпражнения, предната е жълто-зелена и чиста. Мъжът вижда само предната половина и ръцете му играят нагоре-надолу по нея в опит да повярва на онова, което виждат очите му. После задната половина се фрасва в една паркирана кола и пръсва тясно ветрило от мръсотия върху лъснатия капак на багажника. Алармата на колата се задейства. Мъжът чува звуците и се обръща да види какво става.

Хиро го вижда за последен път да тича по средата на пулсиращата неонова улица към центъра на Китайския квартал, виейки ужасна песен на пресекулки в рязък дисонанс с блеенето на автомобилната аларма. Дори и в този миг Хиро усеща, че нещо в света се е раздрало и той виси над бездната, втрещен в мястото, където не иска да попада. Загубен сред биомасата.

Хиро вади своята катана.

— Скръц-Скръц! — провиква се той. — Той мята копия! И е голям майстор! Удариха шофьора ти!

— Ясно! — провиква се Скръц-Скръц.

Хиро се връща на най-близкия ред. Чува някакъв шум отдясно и си проправя път с катаната нататък. В момента никак не е приятно да си тук, но е по-безопасно, отколкото да стърчиш на улицата под вулканичната светлина на видеоекрана.

В реда е застанал един мъж. Хиро го разпознава по странната форма на главата, която се разширява и най-накрая достига раменете. Държи в ръка току-що отсечен бамбуков прът, изтръгнат от решетката.

Гарвана погалва единия му край с другата ръка и една треска пада. Нещо блещука в тази ръка, очевидно острие на нож. Току-що е отсякъл края на пръта под остър ъгъл, за да го превърне в копие.

Мята го плавно. Движението е спокойно и красиво. Копието изчезва, защото лети право към Хиро.

Хиро няма време да заеме необходимата стойка, но няма значение — вече я е заел. Когато катаната е в ръцете му, той я заема автоматично — иначе се страхува, че може да загуби равновесие и нехайно да си отсече някой крайник. Стъпалата — успоредни и насочени право напред, десния крак пред левия, катаната — на нивото на слабините, като продължение на фалоса. Хиро вдига острието, първа копието и го отклоня точно колкото трябва. То полита в бавно странично въртене, острието му пропуска Хиро на косъм и копието се заплита в едно растение отдясно. Задният край замахва, закача се отдясно, разкъсва няколко растения и спира. Тежък е и се движи много бързо.

Гарвана е изчезнал.

Бележка наум: Независимо дали Гарвана е имал намерение да нападне сам-самичък цяла тайфа Крипс и твърди ръце на закона, той хич не си е направил труда да си вземе пищов.

Нов залп от изстрели проехтява няколко реда по-нататък.

Хиро стои от доста дълго време тук и обмисля току-що станалото. Врязва се в следващия хмелов ред и се насочва към проблясъка от дулото с крясък:

— Не стреляй насам, Ти-Боун, на твоя страна съм, пич!

— Някакво копеле ми заби пръчка в гърдите, пич! — оплаква се Ти-Боун.

Когато си с броня, ударът от копие вече не е кой знае какво.

— Май най-добре да го зарежеш — съветва го Хиро. Налага му се да си проправя път през много редове, за да стигне до Ти-Боун, но докато той говори, Хиро може да го намери.

— Аз съм Крип. Ние нищо не забравяме — казва Ти-Боун. — Това ти ли си?

— Не — отговаря Хиро. — Още не съм стигнал при теб.

Съвсем кратък изстрел, рязко пресечен. Изведнъж вече никой не говори. Хиро си проправя път до следващия ред и едва не настъпва

дланта на Ти-Боун, отрязана от китката. Пръстът ѝ все още стиска спусъка на пистолета.

Остатъкът от Ти-Боун се намира два реда по-нататък. Хиро се спира и се вглежда през хмела.

Гарвана е един от най-огромните мъже, които Хиро е виждал извън професионалните спортни арени. Ти-Боун отстъпва от него надолу по реда. Гарвана, с широки, уверени крачки, настига Ти-Боун и мушва ръка в тялото му. На Хиро не му трябва да види ножа, за да знае, че е там.

Ти-Боун като че ще се отърве само със защита ръка и малко рехабилитация, защото не можеш да намушкаш по този начин някого до смърт, не и ако е с броня.

Ти-Боун изпищява.

Той се мята на ръката на Гарвана. Ножът е пробил бронетъканта и сега Гарвана се опитва да изкорми Ти-Боун също като Лагос. Но ножът му — какъвто и да е той, по дяволите — не може така да пробие тъканта. Достатъчно остър е, за да проникне — което би трябвало да е невъзможно — но недостатъчно, за да разцепи плътта.

Гарвана го изважда, пада на коляно и замахва с ножа в дълга елипса между бедрата на Ти-Боун. После прескача рухващото тяло и побягва.

Хиро има усещането, че Ти-Боун е мъртвец и затова погва Гарвана. Намерението му е не да го настигне, а по-скоро да поддържа съвсем ясна картина на това къде се намира едрият мъж.

Трябва да си пробие път през много редове. Бързо губи Гарвана от поглед. Решава да побегне, колкото му крака държат, в обратна посока.

И тогава чува плътния, разпъващ дробовите тътен на мотоциклетен мотор. Хуква към най-близкия изход към улицата с надеждата да успее да го мерне.

И успява, макар и само за миг. Картината не е кой знае колко по-добра от графиката в полицейската кола. Гарвана се обръща да погледне Хиро тъкмо когато потегля с рев. Намира се точно под една улична лампа и Хиро за първи път вижда ясно лицето му. Той е азиатец. Има усукани мустаци, увиснали под брадичката му.

Половин секунда след Хиро още един Крип нахлува на улицата тъкмо когато Гарвана потегля. Забавя ход за миг, за да прецени

ситуацията, после форсира мотора като противосамолетна установка. И надава вик — боен вик.

Скръц-Скръц се появява горе-долу в един и същи миг с Крипа и хуква да гони и двамата по улицата.

Гарвана като че не забелязва тичащия подире му Крип, но, като се замисли по-късно, очевидно го е наблюдавал как се приближава в огледалото за обратно виждане. Щом Крипът влиза в обсега му, ръката му пуска за миг дръжката и се стрелва назад, като че изхвърля някакъв боклук. Юмрукът му се забива в лицето на Крипа като замразен калъп шунка, изстрелян от оръдие. Главата на бандита отскача, краката му се издигат над земята, той прави салто назад и се плъосва на паважа, първо с тила, като в този миг и двете му ръце се удрят в шосето. Прилича много на контролирано падане, макар че ако е така, трябва да е по-скоро рефлекс.

Скръц-Скръц намаля скоростта, обръща се и коленичи до поваления Крип — оставя Гарвана на мира.

Хиро наблюдава как огромният, радиоактивен копиеметател, убиец и наркокрал нахлува с мотора си в Китайския квартал. Все едно че е нахлул в Китай, що се отнася до преследването.

Той притичва към Крипа, разпънат на кръст в средата на платното. Долната част на лицето му кажи-речи липсва. Очите му са полуотворени и изглежда съвсем спокоен. Говори тихо.

— Тоя е шибан индианец, такъв някакъв.

Интересна идея. Но Според Хиро все пак е азиатец.

— Ти к'во си мислеше, че правиш, бе гъз такъв? — сопва му се Скръц-Скръц. Гласът му е толкова вбесен, че Хиро отстъпва назад.

— Тая гадина ни обра, куфарът изгоря — измърморва Крипът през размазаната си челюст.

— Защо тогава просто не го отписахте? Ти да не си луд да се ебаваш с Гарвана?

— Той ни обра. Никой не остава жив, ако ни обере.

— Е, Гарвана току-що остана — отвръща Скръц-Скръц. Най-сетне е започнал да се поуспокоява. Залюлява се на пети и поглежда Хиро.

— Ти-Боун и шофьорът ти по всяка вероятност са мъртви — осведомява го Хиро. — Този по-добре да не шава — може да си е строшил врата.



— Късмет ще извади, ако аз не му строша шибания врат —  
заканва се Скръц-Скръц.

Линейката пристига достатъчно бързо, че да сложат надуваема  
яка на врата на Крипа, преди да го е завладяла амбицията да се  
изправи. След няколко минути го откарват.

Хиро се връща в хмела и намира Ти-Боун. Бандитският шеф е  
мъртъв — рухнал на колене и подпрян на една решетка. Раната от ножа  
през бронезилетката би могла да е фатална, но на Гарвана това не му  
стига. Ударил е ниско, съсякъл е отгоре до долу вътрешността на  
бедрата и сега те са разчекнати чак до костта. При това е нанесъл  
дълбоки разрези по дължина и на двете бедрени артерии и на Ти-Боун  
му е изтекъл целия кръвен запас. Все едно да отрежеш дъното на  
картонена чашка.

---

[1] Едуард Р. Мъроу (1808–1965 г.) — виден американски  
журналист, известен най-вече със смелите си репортажи от мястото на  
събитието по време на Втората Световна война и атаката си срещу  
сенатор Джоузеф Макарти през петдесетте. — Бел.прев. ↑

„Твърдата ръка на закона“ превръща цяла една пряка в подвижен полицейски щаб с коли, полицейски фургони и сателитни връзки на камиони с платформи. Пичове с бели палта се разкарват насам-натам из хмеловата нива с гайгерови броячи. Скръц-Скръц се мотае, нахлупил шлем, втречен в пространството и си приказва с хора, дето ги няма там. Задава се влекач, теглещ подире си черното БМВ на Ти-Боун.

— Йо, партнер. — Хиро се обръща и се оглежда. Уай Ти. Току-що е излязла от заведението за китайска храна отсреща. Подава на Хиро бяла кутийка и чифт пръчици. — Пикантно пиле със сос от черен боб, без консерванти. Можеш ли да боравиш с пръчици?

На тази обида Хиро отвърща с вдигане на рамене.

— Взех двойна поръчка — продължава Уай Ти, — щото смятам, че тази вечер събрахме доста важни сведения.

— Знаеш ли какво стана тук?

— Не. Такова де, май някой очевидно е пострадал.

— Но не си била очевидец.

— Не, не можах да ги настигна.

— Това е хубаво — казва Хиро.

— А какво стана?

Хиро само поклаща глава. Пикантното пиле проблясва в тъмен цвят под светлините — никога през живота си той не е бил по-малко гладен.

— Ако знаех, нямаше да те замесвам. Мислех си, че ще е само наблюдение.

— Естествено — казва тя с онзи свой чуруликащ тон, който използва, когато лъже и ѝ се иска да го разбере.

Скръц-Скръц отваря задната врата на БМВ-то и оглежда седалката. Хиро пристъпя по-наблизо. Лъхва го гаден студен дим. Вони на изгоряла пластмаса.

Алуминиевото куфарче, което Гарвана даде на Ти-Боун по-рано, седи в средата на седалката. Изглежда така, сякаш са го хвърлили в огъня — петна от черен дим около ключалките, пластмасовата му дръжка — частично стопена. Мазната кожа, с която са тапицирани седалките, е обгорена. Нищо чудно, че Ти-Боун се е вбесил.

Скръц-Скръц си слага чифт латексови ръкавици. Той изважда куфарчето, поставя го на капака на багажника и разкъртва ключалките с малък лост.

Каквото и да е това, то е сложна, високотехнологична разработка. В горната част на куфарчето има няколко реда малки тръбички с червени запушалки, каквито Хиро видя в склада. Пет реда, по около двайсет тръбички на ред.

Долната част представлява миниатюризиран старомоден компютърен терминал, състоящ се най-вече от клавиатура. Има малък монитор с течни кристали, подбиращ вероятно до пет реда текст. Към куфара с кабел, дълъг около метър, е прикрепено нещо като писалка. Може би светлинна писалка или скенер за баркод. Над клавиатурата има обектив, поставен под такъв ъгъл, че да е насочен към пишещия на клавиатурата. Има и други приспособления, чието предназначение не е толкова очевидно: процеп, който може да служи за въвеждане на кредитни или лични карти и цилиндрично гнездо, голямо колкото тръбичките.

Това е реконструкцията на Хиро на едновременния вид на предмета. При огледа всичко вече е разтопено. Съдейки по рисунъка на петната от дим от вътрешната страна на куфарчето — които изтичат навън през процепа между горната и долната част — източникът на пламъка е бил вътре, а не вън.

Скръц-Скръц се пресяга, изважда една от тръбичките от прикрепящата я скоба и я протяга към ярките светлини на Китайския квартал. Навремето е била прозрачна, но сега е измърсена от горещината и дима. От разстояние прилича на най-обикновена стъкленичка, но щом се приближава, за да я огледа по-отблизо, Хиро забелязва поне половин дузина мънички отделенийца вътре, всичките свързани помежду си с капилярни тръбички. Единият ѝ край е запушен с пластмасова червена запушалка. В запушалката има черно правоъгълно прозорче и когато Скръц-Скръц я завърта, Хиро забелязва вътре тъмночервеното сияние на неактивиран монитор със светодиоди,

все едно гледаш екрана на изключен калкулатор. Под него се вижда малка перфорация. Не просто пробита дупка — на повърхността е широка, после рязко се стеснява до почти невидимо иглено отворстийце, като тръбата на тромпет.

Всички отделения вътре в стъкленичката са частично запълнени с течности. Някои са прозрачни, други — кафяво-черни. Кафявите сигурно са някаква органика, сега превърната от горещината в бульон. Прозрачните може да са какво ли не.

— Излязъл да пийне едно в някой бар — мърмори Скръц-Скръц.  
— Ама че задник.

— Кой?

— Ти-Боун. Разбираш ли, Ти-боун беше нещо като регистрирания собственик на това чудо. На куфарчето. И веднага щом се е отдалечил на три метра от него — *фшишит!* — то се е самоунищожило.

— Защо?

Скръц-Скръц поглежда Хиро, като да е малоумен.

— Е, не че работя за Централното разузнаване или нещо такова. Но бих предположил, че който и да произвежда този наркотик — наричат го Предстартово броене, или Червената шапчица, или Снежен крах — наистина разбира от тайните на занаята. Така че ако пласьорът зареже куфарчето или пък го загуби, или пък се опита да прехвърли собствеността на някого — *фшишиит*.

— Мислиш ли, че Крипс ще хванат Гарвана?

— Не и в китайския квартал. Мамка му — изругава Скръц-Скръц и отново се ядосва в ретроспектива. — Не му вярвам на тоя. Можех да го убия.

— Кого, Гарвана?

— Не, оня Крип. Дето преследваше Гарвана. Късмет извади, че Гарвана го докопа пръв, а не аз.

— Ти Крипа ли гонеше?

— Да, Крипа гонех. Ти какво, да не си помисли, че се опитвам да заловя Гарвана?

— Ами нещо такова. Тъй де, нали той е лошият?

— Определено. И затова щях да го преследвам, ако бях ченге и работата ми беше дахващам лошите. Но аз съм от „Твърдата ръка на закона“ и работата ми е да налагам ред. Така че правя каквото мога —

както и всеки друг от нашата организация в този град — за да закрилям Гарвана. И ако имаш някакви идеи да тръгнеш сам да го търсиш и да му отмъстиш за онзи, твоя колега, дето той го очисти, зарежи тая работа.

— Очистил го? Какъв колега? — намесва се Уай Ти. Тя не е видяла какво се е случило с Лагос.

Тази идея покрусява Хиро.

— Затова ли всеки ми разправя да не се ебавам с Гарвана? Страхували са се, че ще го *нападна*?

Скръц-Скръц поглежда мечовете.

— Разполагаш със средствата.

— Защо Гарвана е под закрила?

Скръц-Скръц се усмихва, сякаш току-що е прекосил границата с царството на бъзика.

— Той е Суверен.

— Тогава му обявете война.

— Кофти идея е да обявиш война на ядрена сила.

— Ъ?!

— Божичко — възкликва Скръц-Скръц, клатейки глава, — ако си имах представа колко малко знаеш за тия гадории, изобщо нямаше да те пусна в колата. Мислех си, че си някой сериозен тип от ЦРК, изпълняващ мокри поръчки. Да не искаш да ми кажеш, че наистина не си знаел за Гарвана?

— Тъкмо това ти обяснявам.

— Добре. Ще ти го кажа, за да не тръгнеш да ни създаваш пак бели. Гарвана сглобява торпедна бойна глава, която е свил от стара съветска атомна подводница. Било е торпедо, разработено, за да унищожава бойна група самолетносащи с един изстрел. Ядрено торпедо. Сещаш ли се за онзи смешния кош, прикрепен към „Харлито“ му? Е, ами това е водородна бомба, пич. Готова за стрелба. Спусъкът е прикрепен към електроди, вкарани в мозъка му. Ако Гарвана умре, бомбата ще гръмне. Така че когато Гарвана дойде в града, ние правим, каквото ни е по силите, за да се чувства човекът добре дошъл.

Хиро е зяпнал. Налага се Уай Ти да говори вместо него.

— Добре — казва тя. — От името на моя партньор и от мое име заявявам, че няма да го закачаме.

## 21

Уай Ти си мисли, че ще прекара целия следобед като лайно на отбивката. По автострадата „Харбър“, която я откарва от Центъра до Комптън, движението винаги е оживено, но страничните отклонения по пътя към този квартал се използват толкова рядко, че дупките по тях са обрасли с трънаци. А тя определено не смята да стигне до Комптън на собствен ход. Иска да се закачи за нещо голямо и бързо.

Не може да използва стандартния трик да поръча пица до местоназначението и после да се лепне за разносвача, когато той профучи покрай нея, защото нито една от веригите за пици не извършва доставки в този квартал. Затова се налага да виси на отбивката и да чака с часове за кола. Лайно на отбивката.

Тя изобщо не иска да достави тази пратка. Но началникът ѝ адски настоява да е точно тя. Ама адски. Сумата, която ѝ предложи за това, е толкова голяма, че е чак тъпо. Пакетът сигурно е пълен с някоя яка нова дрога.

Но това дотук не е чак толкова шантаво, колкото онова, което ще последва. Тя се е запътила по автострадата „Харбър“ към желаната отбивка, закачена за голям камион, пътуващ на юг. На четиристотин метра от отклонението я задминава нашарен от куршуми черен „Олдсмобил“ и дава мигач за завой надясно.

Докато слиза по отклонението подир тази префърцунена лимузина, тя оглежда шофьора в огледалото за задно виждане. Това е самият началник — онзи, който ѝ плаща направо идиотска сума пари, за да свърши тя тази работа.

Сега повече я е страх от него, отколкото от Комптън. Този сигурно е психопат. Сигурно се е влюбил в нея. Всичко това е извратен психарски любовен заговор.

Ала вече е малко късничко. Тя остава с него и търси изход от тази горяща, разлагаща се махала.

Приближават се до голяма и гадна на вид мафиотска барикада. Той надува газта, устремен към смъртта. Тя вижда пред тях франчайза,

където трябва да достави пратката. В последната секунда той завива рязко встрани и спира със скърцане.

Страшно ѝ помогна. Тя се откача тъкмо когато той ѝ дава този последен енергиен тласък и преминава през контролно-пропускателния пункт с безопасна, разумна скорост. Стражите продължават да държат пушките си насочени към небето и когато ги подминава, завъртат глави да огледат дупето ѝ.

Комптънския франчайз „Нова Сицилия“ е страхотия. Събор на „Младата Мафия“. Тя младежи са още по-тъпи и от ония от Всеормонския бърбклав Десерет. Момчетата са със скучни черни костюми. Момичетата — покрити с кора от безсмислена женственост. Момичетата дори не могат да членуват в „Млада Мафия“, те членуват в Помощния момичешки отряд и сервират макарони в сребърни чинии. „Момичета“ е прекалено префинена дума за тия организми — издига ги твърде високо на еволюционната стълбица. Те дори и мацета не са.

Тя върви твърде бързо, затова обръща дъската странично, пуска набивките, навежда се и спира, вдигайки вълна от прах и чакъл, която напращава лъскавите обувки на неколцина от „Младата мафия“. Те се въртят отпред, гризкат финички италомезенца и си играят на възрастни. Прахта се сляга върху белите дантелени чорапи на младомафиотските протомацета. Тя пада от скейтборда и в последния момент успява да запази равновесие. Настъпва с крак ръба на дъската, тя отскача на метър във въздуха с бързо въртене по дългата си ос и се шумгува под мишницата ѝ. Уай Ти я притиска силно. Спиците на умните колела се прибират до една и сега са големи почти колкото главините. Тя залепва „МагнаПун“-а в удобно гнездо от долната страна на дъската, така че цялото ѝ оборудване е в един удобен пакет.

— Уай Ти — представя се тя. — Млада, бърза и от женски пол. Къде е Енцо, мамка му?

Момчетата решават да се държат „зряло“ с нея. Мъжете на тази възраст се занимават предимно с опъване на ластиците на гащите си и пиене до коматозно състояние. Но когато наблизко има жена, се правят на „зрели“. Да си умреш от смях. Единият пристъпя леко напред и застава между Уай Ти и най-близкото протомаце.

— Добре дошли в Нова Сицилия — поздравява той. — Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

Уай Ти въздъхва тежко. Тя е напълно независимо бизнеслице, а тези хора се опитват да я приравнят към себе си.

— Пратка за някой си Енцо? Нямам търпение да се разкарам от тоя квартал, нали разбирате.

— Сега кварталът е приличен — казва онзи МлаМаф. — Трябва да поостанете с нас няколко минути. Може пък и да се понаучите на обноси.

— А ти вземи се пробвай да сърфираш по „Вентура“ в час пик. Може пък да се понаучиш да не си вреш гагата, където не трябва.

МлаМафът се смее, все едно казва „Добре де, щом така искаш“ и посочва към вратата.

— Човекът, с когото искате да разговаряте, е вътре. Но не съм убеден дали той иска да разговаря с вас.

— Той ме извика, мамка му — осведомява го Уай Ти.

— Той прекоси цялата страна, за да бъде с нас — отвърща пичът, — и като че с нас му е доста добре.

Всички останали МлаМафи мърморят и кимат одобрително.

— Тогава що стоите навън? — пита Уай Ти и влиза вътре.

Вътре във франчайза нещата са смайващо спокойни. Чичо Енцо е там и изглежда съвсем като на картинките, само дето е по-едър, отколкото е очаквала Уай Ти. Седи зад едно бюро и играе карти с някакви типове в погребално облекло. Пуши пура и си пийва еспресо. Очевидно не получава достатъчно стимули.

Тук вътре има цяла портативна система за поддръжка на Чичо Енцо. На съседното бюро е инсталирана подвижна кафемашина. До нея се мъдри барче с отворени врати, разкриващи голям станиолен плик с италианско безкофеиново кафе и кутия хавански пури. Освен това в единия ъгъл стърчи гаргойл, включен към по-голям от нормалното лаптоп, и си мърмори под носа.

Уай Ти вдига ръка и дъската пада в дланта ѝ. Плясва я върху едно празно бюро и отива при Чичо Енцо, като пътьом откача пратката от рамото си.

— Джино, ако обичаш — казва Чичо Енцо и кимва към пратката. Джино пристъпя напред, за да я поеме.



— Трябва да ми се подпишеш — заявява Уай Ти. Кой знае защо не добавя „приятел“ или „пич“.

Джино временно я разсейва. Не е усетила кога Чичо Енцо се е приближил непосредствено до нея и е уловил десницата ѝ в лявата си ръка. Куриерските ѝ ръкавици имат отвор отгоре, точно колкото устните му. Той полага целувка върху ръката на Уай Ти — топла и влажна. Не лигава и мазна, не и антисептична и суха. Интересно. Тоя пич притежава самоувереност. Божке, ама той е супер. Хубави устни. Стегнати, мускулести устни, не пихтиести и размекнати, каквито често са петнайсетгодишните устни. От Чичо Енцо лъха съвсем слаб аромат на цитруси и тютюн. За да го усети напълно човек, трябва да застане съвсем плътно до него. Той се извисява над нея, застанал на почтително разстояние, и я гледа с обградените си с бръчици блеснали очи на дядка.

Доста приятен изглежда.

— Не мога да ти кажа с какво нетърпение очаквах да се запознаем, Уай Ти — казва ѝ той.

— Здравсти — отвръща тя. Гласът ѝ е по-чуруликащ, отколкото ѝ се ще, и затова додава: — К'во има толкова в тая торба, че е толкова ценна бе, мама му стара?

— Абсолютно нищо — отвръща Чичо Енцо. Усмивката му не е точно самодоволна. По-скоро притеснена — все едно, що за смотан начин да се запознаеш с някого. — Заради имидженеринга — и той презрително махва с ръка. — Не са много начините мъж като мен да се запознае с младо момиче, които не пораждат неправилен медиен образ. Тъпо е. Но ние съблюдаваме тези неща.

— И що си искал да се запознаеш с мен? Да ти доставя някоя пратка ли?

Всички мъже в стаята се размиват.

Смехът им стряска малко Уай Ти — напомня ѝ, че играе пред тълпа. Очите ѝ за миг се отклоняват от Чичо Енцо.

Чичо Енцо го забелязва. Усмивката му едва забележимо се стеснява и той се разколебава. В този миг всички останали мъже в стаята стават и се отправят към изхода.

— Сигурно няма да ми повярваш — казва той, — но просто исках да ти благодаря, задето достави онази пица преди около месец.

— И що да не ти вярвам? — пита тя. Смаяна е, че чува от устата му да излизат приятни, мили думи.

Чичо Енцо — също.

— Убеден съм, че от всички хора точно ти можеш да ми посочиш причина.

— И к'во — казва тя, — приятно ли си прекарваш с Младата Мафия?

Чичо Енцо я поглежда и погледът му казва: „Внимавай, детенце“. Секунда след като се е уплашила, тя започва да се смее, защото това е номер, той просто я бърка. Мъжът се усмихва — значи, тя също може спокойно да се смее.

Уай Ти не може да си спомни кога друг път е водила толкова увлекателен разговор. Защо всички не са като Чичо Енцо?

— Чакай да видя — казва Чичо Енцо, вперил поглед в тавана — преглежда банките си с памет. — Знам някои неща за тебе. Че си на петнайсет години и живееш в бърбклав в Долината заедно с майка си.

— И аз знам някои неща за тебе — рискува Уай Ти.

Чичо Енцо се размива.

— Не толкова, колкото си мислиш — обещавам. Кажи ми, какво е мнението на майка ти за твоята кариера?

Много мило от негова страна, че използва думата „кариера“.

— Тя няма съвсем точна представа за нея — или не иска да има.

— Вероятно грешиш — възразява Чичо Енцо. Казва го достатъчно ведро, не се опитва да я посече или нещо такова. — Може и да се шокираш от това колко добре е информирана. Или поне така сочи моят опит. Майка ти каква е по професия?

— Бачка за Федералните.

На Чичо Енцо това му се струва изключително забавно.

— А дъщеря ѝ разнася пици до Нова Сицилия. Какво работи за Федералните?

— Нещо, дете не може да ми го каже, защото мога да се изтърва някъде. Правят ѝ много тестове с детектор на лъжата.

Чичо Енцо като че разбира това много добре.

— Да, така е с много хора, които работят за Федералните.

Настава своевременно мълчание.

— Това направо ме побърква — казва Уай Ти.

— Фактът, че работи за Федералните ли?

— Тестовете с детектора на лъжата. Слагат й нещо на ръката — за измерване на кръвното налягане.

— Сфигмоманометър — отривисто произнася Чичо Енцо.

— И то й оставя синини по ръката. Кой знае защо, но това ме тревожи.

— И би трябвало.

— А къщата я подслушват. Когато съм си вкъщи, без значение какво правя, някой най-вероятно слуша.

— Много добре те разбирам — кима Чичо Енцо.

И двамата се размиват.

— Ще ти задам един въпрос, който винаги съм искал да задам на някой Куриер — казва Чичо Енцо. — Хора, аз винаги ви наблюдавам през стъклото на моята лимузина. Всъщност, когато ми се лепне Куриер, винаги казвам на Питър, моя шофьор, да не ги тормози. Въпросът ми е: вие сте покрити от глава до пети със защитен слой. Защо не носите каски?

— Костюмът има шийна надуваема възглавница, която се надува, ако паднеш от дъската, и затова не можеш да си удариш главата. А и с каска е много шантаво. Твърдят, че не ти пречи да чуваш, ама пречи.

— Значи, ти много използваш слуха си в своята професия?

— Определено да.

Чичо Енцо кима.

— Така и подозирах. И ние се чувствахме по същия начин — момчетата от моя отряд във Виетнам.

— Чувала съм, че си се бил във Виетнам, но... — тя млъква — надушва опасност.

— ... си мислела, че е рекламна измислица. Не, бил съм там. Можех да не замина, ако исках. Но заминах доброволец.

— Заминал си доброволец във Виетнам?

Чичо Енцо се смее.

— Да, заминах. Единственото момче от моето семейство, което го направи.

— Защо?

— Мислех си, че там ще е по-безопасно от Бруклин.

Уай Ти се засмива.

— Неуспешна шега — признава той. — Записах се доброволец, защото баща ми не искаше да го правя. А аз исках да го вбеся.

— Наистина ли?

— Определено. Години наред прекарах в търсене на начини да го вбесявам. Ходех с черни момичета. Пуснах си дълга коса. Пуших марихуана. Но върхът, най-висшето ми постижение — даже още по-добро от това, че си пробих ухото — беше да се запиша доброволец за Виетнам. Но дори и тогава се наложи да взема крайни мерки.

Очите на Уай Ти се стрелват първо към едното, после към другото сбръчкано, жилаво ухо на Чичо Енцо. На лявото едва успява да различи миниатюрна диамантена обичка.

— Как така крайни мерки?

— Всеки ме знаеше кой съм. Нали знаеш, мълвата плъзва. Ако бях постъпил доброволец в редовната армия, щях да си остана в Щатите и да попълвам формуляри — може би дори във форт Хамилтън, там, в Бенсънхърст. За да го предотвратя, се записах в Специалните сили. Направих всичко възможно, за да ме пратят на фронта. — Той се засмива. — И номерът мина. Ама аз какво се раздрънках като дъртак. Опитвах се да кажа нещо за каските.

— О, да.

— Задачата ни беше да сновем из джунглите и да създаваме неприятности на едни хлъзгави джентълмени с пушки, по-големи и от тях. Потайни пичове. И ние тогава зависехме от слуха си, също като вас. И знаеш ли какво? Никога не слагахме каски.

— По същата причина ли?

— Точно така. Макар и всъщност да не покриваха ушите, те по някакъв начин ни пречеха на слуха. Все още смятам, че дължа живота си на това, че се разхождах гологлав.

— Супер. Страшно интересно.

— Човек би си помислил, че досега би трябвало да са разрешили този проблем.

— Да — отзовава се Уай Ти. — Май има неща, които никога не се променят.

Чичо Енцо отмята глава и коремът му се разтриса от смях. Обикновено това дразни Уай Ти, но като че Чичо Енцо просто се забавлява, а не се опитва да я унижи.

На Уай Ти й се иска да го попита как така от крайния бунт е стигнал до управляването на семейната далавера. Не го пита. Но Чичо

Енцо усеща, че това е следващата подразбираща се от само себе си тема за разговор.

— Понякога се чудя кой ли ще ме наследи — казва той. — О, разполагаме с много отлични хора от следващото поколение. Но след това... не знам. Сигурно на всички старци им се струва, че светът свършва.

— Ти имаш милиони от ония типове от Младата Мафия — казва Уай Ти.

— Всички до един предопределени да носят блейзъри и да се ровичкат в бумаги из предградията. Ти не уважаваш особено тези хора, Уай Ти, защото си млада и нахакана. Но и аз не ги уважавам особено, защото съм стар и мъдър.

Излезли от устата на Чичо Енцо, тези думи са доста шокиращи, но Уай Ти не се шокира. Звучат ѝ просто като разумно изказване на нейния разумен приятел и другар, Чичо Енцо.

— Никой от тях никога не би отишъл доброволец, за да му откъсне снаряд крака в джунглата, само за да вбеси дъртия. Липсва им нерв. Те са безжизнени и убити духом.

— Тъжно — казва Уай Ти. Май е по-добре да каже това, отколкото да ги натупа, какъвто беше първият ѝ подтик.

— Е — казва Чичо Енцо. Онова „Е“, с което започва края на разговорите. — Смятах да ти изпратя рози, но теб това всъщност не би те трогнало, нали?

— О, не бих имала нищо против — отвърща тя и ѝ се струва, че това е прозвучало покъртително слабо.

— Ето нещо по-добро — нали сме другари по оръжие — казва той, отпуска вратовръзката си, откопчава яката, бърка под ризата си и вади изумително евтина стоманена верижка, на която висят две сребърни плочки с печати. — Това са старите медальони на кучетата ми — пояснява той. — От години си ги нося, ей тъй на. Ще ми е приятно ти да ги носиш.

Мъчейки се да накара коленете си да не треперят, тя надява медальоните. Те увисват върху комбинезона ѝ.

— По-добре ги прибири вътре — съветва я Чичо Енцо.

Тя ги пуска на тайното място между гърдите си. Още са топли от Чичо Енцо.

— Благодаря.

— Те са просто за забавление — казва той. — Но ако някога попаднеш в беда и покажеш тези медальони на онзи, който те тормози, тогава нещата вероятно бързо-бързо ще се променят.

— Благодаря, Чичо Енцо.

— Пази се. Дръж се добре с майка си. Тя те обича.

Тя излиза от франчулата Нова Сицилия. Навън я причаква някакъв тип. Той се усмихва, не без ирония, и едва маркира поклон — един вид, за да привлече вниманието ѝ. Доста абсурдно, но след като прекара малко време с Чичо Енцо, това определено започва да я кефи. И затова тя не му се изсмива в лицето, примерно, а само извърща поглед с намек да се чупи.

— Уай Ти, имам работа за тебе — казва онзи.

— Заета съм — тросва му се тя. — Имам други пратки за разнасяне.

— Лъжеш като разпрана — заявява той одобрително. — Знаеш ли го онзи гаргойл вътре? Той е свързан с компютъра на РадиКС дори и сега, когато разговаряме. Така че всички ние знаем със сигурност, че сега нямаш работа.

— Обаче не мога да поемам задачи от клиенти — казва Уай Ти. — Разпределят ни централно. Трябва да позвъните на 1–800.

— Божке, ама ти за пълен кретен ли ме мислиш? — възкликва типът.

Уай Ти се спира, обръща се и най-сетне го поглежда. Висок и мършав. Черен костюм, черна коса. И безформено на вид стъклено око.

— Какво е станало с окото ти? — пита тя.

— Пикел, Байон, 1985-а — отговаря той. — Други въпроси?

— Извинявай, пич, само те питах.

— А сега да се върнем към работата. Тъй като не съм си наврял главата в гъза, както май си мислиш ти, знам, че всички Куриери се разпределят централно чрез номер 1–800. Да, ама ние не обичаме номер 1–800 и централното разпределяне. Такива сме си. Обичаме да общуваме очи в очи, по старомодния начин. Както например на маминия рожден ден не се хващам за телефона, за да набера 1-800-ОБАДИ-СЕ-НА-МАМА. Отивам при нея лично и я целувам по бузата, ясно? А сега, в този случай, ни трябваш точно ти.

— Как така?

— Защото много обичаме да си имаме работа с малки наперени мацета, които задават твърде много шибани въпроси. И затова нашият гаргойл вече се е включил към компютъра, използван от „РадиКС“ за разпределяне на Куриерите.

Мъжът със стъкленото око се обръща — върти глава наобратно като бухал — и кимва към гаргойла. Секунда по-късно личният телефон на Уай Ти извънхва.

— Вдигни го, мамка му — казва той.

— К'во? — казва тя в слушалката.

Компютърен глас ѝ съобщава, че трябва да вземе пратка в Грифит парк и да я отнесе във франчайза „Райските врата на Преподобния Уейн“ във Вай Найс.

— Ако искате нещо да ви се пренесе от точка А до точка Б, защо просто сами не си го закарате там? — пита Уай Ти. — Метнете го в някоя черна лимузина „Линкълн“ и готово.

— Защото в този случай нещото не е точно наше, а що се отнася до хората в точка А и точка Б, ами, не сме точно в най-добри отношения, между нас казано.

— Искате да открадна нещо — заключава Уай Ти.

Мъжът със стъкленото око е оскърбен, наранен.

— Не, не, не. Чуй ме, детенце. Ние сме шибаната Мафия. Ако искаме да откраднем нещо, ние вече знаем как се прави това, нали? За да откраднем нещо, нямаме нужда от помощта на петнайсетгодишни момиченца. Става въпрос по-скоро за операция под прикритие.

— Шпионска работа. *Сведения.*

— Мда. Шпионска работа — повтаря мъжът. Интонацията му предполага, че се опитва да угоди някому. — И единственият начин тази операция да се задейства е да разполагаме с Куриер, който да ни удари едно рамо.

— Значи всичкото това с Чичо Енцо е било менте — намръщва се Уай Ти. — Вие само се опитвате да си хванете Куриер за другарче.

— Охо, я чуйте това — казва мъжът със стъкленото око, искрено развеселен. — Да бе, вярно, трябва да се изхвърлим докрай, за да впечатлим някаква петнайсетгодишна пикла. Виж какво, хлапе, по света има милион Куриери, които бихме могли да подкупим, за да ни свършат тази работа. Решихме да си ти, отново, защото имаш лична връзка с екипа ни.



— И какво искате от мен?

— Точно онова, което обичайно би направила при това положение — казва мъжът. — Да отидеш в Грифит парк и да вземеш пратката.

— Само това ли?

— Да. И да я доставиш. Но ни направи услуга и мини по Пето шосе, става ли?

— Това не е най-добрият начин...

— Нищо, ти пак мини оттам.

— Добре.

— Хайде — ще те придружим, докато излезеш от тази дупка адова.

Понякога, ако вятърът духа в правилната посока и се намъкнеш във въздушния джоб зад движещ се с бясна скорост камион с осемнайсет колела, дори не ти трябва да се закачаш. Вакуумът, като мощна прахосмукачка, те всмуква. Можеш цял ден да си висиш там. Но ако се издъниш, изведнъж се оказваш сам и безпомощен в лявото платно на магистрала, влачещ подире си конвой от големи камиони. И също толкова зле, ако се поддадеш на неговата мощ, той ще те всмуче направо под калниците, ще станеш на грес и никой няма и да разбере. Това се нарича Вълшебният харпун-прахосмукачка. Той напомня на Уай Ти за развитието на живота ѝ след онази съдбовна нощ на пица-приключението ѝ с Хиро Протагонист.

Харпунът ѝ не може да пропусне целта, когато тя се изстрелва по магистралата за Сан Диего. Дори и най-леката и най-боклучава китайска „икономична кутийка“ от пластмаса и алуминий може да я дръпне здравата. Хората не се ебават с нея. Завоювала си е пространство на платното.

Сега ще си има много работа. Ще трябва да прехвърли голяма част от задачите на Роудкил. А понякога, само за важни бизнес-уговорки, ще трябва да се регистрират в някой мотел някъде — точно както правят истинските бизнесмени. Напоследък Уай Ти се опитва да научи Роудкил да я масажира. Но той никога не стига по-далеч от лопатките ѝ — стигне ли дотам, се изпуска и почва да се прави на

Големия мъжкар. Кое то по някакъв начин е мило, все пак. Пък и дават ли ти, вземай, тъй де.

Това не е най-прекият път до Грифит парк, по никой начин, но това иска от нея Мафията: да вземе шосе 405 чак до Долината, а после да подходи от онази посока — тъкмо посоката, от която обичайно би дошла. Каква параноя ги тресе. Големи професионалисти са.

Отляво се появява летището. Отдясно мярва склада, където онзи мекушавец, нейният партньор, вероятно се е наврял в компютъра си. Лъкатуши из сложните течения на трафика около летище „Хюз“, което сега е частен преден пост на Големия Хонконг на Господин Ли. Продължава покрай летище Санта Моника, което неотдавна бе закупено от Глобалната сигурност на Адмирал Боб. Цепи напъряко през Федландия, където майка ѝ всеки ден ходи на работа.

Навремето Федландия се състоеше от Болницата на ветераните и още няколко федерални сгради. Сега се е сгъстила до бъбрековидно бонбонче, увито около шосе 405. Оградена е отвсякъде с бариера — плътна ограда от телена мрежа, зигзаговидна тел, между сградите — купчини отломки и бетонни бариери. Всички сгради във Федландия са огромни и грозни. Около плинтовете им сноват човешки същества с вълнени дрехи в цвят на влажен гранит. Те са мършави и черни под бялото величие на зданията.

От отсрещната страна на федландската бариера, отдясно, се вижда Калифорнийският университет, който сега е управляван съвместно от японците, Големия Хонконг на господин Ли и няколко големи американски корпорации.

Хората разправят, че там, отляво, в „Пасифик Палисейдс“, над океана се издига голяма сграда, в която се намира главният щаб на Централната Разузнавателна Корпорация за Западното крайбрежие. Скоро — като например утре — тя ще отиде там, ще открие тази сграда, може би само ще мине покрай нея и ще махне. Има да казва на Хиро страхотни неща. Страхотни сведения за Чичо Енцо. Хората ще платят милиони за тях.

Но в сърцето си вече усеща бодването на съвестта. Тя знае, че не може да цунка Мафията и после да я изпорти. Не защото я е страх от тях. А защото ѝ имат доверие. Държаха се любезно с нея. А и кой знае, от това може да излезе нещо. По-добра кариера, отколкото би могла да направи в ЦРК.

Не са много колите, отбиващи към Федландия. Майка ѝ го прави всяка сутрин, както и още неколцина Федерални. Но всички Федерални ходят на работа рано и остават до късно. При тях това е въпрос на лоялност. За Федералните лоялността е фетиш — тъй като нито печелят много пари, нито са на почит и уважение, трябва да докажеш, че си лично обвързан и че не ти пука за лъскавите неща.

Пример от този род: Уай Ти не е сменяла колата още от летището насам. На задната седалка седи арабин. Бурнусът му плющи по вятъра от отворения прозорец. Климатикът не работи — един таксиджия от Ел Ей не изкарва достатъчно пари, че да си купи Хлад-фреон на черно. Типично: само Федералните биха накарали посетител да вземе мръсно такси без климатик. Естествено, таксито завива по отклонението с пътепоказател „СЪЕДИНЕНИ ЩАТИ“. Уай Ти се откача и лепва харпуна на един камион за Долината.

Върху огромната федерална сграда се спотайва групичка Федерални с уоки-токита, тъмни очила и якета с надписи ФЕД, насочила дълги обективи към предните стъкла на колите, минаващи по булевард Уилшайър. Ако сега беше нощ, тя сигурно щеше да види как лазерен скенер заиграва по баркода на номера на таксито, когато то завива по отклонението за САЩ.

Майката на Уай Ти ѝ е разказала за тези типове. Те са Общата Операционна Команда на Изпълнителния Клон, ООКИК. ФБР, полицията, Тайните служби и Специалните сили — всички те все още имат претенции за някаква отделна идентичност, както навремето Армията, Флотата и Въздушните сили, но всички те са под командата на ООКИК, всичките вършат едно и също и са повече или по-малко взаимозаменяеми. Извън Федландия всеки ги знае като Федералните. ООКИК претендира за право да ходи навсякъде и по всяко време в първоначалните граници на Съединените американски щати без разпореждане и дори без основателно извинение. Но всъщност те се чувстват у дома си единствено тук, във Федландия, втречени над дулото на телефона обектив, микрофон-пистолет или снайпер. Колкото по-дълго е дулото, толкова по-добре.

Долу под тях таксито с арабина на задната седалка забавя ход до субсветлинна скорост и обикаля по лъкатушния слаломен курс между бетонни бариери с гнезда за петдесеткалиброви картечници, разположени на стратегически интервали. Спира пред ТПГ

съоръжение и възсяда зейнала яма, пълна с момчета от ООКИК с кучета и мощни прожектори, чиято задача е да ѝ погледнат под полата за бомби или ЯБХИ (ядрени-биологични-химични-информационни) агенти по шасито. Междувременно шофьорът слиза и отваря предния и задния капак, така че други Федерални да ги огледат. Един Федерален се залепва за прозореца на арабина и го подлага на строг разпит.

Казват, че в столицата всички музеи и паметници са взети на концесия и превърнати в туристически парк, от който сега идват около десет процента от правителствените приходи. Федералните може би сами управляват концесията и вероятно задържат по-голямата част от общата печалба, но не е там работата. Става въпрос за философия. За завръщане към основите. Правителството трябва да управлява. Това не ви е развлекателната индустрия, нали? Оставете развлеченията на хаховците от Индустрията — хора с дипломи за степ-танцьори. Федералните не са такива. Те са хора сериозни. Със сериозно образование. Президенти на студентски съвети. Председатели на дискуссионни клубове. От онези хора с характер, които носят тъмен вълнен костюм и закопчана догоре яка, дори и когато температурата е като в парник, над четирийсет градуса, а влажността е толкова гъста, че реактивен самолет да забуксува в нея. От онези хора, които се чувстват най у дома си от тъмната страна на еднопосочно огледало.

Понякога — за да докажат мъжеството си — момчетата на възрастта на Уай Ти отиват с коли в западния край на Холивуд Хилс, в Грифит Парк, избират си някое шосе и просто преминават напреки през него. Да преминеш оттам без драскотина много прилича на броенето на точки на бойното поле във Високите равнини — едното приближаване до опасността те прави повече мъж.

По дефиниция те никога не са виждали нищо друго освен вътрешните улички. Ако идеш в Грифит парк да купонясваш и видиш табела „БЕЗ ИЗХОД“, разбираш, че е време да тръгнеш на заден и да закараш татковата кола на заден чак до вкьщи, надул газта далеч отвъд пределите на тахометъра.

Естествено, веднага щом влиза в парка, Уай Ти вижда табела „БЕЗ ИЗХОД“.

Тя не е първият Куриер, изпълняващ подобна задача. Чувала е разни неща за мястото, където отива. Това е тесен каньон, до който се стига само по този път, а на дъното му живее една нова банда. Всички им викат Фалабалите, защото те така си говорят помежду си. Имат си собствен език и той звучи като ломотене.

В момента обаче важното е да не се замисляш колко тъпо е всичко това. Вземането на точното решение, що се отнася до степента на важност, се е сринало нейде долу заедно с поемането на достатъчно ниацин и писането на благодарствено писмо до баба за подарените хубави перлени обеци. Единственото важно нещо сега е да не се навеждаш.

Редица от картечни гнезда бележи границата на територията на Фалабала. Според Уай Ти са се престарали. Но пък и тя никога не е била в конфликт с Мафията. Раздава го хладно, приближава се нехайно към бариерата с около петнайсет километра в час. Ако ще се побърква и панира, то ще е тука. Вдигнала е високо факс-копие от документ на РадиКС с емблемата — кибернетична репичка, с който заявява, че тя

наистина е дошла да вземе важна пратка, честно. На тези пичове подобни номера не им минават.

Но не щеш ли, номерът минава. Махат от пътя ѝ огромната изкривена намотка от лента-бръснач, просто ей така, и тя се плъзга вътре, без да забавя ход. И точно тогава разбира, че всичко ще бъде наред. Тези хора тук въртят бизнес като всички други.

Не ѝ се налага да навлиза надълбоко в каньона. Слава Богу. Прави няколко завоя, излиза на открита площадка, заобиколена от дървета, и попада в нещо като лудница на открито.

Или събор на Хаховците, или нещо такова.

Тук има двайсетина-двайсет и пет души. Никой от тях не полага никакви грижи за себе си. Всичките са облечени с дрипави остатъци от нещо, което навремето е било бая прилично облекло. Половин дузина от тях са коленичили на паважа със здраво заключени длани и мърморят на невидими обекти.

Върху задния капак на мъртва кола са тропосали стар компютърен терминал, взет от боклука — само един черен монитор с огромна паяжиноподобна пукнатина, все едно някой е замерил стъклото с канче за кафе. Дебелак с червени тиранти, увиснали около коленете му, плъзга ръце нагоре-надолу по клавиатурата, чука напосоки по клавишите и бръщоледи на глас безсмислици. Двама други са му застанали отзад, надничат през рамото и иззад тялото му и чат-пат се опитват да му се бъркат, но той ги пъди.

Има също и тайфа народ, която пляска с ръце, кълчоти се и пее „Щастливият странник“. И то много сериозно. Уай Ти не е виждала такова детинско ликуване на ничие лице от онзи първи път, когато позволи на Роудкил да я съблече. Но това е друг вид детинско ликуване, което изглежда съвсем не на място по лицата на банда попрехвърлили трийсетака хора с немити коси.

И най-сетне, има един, когото Уай Ти нарича Върховния жрец. Облечен е в лабораторна престилка, някога бяла и с емблемата на някаква компания от Бей Ериа. Заврял се е отзад в едно спряно от движение комби, но щом Уай Ти се появява, той скача и хуква към нея така, че, ще не ще, тя се стресва малко. Но в сравнение с останалите той направо прилича на нормален, здрав, прав малоумен психопат, живеещ по хрусталаците.

— Дошла си да вземеш един куфар, нали?

— Дошла съм да взема нещо. Не знам какво е — отвръща тя.

Той отива до една от спрените коли, отключва капака и вади алуминиево куфарче. Съвсем същото като онова, което снощи Скръц-Скръц извади от БМВ-то.

— Ето ти пратката — казва той, докато идва към нея. Тя инстинктивно се отдръпва.

— Разбирам, разбирам — казва той. — Аз съм страховита гад.

Той оставя куфарчето на земята, стъпва върху него и го подритва. То се плъзга по паважа към Уай Ти, като подскача по камъните.

— Няма защо да бързаш да го доставиш — казва той. — Защо не останеш да пийнеш едно? Имаме Куул-Ейд.

— Много бих искала — отвръща Уай Ти, — но диабетът ми много ме притеснява.

— Е, тогава можеш просто да поостанеш като гостенка на нашата общност. Можем да ти разкажем много чудесни неща. Неща, които наистина могат да променят живота ти.

— Да имате ли нещо в писмен вид? Нещо, което да мога да взема със себе си?

— Брей! Боя се, че не. Защо не поостанеш? Виждаш ми се свестен човек.

— Извинявай, брато, ама май ме бъркаш с някоя тъпачка — изстрелва Уай Ти. — Благодаря за куфара. Измитам се оттук.

Тя започва да рови паважа с крак — набира скорост възможно най-бързо. По обратния път задминава млада жена с бръсната глава, облечена в мръсни, парцаливи останки от имитация на „Шанел“. Когато Уай Ти я подминава, тя се усмихва блуждаещо, протяга ръка и ѝ махва.

— Здравсти — казва тя. — Ба ма зу на ла аму па го лу не ме а ба ду.

— Йо — отвръща Уай Ти.

Няколко минути по-късно тя пътува по Пето шосе към земята на Долината. Малко се е ошашкала. Има време, не си дава много зор. В главата ѝ непрекъснато звучи една мелодия: „Щастливият странник“. Направо ще я подлуди.

Някакво голямо черно петно непрекъснато я застига. Ако вървеше малко по-бързо, би било изкусителна мишена — толкова голямо и желязно. Но тя ще стигне по-бързо от тоя шлеп, дори и да я кара яваш-яваш.

Страничното стъкло на шофьора на черната кола се смъква. Оня тип, Джейсън. Подал си е цялата глава през прозореца, за да я гледа, и кара на сляпо. Вятърът при осемдесет километра в час не успява да разроши бетониранията му с гел ниска подстрижка.

Усмивва се. Гледа умолително — по същия начин като Роудкил. Сочи подканващо към задницата на колата.

Е, какво толкова, по дяволите. Последния път, когато се закачи за тоя пич, той я закара тъкмо там, закъдето беше тръгнала. Уай Ти се откачва от японската кола, която я теглеше през последния километър, и прикачва харпуна към тлъстия „Олдсмобил“ на Джейсън. И той я сваля от магистралата на булевард „Виктъри“ за Ван Найс — точно както трябва.

Но след два-три километра той рязко завърта кормилото и навлиза със скърцане в паркинга на призрачен търговски център, което не е редно. Точно в момента тук няма други паркирани коли освен един камион с осемнайсет колела с включен мотор. Отстрани на него е изписано: БРАТЯ САЛДУЧИ. ПРЕВОЗ И СКЛАД.

— Хайде — подканва я Джейсън, докато слиза от „Олдсмобила“.  
— Нямах време за губене.

— Майната ти, гъз такъв — тросва му се тя, докато прибира харпуна и се оглежда към булеварда за някакво обещаващо движение на запад. Каквото и да си е намислил тоя, то най-вероятно е непрофесионално.

— Млада госпожице — обажда се друг глас, по-възрастен и по-омаен. — Чудесно е, че не харесвате Джейсън. Но вашето приятелче Чичо Енцо има нужда от помощ.

Една врата отзад на камиона се отваря. Там е застанал мъж в черен костюм. Зад него интериорът на камиона е ярко осветен. Халогенната светлина хвърля ярки отблясъци по зализаната му прическа. Дори и с това задно осветление тя познава, че това е човекът със стъкленото око.

— Какво искаш? — пита го тя.



— Това, което искам — казва той — и това, от което имам нужда, са две различни неща. Точно в момента съм на работа, нали разбираш, което означава, че не е важно какво искам. А имам нужда да се качиш в този камион заедно със скейтборда и онзи куфар.

После добавя:

— Ясен ли съм?

Задава въпроса почти реторично, сякаш е приел, че отговорът е „не“.

— Той говори сериозно — обажда се Джейсън, сякаш Уай Ти би се осланяла на мнението му.

— Е, виждаш ли — казва мъжът със стъкленото око.

Уай Ти би трябвало да пътува към франчайза Райските врата на Преподобния Уейн. Ако се издъни с тази доставка, значи ще измами Господ, какъвто може и да има, а може и да няма, но във всеки случай той умее да прощава. Мафията определено съществува и се придържа към доста по-високи критерии за подчинение.

Тя подава нещата си — дъската и алуминиевото куфарче — на мъжа със стъкленото око, после се мята в камиона, пренебрегвайки предложената ѝ ръка. Той се дръпва, вдига дланта си и я оглежда, сякаш проверява дали нещо не е наред с нея. Когато краката ѝ се отлепят от земята, камионът вече е потеглил. Когато затварят вратата зад нея, вече са излезли на булеварда.

— Трябва да направим няколко теста на тая твоя пратка — заявява мъжът със стъкленото око.

— Да ти е хрумнало да ми се представиш? — пита Уай Ти.

— Ъ-ъ — отвърща той. — Хората вечно забравят имената. Мисли си за мен само като за „оня тип“, става ли?

Уай Ти не го слуша — оглежда вътрешността на камиона.

Фургонът на този екипаж се състои от една-единствена дълга, мършава стая. Уай Ти току-що е влязла през единствения вход. В този край на стаята двама мафиоти се излежават, както винаги.

По-голямата част от помещението е заета от електроника. Яка електроника.

— Само ще направя някои работи с компютъра, р'бираш ли — казва онзи и подава куфарчето на един компютърджия. Уай Ти познава, че е компютърджия, защото има дълга коса, вързана на опашка, обут е в джинси и изглежда хрисим.

— Хей, ако стане нещо с това, ще ми скъсат гъза — обажда се Уай Ти. Опитва се да звучи твърдо и храбро, но при тези обстоятелства това е вятър работа.

Мъжът със стъкленото око като че се шокира.

— Ама ти за кого ме мислиш, за някой невероятно тъп куроглавец ли? — възкликва той. — Майната му, само това ми липсваше, да се мъча да обяснявам на Чичо Енцо как така заради мен са простреляли малкото му зайченце в коляновите капачки.

— Това е ненасилствена процедура — обажда се компютърджията със спокоен, звучен глас.

Той завърта куфарчето на няколко пъти в ръка, колкото да го почувства. После го пъха в голям, отворен от едната страна цилиндър, поставен върху маса. Стените на цилиндъра са дебели към пет-шест сантиметра. Като че по него се появява скреж. Тайнствени газове постоянно се изпаряват и откъсват от него като чаени лъжички мляко, изливано в бурна вода. Газовете се стелят по масата и падат на пода, където образуват килимче от мъгла. То струи и цъфти край обувките им. Когато компютърджията наглася всичко, той изважда ръката си от студа.

После слага чифт компютърни очила.

И това е. Той просто си седи така няколко минути. Уай Ти не разбира от компютри, но знае, че някъде зад шкафчетата и вратите в дъното на този камион е скрит голям компютър, който точно в момента се занимава с много неща.

— Прилича на КАТ-скенер — обажда се мъжът със стъкленото око с приглушения тон на коментатор на турнир по голф. — Но чете всичко, да знаеш — добавя той, въртейки длани нервно във всеобхватни кръгове.

— Колко струва?

— Не знам.

— Как се нарича?

— Всъщност още няма име.

— А кой го произвежда?

— Ние създадохме проклетото нещо — тросва се мъжът със стъкленото око. — Преди има-няма две седмици.

— За какво?

— Много питаш. Виж, ти си готино хлапе. Искам да кажа, направо страхотно маце. Убийствена си. Но недей да си въобразяваш, че на този етап си много важна.

На този етап. Хम्म.

Хиро се намира в своята стаичка шест на девет в склада. Той не прекарва много време в Реалността, както правилно предполага партньорката му. Вратата е отворена, за да влизат океанският бриз и реактивните газове. Цялата мебелировка — футоните, палета, експерименталните мебели от блокчета сгурия — е избутана до стените. В ръцете си той държи еднометрово тежко желязо — единият му край е увит с лепенка като дръжка. Желязото наподобява катана, но е много по-тежко. Той го нарича катаната за селяндури.

Заел е позиция кендо, бос. Би трябвало да е обут в обемисти кюлоти до глезените и тежка индигова туника — традиционната униформа — но е само по жокейски шорти. По гладкия му мускулест гръб в цвят капучино се стича пот и струйката се стича в резката по-надолу. Мазоли колкото зелени зърна грозде се оформят на лявата му пета. Сърцето и дробовете на Хиро са добре развити, а е и надарен с необикновено бързи рефлексии, но не е силен по рождение като баща си. Ала и да беше, работата с катаната за селендури пак щеше да му се опира.

Пълен е с адреналин, нервите му са обтегнати, а умът — разбъркан от свободно плаваща нервност. Плаваща из океан от обобщен ужас.

Той пристъпя напред-назад по деветметровата ос на стаята. От време на време забързва ход, вдига катаната за селендури над главата си, докато тя се насочва назад, после рязко замахва надолу и чупи китка в последния момент, така че тръбата спира във въздуха. После казва:

— Следващият!

На теория. На практика е трудно да спреш катаната за селендури, след като веднъж се задвижи. Но това е добра гимнастика. Предмишниците му приличат на намотки от стоманен кабел. Почти. Е, поне скоро ще заприличат.

Нипонците не си падат по тия глупости с продължението на замаха след удара. Ако фраснеш човек по темето с катана и не положиш никакво усилие да спреш острието, мечът ще сцеди черепа и вероятно ще свърши заклещен в ключицата или таза му. А после, наред средновековното бойно поле, с крак върху лицето на покойния ти противник ще се мъчиш да изтръгнеш острието, докато най-добрият му приятел тича към тебе с отмъстителен пламък в очите. Така че планът е рязко да спреш острието точно след удара, може би да му сцедиш кофата два-три сантиметра, после да вдигнеш рязко меча и да потърсиш друг самурай — оттук и „Следващият!“.

Хиро доста мисли за случилото се с Гарвана по-рано същата вечер, което до голяма степен изключва съня, и тъкмо затова се упражнява с катаната за селендури в три часа сутринта.

Разбира, че беше напълно неподготвен. Копието просто го връхлетя. Той го перна с меча. Случайно го удари точно в нужния момент и копието не го уцели. Но го направи почти без да мисли.

Може би така го правят великите воители. Нехайно, без да си тормозят ума с последиците.

Може би се самолазкае.

От няколко минути пърпоренето на хеликоптер се усилва. Макар че Хиро живее до летището, това е необичайно. Около летището не прелитат хеликоптери — това би предизвикало очевидни проблеми с безопасността.

Пърпоренето обаче все повече се усилва и накрая се превръща в оглушителен трясък. На този етап хеликоптерът е увиснал на около метър-метър и нещо над паркинга, точно срещу стаята на Хиро и Виталий. Хубав хеликоптер — корпоративен реактивен „чопър“, тъмнозелен, с незабележими обозначения. Хиро подозира, че на първа светлина ще различи логото на охранителна фирма, най-вероятно „Защитната система на Генерал Джем“.

От хеликоптера изскача бледолик бял мъж, много силно олисял. Изглежда много по-атлетичен, отколкото биха ви подвели лицето му и общото му поведение. Той притичва през паркинга право към Хиро. Хиро си спомня тези типове от времето, когато баща му служеше в Армията — не ужасните ветерани от легендите и филмите, а най-

нормални трийсет и пет годишни пичове, топуркаци насам-натам в трюмави униформи. Този е майор. Името му, изписано на нашивката, е Клем.

— Хиро Протагонист?

— Същият.

— Хуанита ме изпраца да ви взема. Каза, че знаете името ѝ.

— Знам го. Но не работя за Хуанита.

— Тя твърди, че вече работите.

— Много мило — казва Хиро. — Значи сигурно е нещо спешно?

— Според мен предположението ви е вярно — потвърждава майор Клем.

— Може ли още няколко минутки? Тренирах, трябва да изтичам до съседното помещение.

Майор Клем поглежда съседното помещение. Следващото лого по веригата е „СПИРКА «ПОЧИВКА»“.

— Ситуацията е сравнително статична. Можете да отделите няколко минути — заключава майор Клем.

Хиро има открита сметка в „Спирка «Почивка»“. За да живееш в склад, трябва да имаш такава сметка. Така че преминава транзит през приемната, където служителят чака на касата. Пъха членската си карта в един процеп и на компютърния екран светват три възможности за избор:

М

Ж

ЯСЛИ (УНИСЕКС)

Хиро натиска бутона „М“. После на екрана се изписва меню от четири възможности за избор:

СПЕЦИАЛНИ ОГРАНИЧЕНИ ПОМЕЩЕНИЯ —  
ИКОНОМИЧНИ, НО ХИГИЕНИЧНИ

СТАНДАРТНИ ПОМЕЩЕНИЯ — СЪВСЕМ КАТО  
У ДОМА, МОЖЕ БИ МАЛКО ПО-ДОБРО

## ПЪРВОКЛАСНИ ПОМЕЩЕНИЯ — ИЗИСКАНО МЯСТО ЗА ИЗТЪНЧЕНИЯ КЛИЕНТ

### КЛОЗЕТ ГРАНД РОЯЛ

Налага се Хиро да потисне баналния рефлекс машинално да натисне „СПЕЦИАЛНИ ОГРАНИЧЕНИ ПОМЕЩЕНИЯ“, каквито винаги използват той и останалите обитатели на склада. Вътре е почти невъзможно да не попаднеш в контакт с телесните течности на някой друг. Грозна гледка. Хич не е изтънчена. Вместо това — майната му, нали Хуанита ще го наеме? — натиска бутона за „КЛОЗЕТ ГРАНД РОЯЛ“.

Никога досега не е влизал тук. Прилича на неща, намиращо се на горния етаж на луксозно казино-небостъргач в Атлантик сити, където вкарват вкретенените възрастни от Южна Филадельфия, след като без да искат нацелят мега джакпота. Има си всичко, което един слабоумен комарджия би идентифицирал с лукса: позлатени кранчета, много лят псевдомрамор, плюшени завеси и иконом.

Никой от жителите на склада никога не използва „Клозет Гранд Роял“. Единствената причина той да съществува е, че складът случайно се намира точно срещу летището. Сингапурските босове, които искат да си вземат душ и да се изсерат хубавичко на спокойствие с всичките му звукови ефекти, без да се налага да чуват и подушват други пътници, извършващи същото, могат да дойдат тук и да пишат всичко на сметката на корпоративната си карта за пътуване.

Икономът е трийсетгодишен центроамериканец с малко странни очи — изглеждат все едно че от няколко часа насам ги държи затворени. Когато Хиро нахлува вътре, той тъкмо намята на ръката си няколко неправдоподобно дебели хавлиени кърпи.

— Тря'а да се оправя за пет минутки — заявява Хиро.

— Бръснене? — предлага икономът и подканващо се погалва по бузата, неспособен да нацели етническата принадлежност на Хиро.

— С удоволствие, ама няма време.

Той смъква жокейските си шорти, мята мечовете на кадифеното канапе и пристъпва в мраморизирания амфитеатър на душ-кабината.

Горещата вода веднага го облива от всички посоки. На стената има бутон, така че можеш да избираш предпочитаната си температура.

След това му се ще да се изкенза, да попрехвърли някое от лъскавите списания, дебели колкото телефонен указател, поставени до хай-тек кенефа, но трябва да върви. Избърсва се със свежата хавлия, голяма колкото шапито на цирк, нахлузва свободни панталони с връзки и тениска, замеря икономом с няколко хонконгски долара и изтичва навън, като се запасва с мечовете.

Полетът е кратък, най-вече защото военния пилот няма нищо против да жертва удобството за сметка на бързината. Хеликоптерът излита под тъп ъгъл, лети ниско, за да не го засмучат реактивните двигатели на самолетите. Веднага щом пилотът намира пространство за маневри, той завърта опашката, забива носа надолу и оставя ротора да ги запокити напред и нагоре над басейна към оскъдно осветената грамада на Холивуд Хилс.

Но преди да стигнат Хилс, те спират — кацат на покрива на една болница. Част от веригата „Милосърдие“, което технически превръща покрива и пространството над него във въздушно пространство на Ватикана. Поне това е изписала Хуанита там.

— Неврологичното отделение — майор Клем произнася това съчетание от прилагателно и съществително като заповед. — Петия етаж, източно крило, стая 564.

Мъжът в болничното легло е Дейбид.

Изключително дебели и широки кожени ремъци са опънати в двата края на леглото. За ремъците са прикрепени кожени маншети, поръбени с пухкава овча кожа. Маншетите са закопчани около китките и глезените на Дейбид. Облечен е с болнична пижама, почти свлечена.

Най-лошото е, че очите му невинаги гледат в една и съща посока. Закачен е за прибор, който чертае диаграма на пулса му, и макар Хиро да не е лекар, забелязва, че ударите не са ритмични. Пулсът е твърде ускорен, после престава изобщо да бие, а след това прозвучава алармен сигнал и сърцето отново започва да бие.



Напълно е изключил. Очите му не виждат нищо. Отначало на Хиро му се струва, че тялото е меко и отпуснато. Но щом се приближава, забелязва, че Дейбид е напрегнат и трепери. Лъщи от пот.

— Сложихме му временен пейсмейкър — произнася женски глас.

Хиро се обръща. Това е монахиня, по съвместителство и хирург.

— Откога има конвулсии?

— Бившата му съпруга ни се обади — каза, че се тревожела.

— Хуанита.

— Да. Когато медицинският екип пристигнал, той бил паднал от креслото вкъщи и се гърчел на пода. Виждате синината тук — според нас компютърът е паднал от масата и го е ударил в ребрата. Вързахме го, за да го предпазим от по-нататъшни увреждания. Но от половин час насам е така — сякаш цялото му тяло е във фибрилация. Ако продължава така, ще махнем ремъците.

— С компютърни очила ли е бил?

— Не знам, но мога да проверя.

— Ала смятате, че това се е случило, докато е бил свързан с компютъра си?

— Не зная, господине. Знам само, че е получил толкова тежка сърдечна аритмия, че се наложи да му имплантираме временен пейсмейкър направо на пода в кабинета му. Дадохме му лекарство за припадъци, но то не подейства. Сложихме му успокоителни, за да се укроти — те му подействаха едва-едва. Слагахме му главата в какви ли не скенери, за да разберем какъв е проблемът. Все още заседават по въпроса.

— Е, ще поогледам къщата му — казва Хиро.

Лекарката свива рамене.

— Когато излезе от това състояние, известете ме — заръчва Хиро.

В отговор лекарката не казва нищо. За първи път Хиро осъзнава, че състоянието на Дейбид може и да не се окаже временно.

Той понечва да излезе в коридора и тогава Дейбид проговаря:

— Е не ем ма ни а ги а ги ни му ма ма дам е не ем ам ан ки га а ги а ги...

Хиро се обръща и го поглежда. Дейбид се е отпуснал в ремъците, изглежда спокоен, полузаспал. Гледа Хиро изпод притворените си

клепачи.

— Е не ем дам гал нун на а ги аги е не ем у му ун абзу ка а ги а аги...

Гласът на Дей5ид е плътен и спокоен, без следа от стрес. Сричките се точат от езика му като лиги. Докато Хиро върви по коридора, през цялото време чува ломотенето на Дей5ид.

— И ге ен и ге ен ну ге ен ну ге ен ъс са тур ра лу ра зе ем мен...

Къщата на Дей5ид е преобразена от светлината. Намира се на върха на един хълм, до нея води тясно пътче. Сега то е преградено от тумбест, жабоподобен джип на Генерал Джем. От колата излиза ярка, пулсираща светлина в наситено червено и синьо. Над къщата, подпрян на стълб от развихрено сияние, се рее още един хеликоптер. Войници се промъкват нагоре-надолу из къщата и святкат с ръчни фенерчета.

— Взехме предохранителни мерки и поставихме мястото под охрана — обяснява майор Клем.

Зад пределите на всичката тази светлина Хиро различава мъртвите органични цветове на склона. Войниците се опитват да отблъснат тези цветове с фенерчетата си, да ги изпепелят. Той се готви да се зарови в тях, да се превърне в кален пиксел в илюминатора на някой самолетен пътник. Гмурване в биомасата.

Лаптопът на Дей5ид лежи на пода до масата, на която той обичаше да работи. Наоколо са пръснати медицински отпадъци. Посред всичко това Хиро намира очилата на Дей5ид, които или са паднали, когато се е строполил на пода, или медицинският екип му ги е махнал.

Взема ги. Щом ги приближава до очите си, той вижда образа: стена от черно-бели точки. Компютърът на Дей5ид е получил снежен крах.

Хиро мигом замижава и захвърля очилата. Не може да се повредиш от един поглед към бит-карта. Или можеш?

Къщата представлява нещо като модернистичен замък с висока кула в единия край. Дей5ид, Хиро и останалите хакери навремето се качваха на кулата с каса бира и хибачи<sup>[1]</sup> и по цяла нощ се гощаваха с

грамадни скариди, рачешки крачета и стриди, обилно полети с бира. Сега тя е пустее, разбира се — само хибачито е там, ръждясало и почти заровено в сива пепел като някоя археологическа реликва. Хиро е извадил една бира от хладилника на ДейБид и седи там, където навремето беше любимото му място. Пие бавно бирата си, като едно време, и чете по светлините на града.

Старите централни квартали се гъчкат долу под неизменната органична омара. В другите градове дишате индустриални замърсители, но в Ел Ей вдишвате аминокиселини. Разпръснатите сгради са опасани от пръстен и покрити с мрежа от сияйни линии, като нажежени жици в тостер. Изходът на каньона е достатъчно близо — светлината се изостря и се разпада на звезди, дъги, светещи букви. Потоци от червени и бели частици пулсират по магистралите към мъглявата логика на интелигентните светофари. По-нататък, разпрострели се над басейна, милион весели реклами се сливат в плътни дъги като геометрични точки, сливащи се в криви. И от двете страни на франчайз-гетата логлото се разтапя над няколко плитки застроени слоя в заобикалящия сумрак, тук-там взривен от блясъка на алармен фенер в нечий заден двор.

Франчайзът и вирусът работят на един и същи принцип: онова, което вирее на едно място, ще вирее и на друго. Просто трябва да откриете достатъчно вирулентен бизнес план, да го сбиете в папка, подвързана със спирала — това е ДНК, да го копирате и да го забучите в плодородната настилка на добре утъпкана магистрала, за предпочитане в такава с платно за ляв завой. После стръкът се разраства, докато не опре в мантизелата.

В стари времена човек е отивал в „Мамино кафе“ да похапне, да пийне, и се е чувствал у дома си. И никога да не напуснеш родния си град, в това е нямало нищо чудно. Но ако отидеш до съседния, влезеш ли през портата, всеки те зяпа, а „Синьо блюдо — специалитети“ ще е нещо съвсем непознато за тебе. Пътувал ли си много, накрая никъде не се чувстваш у дома си.

Но когато един бизнесмен от Ню Джърси отиде в Дюбюк, той знае, че може да влезе в „Макдоналдс“ и там никой няма да го зяпа. Може да си поръча, без да е нужно да поглежда менюто, а храната винаги ще има един и същ вкус. Макдоналдс е у дома — сгъстено в папка със спирала и ксерокопирано „у дома“. „Без изненади“ е девизът

на франчайз-гетото, неговия печат „Образцово домакинство“, подсъзнателно гравирани върху всяка емблема и лого, съставлящи извивките и решетките от светлина, очертаващи Басейна.

Народът на Америка, живеещ в най-изненадващата и най-ужасната страна на света, намира утеха в този девиз. Последвайте логлото навън, нататък, където постройките са обгърнати от долини и каньони, и там ще откриете земята на бегълците. Те са избягали от истинската Америка — Америка на атомните бомби, на скалпирането, хип-хопа, теорията на хаоса, циментовите галоши, змиеукротителите, убийците-веселяци, разходките в космоса, скачащите бизони, крайпътните заведения, ядрените ракети, Похода на Шърман, автомобилните задръствания, рокерските банди и бънджи скоковете. Те са паркирали успоредно кукленските си колички в еднаквите, с компютърно разработено разположение улици на Бърбклавите и са се спотаили в симетрични кенефчета от строителни блокчета с подове от винил и разбрицана дървения, без тротоари — огромни ферми сред пустошта на логлото, културна среда за посредствена култура.

Единствените останали в града са бездомниците, хранещи се с отпадъци, имигрантите, изхвърлени като шрапнели от разрухата на Азиатските сили, младите хулигани и техномедия-духовенството на Големия Хонконг на господин Ли. Будни млади хора като Дейвид и Хиро, поели риска да живеят в града, защото обичат стимулацията и знаят, че все някак ще се оправят.

---

[1] Японски съд за готвене. — Бел.прев. ↑

Уай Ти не може да определи къде точно се намират. Ясно е, че са попаднали в задръстване. Не че ставащото може някак да се предвиди.

— Уай Ти трябва вече да се чупи отгук — обявява тя.

Отпървом никаква реакция. После хакерът се обляга на стола си, втренчва се през очилата — пренебрегва триизмерния компютърен образ, наслаждава се на прекрасния изглед на стената.

— Добре — казва той.

Бърз като мангуста, мъжът със стъкленото око се втурва вътре, изважда алуминиевия куфар от криогенния цилиндър и ѝ го подхвърля. Междувременно един от излежаващите се мафиоти отваря задната врата на камиона и им разкрива прекрасна гледка към автомобилното задръстване на булеварда.

— Още нещо — казва мъжът със стъкленото око и напъхва един плик в един от многобройните джобове и джобчета на Уай Ти.

— Какво е това? — пита тя.

Той вдига отбранително ръце.

— Не се тревожи, просто нещичко. А сега се задействай.

Той махва на типа, който държи дъската ѝ. На него май му е досадно — просто ѝ я подхвърля. Дъската се приземява под странен ъгъл на пода помежду им. Но спиците отдавна са видели приближаващия под, изчислили са всички ъгли, изпънали са се и са се свили като краката на баскетболист, приземяващ се след чудовищен плонж. Дъската пада на крака, накланя се насам, после натам, постига равновесие, тръгва право към Уай Ти и спира до нея.

Тя стъпва отгоре ѝ, ритва няколко пъти и изхвърча през задната врата на камиона върху предния капак на понтиака отзад, който ги следва по петите. Предното му стъкло е добра повърхност за отскачане и когато пада на платното, вече е успяла сръчно да се извърти. Собственикът на Понтиака надува възмутено клаксона, но няма как да я подгони, защото движението е напълно замряло. Уай Ти е

единственото нещо на километри наоколо, способно изобщо да се движи. В което, на първо място, е и целият смисъл на Куриерите.

„Райските врата на Преподобния Уейн“ № 1106 са доста големички. Малкият сериен номер намеква за старост. Били са построени отдавна, когато земята е била евтина, а парцелите — грамадни. Паркингът е полупълен. Обикновено при Преподобния Уейн е пълно със стари трошки с изписани по задните брони с лак за нокти смахнати испански лафове — колите на центроамериканските евангелисти, дошли на север да си намерят сваятна работа и да избягат от безмилостно католическия стил в родината си. На този паркинг има и доста съвсем нормални стари кукленски колички с номера от всички бърбклави.

По тази отсечка на булеварда движението е малко по-добре, затова Уай Ти навлиза в паркинга с прилична скорост и прави една-две обиколки около франчайза, за да убие инерцията. Трудно е да устоиш на гладък паркинг, когато си на скорост, а погледнато от една недотам пуберска гледна точка, добра идея е да се поогледаш, да се запознаеш с обстановката. Уай Ти разбира, че този паркинг е свързан с паркинга на съседния франчайз — Автоморга („Превръщаме всяко возило в ПАРИ за минути!“), който на свой ред преминава в паркинга на съседен търговски център. Преданият трашър вероятно може да стигне от Ел Ей чак до Ню Йорк, като само преминава от един паркинг в друг.

Този паркинг на места издава пукаци и приплъзващи звуци. Тя поглежда надолу и вижда, че зад франчайза, до контейнера за боклук, асфалтът е осеян с малки стъквени тръбички, същите като онези, които Скръц-Скръц оглеждаше снощи. Въргалят се наоколо като фасове зад бара. Когато подложките на колелата ѝ прегазват тръбичките, те изскачат изпод тях и се пръсват по платното.

Хората са се строили пред вратата и чакат да влязат. Уай Ти предрежда опашката и хлътва вътре.

Преддверието на „Райските врата на Преподобния Уейн“, разбира се, е като всички други. Ред от тапицирани винилови столове, където богомолците изчакват да съобщят номера им, със саксии в

двата края и маса, осеяна с праисторически списания. Детски кът, в който дечицата да си убиват времето с разиграване на въображаеми космически битки в лети пластмаси. Тезгях от фалшиво дърво, така че да прилича на стара църковна мебел. Зад тезгяха — дундеста гимназистка: перхидролено руса коса, старателно обработена с маша за къдрене, сини сенки металик на очите, равномерно покритие от червен руж върху широките пихтиести бузи, една такава никаква роба на хористка, надяната върху фланелката.

Когато Уай Ти влиза, я сварва по средата на трансакция. Онази веднага я забелязва, но нито един началник на света няма да ви позволи да се оклюмате или да се провалите по средата на трансакция.

Попаднала в безизходица, Уай Ти въздъхва и скръства ръце, за да изрази нетърпението си. Във всяка друга търговска фирма досега вече да е вдигнала патърдия и да нахлула зад тезгяха, като да ѝ е бащиния. Но това тук е църква, да му се не види.

Пред тезгяха има малка полица, отрупана с религиозни брошури — безплатни, с молба за дарение. Няколко от отделенията на лавицата са заети от прочутия бестселър на Преподобния Уейн, „Как Америка се спаси от комунизма: ЕЛВИС ЗАСТРЕЛЯ КЕНЕДИ.“

Тя изважда плика, който мъжът със стъкленото око пъхна в джоба ѝ. Не е достатъчно дебел и мек, че да е натъпкан с банкноти, за жалост.

Вътре има шест-седем снимки. На всичките е Чичо Енцо. Сниман е на широкия, плосък, извит като подкова път, водещ към огромна къща, най-огромната от всички къщи, които Уай Ти е виждала със собствените си очи. Застанал е върху скейтборд. Или пада от скейтборд. Или бавно се носи, размахал диво ръце, преследван от изнервена охрана.

Снимките са увити в лист хартия. На него пише:

„Уай Ти, благодаря ти за помощта. Както виждаш от тези снимки, опитах се да потренирам за тази задача, но има още много да тренирам. Твой приятел, Чичо Енцо“.

Уай Ти увива снимките, както си бяха, пъха ги обратно в джоба, мъчи се съдържи усмивката си и се връща към деловите въпроси.

Момичето с робата продължава да осъществява трансакцията зад тезгяха. Другата страна в сделката е пълна испаноговоряща жена с оранжева рокля.

Момичето въвежда нещо в компютъра. Клиентката плясва картата си „Виза“ върху олтара от фалшиво дърво — сякаш пушка гръмва. Момичето отлепва картата с трисантиметровите си нокти — сложна и рискована операция, която подсеща Уай Ти за измъкването на насекомите от пашкулите им. После извършва тайнството — прекарва картата през електромагнитния процеп с внимателно отработено движение, все едно отмята воал, връща картончето и измърморва, че й са нужни подпис и телефонен номер за свързка. Със същия успех можеше да го каже и на латински, но няма нищо — клиентката е запозната с литургията и подписва и дава номера, още преди онази да се е доизказала.

Остава само Словото Свише. Но компютрите и комуникациите в днешно време са ужасно добри и обикновено проверката на разплащателна карта не отнема повече от две секунди. Машинката избръмчава одобрителния код, от тенекиените тонколони се разнася божествено пение и огромната перлена на цвят порта в дъното на стаята се разтваря величествено.

— Благодаря за дарението — казва момичето, като замазва думите в една-единствена сричка.

Клиентката се запътва тромаво към двойната порта, притегляна от хипнотични органични звуци. Интериорът на параклиса е в шантави цветове, осветен отчасти от флуоресцентни лампи, монтирани на тавана, отчасти от големи цветни лампиони, имитация на витражи. Най-големият, оформен като тлъста готическа арка, е монтиран на задната стена, над олтара, и изобразява ослепителна троица: Иисус, Елвис и Преподобния Уейн. За Иисус се плаща най-скъпо. Богомолката не е направила и половин дузина крачки, когато тупва на колене сред пътеката и почва да бърбори на езици: „ар йя ари ар иса ве на а мир йя и са, ве на а мир йя а сар йя...“

Вратата отново се затваря.

— Само секунда — казва момичето и поглежда малко нервно Уай Ти. Завива зад ъгъла, влиза в детския кът, като без да иска закача подгъва си за боен модул на „Воините-нинджи от Сала“, и почуква на вратата там.

— Зает съм! — обажда се мъжки глас отвътре.

— Куриерът дойде — обяснява момичето.

— Идвам веднага — казва мъжът, по-тихо.



И наистина идва веднага. Уай Ти не забелязва да се е бавил — да си е вдигнал ципа или да си е измил ръцете, например. Облечен е в черен костюм със свещеническа якичка и пътьом намъква отгоре леко черно расо, когато нахлува в детския кът, тъпчейки наред с черните си обувки екшънгерои и бойни звездолети. Косата му е черна, силно напомадена, с отделни сиви кичури. Носи бифокални очила с телени рамки с лек кафеникав оттенък. Има много едри пори.

Когато се е приближил до Уай Ти достатъчно, че тя да забележи всички тези детайли, тя усеща и мириса му. Лъха на „Олд Спайс“ плюс силна миризма на повръщано от дъха му. Но не е драйфал от преливане.

— Дай т'ва — изстрелва той и дръпва алуминиевото куфарче от ръката ѝ.

Уай Ти не позволява на никого да се държи така с нея.

— Първо трябва да се подпишеш — заявява тя. Но знае, че вече е твърде късно. Ако не ги накараш първо да подпишат, прецакан си. Нямах власт, нямах влияние. Ти си само една хлапачка на скейтборд.

Тъкмо затова Уай Ти никога не позволява на никого да изтръгва пратки от ръката ѝ. Но този тип е свещеник, за Бога. Не че тя разчиташе на това. Той изтръгна куфара от ръката ѝ, а сега търчи с него към кабинета си.

— Аз мога да подпиша — предлага момичето. Изглежда уплашена. Нещо повече — като че ѝ прилошава.

— Трябва той да подпише лично — отвърща Уай Ти. — Преподобният Дейл Т. Торп.

Шокът вече ѝ е минал и започва да се вбесява. Затова просто влиза след него в кабинета му.

— Не може да влизаш там — обажда се момичето, но го произнася унесено, тъжно, сякаш вече е започнала да забравя всичко това. Уай Ти отваря.

Преподобният Дейл Т. Торп е седнал на бюрото си. Алуминиевото куфарче е отворено пред него. Пълно е със същите ония сложни джунджурии, които тя видя оная вечер след историята с Гарвана. Преподобният Дейл Т. Торп като че е вързан за уреда с каишка на врата.

Не, всъщност носи нещо на верижка на врата си. Държал го е под дрехите, както Уай Ти държи кучешките медальони на Чичо Енцо.

Сега го е извадил и го е пъхнал в процеп вътре в алуминиевото куфарче. Оказва се ламинирана лична карта с баркод.

Той изважда картата и тя увисва на гърдите му. Уай Ти не може да познае дали я е забелязал. Той чука по клавиатурата с два пръста, пропуска букви, започва пак да пише.

Моторите и сервомеханизмите вътре в алуминиевото куфарче забръмчават и потръпват. Преподобният Дейл Т. Торп е извадил една от малките стъкленички от скобата на капака и я е пъхнал в гнездо до клавиатурата. Тя бавно потъва в машината.

Стъкленичката отново изскача навън. Червената пластмасова тапа излъчва зърнеста червена светлина. В нея са вградени малки светодиоди и те изписват цифри, броят секунди: 5, 4, 3, 2, 1...

Преподобният Дейл Т. Торп вдига тръбичката към лявата си ноздра. Когато броячът стига до нула, тръбичката изсъсква като въздух, излизащ от вентил на гума. В същото време мъжът вдъхва дълбоко, всмуква всичко в дробовете си. После сръчно изстрелва тръбичката в кошчето за боклук.

— Преподобни? — обажда се момичето. Уай Ти се обръща и я вижда как се носи към кабинета. — А сега може ли и на мен, моля ви?

Преподобният Дейл Т. Торп не отговаря. Той се е свлякъл върху кожения си въртящ се стол, вторачен в неоновата снимка в едър план на Елвис от времето на войниклъка, нарамил пушка.

Когато се събужда, вече е около обяд. Той е пресъхнал от слънцето, а над главата му кръжат птици и се мъчат да решат жив ли е или мъртъв. Хиро слиза от покрива на кулата, захвърля предпазливостта на вятъра и изпива три чаши лосанджелиска чешмяна вода. Вади от хладилника на Дейвид бекон и го мята в микровълновата печка. Повечето от хората на Генерал Джим са си тръгнали, останала е само символична войнишка стража долу на пътя. Хиро заключва всички врати към склона, защото Гарвана не му излиза от ума. После сядва на кухненската маса и влиза в Метавселената.

„Черното слънце“ е пълно предимно с азиатци, включително много хора от бомбайската киноиндустрия. Те се зяпат един друг, приглаждат черните си мустаци и се опитват да си представят що за екшън с хипернасилие ще се върти догодина в Персеполис. Там е нощ. Хиро е един от малцината американци в заведението.

Покрай задната стена на бара са наредени сепарета — от малки стаички за разговори на четири очи до големи заседателни зали, където цяла компания аватари може да се събере и да проведе събрание. Хуанита очаква Хиро в едно от малките сепарета. Аватарът ѝ изглежда точно като Хуанита. Съвсем честен образ — никакви опити да се скрият леките наченки на бръчици в ъглите на големите ѝ черни очи. Лъскавата ѝ коса е с такова добро изображение, че Хиро вижда как отделни косми пречупват светлината в мънички дъги.

— Аз съм в къщата на Дейвид. Ти къде си? — пита Хиро.

— В един самолет — затова връзката може и да прекъсне — предупреждава го тя.

— Насам ли пътуваш?

— За Орегон пътувам.

— За Портланд?

— За Астория.

— Защо, по дяволите, ще ходиш в Астория, щата Орегон, в такъв момент?

Хуанита си поема дълбоко дъх и издишва колебливо.

— Ако ти кажа, ще се скараме.

— Какво се чува последно за Дей5ид? — интересува се Хиро.

— Същото.

— Някаква диагноза?

Хуанита въздъхва — изглежда уморена.

— Проблемът е софтуерен, не хардуерен.

— Ъ?

— Прослушват обичайните заподозрени. Компютърна томография, магнитен резонанс, позитронна томография, електрокардиограми. Всичко е наред. На мозъка му — неговият хардуер — му няма нищо.

— Просто е пуснал погрешната програма?

— Софтуерът му е отровен. Снощи Дей5ид е преживял снежен крах — вътре в главата.

— Да не би да ми казваш, че проблемът е психологически?

— Проблемът надхвърля установените категории — пояснява Хуанита, — защото явлението е съвсем ново. Но всъщност е много старо.

— Това нещо просто така, спонтанно ли се получава или какво?

— Ти ми кажи — отвърща тя. — Снощи си бил там. Случи ли се нещо, след като си тръгнах?

— Той имаше хиперкарта „Снежен крах“. Гарвана му я дал пред „Черното слънце“.

— Мамка му. Копеле гадно.

— Кой е гадното копеле? Гарвана или Дей5ид?

— Дей5ид. Опитах се да го предупредя.

— Той я употреби. — Хиро обяснява за Брандито с вълшебния свитък. — После, по-късно, се получи проблем с компютъра му и го изхвърлиха.

— Това го чух — казва тя. — Тъкмо затова извиках „Бърза помощ“.

— Не виждам връзката между срива в компютъра на Дей5ид и това, че си извикала линейка.

— Свитъкът на Бранди не е показвал просто случайни смущения. Той е показал само за миг огромно количество дигитална информация в двоична форма. Дигиталната информация се е изляла

направо върху зрителния нерв на Дейбид, а той случайно е част от мозъка — ако се втренчиш в зеницата на човек, можеш да видиш мозъчната кора.

— Дейбид не е компютър. Той не може да чете двоичен код.

— Той е хакер. Изкарва си прехраната с бъзикане на двоичния код. Тази способност е врязана в дълбинните структури на мозъка му и затова е податлив на тази форма на информация. Както и ти, друже.

— За каква информация си говорим?

— Лоша новина. Метавирус — отговаря Хуанита. — Това е атомната бомба в информационната война — вирус, който кара всяка система да се заразява с нови вируси.

— И това е разболяло Дейбид?

— Да.

— А защо аз не се разболях?

— Бил си твърде далече. Погледът ти не е могъл да разчете бит-картата. Тя трябва да се намира право срещу очите ти.

— Ще го обмисля — казва Хиро. — Но имам и друг въпрос. Гарвана пласира и друг наркотик — в Реалността — който, наред с другите му имена, наричат и Снежен крах. Какъв е той?

— Не е наркотик — обяснява Хуанита. — Нарочно го правят така, че да изглежда като дрога и усещането да е като от дрога, за да буди желание у хората да го вземат. Подправен е с кокаин и с други вещества.

— Щом не е наркотик, тогава какво е?

— Химически обработен кръвен серум, взет от хора, заразени с метавируса — обяснява му Хуанита. — Т.е. още един начин за разпространение на същата зараза.

— Кой я разпространява?

— Частната църква на Л. Боб Райф. Всички тези хора са заразени.

Хиро скрива лице в шепи. Не точно мисли — оставя мисълта да рикошира из черепа му, докато най-накрая се спре.

— Чакай малко, Хуанита. Изясни си го. Това нещо, Снежния крах — това вирус ли е, наркотик или религия?

Хуанита свива рамене.

— Че каква е разликата?

Начинът, по който говори Хуанита, не улеснява Хиро в мъките му да се окопоти и да продължи разговора.

— Как можа да го кажеш? Та ти самата си религиозна.

— Не слагай всички религии в един кюп.

— Извинявай.

— Всички хора си имат религия. Ние все едно имаме рецептори за религия, вградени в мозъчните клетки или нещо такова — лепваме се за всяко нещо, което би запълнило тази ниша за нас. Виж, религията навремето по самата си същност е била вирусна — това е информация, която се копира в човешкия ум и прескача от един човек на друг. Така е било навремето и за зла участ точно така се препредава и сега. Но е имало няколко опита да бъдем избавени от лапите на примитивната и ирационална религия. Първият е бил предприет от човек на име Енки преди около четири хиляди години. Вторият — от юдейските учени през осми век преди Христа, прогонени от отечеството си след нахлуването на Саргон II. Но в крайна сметка този опит е преминал в празно буквоедство. Следващият е предприет от Иисус — и този опит е бил заразен с вирусни влияния петдесет дни след Иисусовата смърт. Вирусът е стъпкан от Католическата църква, но сега сме в средата на голяма епидемия, започнала в Канзас през 1900 година, която набира сила оттогава насам.

— Ти вярваш ли в Господ, или не? — пита Хиро. Първо най-важното.

— Определено да.

— Вярваш ли в Иисус?

— Да. Но не и във физическото, телесно възкресение на Иисус.

— Как можеш да бъдеш християнка и да не вярваш в това?

— Аз бих попитала — възразява му Хуанита — как можеш да бъдеш християнин и да вярваш в това? Всеки, направил труда да изучава евангелията, ще разбере, че телесното възкресение е мит, прикачен към истинската история няколко години след като са записани истинските истории. Направо си е жълта журналистика, не мислиш ли?

Хуанита няма какво да добави към това. Не искала сега да се впуска в обяснения, казва. Не искала да създава предубеждения у Хиро „на този етап“.

— Означаваш ли това, че ще има и друг етап? Това продължителна връзка ли е? — пита Хиро.

— Искаш ли да откриеш хората, заразили Дейвид?

— Да. По дяволите, Хуанита, дори и той да не ми беше приятел, бих искал да ги намеря, преди да са ме заразили.

— Прегледай картата „Бабел“, Хиро, а после ме посети, ако се върна от Астория.

— Ако се върнеш? Какво ще правиш там?

— Проучване.

По време на целия разговор тя поддържа делова фасада — изплюва информация, обяснява на Хиро точно как стоят нещата. Но е уморена и нервна и Хиро остава с впечатлението, че ужасно я е страх.

— Успех — пожелава ѝ той. Беше готов да пофлиртува с нея по време на тази среща, да подхване всичко оттам, докдето стигнаха снощи. Но оттогава нещо се беше променило в мислите на Хуанита. Сега флиртуването беше последното нещо, което би занимавало ума ѝ.

Тя се готви да предприеме в Орегон нещо опасно. И не иска Хиро да разбере какво.

— В „Бабел“ има доста информация за едно лице на име Инана — казва тя.

— Коя е Инана?

— Шумерска богиня. Аз съм донякъде влюбена в нея. Както и да е — не можеш да разбереш онова, което се готвя да предприема, докато не разбереш Инана.

— Е, късмет — казва Хиро. — Много здраве на Инана от мен.

— Благодаря.

— Когато се върнеш, искам да се видим.

— Чувството е взаимно — отвърща тя. — Но първо трябва да се измъкнем от всичко това.

— О, не бях разбрал, че съм забъркан в нещо.

— Не се прави на ахмак. Всички сме вътре.

Хиро си тръгва и влиза в „Черното слънце“.

Някакъв тип се мотае из хакерския квадрант и наистина се набива на очи. Аватарът му не изглежда чак толкова суперски. А и си

има проблеми с контрола. Прилича на човек, който за пръв път е влязъл в Метавселената и не знае как да се движи из нея. Постоянно се блъска в масите, а когато иска да се обърне, се завърта няколко пъти и не знае как да се спре.

Хиро отива при него, защото лицето му му се струва бегло познато. Когато момчето най-после спира да се движи за малко по-дълго и Хиро успява да различи образа му, той разпознава аватара. Клинт. Най-често наблюдаван в компанията на Бранди.

Клинтът също разпознава Хиро и за миг придобива изненадана физиономия, която бързо се заменя от обичайното му сериозно, намръщено, изсечено изражение. Той протяга ръце напред и Хиро вижда, че държи свитък — същият като на Брандито.

Хиро посяга за катаната си, но свитъкът вече е срещу очите му и се разгръща, за да разкрие синьото сияние на бит-картата в него. Хиро пристъпва, заобикаля Клинта, вдига катаната над главата си, замахва рязко надолу и му отсича ръцете.

Докато свитъкът пада, се разтваря още повече. Хиро не смее да го погледне. Клинтът се е обърнал и непохватно се мъчи да избяга от „Черното слънце“, отскачайки от маса на маса като топче на флипер.

Ако Хиро можеше да го убие — да му отсече главата — тогава аватарът му щеше да остане в „Черното слънце“ и Гробищните демони щяха да я отнесат. Хиро можеше да се позанимава с хакерство и най-вероятно да открие кой е и откъде е дошъл.

Но из бара се мотаят няколко дузини хакери и наблюдават случката — ако дойдат и погледнат свитъка, всички до един ще свършат като ДейБид.

Хиро прикляка, без да поглежда свитъка и отваря един от тайните входове, водещи към системата от тунели. Да започнем с това, че тъкмо той е човекът, кодирал тези тунели в „Черното слънце“ — и е единственият човек в целия бар, който може да ги използва. Той бутва с една ръка свитъка в тунела и захлопва капака.

Вижда Клинта, който вече е сигнал изхода и се опитва да прекара аватара си през вратата. Втурва се подире му. Ако типът излезе на Улицата, край — ще се превърне в прозрачен призрак. С километър и половина начален старт сред тълпа от милион други прозрачни призраци просто няма начин. Както винаги, пред заведението се е



насъбрала тълпа от ужкимски хакери. Хиро вижда обичайната тайфа, включително и неколцина черно-бели.

Една от черно-белите е Уай Ти. Мотка се и чака Хиро да излезе.

— Уай Ти! — провиква се той. — Тичай след онзи безръкия!

Хиро изскача през вратата само няколко секунди след Клинта. И Клинтът, и Уай Ти вече ги няма.

Той се връща в „Черното слънце“, отваря един таен вход и се спуска в системата от тунели, царството на Гробищните демони. Един от тях вече е подбрал свитъка и го влачи към центъра, за да го хвърли в огъня.

— Хей, друже — подвиква му Хиро, — на следващия тунел свий вдясно и остави това нещо в кабинета ми. Но първо ми направи услуга — навий го.

Той следва Гробищния демон по тунела, под Улицата, докато най-сетне стигат под квартала с къщите на Хиро и останалите хакери. Хиро нарежда на Гробищния демон да остави навития свитък в работилницата, долу в мазето — стаята, където Хиро се занимава с хакерство. После се качва горе в кабинета си.

Гласовият му телефон звъни. Хиро го вдига.

— Партнер — казва Уай Ти — почвах да си мисля, че никога няма да излезеш оттам.

— Ти къде си? — пита Хиро.

— В Реалността или в Метавселената?

— И в двете.

— В Метавселената съм се качила на монорелсов влак в посока плус. Току-що отминах Порт 35.

— Вече? Сигурно е експрес.

— Бързо схващаш. Оня Клинт, дето си му отсякъл ръцете, е два вагона пред мен. Според мен не знае, че го следя.

— А в Реалността къде си?

— В обществен терминал срещу един „Преподобен Уейн“ — уведомява го тя.

— О, така ли? Колко интересно.

— Току-що отнесох пратка там.

— Що за пратка?

— Алуминиево куфарче.

И тя му разказва цялата история, или поне това, което той мисли, че е цялата история — няма как да ги различиш.

— Сигурна ли си, че дърдоренето на хората в парка е било същото като дърдоренето на жената в „Преподобния Уейн“?

— Абсолютно — отговаря тя. — Познавам разни хора, дето ходят там. По-точно техните ходят и ги влачат с тях, нали се сецаш.

— В „Райските врата на Преподобния Уейн“?

— Да. И всичките до един говорят на тия езици. И преди съм го чувала.

— Ще поговорим по-късно, партнер — обещава Хиро. — Сега трябва да проведе едно много сериозно проучване.

— Хайде, до после.

Картата Бабел/Инфокалипсис лежи в средата на бюрото му. Хиро я взема. Библиотекарят влиза.

Хиро понечва да попита Библиотекаря дали знае, че Лагос е мъртъв. Но въпросът няма смисъл. Библиотекарят го знае, но не го знае. Ако иска да прегледа Библиотеката, би го разбрал много бързо. Но няма да запомни информацията. Той няма самостоятелна памет. Неговата памет е Библиотеката и той използва само малки части от нея в един или друг момент.

— Какво можеш да ми кажеш за „говоренето на езици“?

— Научният термин е глосолалия — уточнява Библиотекарят.

— Научен термин ли? Че защо ще се мъчат да измислят научен термин за религиозен ритуал?

Библиотекарят вдига вежди.

— О, има много научна литература по темата. Това е неврологичен феномен, просто *използван* в религиозните обреди.

— Християнско е, нали?

— Християните от Петдесятната църква мислят така, но се заблуждават. Елините-езичници са го практикували — Платон го нарича *теомания*. Източните култове на Римската империя са го практикували. Ескимосите от залива Хъдсън, шаманите на чукчите, лапландците, якутите, пигмейското племе Семанг, култовете в Северно Борнео, Трхи — говорещите жреци от Гана. Зулуският култ Амандики и китайската религиозна секта Шанг-тихуй. Духовниците-медиуми Тонга и бразилският култ Умбанда. Тунгуските племена в Сибир твърдят, че когато шаманът влезе в транс и бълнува несвързани срички, той научава целия език на Природата.

— Езикът на Природата.

— Да, господине. Африканското племе сукума нарича този език *кинатуру* — езикът на предците на всички магьосници. За тях се смята, че са произлезли от едно и също племе.

— Какво го причинява?

— Ако изключим мистичните обяснения, тогава изглежда, че глосолалията се корени в структури, скрити дълбоко в мозъка, общи за всички хора.

— Как изглежда това? Как се държат тези хора?

— С. У. Шъмуей е наблюдавал възстановяването на Лос Анджелис през 1906 г. и е отбелязал шест основни симптома: пълна

загуба на рационален контрол; надмощие на емоциите, водещо до истерия; липса на мисъл и воля; автоматично функциониране на говорните органи; амнезия и откъслечни спорадични физически прояви, като например гърчове и треперене. Еузебий наблюдава подобни явления около 300 година след Христа и твърди, че фалшивите пророци започват с умишлено потискане на съзнателната мисъл и свършват в делириум, който не са способни да контролират.

— Какво е християнското оправдание за това? Има ли нещо в Библията, което го подкрепя?

— Петдесетница.

— Спомена тази дума и преди — какво означава тя?

— Произлиза от гръцката дума *pentekostos*, означаваща „Петдесети“. Отнася се до петдесетия ден след Разпятието.

— Хуанита току-що ми каза, че християнството било заразено от вирусни влияния, когато било едва на петдесет дни. Сигурно е имала предвид това. А какво е то?

— „И те всички се изпълниха със светия дух, и почнаха да говорят чужди езици според както Духът им даваше способност да говорят. А тогава престояваха в Ерусалим юдеи, благочестиви човеци, от всеки народ под небето. И като се чу тоя шум, една навалица се събра; и смутиха се, защото всеки един ги слушаше да говорят неговият език. И всички, смаяни и зачудени, си думаха: Ето, всички тия, които говорят, не са ли Галилеяни? Тогава как ги слушаме да говорят всеки на собствения наш език, в който сме родени? Партяни, мидяни и еламити, и жители от Месопотамия, от Юдея и Кападокия, Понт и Азия, Фригия и Памфилия, от Египет и ония страни от Либия, които граничат с Киренея, и посетители от Рим — и юдеи и прозелити, критяни и араби, слушаме ги да говорят по нашите езици за великите Божии дела. И те всички се смаяха, и в недоумение си думаха един на друг: Какво значи това?“ Деяния на апостолите, глава 2, стихове 4–12.

— Да пукна, ако знам — отговаря на въпроса Хиро. — Това ми звучи като Вавилон наобратно.

— Точно така, господине. Мнозина християни-петдесетници вярват, че дарбата на езиците им е дадена, за да разпространяват своята религия сред другите народи, без да се налага наистина да учат езиците им. Думата за това е „ксеноглия“.

— Тъкмо това твърдеше Райф на онзи видеозапис от „Ентърпрайз“. Разправяше, че разбирал какво говорят бангладешците.

— Точно така, господине.

— Това възможно ли е в действителност?

— Твърди се, че през шестнайсети век свети Луис Берtrand е използвал дарбата на езиците, за да убеди между трийсет хиляди и триста хиляди южноамерикански индианци да приемат християнството<sup>[1]</sup> — отговаря Библиотекарят.

— Леле! То се е разпространило сред тия народи по-бързо и от дребната шарка. — А какво са смятали евреите за тази история с Петдесетница? — пита Хиро. — Те все още са управлявали страната, нали?

— Римляните са управлявали страната — поправя го Библиотекарят, — но са съществували ред еврейски религиозни власти. По онова време съществували три групи евреи: фарисеи, садудеи и есеи.

— Фарисеите си ги спомням от „Иисус Христос Суперзвезда“. Те бяха ония с дебелите гласове, дето постоянно тормозеха Христос.

— Тормозели са го — заобяснява Библиотекарят, — защото са били много стриктни в религиозно отношение. Придържали са се строго към буквата на религията. За тях Законът Божи е бил всичко. Съвсем явно Иисус е бил заплаха за тях, защото в крайна сметка е проповядвал изоставянето на Закона.

— Искал е предоговаряне на условията на договора с Господ.

— Това ми звучи като аналогия, а аз не съм много добър в тях. Но дори и да го приемем буквално, то е вярно.

— Какви са били другите две групи?

— Садудеите са били материалисти.

— Какво означава това? Да не са карали БМВ-та?

— Не, материалисти във философски смисъл. Всички философии са или монистични, или дуалистични. Монистите вярват, че материалният свят е единствен — следователно те са материалисти. Дуалистите вярват в двойната вселена — че в добавка към материалния свят съществува и духовен.

— Е, аз като прост компютърджия би следвало да вярвам в двойната вселена.

Библиотекарят вдига вежди.

— Откъде следва това?

— Съжالياвам. Шегата. Неуместен каламбур. Разбираш ли, компютрите използват двоичен код за представяне на информацията. Така че аз се пошегувах, че би трябвало да вярвам в двойната вселена, да бъда дуалист.

— Колко забавно — казва Библиотекарят, но не звучи особено развеселен. — Шегата ви обаче вероятно не е без достойнства.

— Как така? Ама аз само се майтапех!

— Компютрите разчитат на единицата и нулата, за да представят всичко съществуващо. Това различие между нещото и нищото — тази основна отлика между съществуването и несъществуването — е фундаментална и лежи в основата на много митове за Сътворението.

Хиро чувства как лицето му леко се загарява, усеща, че започва да се дразни. Подозира, че Библиотекарят може би го баламосва, прави го на глупак. Ала знае, че този Библиотекар, колкото и убедително да е изображението му, е просто програма и всъщност не може да прави такива неща.

— Дори английската дума за наука — „science“, идва от индоевропейския корен за „срязвам“, „разделям“. От същия корен в английския е и думата „лайно“ — „shit“, което, разбира се, означава разделянето на живата плът от неживите изпражнения. От същия корен са и „коса“, „ножици“ и „схизма“, които имат очевидна връзка с идеята за разделянето.

— Ами меч — „sword“?

— Тази дума идва от корен с няколко значения. Едно от тях е „режа, пронизвам“. Друго е „стълб“ или „прът“. А още едно е просто „говоря“.

— Да не се отклоняваме — напомня му Хиро.

— Чудесно. Мога да се върна към това потенциално отклонение в разговора по-късно, ако вие пожелаете.

— На този етап не искам да се отклонявам наникъде. Разкажи ми за третата група — есеите.

— Те живеели в общности и вярвали в тясната връзка между физическата и духовната чистота. Постоянно се къпели, лежали голи под слънцето, пречиствали се с клизми и стигали до невероятни крайности, за да са сигурни, че храната им е чиста и незамърсена. Дори си имали своя собствена версия на Евангелието, в която Иисус

лекувал обсебените от зли духове не с чудеса, а чрез прогонване на паразитите от телата им — например тенията. Смятали са паразитите за синоними на демоните.

— На мен ми приличат на хипари.

— Тази връзка е правена и преди, но в много отношения тя е неправилна. Есеите са били строго набожни и никога не биха употребявали наркотици.

— Значи за тях не е съществувала разлика между заразяване с паразит, например с тения, и обсебването от демони.

— Правилно.

— Интересно. Чудя се какво ли биха си помислили за компютърните вируси?

— Размислите не влизат в моята сферата на действие.

— Като го каза... Лагос ми дрънкаше нещо за вируси, зараза и нещо, наречено нам-шуб. Какво означава това?

— Нам-шуб е дума от шумерския език.

— Шумерски?

— Да, господине. Употребяван в Месопотамия, по груба преценка, до около 2000 година преди Христа. Най-старият писмен език.

— О... Значи всички останали езици са произлезли от него?

За миг погледът на Библиотекаря се устремява нагоре, все едно се замисля за нещо. Това е визуален условен знак, който информира Хиро, че в момента той преравя Библиотеката.

— Всъщност не — установява Библиотекарят. — Нито един език не е произлязъл от шумерския. Той е аглутинативен език, което ще рече, че е сбор от морфемии или срички, които се групират в думи — много необичайно.

— Значи казваш — възкликва Хиро, като се сеца за Дейбид в болницата, — че ако чуя някой да говори на шумерски, този език ще ми звучи като дълга поредица от кратки срички, нанизани една след друга?

— Да, господине.

— Ще наподобява ли по звучене глосолалията?

— За отговор на този въпрос се изисква преценка. Питайте някой истински човек — казва Библиотекарят.

— Прилича ли по звучене на някой съвременен език?

— Няма доказуема генетична връзка между шумерския и всички появили се впоследствие езици.

— Странно. Нещо съм позабравил историята на Месопотамия — казва Хиро. — Какво се е случило с шумерите? Геноцид?

— Не, господине. Били са завладени, но няма доказателства за геноцид като такъв.

— Всеки народ рано или късно го завладяват — заявява Хиро. — Но езиците им не умират. Защо е изчезнал шумерският?

— Тъй като аз съм само набор от кодове, нямам на какво да се опра, за да размишлявам — напомня му Библиотекарят.

— Добре. Някой разбира ли шумерски?

— Да, по всяко едно време се оказва, че, грубо казано, около десет души в света могат да четат на шумерски.

— Къде работят те?

— Един в Израел. Един в Британския музей. Един в Ирак. Един в Чикагския университет. Един в Пенсилванския университет. И петима в Библейския колеж „Райф“ в Хюстън, щата Тексас.

— Хубавичко разпределение. А някой от тях разбрал ли е какво означава на шумерски думата „нам-шуб“?

— Да. Нам-шуб е реч с вълшебна сила. Най-близкият еквивалент на английски би било „заклинание“, но тази дума поражда известни неправилни асоциации.

— Шумерите вярвали ли са в магията?

Библиотекарят поклаща едва забележимо глава.

— Това е от онези привидно точни въпроси, които всъщност са много отвлечени и във връзка с които компютърните програми, каквато съм и аз, са печално известни със своята нескопосаност. Позволете ми да цитирам Креймър, Самюъл Ноа, и Майер, Джон Р. — „Митове за Енки, хитрият бог“, Ню Йорк, Оксфорд — Оксфорд Юнивърсити прес, 1989 г.: „Религията, магията и медицината така напълно се преплитат помежду си в Месопотамия, че тяхното разделяне е обезсърчаващо и вероятно безплодно занимание... [шумерските заклинания] демонстрират тясна връзка между религиозното, магическото и естетичното, толкова завършена, че всеки опит да разделиш едното от другото би накърнил цялото“. Тук има още материал, който вероятно би бил от помощ при обясняването на темата.

— Къде?



— В съседната стая — казва Библиотекаря и посочва стената. Отива до нея и събира паравана от оризова хартия.

*Реч, притежаваща магическа сила.* В днешно време хората не вярват в такива неща. Т.е. освен в Метавселената, в която магията е възможна. Метавселената е въображаема структура, изградена от кодове. А кодът е просто форма на речта — онази форма, която разбира компютърът. Метавселената в своята цялост би могла да бъде разглеждана като един огромен нам-шуб, който се разиграва в мрежата от оптични влакна на Л. Боб Райф.

Гласовият телефон звъни.

— Само секунда — извинява се Хиро.

— Разговаряйте спокойно — отвърща Библиотекаря и пропуска очевадната добавка, че при нужда би го чакал и милион години.

— Пак съм аз — обажда се Уай Ти. — Още съм във влака. Оня с чуканчетата слезе на Експрес Порт 127.

— Хммм. Това е антиподът на Центъра. Искам да кажа, подалече от Центъра оттам няма накъде.

— Така ли?

— Да. Едно-две-седем е две на седма степен минус едно...

— Спести ми това, вярвам ти на думата. Определено тука вече е дива пустош — казва тя.

— Не слезе ли да го проследиш?

— Ти да не се бързикаш? Чак там навън? Хиро, до най-близката сграда са десет хиляди мили.

Тя е права. Метавселената е построена така, че има много пространство за разпростиране. Почти всички строежи са съсредоточени между два-три Експрес порта — някъде около петстотин километра — в Центъра. Порт 127 се намира на двайсет хиляди мили оттам.

— Какво има там?

— Черен куб със страна точно двайсет мили.

— Изцяло черен?

— Да.

— Как можеш да измериш толкова голям черен куб?

— Значи, возя се и зяпам звездите. Изведнъж отдясно на влака те ми се губят. Започвам да броя местните портове. Преброявам шестнайсет. Стигаме до Експрес порт 127, Чуканчо слиза и тръгва към

черното нещо. Преброявам още шестнайсет местни порта и звездите се появяват. После вземам трийсет и два километра и ги умножавам по нула цяло и шест, и получавам дваَيْсет мили, гъз такъв.

— Добре се справяш — хвали я Хиро. — Тези сведения си ги бива.

— Според тебе кой притежава черен куб, широк дваَيْсет мили?

— Това е едно чисто ирационално предположение, но според мен е Л. Боб Райф. Предполагам, че притежава някакъв грамаден имот някъде на майната си и държи в него всичките карантии на Метавселената. Някои от нас са се разбивали понякога в него по време на мотоциклетни гонки.

— Е, аз трябва да вървя, партнер.

---

[1] Св. Луис Берtrand (1526–1581). Испанец по народност, член на Доминиканския орден. Заминава за мисията си в Америка през 1562 г. Според католическата църква неговата дарба за „езици“ се дължи на чудо. Канонизиран от папа Климент X през 1671 г. — Бел.прев. ↑

Хиро затваря и влиза в новата стая, а след него и Библиотекарят.

Стените ѝ са дълги към петнайсет метра. Центърът на това пространство заемат три толеми артефакта, или по-скоро триизмерни изображения на артефакти. В средата — дебела плоча от печена глина, увиснала в пространството, голяма колкото масичка за кафе и висока около педя. Хиро подозира, че това е увеличено изображение на по-малък предмет. Плоските ѝ повърхности са изцяло покрити с ъгловати писмена, в които Хиро разпознава клинопис. По ръбовете се забелязват кръгли успоредни вдлъбнатини, явно от пръстите, оформили плочката.

Вдясно от нея стърчи дървен прът с разклонения на върха, нещо като стилизирано дърво. Вляво — двуметров обелиск, също покрит с клинопис, на чийто връх е издялан барелеф.



Стаята е изпълнена с триизмерни съзвездия от хиперкарта, увиснали безтегловно във въздуха. Прилича на високоскоростна фотография на снежна виелица във вихъра си. На места хиперкартите са подредени в точни геометрични форми, като атомите в кристал. На

други места са струпани на камари. В ъглите са се натрупали цели преспи от тях, сякаш Лагос след приключване ги е хвърлял там. Хиро открива, че аватарът му преминава през хиперкартите, без да разваля реда им. Всъщност това е триизмерното съответствие на разхвърляно бюро — всичкият боклук си стои там, където го е оставил Лагос. Облакът от хиперкарти се простира до всички ъгли на пространството 15×15 метра и на два метра и половина височина от пода — горе-долу дотам е достигал аватарът на Лагос.

— Колко хиперкарти има тук?

— Десет хиляди четиристотин шейсет и три — осведомява го Библиотекарят.

— Нямам време да ги прегледам — заключава Хиро. — Можеш ли да ми обясниш върху какво е работил тук Лагос?

— Мога да ви прочета заглавията на всички карти, ако пожелаете. Лагос ги е групирал в обширни категории: изследвания върху Библията, върху шумерите, невролингвистични изследвания и събрани сведения за Л. Боб Райф.

— Без да навлизаме в подробности — какво си беше наумил Лагос? Накъде биеше?

— Да ви приличам на психолог? — пита Библиотекарят. — Не мога да отговарям на такива въпроси.

— Нека опитам пак. Как е свързано всичко това, ако изобщо е свързано, с темата за вирусите?

— Връзките са сложни. Обобщаването им би изисквало и творчество, и лична преценка. Като механичен обект аз не притежавам нито едно от тези качества.

— От кое време са тия неща? — Хиро посочва трите артефакта.

— Глинената обвивка е шумерска. Тя е от третото хилядолетие преди Христа. Открита е при разкопки в град Ериду в Южен Ирак. Черната стела или обелиск е Законът на Хамурапи, датиращ от около 1750 г. Преди Христа. Дървоподобната структура е яхвеистки култов тотем от Палестина. Нарича се ашера. Той е отпреди 900 години преди Христа.

— „Обвивка“ ли нарече онази плоча?

— Да. Вътре в нея има пъхната по-малка глинена плоча. Така шумерите са защитавали документите си от подправяне.

— Всички тези неща се намират в някой музей, предполагам?

— Ашерата и Законът на Хамурапи се пазят в музеи. Глинената обвивка е в личната колекция на Л. Боб Райф.

— Л. Боб Райф очевидно се интересува от тези неща.

— Библейският колеж „Райф“, чийто основател е той, притежава най-богатата катедра по археология в света. Те провеждат разкопки в Ериду. Този град е бил култов център на шумерския бог Енки.

— Каква е връзката между тези предмети?

Библиотекарят повдига вежда:

— Моля?

— Ами да пробваме чрез елиминиране. Знаеш ли защо Лагос се е заинтересувал от шумерските писания, а не, да речем, от гръцките или египетските?

— Египетската цивилизация е била цивилизация на камъка. Тяхното изкуство и архитектура са били каменни и затова са вечни. Но върху камък не може да се пише. И затова египтяните изобретили папируса, за да пишат на него. Ала папирусът е нетраен. Така че, макар техните изкуство и архитектура да са оцелели, писмените им документи — техните данни — в по-голямата си част са изчезнали.

— Ами всички онези йероглифни надписи?

— Лагос ги наричаше „лепенки за брони“. Продажни политически речи. За съжаление египтяните са притежавали злополучната склонност да прославят чрез тези надписи собствените си военни победи още преди да са се провели самите битки.

— А в Шумер е било по-различно?

— Шумерската цивилизация е била цивилизация на глината. Шумерите са строели от нея сградите си, а също и са писали на нея. Статуите им били от гипс, който се разтваря във вода, поради което стихииите са унищожили сградите и скулптурите им. Но глинените плочки са били или изпечени, или затворени в делви. Така че са оцелели всички данни за шумерите. Египет е оставил наследство от изкуство и архитектура. Шумерското наследство е в мегабайтове.

— Колко мегабайта?

— Колкото се напънат да изкопаят археолозите. Шумерите са писали на всичко. Когато строели сграда, изписвали с клинопис всяка тухла. След като сградата рухнала, тухлите оставали, разпръснати из пустинята. В Корана ангелите, изпратени да разрушат Содом и Гомор, казват: „Пратени сме при порочен народ, за да излеем върху тях дъжд

от глинени камъни, белязани от вашия Господ за унищожение на грешниците“. На Лагос това му се стори интересно — толкова безразборно разпиляване на информация, записана на вечен носител. Той говореше за цветен пращец, носен от вятъра — предполагам, че това е била някаква аналогия.

— Точно така. Кажете ми... преведен ли е надписът на тази глинена обвивка?

— Да. Това е предупреждение и гласи „Тази обвивка съдържа нам-шуба на Енки“.

— Знам какво е нам-шуб. Какъв е нам-шубът на Енки?

Библиотекарят се втренчва в пространството и театрално прочиства гърло.

*Някога нямало нито змии, ни скорпиони,  
ни хиени, ни лъвове.  
Нямало диви кучета, нито вълци,  
нямало ни страх, ни ужас.  
Човекът нямал съперници.  
В онези дни земята Шубур-Хамази,  
съзвучноезичният Шумер, великата земя на  
княжеските ме,  
Ури — земята, не знаеща недоимък,  
Земята Марту, мирна и спокойна,  
цялата Вселена — народът добрувал,  
Енлил на един език възхвалявал.  
И тогаз господарят-бунтовник, князът-бунтовник,  
царят-бунтовник  
Енки, господар на изобилието, даващ верни заповеди,  
Господарят на мъдростта, бдящ над земята,  
Предводителят на боговете,  
Господарят на Ериду, с мъдрост надарен,  
промени речта в устата им, раздор в нея вся —  
в речта човешка, нявга единна.*

Преводът е на Креймър<sup>[1]</sup>

— Но това е разказ — удивява се Хиро. — Мислех, че нам-шуб е заклинание.

— Нам-шубът на Енки е едновременно разказ и заклинание — обяснява Библиотекарят. — Самоизпълняваща се фикция. Лагос беше убеден, че в оригиналната си форма, за която този превод само загатва, този нам-шуб всъщност е осъществявал онова, което описва.

— Искаш да кажеш, променял е речта в устата на хората?

— Да — отвърща Библиотекарят.

— Тази история е за Бабел, нали? — казва Хиро. — Всички са говорили на един и същи език, а после Енки е променил речта им, за да не могат вече да се разбират помежду си. Оттук трябва да е произлязло онова в Библията за Вавилонската кула.

— Тази стая съдържа много карти, проследяващи съответната връзка — уведомява го Библиотекарят.

— Преди спомена, че до един момент всички са говорили шумерски. А после вече никой не го говорел. Просто изчезнал, като динозаврите. И не е имало геноцид, който да обясни случилото се — което съвпада с историята за Вавилонската кула и нам-шуба на Енки. Смяташе ли Лагос, че Бабел се е случил в действителност?

— Беше убеден в това. Огромният брой на човешките езици го занимаваше. Според него те бяха просто прекалено много.

— Колко са на брой?

— Десетки хиляди. В много краища на света ще се натъкнете на хора от една и съща етническа група, живущи на няколко километра едни от други в сходни долини, в сходни условия, които говорят езици, нямащи абсолютно нищо общо помежду си! Това изобщо не е някаква чудатост — среща се повсеместно. Мнозина лингвисти са се опитвали да проумеят Бабел — въпросът защо човешкият език клони към фрагментиране, а не към сливане в един общ език.

— Някой засега дал ли е отговор?

— Въпросът е труден и отвлечен — отвърща Библиотекарят. — Лагос има теория.

— Така ли?

— Той вярваше, че Бабел е бил действително историческо събитие. Че се е случил в определено време на определено място и това е съвпаднало с изчезването на шумерския език. Че преди Бабел/Инфокалипсис езиците са клонели към сливане, а след него неизменно

притежават вродена тенденция към разделяне и превръщане във взаимно неразбираеми. Че тази тенденция, както той се изразяваше, се е увила като змия около мозъчното стебло на човека.

— Единственото, което би могло да обясни това, е...

Хиро млъква — не му се иска да го каже.

— Да? — подканва го Библиотекарят.

— Ако е съществувал някакъв *феномен*, разпространяващ се сред населението, който е променял съзнанието на хората така, че то вече не е могло да обработва шумерския език. Горедолу по начина, по който вирусът преминава от един компютър в друг и предизвиква еднакви повреди във всички. Увива се около мозъчното стебло.

— Лагос посвещаваше много време и усилия на тази идея — казва Библиотекарят. — Смяташе, че нам-шубът на Енки е невролингвистичен вирус.

— А този тип, Енки, действителна личност ли е бил?

— Възможно е.

— И значи, тоя Енки е измислил тоя вирус и го е разпространил из цял Шумер на такива плочки?

— Да. Открита е плочка, съдържаща писмо до Енки, в което авторът му се оплаква от това.

— Писмо до божество?

— Да. То е от Син-саму, Писарят. Започва с възхвала към Енки — авторът подчертава своята преданост към него. А после се оплаква:

*Като млад... (не се чете)*

*Китката ми е схваната.*

*Като закъсала каруца със скършен ярем*

*стоя неподвижен на пътя.*

*Лежа на ложе, назовано „О!“ и „Не!“*

*Надавам стон.*

*Стройното ми тяло — разпънато от врата до земята,*

*краката ми не помръдват.*



*Моят... бе закопан в земята.  
Духът ми се промени.*

*Нощем не спя,  
силата ми е съкрушена,  
животът ми гасне.*

*За мен белият ден веч е черен.  
Сам се подхлъзнах в гроба.*

*Аз, писарят-многознайник, станах глупак.  
Ръката ми спря да пише,  
устата ми не говорят.*

Следват още описания на жалбите на писаря. Накрая завършва с:

*Мой боже, от теб се боя.  
Написах ти писмо,  
Пожали ме.*

*Сърцето на моя бог: върни ми го.*

---

[1] Преводът от английски е на Комата :- ) — Бел.прев. ↑

Уай Ти виси край Мамината закусвалня за шофьори на камиони на шосе 405 и чака транспорт. По-скоро би умряла, отколкото да влезе там. Ако например голям камион я прегази с всичките си осемнайсет колела пред някоя „Мамина закусвалня“, тя по-скоро би се влачила по банкета на магистралата по клепачи, докато стигне някое от заведенията „Дремни и продължи“, пълно с разгонени деградета, отколкото да влезе в „Мамината закусвалня“. Но понякога на професионалистите възлагат задачи, които не им харесват — трябва само да запазиш самообладание и да се примириш.

За тазвечерната задача мъжът със стъкленото око вече я е снабдил с „шофьор и охрана“, както той се изрази. Тотално неизвестен тип. Уай Ти не е убедена, че ѝ харесва да се примирява с някакъв тайнствен пич. Наум си го представя подобен на треньора по борба от гимназията. Това би било пълна гротеска. Както и да е, срещата ѝ с него е тук.

Тя си поръчва кафе и парче черешов пай а ла мод. Отнася ги до обществения Уличен терминал на ъгъла. Той представлява нещо като свръхтясна кабина от неръждаема стомана, натикана между телефонна кабина, в която се е насадил затъжил се по дома шофьор, и флипер с цицореста мадама, която светва, щом вкараш топката във Вълшебните фалопиеви тръби.

Не разбира много-много от Метавселената, но знае как да се оправя и има адрес. А да намериш даден адрес в Метавселената не ще да е по-трудно, отколкото в Реалността — поне ако не си напълно слабоумно домашно животинче.

Веднага щом излиза на Улицата, хората я заглеждат особено. По същия начин, както я гледат, докато върви през подобната на камгарна вълна пустош на Корпоративния парк „Уестлейк“, облечена в Куриерския си костюм в синьо и оранжево. Знае, че хората на Улицата я гледат гадно, защото е влязла през лайнян обществен терминал. Тя е черно-бяла измет.

Застроената част на улицата около Нулевия порт оформя вдясно луминесцентен буреносен облак. Тя ѝ обръща гръб и се качва на монорелсата. Исква ѝ се да отиде в града, но трябва да посети един скъп участък от Улицата и ще се наложи да пуска монети в процепа на всяка десета от милисекундата.

Името на пича е Нг. В Реалността той се намира някъде в Южна Калифорния. Уай Ти не е съвсем сигурна какво точно кара той — нещо като фургон, пълен, както ѝ го описа човекът със стъкленото око, с „неща, наистина невероятни неща, за които не ти трябва да знаеш нищо“. В Метавселената той живее извън града, около Порт 2, където започват разсейките.

Домът на Нг в Метавселената представлява френска колониална вила в предвоенното село Май То в делтата на Меконг. Да го посетиш е все едно да отидеш във Виетнам около 1955 г. — само дете не се обливаш в пот. За да осигури пространство за творението си, той си е закупил парцел в Метавселената на две мили от Улицата. В този застроен участък с евтини наеми няма монорелсов транспорт и ѝ се налага да извърви целия път пеша.

Кабинетът му е голям, с френски врати и балкон, и гледа към безбрежни оризови плантации, обработвани от ситни виетнамци. Явно този тип е заклет техничар, защото Уай Ти преброява стотици хора в оризищата, плюс още дузини, търчащи из селото — всички с доста добро изображение и до един извършващи разни неща. Тя не е компютърен маниак, но знае, че този пич прахосва много компютърно време за задачата да създава реалистичен изглед отвъд прозореца на кабинета си. А фактът, че това е Виетнам, придава на изгледа засуканост и призрачност. Уай Ти няма търпение да разкаже на Роудкил за това място. Чуди се, дали тук има бомбардировки, обстрел, напалм. Ще е супер.

Самият Нг, или поне аватарът на Нг, представлява дребен и много спретнат петдесетинагодишен виетнамец със залепнала по черепа коса, облечен с дрехи в цвят хаки във военен стил. Когато Уай Ти влиза в кабинета му, го заварва наведен напред в креслото си, а една гейша разтрива раменете му.

Гейша във Виетнам?

Дядото на Уай Ти, който беше ходил там, ѝ беше разказвал, че нипонците завзели Виетнам през войната и се развихрили там с характерната за тях жестокост — преди ние да им пуснем бомбичката и те да открият, че са пацифисти. Виетнамците, също като повечето азиатци, мразят японците. И очевидно този образ, Нг, се кефеше на идеята гейша да му разтрива раменете.

Но всичко това е много странно по следната причина: гейшата е само картинка в очилата на Нг и Уай Ти. А картинка не може да ти направи масаж. Така че защо да се пънеш?

Щом Уай Ти влиза, Нг става и се покланя. Така се поздравяват помежду си печените откачалки от Улицата. Те не обичат да се ръкуват, защото контактът не се усеща и това ти напомня, че ти всъщност изобщо не си там.

— Здравсти — поздравява Уай Ти.

Нг сяда и гейшата веднага го подпочва наново. Бюрото му е хубаво френско старинно писалище с редица от малки телевизионни екрани, подредени откъм задния му край, срещу Нг. Той през цялото време следи екраните, дори и когато разговаря.

— Разказаха ми това-онова за тебе — казва Нг.

— Не бива да слушате гадни клюки — срязва го Уай Ти.

Нг взема чаша от писалището си и отпива. Питието прилича на ментов джулеп. На повърхността се оформят кълба от изпарения, които се разтичат и потичат надолу по чашата. Изображението е така съвършено, че Уай Ти вижда във всяка капка миниатюрно отражение на прозорците на кабинета. Голямо показно. Ега ти маниака.

Съзерцава я с напълно безстрастна физиономия, но на Уай Ти ѝ се чини, че изразът му е на омраза и отвращение. Да пръснеш толкова мангизи за най-лъскавата къща в Метавселената, и после някаква скейтърка да ти се изтърси зърнеста и черно-бяла. Направо си е изригване в метафоричните ташащи.

Някъде из тази къща свири радио — микс от виетнамски паркетни мелодии и щатски инвалиден рок.

— Гражданка на Нова Сицилия ли си? — пита Нг.

— Не, само понякога се мотая с Чичо Енцо и други пичове от Мафията.

— Аха. Много необичайно.

Нг не бърза за никъде. Потопил се е в мудното течение на делтата на Меконг и е доволен да си кибичи там, да зяпа телевизорите и да изстрелва някое изречение на всеки десет минути.

Още нещо: той очевидно страда от синдрома на Турет или от някакви други мозъчни болезки, защото от време на време без никаква очевидна причина от устата му излизат странни звуци. Остро дрънчене — както винаги звучат виетнамците в задните стаички на магазините и ресторантите, докато водят семейни разпри на майчиния си език. Но доколкото преценява Уай Ти, това не са истински думи, а просто звукови ефекти.

— Много ли работиш за тия типове? — пита Уай Ти.

— От време на време им извършвам дребни охранителски услуги. Както повечето големи корпорации, Мافията поддържа силна традиция сама да се грижи за сигурността си. Но когато има нужда от нещо по-така, техническо...

Той млъква по средата на изречението и от носа му излиза невероятен бръмчащ звук.

— Значи това е по твоята част — сигурността?

Нг оглежда внимателно всичките си телеекрани. Щраква с пръсти и гейшата изприпква навън. Той кръстосва ръце на бюрото, навежда се напред и вперва поглед в Уай Ти.

— Да — казва той.

Уай Ти също го гледа втренчено и го чака да продължи. След няколко секунди вниманието му отново се връща към мониторите.

— Преобладаващата част от работата си върша по силата на мащабен договор с Господин Ли — изтърсва той.

Уай Ти очаква уточнението — не „господин Лий“, а „Големият Хонконг на Господин Лий“.

Е, добре. Щом тя може да споменава Чичо Енцо, нека и той споменава Господин Ли.

— Социалната структура на всяка национална държава се определя основно от нейните разпоредби за сигурност — казва Нг. — Господин Ли разбира това.

О-хо-хо, сега ще се задълбочаваме. Изведнъж Нг се разприказва точно като белите старци по телевизионните учени дискусии, които майката на Уай Ти следи с маниакална страст.

— Вместо да наема многобройни човешки сили за сигурност, което влияе на социалната среда — нали се сещаш, много работници, работещи за минимална надница, стърчат и размахват картечници — господин Ли предпочита да използва нехуманни системи.

Нехуманни системи. Уай Ти понечва да го попита какво знае той за Плъха. Но няма смисъл — той няма да каже. Ако попита Нг за сведения, това би прецакало отношенията им... И то за сведения, които той никога не би й дал. Това би превърнало цялата тази сцена в още по-смахната дори отсега — а това Уай Ти съвсем не може да си го представи.

Нг избухва в дълга поредица от дрънчащи звуци, пропуквания и ларингални експлозивни.

— Шибана кучка — измърморва той.

— Моля?

— Нищо — казва той. — Една кукленска количка ми отрязва пътя. Никой от тия хора не разбира, че с тая кола мога да ги смажа като бронетранспортър — прасе с огромен търбух.

— Кукленска количка... Ти да не караш?

— Да, идвам да те взема, нали се сещаш?

— Имаш ли нещо против?

— Не — въздъхва той, сякаш наистина има.

Уай Ти става и минава зад бюрото му, за да огледа.

Всеки от малките телевизионни монитори показва различен изглед от микробуса му: предно стъкло, ляв прозорец, десен прозорец, поглед назад. На друг е електронната карта, която показва къде се намира: на връщане от Сан Бернардино, но недалече.

— Микробусът се управлява с гласова команда — обяснява той. — Махнах интерфейса за кормило и педал, защото словесните команди ми се сториха по-удобни. Ето защо понякога в гласа ми се появяват непознати звуци — контролирам системата на колата.

Уай Ти излиза от Метавселената, за да си проясни мислите и да пусне една вода. Щом смъква очилата, открива, че е събрала доста голяма публика от шофьори и механици, застанали около кабината на терминала в полукръг — слушат я как бърби на Нг. Щом се изправя, вниманието, естествено, се пренасочва към дупето й.

Уай Ти минава през тоалетната, дояжда пая си и излиза под ултравиолетовото сияние на залязващото слънце да чака Нг.

Лесно разпознава фургона му. Той е огромен. Два и половина метра висок и още по-широк — което в старо време, когато все още е имало закони, би било голяма тегоба. Конструкцията е сандъчеста и ъгловата, стъкмена от плоски, нащърбени стоманени листове, обикновено използвани за капаци на капандури и стълбищни стъпала. Гумите са грамадни като гуми на трактор, но с по-фини нарязи. Шест са на брой — две оси отзад и една отпред. Моторът е толкова голям, че — също като космическия кораб на лошите по филмите — Уай Ти го усеща вътрешно как боботи в ребрата ѝ още преди да го е видяла. Той изхвърля дизелови газове през чифт дебели червени вертикални ауспуси, подаващи се от покрива и извити назад. Предното стъкло е идеално плосък стъклен правоъгълник, около метър на два и половина, толкова плътно потъмнено, че тя не може да различи нищичко вътре. Муцуната на фургона е окичена с всички видове мощни фарове, известни на науката — все едно тоя тип в събота вечер е обрал някой франчайз на Нова Южна Африка и е свил всички лампи до последната от всички хлебарници. Отпред е заварена решетка от релси, изкъртени от някой изоставен железен път. Само решетката вероятно тежи повече от малка кола.

Дясната врата се отваря. Уай Ти се приближава и сядва на предната седалка.

— Здравсти — поздравява тя. — Нещо за стимул искаш ли?

Нг го няма зад волана.

Там, където би трябвало да се намира шофьорското място, има нещо като неопренова кесия колкото кофа за боклук, окачена на тавана посредством мрежа от ремъци, кабели, тръби, жици, фиброоптични влакна и хидравлични въжета. Омотана е с толкова много чудесии, че е трудно да различиш действителните ѝ очертания.

Най-отгоре Уай Ти забелязва парченце кожа с черна коса наоколо — темето на оплешивяваща мъжка глава. Всичко останало от слепоочията надолу е покрито с огромно устройство, съчетаващо очила, маска, слушалки и тръба за хранване, прикрепено към главата му с умни каишки, които постоянно се затягат или отпускат, за да му е удобно и да поддържат уреда в добра позиция.

Под него, и от двете страни, където бихте очаквали да видите, тъй де, ръце, от пода се подават дебели снопове жици, фиброоптични влакна и тръби, които сякаш са втъкнати в раменните стави на Нг.

Подобно е положението и там, където би било редно да се намират краката му, а още жици и тръби са втъкнати в чатала му и прикрепени по различни места по торса му. Цялото нещо е увито в калъф — кесия, доста по-голяма от торса му, която постоянно се издува и пулсира като жива.

— Благодаря, грижат се за всичките ми нужди — отвръща Нг.

Вратата се затръшва зад нея. Нг издава джавкащ звук, фургонът излиза на отбивката и се запътва към шосе 405.

— Моля те, извини вида ми — казва той след няколко неловки минути. — Хеликоптерът ми се запали по време на евакуацията на Сайгон през 1974 г. — заблуден трасиращ снаряд, изстрелян от наземните войски.

— Леле! Ега ти гнусотията.

— Успях да стигна до американския самолетonosач до брега, но, нали разбираш, по време на пожара горивото пръскаше навсякъде.

— Да бе, представям си. Уфф!

— Известно време ходех с протези — някои са много добри. Но няма нищо по-добро от моторизираната инвалидна количка. А после си помислих, защо моторизираните инвалидни колички неизменно трябва да представляват миниатюрни жалки конструкции, на които и най-малката стръмнинка им се опира? И затова си купих това нещо — германска пожарна кола за летища — и го превърнах в своя нов моторизиран инвалиден стол.

— Много е хубав.

— Америка е прекрасна, защото всичко можеш да го получиш в колата си. Смяна на маслото, пиячка, банки, автомивка, погребения, каквото си поискаш — минаваш с колата! Така че това возило е много по-добро от миниатюрните жалки инвалидни колички. То е продължение на тялото ми.

— Кога гейшата ти разтрива гърба?

Нг смънка нещо, а калъфът му започва да пулсира и трепти около тялото му.

— Тя е демон, разбира се. Що се отнася до масажа, тялото ми е потопено в електроконтактен гел, който ме масажира при нужда. Освен това имам шведка и африканка, също демони, но изображението им не е толкова добро.

— Ами ментовият джулеп?



— През хранващата тръба. Безалкохолен, ха-ха.

— Та значи — казва Уай Ти в момента, когато летището вече е далече и тя разбира, че е твърде късно за шубета — какъв е планът? Имаме ли план?

— Отиваме в Лонг Бийч, в Жертвената зона на Смъртния остров. И купуваме наркотици — обяснява Нг. — Или по-точно ти ги купуваш, защото аз съм неразположен.

— И това ми е задачата? Да купя дрога?

— Да я купиш и да я хвърлиш във въздуха.

— В Жертвена зона?

— Да. За останалото ще се погрижим ние.

— Кой сте тия „ние“ бе, пич?

— Има още няколко, хм, същества, които ще ни помогнат.

— Какво, да не би каросерията да е пълна с още... такива като тебе?

— Нещо такова — отвръща Нг. — Близко си до истината.

— Те какви са — нехуманни системи ли?

— Този термин според мен е достатъчно всеобхватен.

Уай Ти изгълкува това като голямо „да“.

— Уморен ли си? Искаш ли аз да те сменя на волана?

Нг се изсмива остро, като далечен патешки грак, а фургонът едва не поднася. Уай Ти няма чувството, че се смее на шегата — той се смее на това, що за кретенка е Уай Ти.

— Добре, последния път си говорихме за глинената обложка. Ами това нещо, дето прилича на дърво? — посочва Хиро един от артефактите.

— Тотем на богинята Ашера — обяснява ведро Библиотекарят.

— Е, това вече е нещо — казва Хиро. — Лагос спомена, че Брандито в „Черното слънце“ била култова проститутка на Ашера. Та, коя е тая Ашера?

— Тя е спътницата на Ел, известен също и като Яхве — обяснява Библиотекарят. — Известна е и с други имена: най-често срещаният ѝ прякор е Елат. Гърците са я познавали като Диона или Рея. Ханаанитите — като Танит или Хава, което е същото като Ева.

— Ева?

— Етимологията на „Танит“, предложена от Крос, е: женски род от „танин“, което означава „този на змията“. Нещо повече, в Бронзовия век Ашера е имала и втори прякор, „дат бати“, означаващ също „тази на змията“. На шумерите е била известна като Нинту или Нинхурсаг. Неин символ е змията, увита около дърво или жезъл — кадуцейт.

— Кои са се кланяли на Ашера? Доколкото схващам, много народ.

— Всички, живели между Индия и Испания от второто хилядолетие преди Христа, та чак до християнската епоха. С изключение на юдеите, които са ѝ се кланяли до религиозните реформи на Езекия и по-късно на Иосия.

— Аз си мислех, че юдеите са били монотеисти. Как така са се кланяли на Ашера?

— Били са монолатристи. Те не отричат *съществуването* на други божества. Но е трябвало да се кланят единствено на Яхве. Ашера е била почитана като спътница на Яхве.

— Не помня в Библията да се споменава, че Господ си е имал жена.

— По онова време Библията не е съществувала. Юдаизмът е бил само свободен набор от яхвеистични култове, всеки със своите светилища и практики. Историите за Изхода все още не са били редактирани в свещена книга. А по-нататъшната част от Библията все още не се е била случила.

— Кой решил да прочисти юдаизма от Ашера?

— Школата на Второзаконието — определени от събор като автори на Второзаконието, както и на книгите Иисус Навин, Съдии, Самуил и Книгата Царства.

— И що за хора са били?

— Националисти. Монархисти. Централисти. Предтечи на фарисеите. По онова време асирийският цар Саргон II неотдавна бил завладял Самария — северен Израел — и принудил юдеите да мигрират на юг към Ерусалим. Ерусалим много се разраснал и юдеите започнали да завземат територии на запад, на изток и на юг. Било е време на краен национализъм и патриотичен плам. Школата на Второзаконието въплътила тези идеи в свещена книга чрез пренаписване и реорганизиране на старите легенди.

— Как така са ги пренаписали?

— Мойсей и останалите са вярвали, че река Йордан е границата на Израил, но според второзаконниците Израил е включвал и териториите отвъд нея, което оправдавало агресията на изток. Съществуват и много други примери: в законите отпреди Второзаконието не се споменава нищо за монарх. Законът, установен от школата на Второзаконието, отразява монархическа система. Законите отпреди Второзаконието се занимавали предимно с религиозни въпроси, докато основната грижа на закона от времето на Второзаконието е образованието на царя и неговия народ — с други думи, светски въпроси. Второзаконниците настоявали за централизиране на религията в Храма в Ерусалим и унищожаване на по-отдалечените култови центрове. Има и още една особеност, която Лагос смяташе за важна.

— И тя е?

— „Второзаконие“ е единствената книга от Петокнижието, в която се твърди, че писмената Тора съдържа волята Господня: „А когато седне на царския си престол, нека си направи в една книга препис от този закон, от книгата, която е преди Левитските свещеници.

Преписът да се намира при него, и да прочита в него през всичките дни на живота си, за да се научи да се бои от Господа своя Бог, да пази всичките думи на тоя закон и тия повеления и да ги върши; за да не се надигне сърцето му над братята му, и да не се отклонява от заповедта надясно или наляво; за да остане много години на царството си, той и чадата му, всред Израиля“. Второзаконие, глава 17, стих 18–20.

— Значи второзаконниците са кодирали религията. Превърнали са я в организиран и саморазпространяващ се обект — заключава Хиро. — Не искам да кажа вирус. Но според онова, което току-що ми цитира, Тората е същински вирус. Тя използва човешкия мозък като гостоприемник. Гостоприемникът — човекът — прави копия от нея. Още хора идват в синагогата и я четат.

— Не мога да обработвам аналогии. Но сте прав ето в какво: след като второзаконниците реформират юдаизма, юдеите, вместо да правят жертвоприношения, са започнали да ходят в синагогата и да четат Книгата. Ако не бяха второзаконниците, световните монотеисти още щяха да принасят в жертва животни и да разпространяват вярата си в устната традиция.

— Боцкане с една и съща игла — коментира Хиро. — Когато сте се занимавали с тези работи с Лагос, той споменавал ли е нещо за Библията като вирус?

— Казваше, че известни неща я доближавали до вируса, но че било по-различно. Той я смяташе за доброкачествен вирус. Като тези, използвани за ваксинации. Според него вирусът на Ашера беше злокачествен, способен да се разпространява чрез обмяна на телесни секрети.

— Значи строгата, основаваща се на книга религия на второзаконниците ваксинирала юдеите срещу вируса на Ашера.

— В съчетание със строгата моногамия и други кашерни практики, да — допълва Библиотекарят. — Предишните религии, от Шумер до Второзаконието, са известни като предрационални. Юдаизмът е първата рационална религия. Като такава, според Лагос, тя е била много по-неподатлива на вирусна инфекция, защото се основава на фиксирани, писмени документи. Това е причината за благоговението пред Тората и придиричивостта при създаването на нови копия — информационна хигиена.

— В какво живеем днес? В пострационалната епоха?

— Хуанита е правила забележки в този смисъл.

— Бас ловя. Сега действията ѝ вече започват да ми се виждат смислени.

— О...

— Преди никога не са ми се виждали особено смислени.

— Разбирам.

— Мисля, че ако успея да си прекарам достатъчно време с тебе и да разбера какво си е наумила Хуанита, по-нататък могат да се случат прекрасни неща.

— Ще се опитам да ви бъда от помощ.

— Хайде пак на работа — не е време за надървяне. Струва ми се, че Ашера е била носител на вирусна инфекция. Второзаконниците по някакъв начин са го разбрали и са я изтребили чрез блокиране на всички вектори, чрез които е заразявала нови жертви.

— Във връзка с вирусните инфекции, ако позволите да направя една доста пряма и спонтанна препратка, нещо, което съм кодиран да извършвам, когато е уместно — предлага Библиотекарят, — вие може да пожелаете да изследвате херпес симплекс: вирус, който се заселва в нервната система и никога не я напуска. Той е способен да привнеса нови гени в съществуващите неврони и да ги преустройва генетично. Модерните генни терапевти го използват за тази цел. Лагос смяташе, че херпес симплекс би могъл да бъде съвременен доброкачествен потомък на Ашера.

— Не винаги доброкачествен — вмята Хиро, спомнил си за свой приятел, починал от усложнения, придружаващи СПИН. През последните си дни той бе покрит с херпесни поражения от устните до дъното на гърлото. — Доброкачествен е, защото разполагаме с имунитет.

— Да, господине.

— А смяташе ли Лагос, че вирусът Ашера всъщност е променял ДНК или мозъчните клетки?

— Да. Това е гръбнакът на неговата хипотеза — че вирусът е можел да се видоизменя от предавана по биологичен път ДНК верига в набор от различни видове поведение.

— Какво поведение? В какво се е изразявало почитането на Ашера? Правили ли са жертвоприношения?

— Не. Но има свидетелства за култови проститутки — както от мъжки, така и от женски пол.

— Това означава ли онова, което мисля, че означава? Служители на култа, които се мотаят около храма и се чукат с хората?

— Повече или по-малко.

— Бинго. Страхотен начин за разпространение на вируси. А сега искам да се върнем към едно по-ранно отклонение в разговора.

— Както желаете. Мога да разисквам вгnezдените отклонения в практически безкрайна дълбочина.

— Ти направи връзка между Ашера и Ева.

— Ева, чието библейско име е Хава, очевидно е юдейска интерпретация на по-стар мит. Хава е офидиевата майка-богиня.

— Офидиева ли?

— Свързана със змиите. Ашера също е офидиева майка-богиня. И двете са били свързвани с дървета.

— Ева, доколкото си спомням, е смятана за виновна, защото е накарала Адам да изяде забранения плод от дървото на *познанието* на доброто и злото. Което ще рече, че това не е просто плод, а са данни.

— Щом така казвате, господине.

— Чудя се дали вирусите винаги са били наши спътници или не. Съществува един вид косвено мнение, че ги има от паметивека. Но може би не е вярно. Може би в историята е имало период, когато те не са съществували или поне са били нещо необичайно. А на определен етап, след появата на метавируса, броят на различните вируси е избухнал и хората са започнали да се разболяват на поразия. Това би обяснило факта, че почти във всички култури съществува митът за Рая и Изгнанието от Рая.

— Може би.

— Спомена, че есеите смятали тениите за демони. Ако са знаели какво представляват вирусите, вероятно биха си помислили същото и за тях. А Лагос онази вечер ми каза, че шумерите нямали концепция за доброто и злото като такива.

— Правилно. Според Креймър и Майер съществуват добри и зли демони. Добрите носят физическо и емоционално здраве. Злите — дезориентация и най-различни физически и емоционални злини... Но тези демони почти не се отличават от болестите, които

олицетворяват... а много от болестите звучат за модерното ухо като психосоматични.

— Тъкмо това казаха лекарите за Дейвид — че болестта му най-вероятно е психосоматична.

— Нищо не зная за Дейвид освен някои доста прозаични статистически данни.

— Все едно понятията „добро“ и „зло“ са били измислени от автора на легендата за Адам и Ева, за да обясни защо хората се разболяват и защо прихващат физически и ментални вируси. И затова когато Ева — или Ашера — накарала Адам да изяде плода на дървото на познанието, тя внедрила в света концепцията за добро и зло — т.е. метавирусът, създаващ вируси.

— Възможно е.

— И така, следващият ми въпрос е: кой е написал легендата за Адам и Ева?

— Това е източник на доста научни спорове.

— А какво смяташе Лагос? Или по-скоро — Хуанита?

— Радикалната интерпретация на Никълъс Уайът на легендата за Адам и Ева предполага, че тя всъщност е била написана като политическа алегория от второзаконниците.

— Мислех, че те са написали по-късните книги, не Сътворението.

— Вярно е. Но освен това те са съставили и редактирали по-ранните книги. Години наред се е предполагало, че книгите на Сътворението са били написани някъде около 900 година преди Христа или дори още по-рано — далеч преди появата на второзаконниците. Но по-скорошните анализи на речника и съдържанието предполагат, че е била подложена на мащабна редакторска намеса по време на Изгнанието, при властта на второзаконниците.

— Значи те може да са пренаписали по-ранен мит за Адам и Ева.

— Явно са разполагали с изобилие от възможности. Според интерпретацията на Хвидберг и по-късно на Уайът, Адам в неговата градина е иносказание за царя в неговото светилище и по-точно за цар Осия, управлявал северното царство, преди то да бъде завладяно от Саргон II през 722 година преди Христа.

— Завладяването, което спомена по-рано и което прогонило второзаконниците на юг към Ерусалим.

— Точно така. Значи „Едем“, което може да се разбира просто като юдейската дума за „наслада“, означава щастлива държава, в която е живял царят преди завладяването. Изгонването от Едем в суровите земи на изток е иносказание за мащабното изселване на израилтяни в Асирия след победата на Саргон II. Според това тълкуване царят е бил отклонен от праведния път от култа на Ел и свързаното с него почитане на Ашера — която обикновено е свързвана със змиите и чийто символ е дърво.

— И връзката с Ашера някак си е предизвикала поражението на царя, и затова, когато второзаконниците са пристигнали в Ерусалим, те пренаписали историята за Адам и Ева като предупреждение към владетелите на южното царство.

— Да.

— И вероятно затова, тъй като никой не ги е слушал, може би в хода на това са измислили концепцията за добро и зло — като въдичка.

— Въдичка ли?

— Термин от Индустрията. А какво се е случило после? Опитал ли се е Саргон II да завладее и южното царство?

— Неговият наследник Сенахирим се е опитал. Цар Езекия, владетелят на Южното царство, се подготвил трескаво за нападението — много засилил укрепленията на Ерусалим, подобрил снабдяването с питейна вода. Освен това е въвел серия религиозни реформи с трайни последици, които предприел под ръководството на второзаконниците.

— И как се получило?

— Войските на Сенахирим обкръжили Ерусалим. „И в същата нощ ангел Господен излезе, та порази сто осемдесет и пет хиляди души в асирийския стан; и когато станаха хора на сутринта, ето, всички ония бяха мъртви трупове. И тъй, асирийският цар Сенахирим си тръгна, та отиде...“ Четвърта книга на Царете (или Втора книга на Царете), глава 19, стихове 35–36.

— Бас ловя. Та чакай да се изясним: второзаконниците чрез Езекия налагат върху Ерусалим политика на информационна хигиена и работят по градоустройството — спомена, че подобрили водоснабдяването?



— Заприщили всички извори и потоци, протичащи през земята с аргумента „Асирийските царе, като дойдат, защо да намерят много вода?“ — Втора книга на Летописите, глава 32, стих 4. После юдеите прокопали около петдесеткилометров тунел в твърда скала, за да внасят водата зад градските стени.

— А после, веднага щом на сцената се появили войските на Сенахирим, всичките се натръшкали мъртви от нещо, което може да бъде изтълкувано като извънредно вирулентно заболяване, към което населението на Ерусалим очевидно имало имунитет. Хмм, интересно — чудя се какво ли е попаднало във водата им?

## 31

Уай Ти не слиза много-много в Лонг Бийч, но когато отиде, прави всичко възможно, за да избегне Жертваната зона. Това е изоставена корабостроителница, голяма колкото градче. Намира се навътре в залива Сан Педро, където по-старите и по-гадни бърбклави на Басейна — непланирани бърбклави от къщички, покрити с азбестови плочки, патрулирани от начумерени камбоджанци с пушки-помпи — се стапят в целуваните от пяната плажове. Повечето от тях се намират на острова с подходящото име Последен остров, и тъй като дъската ѝ не върви по вода, това означава, че тя може да влезе или излезе оттам само по единствения осигуряващ достъп път.

Като всички Жертвани зони и тази е опасана с ограда с прикрепени към нея на всеки няколко метра жълти табели.

### ЖЕРТВАНА ЗОНА

**ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ:** Тази площ е обявена от Националната паркова служба за Национална жертвана зона. Програмата за Жертвани зони разработва парцели земя, чието почистване би струвало повече от цялостната им бъдеща икономическа стойност.

И като всички огради на Жертвани зони, и тази има дупки в нея, а на места е съборена. Младежите, чийто мозък е изпушил от естествени и изкуствени мъжки хормони, трябва да си имат местенца, на които да провеждат идиотските си ритуали за съзряване. Те идват от бърбклави от цялата област с четириколесните си камиони и препускат из откритото пространство, връзвайки дълги лъкатушни прорези в глинения похлупак, покриващ наистина зловредните места — за да

попречи на вятъра да понесе азбеста и да го изсипе като вихрушка върху Дисниленд.

Уай Ти е странно доволна от знанието, че тези момчета не са и мечтали за подходящо за всякакъв терен возило като моторизираната инвалидна количка на Нг. Возилото напуска павираното шосе, без изобщо да забавя скорост — е, започва малко да друса, — врязва се в оградата от вериги като в кълбяща се мъгла и изорава трийсетметрова бразда в земята.

Ноцта е ясна и Зоната блещука — огромен килим от счупени стъкла и натрошен азбест. На трийсетина метра нататък чайки разкъсват корема на легнала по гръб мъртва немска овчарка. Земята непрекъснато трепери, парчетата стъкло сияят и блещукат — това се дължи на огромната, разпиляна миграция на плъхове. Дълбоките, проектирани с компютър отпечатъци от дебелите, грапави гуми на момчетата от предградията рисуват великански руни по глината като тайнствените фигури в Перу, за които майката на Уай Ти научи в Неоводолейския храм. През прозорците Уай Ти от време на време чува гърмежи — или са пиратки, или са изстрели.

Чува и Нг, който възпроизвежда нови, още по-странни звуци с уста.

Във фургона има вградена система от тонколони — стерео, макар че надали Нг ще вземе да слуша музика. Уай Ти усеща как системата се включва, чувства почти беззвучното съскане, идващо от тонколоните.

Фургонът запълзява през Зоната.

Беззвучното съскане се засилва до тихо електронно жужене. Не е равномерно — ту се усилва, ту спада, но си остава тихо, все едно Роудкил се бъзика с електрическия си бас. Нг постоянно сменя посоката, все едно търси нещо. На Уай Ти ѝ се струва, че жуженето все повече изтънява.

Определено изтънява и започва да се превръща в пиццене. Нг изръмжава някаква команда и силата на звука спада. Вече кара много бавно.

— Възможно е изобщо да не ти се наложи да купуваш Снежен крах — измърморва той. — Може да намерим неохраняван запас.

— Какъв е тоя шум, дете ми къса нервите?

— Биоелектронен сензор. Обвивки от човешки клетки. Отгледани ин витро, което означава в стъкло, в епруветка. Едната страна е изложена на външния въздух, другата е чиста. Когато чуждо вещество проникне в клетъчната обвивка до чистата страна, то е разкрито. Колкото повече чужди молекули проникват, толкова по-пронизителен е звукът.

— Като гайгеров брояч ли?

— Нещо като гайгеров брояч за проникващи в клетките съединения — обяснява Нг.

Като например? — иска й се да попита, но го премълчава.

Нг спира фургона. Включва фарове — много мижави фарове. Колко е анален само този тип — направил си е труда да инсталира специални слаби фарове в добавка към всички ярки.

Гледат навътре в нещо като амфитеатър току в подножието на огромен куп варели, обсипан с боклуци. Най-вече с празни бирени кутии. По средата — яма за огън. Тук много следи от гуми се събират на едно място.

— А, това е хубаво — доволен е Нг. — Място, където младежите се събират да се друсат.

При тази показна проява на задръстеност Уай Ти обръща очи. Сигурно той пич пише всичките онези антидрога брошурки, дето им ги пробутват в училище.

Все едно сам той не поема всяка секунда по един милион литра наркотици през тия гнусни тръби.

— Не забелязвам никакви признаци за клопка — казва Нг. — Защо не излезеш да провериш какви дрогаджийски принадлежности се мотаят там?

Тя го поглежда, сякаш иска да каже: „К’во каза?“.

— Зад седалката ти е скрита противотоксична маска — обяснява той.

— Как е навънка с токсините?

— Зарязан азбест от корабостроителната индустрия. Корабни противозамърсяващи бои, пълни с тежки метали. За много неща са използвани и токсични химикали.

— Чудничко.

— Усещам, че не ти се иска. Но ако можем да вземем проба от Снежния крах от това място за дрогиране, ще си спестим останалата

част от мисията.

— Е, щом казваш — казва Уай Ти и грабва маската — голяма маска от гума и брезент, покриваща цялата ѝ глава и шия. Отначало тежи и е неудобно, но онзи, който я е измислил, я е измислил добре — цялата тежест се разпределя точно където трябва. Освен това надява и чифт тежки ръкавици. Прекалено са големи. Все едно хората от фабриката за ръкавици не са и сънували, че някоя истинска жена може да носи ръкавици.

Тя се повлича по съставената от стъкло и азбест почва на Зоната с надеждата, че Нг няма да затръшне вратата, да потегли и да я зареже там.

Всъщност ѝ се иска той да го направи. Ама че готино приключение ще излезе.

Както и да е, тя навлиза в средата на „мястото за дрогиране“. Не е твърде изненадана, когато забелязва малко гнезденце от захвърлени подкожни игли. И празни стъкленички. Взема две от тях и прочита етикетите.

— Какво намери? — пита я Нг, когато тя се качва обратно във фургона и маха маската.

— Игли. Най-вече „Хипонаркс“. Но има и една-две Ултраламинарни и няколко „Москито 25“.

— Какво означава всичко това?

— „Хипонаркс“ можеш да си ги купиш в „Купи и отлети“ — хората им викат ръждиви пирони. Те са евтини и тъпи. По общо мнение, иглите на бедните чернокожи диабетици и на дрогите. Ултраламичарните и Москито са гъзарски — купуват се от луксозните бърбклави, с тях не боли толкова, като се бодеш и имат по-добър дизайн. Нали се сещаш — ергономични бутала, финяшки цветодизайн.

— И какъв наркотик са си били?

— „Самговиж“ — отвръща Уай Ти и му подава една от стъкленичките.

И тогава се досеща, че той не може да се обърне и да погледне.

— Къде да я сложа така, че да можеш да я виждаш? — пита тя.

Нг изпява песничка. Една ръка-робот се разгъва от тавана, грабва отривисто стъкленичката от ръката ѝ, завърта я и я наглася пред вградената в таблото видеокамера.

На отпечатания на машина етикет, залепен на стъкленичката, пише просто „Тестостерон“.

— Ха-ха, фалшива тревога — възкликва Нг. Фургонът изведнъж се втурва напред и нахлува навътре в Жертваната зона.

— Ще ми кажеш ли какво става? — пита Уай Ти. — Щото всъщност аз върша работата в нашия екип.

— Клетъчните стени — обяснява Нг. — Детекторът усеща всички химикали, проникващи през клетъчните стени — и естествено, попаднахме на източник на тестостерон. За заблуда на противника. Колко забавно. Разбираш ли, нашите биохимици живеят затворено и не са очаквали, че има толкова извратени хора, та чак да използват хормони като дрога. Шантава работа.

Уай Ти се усмихва на себе си. На нея много ѝ харесва идеята да живее в свят, където някой като Нг може да нарече някого смахнат. — Ти какво търсиш?

— Снежен крах — отвърща Нг. — А вместо това открихме Пръстена на седемнайсетте.

— Снежен крах е наркотикът в малките тръбички — обяснява Уай Ти. — Знам го. Но какво е Пръстенът на седемнайсетте? Някоя от новите шашави рокбанди, които хлапетата слушат сега?

— Снежен крах прониква през стените на мозъчните клетки в ядрото, където се пази ДНК. И затова за целите на тази мисия разработихме детектор, даващ ни възможността да улавяме във въздуха химически съединения, способни да проникват през клетъчните стени. Но не се сетихме за купищата празни стъкленички от тестостерон, разхвърляни навсякъде тук. Всички стероиди — изкуствени хормони — имат една и съща основна структура: пръстен от седемнайсет атома, действащ като вълшебен ключ, който им позволява да проникват през клетъчните стени. Ето защо стероидите имат такова мощно въздействие, когато се развихрят из човешкото тяло. Те могат да навлязат дълбоко навътре в клетката, вътре в ядрото и да променят самия начин, по който тя функционира.

Да обобщим: от детектора няма никаква полза. Потайният подход не върши работа. И затова се връщаме към първоначалния план. Ти купуваш Снежен крах и го хвърляш във въздуха.

Уай Ти още не разбира съвсем това последното. Но си трае, защото според нея Нг трябва да обръща повече внимание на волана.

След като се измъкват от най-гадната част, се оказва, че в по-голямата си част Жертваната зона се състои от обрасла с изсъхнали кафяви бурени пустош и огромни изоставени парчета метал. Тук-там се издигат големи купчини гадости — въглища, шлага, сгур, стопилки, кой знае какво.

Колчем завият зад някой ъгъл, те се натъкват на малка зеленчукова плантация, обработвана от азиатци и южноамериканци. Уай Ти остава с впечатлението, че Нг се готви да ги прегази, но в последния миг той неизменно променя решението си и ги заобикаля.

Някакви испаноговорящи чернокожи играят бейзбол на широко открито пространство и използват кръглите капаци на двесталитрови варели за бази. Паркирали са половин дузина стари брички покрай площадката и са включили фаровете за осветление. Наблизо има бар, вграден в една потрошена каравана с графити надпис: ЖЕРТВАНАТА ЗОНА. Редици от фургони стърчат сред двор с ръждясали железопътни релси, а между траверсите растат кактуси. Един от фургоните е превърнат във франчайз „Райските врата на преподобния Уейн“. Центроамериканци-евангелисти са се наредили да се покаят и да поговорят на езици под неоновия Елвис. В Жертваната зона няма неоводолейски храмове.

— Складовата зона не е толкова мръсна като първото място, на което бяхме — уверява я Нг. — Затова няма да е толкова зле, че не можеш да си сложиш противотоксичната маска. Може да подушиш изпарения от „Хлад“.

Уай Ти си отбелязва наум този нов феномен: Нг използва уличното име на контролирано вещество.

— За фреон ли говориш? — пита тя.

— Да. Човекът — обект на нашето разследване влага капитал в най-различни предприятия. Това ще рече, че пласира най-различни вещества. Но започна с фреона. Той е най-големия търговец на Хлад на едро и дребно по Западното крайбрежие.

Най-сетне Уай Ти стопля. Фургонът на Нг е с климатик. Не с лайнян неозонов климатик, а със съвсем истинско, хевиметъл висококапацитетно пронизващо до костите духало-виелица „Фрижидер“. Вероятно използва неимоверно количество фреон.

Освен всичките му практически предназначения климатикът е част от тялото на Нг. Уай Ти се разкарва в компанията на единствения

в света фреономан.

— От тоя пич ли си купуваш „Хлад“?

— Досега да. Но за в бъдеще съм се разбрал с един друг.

Един друг. Мафията.

Наближават брега. Десетки дълги, мършави едноетажни складове са наредени успоредно покрай водата. В този край достъпът до всички тях се осигурява по един-единствен път. Помежду им минават по-малки пътчета и се спускат нататък, където навремето са били кейовете. Тук-там са разпръснати изоставени тракторни ремаркета.

Нг завива от главния път в малко кътче, скрито между стара електроцентрала от червени тухли и купчина ръждясали контейнери. Обръща колата с предницата навън, сякаш очаква да не се бави много-много тук.

— В отделението пред тебе има пари — казва ѝ той.

Уай Ти отваря жабката, както би я нарекъл всеки друг, и намира вътре дебела пачка омачкани, мръсни банкноти от един трилион долара. Ед Мийсчета.

— Леле, не можа ли да намериш гипъри<sup>[1]</sup>? Ега ти балата!

— Един Куриер би платил по-скоро с такива.

— Защото всички ние сме измет, а?

— Без коментар.

— Тука колко има, един квадрилион долара ли?

— Един и половина квадрилиона. Нали знаеш, инфлация.

— И какво да направя?

— Четвъртия склад отляво — насочва я Нг. — Когато вземеш тръбичката, хвърли я във въздуха.

— И после какво?

— За всичко останало има кой да се погрижи.

Уай Ти нещо се съмнява. Но ако стане напечено, винаги може да изкара ония кучешки медальони.

Докато тя излиза навън със скейтборда, Нг издава някакви нови звуци с уста. Тя чува, звънтящ звук на триещи се плоскости, който отеква из цялата конструкция на фургона, и някакви машини оживяват. Обръща се и вижда как върху покрива на фургона се е разтворил



стоманен пашкул. Под него има миниатюрен хеликоптер — сгънат. Перките му се разтварят като крила на пеперуда. Отстрани е изписано името му: ВИХЪРЪТ ЖЕТВАР.

---

[1] Т.е. пари от времето на Рейгън — осемдесетте. „Гипър“ е прякорът на Рейгън по името на изиграната от него филмова роля на атлета Джордж Гип. — Бел.прев. ↑

Ясно си личи кой точно склад търсим: четвъртият отляво. Пътят, слизащ към брега, е блокиран от няколко контейнера — грамадните стоманени сандъци, които виждате в каросериите на големите камиони. Подредени са в „рибена кост“, така че за да минеш покрай тях, трябва да слаломираш напред-назад половин дузина пъти из тесния, подобен на лабиринт канал между високите стоманени стени. Отгоре стърчат въоръжени типове, които наблюдават как Уай Ти се плъзга с дъската през препятствията. Докато излезе на чист терен, вече са я проверили из основи.

Тук-там на кабели висят голи крушки и дори няколко гирлянди коледни лампички. Светят, колкото да я накарат да се почувства в не чак толкова враждебна среда. Не вижда нищичко — само лампи, хвърлящи цветни ореоли из струпания облак от прах и мъгла. Пред нея излазът към брега е блокиран от нов лабиринт от контейнери. На единия има надпис със спрей: БКУО КАЗВА: ПРОБВАЙТЕ ОБРАТНО БРОЕНЕ ДНЕС!

— Какво е БКУО? — пита тя, колкото да разчупи малко леда.

— Безспорният Крал на Унищожителите на Озона — обажда се мъжки глас. Мъжът тъкмо се готви да скочи от товарния док на склада отляво. Вътре в склада Уай Ти забелязва електрически светлини и пламъчета от цигари. — Така му викаме на Емилио.

— Ясно — казва тя. — Оня с фреона. Не съм дошла за „Хлад“.

— Е — казва типът. Хилав дългнест тип, прехвърлил четирийсетака, но твърде мършав за годините си. Той вади фаса от устата си и го мята като стреличка. — Какво да е тогава?

— Колко струва „Снежен крах“?

— Един гипър и седемдесет и пет — казва той.

— Пък аз си мислех, че е един и петдесет — казва Уай Ти.

Типът поклаща глава.

— Нали знаеш, инфлация. И пак е на далавера. По дяволите, тая твоя дъска сигурно струва хиляда гипъра.

— Те не се купуват с долари — изпъчва рамене Уай Ти. — Виж, имам само един и половина квадрилона долара. — Тя вади пачката от джоба си. Типът се размива, поклаща глава и се провиква към колегите си в склада:

— Пичове, тук едно маце иска да плати с мийсове!

— По-добре ги разкарай бързо, сладурче — обажда се един порязък и по-гаден глас — или си купи с тях ръчна количка.

Този тип е дори още по-стар и плешив — по слепоочията му се вият къдри и има шкембе. Застанал е върху товарния док.

— Ако не ги щете, така си кажете — сопва им се Уай Ти. Всички тези дрънканици нямат нищо общо с бизнеса.

— Тук мацки не ни идват много често — казва тлъстия плешив дъртак. Уай Ти знае, че това трябва да е самият БКУО. — Така че ще ти отпуснем намаление за храброст. Я се обърни.

— Да те еба — тросва се Уай Ти. Точно на този няма да му се обръща.

Всички наоколо се размиват.

— Добре де, давай — насърчава я БКУО.

Хърбавият дългуч се качва отново на дока, сваля долу едно алуминиево куфарче, поставя го върху стоманен варел по средата на пътя, така че да се пада горе-долу на височината на кръста ѝ.

— Първо парите — казва той.

Тя му подава балата. Той я оглежда, ухилва се самодоволно и я праща вътре в склада с отривист бекхенд. Ония вътре пак избухват в смях.

Типът отваря куфарчето и малката компютърна клавиатура се показва. Пъха личната си карта в процепа и въвежда нещо.

После изважда една тръбичка от горната част на куфарчето и я поставя в гнездото в долната част. Машината я всмуква, прави нещо и я изплюва.

Той подава тръбичката на Уай Ти. Червените цифри отгоре започват да броят от десет надолу.

— Когато стигне до „едно“, поднеси я към носа си и вдишвай — наставлява я типът.

Тя вече отстъпва назад.

— Проблем ли имаш, момиченце? — пита той.

— Още не — отвърща тя. После запокитва с все сила тръбичката във въздуха.

Изневиделица се разнася пърпорене на перки. „Вихърът жетвар“ прелита над тях. Всички мигом се свиват — изненадата огъва коленете им. Тръбичката пада обратно на земята.

— Кучка смотана! — изругава кльощавият.

— Много изпипан план — обажда се БКУО — но нещо не загрявам що така едно хубаво и умно момиче като тебе се е навило да участва в самоубийствена мисия?

Слънцето се показва. Всъщност, около половин дузина слънца навсякъде около тях във въздуха — сенки няма. Лицата на кльощавия и на БКУО под това ослепително сияние изглеждат плоски и размазани. Уай Ти е единствената, която изобщо вижда нещичко, защото очилата за нощно виждане я предпазват. Мъжете треперят и клюмват под ярките лъчи.

Уай Ти се обръща и поглежда назад. Едно от миниатюрните слънца е увиснало над лабиринта от контейнери, осветява всичките му пролуки, заслепява въоръжените стражи. Сцената проблясва — ослепително сияние и пълен мрак се сменят, докато електрониката на очилата ѝ се мъчи да вземе решение. Но сред целия този визуален хаос един образ се запечатва незаличимо в ретината ѝ: въоръжените мъже са покосени като дървета от ураган. Само за миг редица от тъмни ъгловати силуети се очертава над лабиринта, надига се като кибернетично цунами. Плъхове.

Избягват лабиринта от контейнери — прескачат го в дълги плоски параболи. Пътюм някои са се врязали право в телата на въоръжените мъже като защитници от Националната футболна лига, заоравачи на скорост през смотанящите-фотографи, струпали се на страничната линия. Щом кацат на пътя пред лабиринта, в миг се надига прах, из който бели искри танцуват като обезумели. Докато се случва всичко това, Уай Ти не чува нищо. Усеща как един Плъх се врязва в тялото на хърбавия дългуч, чува как ребрата му изпращават като смачкан целофан. Вътре в склада вече е настанал ад, но погледът ѝ се опитва да проследи действието. Вижда как още Плъхове — инверсионни следи от искри и прах — кацат за миг на пътя и излитат над следващата бариера.

Изминали са три секунди, откакто тя е запокитила тръбичката във въздуха. Обръща се, за да погледне вътре в склада. Но на покрива му е застанал някой, който привлича за миг погледа ѝ. Пак снайперист, излиза иззад климатика. Тъкмо започва да свиква със светлината и вдига пушката. Уай Ти трепва, когато червеният лазерен лъч излита от дулото и удря в очите ѝ веднъж, два пъти, докато той се прицелва в челото ѝ. Зад него приижда „Вихърът Жетвар“ — перките му образуват диск под бляскавото сияние. Дискът, който се смалява до тясна елипса, а после в непрекъсната сребърна черта. После прелита покрай снайпериста.

Хеликоптерът прави остър завой, търси още плячка. Нещо пада от него в безсилна траектория — тя решава, че е пуснал бомба. Но това е главата на снайпериста, която се върти безспир и изхвърля в сиянието тънка розова спирала. Перките на малкия хеликоптер явно са го ударили в тила. Част от Уай Ти безстрастно наблюдава как главата подскача и се върти в прахта, а останалата ѝ част крещи, та се къса.

Тя чува как нещо изпуква — първият силен звук досега. Обръща се, за да види откъде идва той, и погледът ѝ попада на водната кула, издигаща се над мястото — чудесна позиция за снайперист.

Но после вниманието ѝ привлича тънката синьо-бяла моливна чертичка на отходните газове на мъничка ракета, стрелнала се в небето над фургона на Нг. Ракетката не прави нищо — просто се издига до определена височина и застива на място, подпряна от изгорелите си газове. На Уай Ти не ѝ пука — сега тя се носи по пътя с дъската и се опитва да си намери прикритие.

Следва второ изпукване. Преди звукът да стигне до ушите ѝ, ракетата се стрелва хоризонтално като риба, съвсем леко поправя курса си и се прицелва там, където се е покачил снайперистът — на стълбата на кулата. Следва оглушителна, гадна експлозия — без пламъци, без сияние, като мощните безсмислени избухвания, каквито се наблюдават при фойерверките. За миг до слуха ѝ стига звънтенето на шрапнели по желязното скеле на кулата.

Тъкмо преди да навлезе отново в лабиринта, покрай нея профучава прашна вихрушка и запраща в лицето ѝ камъни и счупени стъкла. Чува я как подскача нататък и рита стоманените стени, за да смени посоката. Плъх, който ѝ разчиства пътя.

*Колко мило!*

— Хитър ход, Дрисък — казва тя, щом се качва във фургона на Нг. Гърлото ѝ е задръстено и подуто. Може би от пищене, може би от токсичните отпадъци, може би ще се задави всеки момент. — Не знаеше ли за снайперистите? — Ако продължава да бърбори за подробностите около задачата, може би ще успее да не мисли за стореното от „Вихърът жетвар“.

— Не знаех за онзи на водната кула — отвръща Нг. — Но веднага щом започна да стреля, прихванахме траекториите на куршумите с милиметрова вълна и ги проследихме. — Той казва нещо на колата, тя се измъква от скривалището си и се запътва към шосе 405.

— На мен ми изглежда като очевидното място, където да потърсиш снайперист.

— Той бе в неукрепена позиция, отвсякъде изложен на показ — обяснява Нг. — Решил е да работи от самоубийствена позиция. А това не е типичното поведение на наркодилър. В типичния случай те са прагматични. Още някоя критика на действията ми?

— Стана ли работата?

— Да. Тръбичката бе вкарана в запечатана камера вътре в хеликоптера, преди да излее съдържанието си. После бе замразена на мига в течен хелий, преди да успее да се самоунищожи по химически начин. Сега разполагаме с проба от „Снежен крах“ — нещо, с което никой досега не бе успял да се сдобие. Тъкмо върху такива успехи се гради репутация като моята.

— Ами Плъховете?

— Какво Плъховете?

— Те прибраха ли се във фургона? Там, отзад? — кимва с глава Уай Ти.

Нг се умълчава. Уай Ти си напомня, че той се намира в своя кабинет във Виетнам, през 1955 г., и гледа всичко това по телевизията.

— Три се върнаха — казва той най-сетне. — Три идват насам. А още три оставих там да вземат допълнителни умиротворителни мерки.

— Ще ги зарежеш там ли?

— Ще ни настигнат — отвръща Нг. — На магистрала те развиват над хиляда километра в час.

— Вярно ли е, че имат вътре радиоактивни вещества?

— Радиотермални изотопи.

— А какво става, ако разпорят някой от тях? Всичките ли ще мутират?

— Ако някога се окажеш в присъствието на унищожителна сила, достатъчно мощна, че да разпломбира тези изотопи — казва Нг — лъчевата болест ще ти е най-малкият проблем.

— Ще си намерят ли обратния път до нас?

— Ти гледала ли си „Ласи, върни се“ като малка? — пита той. — Или по-скоро като съвсем малка?

Значи така. Излезе права. Плъховете са направени от кучета.

— Това е жестоко — казва тя.

— Сантименталността от този сорт е много предсказуема — заявява Нг.

— Да извадиш куче от тялото му... да го държиш през цялото време в колиба!

— Когато един Плъх — както ги наричаш ти — е в колибата си, знаеш ли какво прави той?

— Ближе си електронните ташаци?

— Гони фрисбита по вълните. Вечно. Яде пържоли, които растат по дърветата. Лежи до огъня в ловна хижа. Още не съм инсталирал симулация на близане на тестиси, но сега като го спомена, ще си помисля по въпроса.

— Ами като излезе от колибата и хукне да ти изпълнява поръчките?

— Можеш ли да си представиш колко освобождаващо е за един питбултериер да бяга с над хиляда километра в час?

Уай Ти не отговаря. Прекалено заета е с мъките да проумее тази концепция.

— Грешката ти — продължава Нг — е, че смяташ всички механично подпомагани организми — като мен — за жалки инвалиди. Всъщност ние сега сме по-добре отпреди.

— Откъде вземаш питбулите?

— Всеки ден във всички градове из страната изоставят невероятно много питбули.

— Режеш безстопанствени псета?

— Спасяваме изоставените кучета от сигурна смърт и ги изпращаме право в кучешкия рай.

— Аз и моят приятел Роудкил си имахме питбул. Фидо се казваше. Намерихме го на една улица. Някакъв гадняр го прострелял в крака. Заведохме го на ветеринар да го гипсира. Няколко месеца го гледахме в един празен апартамент в блока на Роудкил — всеки ден играехме с него, носехме му храна. А после един ден дойдохме да си поиграем с Фидо и него го нямаше. Някой влязъл с взлом и го отвел. Сигурно го е продал на някоя научна лаборатория.

— Сигурно — съгласява се Нг, — но куче не се гледа така.

— По-добре живееше, отколкото преди.

В разговора настъпва пауза — Нг започва да говори на фургона си, за да го изкара на магистралата за Лонг Бийч и да го подкара обратно към града.

— Те помнят ли? — пита Уай Ти.

— Колкото помнят всички кучета — отвръща Нг. — Не можем да изтриваме спомени.

— Значи може би сега Фидо е Плъх някъде.

— Аз на твое място бих се надявал да е така, заради самия него — отвръща Нг.

В един франчайз „Големият Хонконг на Господин Лий“ във Финикс, Аризона, полуавтоматичната стражева единица Б-782, производство на „Нг Секюрити Индъстрийс“, се събужда.

Произвелата го фабрика, го смята за робот на име Номер Б-782. Но той се мисли за питбултериер на име Фидо.

Едно време малкото кученце Фидо понякога вършеше пакости. Но сега живее в хубава къщурка сред хубаво дворче. Сега той е добро кученце. Обича да лежи в къщурката си и да слуша лая на другите кученца. Фидо е част от голяма глутница.

Тази вечер нейде далече много лаят. Той се вслушва в този лай и разбира, че цяла глутница добри кученца е много възбудена от нещо. Тайфа много лоши хора се опитват да сторят зло на едно добро момиче. Това много е ядосало и възбудило кученцата. За да защитят доброто момиче, те причиняват болка на лошите хора.

Точно така трябва да бъде.

Фидо не излиза от къщурката си. Когато чува за първи път лая, го обзема вълнение. Той обича добрите момичета и много се разстройва,



когато разни лоши мъже се опитват да им сторят зло. Някога имаше едно добро момиче, което го обичаше. Това беше навремето — когато той живееше на едно страшно място, винаги беше гладен и много хора го измъчваха. Но доброто момиче го обичаше и се отнасяше добре него. Фидо много обича доброто момиче.

Ала по лаенето на другите кученца разбира, че вече няма страшно за доброто момиче. И затова отново заспива.

## 33

— Извинявай, партнер — подвиква Уай Ти, щом влиза в стаята „Бабел/Инфокалипсис“. — Леле! Тука все едно си в някое от ония неща, дето са пълни със сняг за разклащане.

— Здравсти, Уай Ти.

— Имам още сведения за тебе, партнер.

— Казвай.

— „Снежен крах“ е роид. Или поне доста намязва на роид. М-да, точно така. Влиза ти през клетъчните стени точно като роид. А после прави нещо на клетъчното ядро.

— Беше прав — обръща се Хиро към Библиотекаря. — Точно като херпес.

— Говорих с един пич и той ми каза, че направо ти прецаква ДНК-то. Не разбирам и половината от тия дивотии, ама така каза.

— И кой е тоя пич, с когото си говорила?

— Нг. От „Нг Секюрити Индъстрийс“. Ти няма какво да приказваш с него, на тебе няма да ти даде сведения — презрително заявява тя.

— Защо се мотаеш с такива като Нг?

— Задача за Мафията. Те за първи път разполагат с проба от наркотика благодарение на мен и моето другарче Нг. Досега дрогата винаги се е самоунищожавала, преди да се доберат до нея. Предполагам, че сега я анализират или нещо такова. Сигурно се опитват да разработят противоотрова.

— Или да я възпроизведат.

— Мафията не би го направила.

— Не бъди наивна — казва Хиро. — Разбира се, че би го направила.

Уай Ти се нацупва.

— Виж — казва той. — Извинявай, че ти го напомням, но ако все още имахме закони, Мафията щеше да е престъпна организация.

— Но нямаме — напомня му Уай Ти, — така че тя е просто поредната верига.

— Чудесно. Казвам само, че може би не го правят за благо на човечеството.

— А ти защо си се заврял тука заедно с тоя смотан демон? — посочва тя Библиотекаря. — За благо на човечеството? Или щото си погнал някоя фуста? Как ѝ беше името...

— Добре, добре, да не говорим повече за Мафията — прекъсва я Хиро. — Имам работа.

— И аз — Уай Ти изскача пак навън и оставя в Метавселената дупка, която компютърът на Хиро бързо запълва.

— Тя май си е паднала по мен — обяснява Хиро.

— Изглеждаше доста привързана — съгласява се Библиотекарят.

— Добре — казва Хиро. — А сега на работа. Откъде е дошла Ашера?

— Първоначално от шумерската митология. Затова тя играе важна роля и във вавилонските, асирийските, ханаанските, юдейските и угаритските митове, до един произлезли от шумерските.

— Интересно. Значи шумерският език е отмрял, но шумерските митове по някакъв начин са преминали в новите езици.

— Правилно. Шумерският е използван от по-късните цивилизации като език на религията и науката. По подобен начин се е използвал и латинският в Европа през Средновековието. Никой не го е говорил като роден език, но учените хора са го четели. По този начин шумерската религия се е предала на поколенията.

— И с какво се е занимавала Ашера в шумерските митове?

— Свидетелствата са фрагментарни. Открити са само няколко плочки и те са счупени и откъслечни. Смята се, че Л. Боб Райф е изкопал много непокътнати плочки, но той отказва да ги предостави за ползване. Оцелелите шумерски митове съществуват във фрагменти и са доста чудати. Лагос ги сравняваше с бълнуванията на болно от треска двегодишно дете. Цели пасажии от тях просто не подлежат на превод — знаците са четливи и известни, но в съчетание един с друг не казват нищо, което да може да се запечата в модерното съзнание.

— Като инструкциите за програмиране на видеорекодер.

— Има много монотонни повторения. Доста е застъпена и така наречената от Лагос „Рекламна кампания на Ротари клуб“ — текстове,

възхваляващи върховната добродетел на техния град, превъзхождаща някой друг град.

— Какво прави един шумерски град по-добър от другия? По-добрият зикурат? По-добрият футболен отбор?

— По-добрите *ме*.

— Какво са *ме*!

— Правила или принципи, контролиращи функционирането на обществото — като набор от закони, но на по-фундаментално ниво.

— Нещо не схващам.

— Тъкмо там е работата. Шумерските митове не са „четивни“ или „интересни“ в онзи смисъл, в който са такива гръцките и юдейските митове. Те отразяват съзнание, фундаментално различно от нашето.

— Предполагам, че ако основата на нашата култура беше Шумер, щяха да ни се струват по-интересни — казва Хиро.

— Акадските митове идват след шумерските и явно се основават до голяма степен на тях. Очевидно е, че акадските редактори са изчели шумерските митове, изрязали са странните и непонятни (за нас) пасажии и са ги обединили в по-дълги произведения като например епоса за Гилгамеш. Акадите са били семити — братовчеди на юдеите.

— А какво казват акадите за Ашера?

— Тя е богиня на еротиката и плодородието. Освен това притежава и деструктивна, отмъстителна страна. В един от митовете Ашера праща на Кирта, човешки цар, тежка болест. Само Ел, царят на боговете, може да го излекува. Ел удостоява определени личности с привилегията да бозаят от гърдите на Ашера. Те двамата, Ел и Ашера, често осиновяват човешки бебета и Ашера ги кърми — в един текст тя е дойката на седемдесет божества.

— И е разпространявала онзи вирус — додава Хиро. — Майките, болни от СПИН, могат да заразят бебетата си чрез кърмата. Но това е акадската версия, нали?

— Да, господине.

— Искам да чуя нещо шумерско, ако ще да е непреводимо.

— Желаете ли да чуете историята за това как Ашера разболяла Енки?

— И още как.

— Преводът на тази история зависи от тълкуването ѝ. Някои я разбират като история за изгнанието от Рая. Други — като битка между мъжкото и женското начало, или водата и земята. Трети — като алегория на плодородието. Този прочит се основава на интерпретацията на Бендт Алстер.

— Вземам си бележка.

— Да обобщя: Енки и Нинхурсаг — която е Ашера, макар в тази история да носи и други имена — живеят на едно място, наречено Дилмун. Дилмун е чист, непоковарен и светъл, там няма болести, хората не остаряват, хищниците не ловуват.

Но няма вода. И затова Нинхурсаг моли Енки, който е нещо като бог на водата, да докара вода в Дилмун. И той го прави, като мастурбира сред тръстиките покрай каналите и оставя животворното си семе да потече — „водата на сърцето“, както го наричат. В същото време произнася нам-шуб, забраняващ на всички да влизат на тази територия — не иска никой да припарва до семето му.

— Защо така?

— Митът не го обяснява.

— Тогава — казва Хиро — явно го е смятал за ценно или опасно, или и двете.

— Сега в Дилмун е по-хубаво отпреди. Нивите раждат изобилна реколта и прочее.

— Извинявай, но как е било устроено шумерското земеделие? Много ли са поливали?

— Изцяло са зависели от напояването.

— Значи според този мит Енки е бил отговорен за напояването на нивите с неговата „вода на сърцето“.

— Да, Енки е бил богът на водата.

— Добре, давай нататък.

— Но Нинхурсаг — Ашера — нарушава тази заповед, взема семето на Енки и се опложда с него. След деветдневна бременност тя безболезнено ражда дъщеря, Нинму. Нинму се разхожда по брега на реката. Енки я съзира, тя разпалва желанията му, той прекосява реката и ляга с нея.

— Със собствената си дъщеря.

— Да. Девет дни по-късно и тя ражда дъщеря на име Нинкура и историята се повтаря.

— Енки и с Нинкура ли е спал?

— Да, и тя ражда дъщеря на име Уту. Нинхурсаг очевидно вече е открила някаква система в поведението на Енки и съветва Уту да си стои вкъщи — предсказва, че Енки ще се опита да се възползва от родилната ѝ дарба и ще се опита да я прелъсти.

— И той опитва ли се?

— Енки пак напълва каналите със своята „вода на сърцето“, от която всичко израства. Градинарят се радва и прегръща Енки.

— Кой пък е градинарят?

— Просто герой от историята — обяснява Библиотекарят. — Той дарява Енки с грозде и други дарове. Енки се предreshва като този градинар, отива при Уту и я прелъстява. Но този път Нинхурсаг успява да вземе проба от семето на Енки от бедрото на Уту.

— Леле Боже. На това му се вика адска тъща.

— Нинхурсаг пръска семето по земята и от него израстват осем растения.

— Енки и с растенията ли прави секс?

— Не, изяжда ги — и в известен смисъл чрез това научава тайните им.

— Значи тук имаме мотива за Адам и Ева.

— Нинхурсаг проклина Енки с думите: „Чак докато умреш, няма да те погледна с «окото на живота».“ После изчезва и Енки се разболява тежко. Осем от органите му се поболяват — по един за всяко растение. Най-сетне убеждават Нинхурсаг да се върне. Тя ражда осем божества, по едно за всяка болна телесна част на Енки, и той е излекуван. Тези божества са пантеонът на Дилмун: т.е. този акт прекъсва кръвосмесителния цикъл и създава нова раса мъжки и женски божества, които могат да се възпроизвеждат нормално.

— Започвам да разбирам какво е искал да каже Лагос с онова за болното от треска двегодишно дете.

— Алстер тълкува този мит като изложение на логическа задача: да предположим, че първоначално не е съществувало нищо освен единствения създател — как са възникнали обикновените двуполови сексуални отношения?

— Пак двойки.

— Може би ще си спомните едно отклонение в разговора ни, в което не се задълбочихме и което пак би ни извело дотук по друг път.

Този мит може да бъде сравнен с шумерския мит за сътворението. Да започнем с това, че в него небето и земята са обединени, но светът се създава в действителност чак след разделянето им. Повечето митове за Сътворението започват с „парадоксалното единство на всичко, оценявано или като хаос, или като рай“, и познатият ни свят възниква чак след като това се променя. Тук трябва да изтъкна, че най-ранното име на Енки е Ен-Кур, „Владетелят на Кур“. Кур е първичният океан — Хаосът — който Енки завладява.

— Всеки хакер би се идентифицирал с това.

— Но и Ашера притежава подобни конотации. На угаритски нейното име, „атирату ями“ означава „стъпилата върху морето (морския змей)“

— Добре, значи и Енки, и Ашера са фигури, в някакъв смисъл победили хаоса. И ти твърдиш, че тази победа над хаоса, разделянето на статичния, обединен свят на двойна система се идентифицира със сътворението.

— Правилно.

— Какво още можеш да ми кажеш за Енки?

— Той е *ен* на град Ериду.

— Какво е *ен*? Нещо като цар ли?

— Нещо като жрец-владетел. *Ен*-ът е пазител на местния храм, в който, написани на глинени плочки, се пазят *ме* — обществените правила.

— Ясно. Къде се намира Ериду?

— В южен Ирак. Разкопките там се провеждат едва от няколко години.

— От хората на Райф?

— Да. Както посочва Креймър, Енки е бог на мъдростта — но този превод е лош. Неговата мъдрост не е мъдростта на старец, а по-скоро знанието как се прави това или онова, особено окултните практики. „Той смайва дори и другите богове с шокиращи решения на очевидно невъзможни проблеми“. През повечето време той е благоразположен бог, помагач на човечеството.

— Стига бе!

— Така е. Около него са съсредоточени най-важните шумерски митове. Както вече споменах, той е свързан с водата. Той пълни реките и огромната шумерска мрежа от канали с животворното си семе.

Твърди се, че е създал река Тигър с един-единствен епохален акт на мастурбация. Ето как се описва сам той: „Аз съм бог. Аз съм онзи, чиято дума ще пребъде. Аз съм вечен“. Други го описват така: „кажеш ли една дума — и се издигат купища, камари от зърно“; „ти сваляш звездите небесни, пресметнал си броя им“. Той дава име на всичко сътворено...

— Дава име на всичко сътворено?

— В много митове за Сътворението даването на име е тъждествено с акта на създаване. В различни митове той е наричан „вещият, създал заклинанията“, „богатият на слова“, „Енки, господарят на всички верни заповеди“, и, както е у Майер и Креймър, „Думите му носят ред там, където преди има само хаос, и внасят безредие в хармонията“. Посветил е много усилия на препредаването на своите знания на своя син, богът Мардук, върховното божество на вавилонците.

— Значи шумерите са се кланяли на Енки, а вавилонците, дошли след шумерите, са се кланяли на сина му Мардук.

— Да, господине. И когато Мардук попаднел в затруднено положение, винаги молел за помощ баща си Енки. Тук, на тази стела — Законът на Хамурапи — е изобразен Мардук. Според Хамурапи Законът му е бил продиктуван лично от Мардук.

Хиро се приближава до Закона на Хамурапи и му хвърля бегъл поглед. Клинописът нищо не му говори, но илюстрацията отгоре е лесна за разбиране. Особено средната ѝ част:





— Защо Мардук дава на Хамурапи именно единица и нула на картинката? — пита Хиро.

— Това са били символи на царската власт — обяснява Библиотекарят. — Произходът им не е ясен.

— Сигурно Енки го е измислил — казва Хиро.

— Най-важната роля на Енки е на създател и пазител на *ме* и *гиз-шур*, „ключовите думи“ и „моделите“, управляващи вселената.

— Разкажи ми още нещо за *ме*.

— Пак ще цитирам Креймър и Майер: „[Те са вярвали в] съществуването от незапомнени времена на фундаментален, неизменим, изчерпателен набор от права и задължения, норми и стандарти, правила и разпоредби, известни като *ме*. *Ме* се отнасяли до космоса и съставните му части, до боговете и хората, градовете и държавите и до различните аспекти на цивилизования живот“.

— Нещо като Тората.

— Да, но те притежават и някаква мистична или магическа сила. И често се занимават с банални въпроси, не само с религията.

— Примери?

— В един мит богинята Инана отива в Ериду и подлъгва Енки да ѝ даде деветдесет и четирите *ме*, след което се връща в своя роден град Урук, където ги посрещат с много врява и ликуване.

— Тъкмо по тази Инана се е вманиачила Хуанита.

— Да, господине. Тя е приветствана като спасителка, защото е „донесла съвършеното изпълнение на *ме*“.

— Изпълнение? Както се изпълняват компютърни програми?

— Да. Очевидно *ме* са като алгоритми за изпълнение на определени дейности, важни за обществото. Някои от тях са свързани с упражняването на жреческата и царската власт. Други обясняват как да се провеждат религиозни обреди. Трети се отнасят до изкуството на войната и дипломатията. Много от тях засягат изкуствата и занаятите: музиката, дърводелството, ковачеството, кожарството, строителството, земеделието, дори и такива прости задачи като паленето на огън.

— Операционната система на обществото.

— Моля?

— Когато включиш компютъра за първи път, той представлява просто инертен сбор от електрически вериги, който нищо не може да прави. За да стартираш машината, трябва да налееш в тези вериги

набор от правила, които им нареждат как да функционират. Как да бъдат компютър. Струва ми се, че тези *ме* са служели като операционна система на обществото — за организиране на инертен набор от хора в една функционираща система.

— Както желаете. Във всеки случай, Енки е бил пазителят на *ме*.

— Значи той е добрият.

— Бил е най-обичаният от всички богове.

— На мен ми прилича на хакер. И затова ми е трудно да проумея неговия нам-шуб. Като е бил толкова свестен, що е спретнал тоя Бабел?

— Това се смята за една от мистериите около Енки. Както отбелязахте, поведението му невинаги е съответствало на съвременните норми.

— Не на мене тия. Изобщо не вярвам, че наистина е чукал сестра си, дъщеря си и тъй нататък. Тази история трябва да е метафора на нещо друго. Според мен е метафора на някакъв рекурсивен информационен процес. Целият мит вони на това. За тези хора водата е еднозначна със семето. Има смисъл, защото сигурно са нямали представа от чистата вода — тяхната и без това е била кафеникава, мътна и бъкана от вируси. Но от съвременна гледна точка семето е просто носител на информация — и на добрата сперма, и на лошите вируси. Водата на Енки — неговото семе, неговите данни, неговите *ме* — тече по цялата страна Шумер и от него тя разцъфтява.

— Както може би знаете, Шумер е бил разположен в наводняваните райони между двете големи реки Тигър и Ефрат. Тъкмо оттам е идвала всичката глина — вземали са я направо от речните корита.

— Значи Енки им е осигурявал дори и средството за пренасяне на информация — глината. Те са писали върху мократа глина, а после са я изсушавали — отървавали са се от водата. Ако по-късно върху глината попаднела вода, информацията бивала унищожавана. Но след като с изпичането са пресушавали всичката вода — стерилизирали са семето на Енки чрез изваряване, така да се каже — плочките са били вечни и неизменни като думите на Тората. Налудничаво ли ти звучат?

— Не знам — казва Библиотекарят, — но ми звучите малко като Лагос.

— Трогнат съм. Току-виж съм станал и гаргойл.

Всеки пешеходец може да се вмъкне в Грифит парк, без да го забележат. Уай Ти схваща, че въпреки преградите на пътя, лагерът на Фалабала не е кой знае колко добре охраняван, ако си способен да се движиш извън пътищата. За една скейт нинджа върху чисто нова дъска, с чифт чисто нови очила за нощно виждане (хей, за да спечелиш пари, трябва да похарчиш пари) няма никакъв проблем. Само си намери стръмен наклон, спускащ се надолу към каньона, и обикаляй по ръба, докато не видиш лагерните огънове в ниското. А после се пусни по хълма. Довери се на гравитацията.

Някъде по средата на спускането тя разбира, че комбинезонът ѝ в синьо и оранжево, макар и такъв суперски, посред нощ в зоната на Фалабала би станал същински център на внимание. Затова посяга към яката, напипва вшития в плата твърд диск и го стисва с два пръста. Той щраква. Дрехата потъмнява, цветът прозира през електропигмента като маслено петно и после почернява.

При първото си посещение тя не огледа мястото кой знае колко внимателно, защото се надяваше никога повече да не стъпи тук. И затова склонът се оказва по-висок и по-стръмен, отколкото си го спомня. Може би повече напомня на урва, отвесна скала или бездна, отколкото в спомена ѝ. Единственото, което ѝ навява тези мисли е, че май тук ѝ се събира много свободно падане. Свободно падане в страхотен балистичен стил. Суперготино е, всичко това си е част от работата, казва си тя. Умните колела са много подходящи за целта. Стволовете на дърветата са синкавочерни и не се открояват особено на черносинкавия фон. Единственото нещо, което вижда освен тях, е червеният лазерен лъч на дигиталния спидометър отпред на дъската, който не показва никакви съществени данни. Цифрите треперят и са се превърнали в облак зърнеста червена светлина, а радарният скоростен сензор се мъчи да се закачи за нещо.

Тя изключва спидометъра и се понася в пълен мрак. Втурва се презглава към сладкия бетон на дъното на потока като черен ангел,

комуто Всемогъщият току-що е прерязал въжетата на небесния парашут. И когато колелата най-сетне срещат платното, коленете й насмалко не пробиват челюстта. Тя завършва цялата тази гравитационна трансакция не особено възвишено, гадно повлечена от тъмна скорост.

Бележка наум: Следващия път просто скочи от някой шибан мост. Така поне няма да ти наврат невидим кактус в носа.

Тя завива стремглаво зад един ъгъл, килва се така, че едва не забърсва жълтата линия, а очилата й разкриват всичко в сиянието на многоспектрално излъчване. В инфрачервено лагерът на Фалабала представлява бушуваща сияйна розова мъгла, раздирана от нажежените до бяло взривове на лагерни огньове. Цялото това нещо се вихри над неясна синкава настилка, което във фалшивата цветова схема означава, че тя е студена. Над всичко на хоризонта се издигат назъбените очертания на онази шашава импровизирана бариерна технология, в която тия фалабали са такива спецове. Бариера, напълно презряна, прескочена и смело преодоляна от Уай Ти, паднала от небето посред лагера като бомбардировач „Стелт“ с комплекс за малоценност.

След като вече сте в самия лагер, хората изобщо не ви забелязват, нито пък им пука кой сте. Няколко човека я виждат, наблюдават я как се плъзга покрай тях, обаче не се шашкат. Сигурно тук идват много Куриери.

Много смахнати, лековерни Куриери, пиячи на „Куул ейд“. Тия тук не са достатъчно отракани да забележат, че Уай Ти е от друга порода. Но това е чудесно — засега тя минава метър, стига да не огледат оборудването на новата й дъска.

Огньовете осигуряват достатъчно от добрата стара обикновена видима светлина, за да разкрият това окаяно местенце такова, каквото е: тайфа умопобъркани бойскаутти, събор без значки за заслуги и хигиена. Където върху видимото се наслагват инфрачервените лъчи тя вижда и неясни, призрачни червени лица, които изплуват от сенките там, където невъоръженото й око би видяло само мрак. Тези нови нощни очила й струват голяма пачка от мафиотските дрогаджийски пари. Тъкмо онова, което имаше предвид мама, като настоя щерка й да си намери почасова работа.

Някои от хората, които бяха тук последния път, сега ги няма. Има няколко нови, които тя не познава. Има даже и двама-трима в

усмирителни ризи. Тази мода е запазена за онези, които са напълно извън контрол и се тръшкат и въргалат по земята. Има и неколцина обхванати от гърчове, които обаче не са чак толкова зле, и един-двама просто изперкали, като обикновените стари деградета, които можете да видите в „Дремни и продължи“.

— Хей, вижте! — подмята някой. — Нашата приятелка Куриерката! Добре дошла, приятелко!

Течните ѝ стави са открити, подръка, и добре разклатени преди употреба. На китките си има високоволтови ултрамодни метални маншети за в случай, че някой се опитва да я стисне за същите. И палка-зашеметител в ръкава. Само най-първобитните задръстенияци носят огнестрелно оръжие. С пистолетите работата много се проточва (трябва да чакаш на жертвата да ѝ изтече кръвта и да умре), но по парадоксален начин те доста често трепят хора. Но никой няма да те тормози, ако го фраснеш с палка-зашеметител. Поне така твърдят рекламите.

Така че не че се чувства точно уязвима, но все пак би искала да избере мишената си. Затова поддържа скорост, подходяща за бягство, докато намери жената с дружелюбния вид — плешивата мацка със съдраната имитация на тоалет от „Шанел“. После връхлита към нея.

— Аре в гората — предлага ѝ Уай Ти. — Искам да си поговорим за това какво става с остатъците от мозъка ти.

Жената се усмихва, изправя се с мъка на крака с добродушната непохватност на дебил в добро настроение.

— Обичам да говоря за това — казва тя. — Защото вярвам в него.

Уай Ти не си губи времето с приказки — направо хваща жената за ръката и я помъква нагоре по склона, към ниските шубраци, далеч от шосето. Не вижда розови лица да се спотайват в инфрачервения спектър — трябва да е чисто. Но зад нея има две-три — шляят се небрежно и не поглеждат към нея, все едно току-що са решили, че е време да се поразходят из гората посред нощ. Единият е Върховният жрец.

Жената е вероятно около двацет и петгодишна, висока и дългуреста, хубавичка, но не красавица. Сигурно е била енергична, но

не и резултатна нападателка в училищния баскетболен отбор. Уай Ти се настанява на един камък в мрака.

— Имаш ли някаква представа къде се намираш? — пита Уай Ти.

— В парка — отговаря жената. — С моите приятели. Ние помагаме за разпространението на Словото.

— Как попадна тук?

— От „Ентърпрайз“. Там ходим да се учим.

— Искаш да кажеш, от Сала? Салът „Ентърпрайз“? Оттам ли идвате всичките?

— Не зная откъде сме дошли — отговаря жената. — Понякога ми е трудно да си спомням. Но това не е важно.

— Преди къде си живяла? Не си израснала на Сала, нали?

— Бях системен програмист за „Звърс Систъмс“ в Маунтин Вю, Калифорния — отвърща жената, като изведнъж превключва на идеален, нормален английски.

— Как тогава попадна на Сала?

— Не знам. Старият ми живот приключи. Започна новият ми живот. Сега съм тук. — Пак заговори на бебешки.

— Какво е последното нещо, което си спомняш отпреди края на стария си живот?

— Работих до късно. Имах компютърни проблеми.

— Само това ли? Това ли е последното нормално нещо, което ти се е случило?

— Системата ми преживя срив — обясни тя. — Видях точки на екрана. И после ми стана много лошо. Отидох в болницата. Там, в болницата, срещнах един мъж, който ми обясни всичко. Обясни ми, че съм била окъпана в кръвта. И че сега принадлежа на Словото. И изведнъж проумях всичко. А после реших да отида на Сала.

— Ти ли го реши или някой реши вместо тебе?

— Исках го. Там ходим ние.

— Кой друг беше на Сала с тебе?

— Други хора като мен.

— Какви като теб?

— Всичките — програмисти. Като мен. Видели Словото.

— На компютъра ли са го видели?

— Да. Или понякога на телевизионен екран.

— Какво правеше ти на Сала?

Жената запрята ръкава на дрипавата си дреха и показва ръка, цялата в белези от игли.

— Дрогирала си се?

— Не. Давахме кръв.

— *Точили са ви кръвта*’?

— Да. Понякога пишихме и програми. Но само някои от нас.

— Откога си тук?

— Не знам. Преместват ни тук, когато вените ни вече не стават за нищо. Просто вършим разни неща, за да помогнем за разпространението на Словото — мъкнем предмети, издигаме барикади. Но не прекарваме особено много време в труд. През повечето време пеем песни, молим се и разказваме на другите хора за Словото.

— Искаш ли да се махнеш оттук? Мога да те измъкна.

— Не — отвръща жената. — Никога не съм била по-щастлива.

— Как можа да го кажеш? Била си хакер, голяма клечка. Сега си отрепка, ако бъда искрена.

— Няма нищо, не ме обиждаш. Когато бях хакер, всъщност не бях щастлива. Изобщо не се замислях за важните неща. Бог. Раят. Духовното. Трудно е да мислиш в Америка за подобни неща. Просто ги изтласкваш настрани. Но именно те са важните неща — не програмирането на компютри или правенето на пари. Така мисля аз.

Уай Ти държи под око Върховния жрец и приятелчето му. Все повече се приближават, стъпка по стъпка. Вече са толкова близо, че тя подушва какво са вечеряли. Жената полага длан на раменната подплънка на Уай Ти.

— Искам да останеш тук с мен. Искаш ли да слезем долу и да пийнем нещо? Сигурно си жадна.

— Тря’а да бягам — Уай Ти се изправя.

— Налага се да се противопоставя — обажда се Върховният жрец, като пристъпва напред. Не го казва сърдито. По-скоро се мъчи да се държи като таткото на Уай Ти. — Не това е правилното решение за теб.

— Ти какво си, да не си ролеви модел?

— Добре, не си длъжна да се съгласяваш. Но хайде да слезем долу и да поговорим за това край огъня.

— Хайде да се разкараме по-далечко от Уай Ти, преди да е влязла в режим на самозащита — тросва се тя.

И тримата фалабали се отдръпват от нея. Много са стговорчиви. Върховният жрец вдига умолително ръце.

— Извинявам се, ако си се почувствала заплашена — казва той.

— Просто сте малко смахнати — отвръща Уай Ти и отново превключва очилата си на инфрачервено.

В инфрачервените лъчи тя вижда, че третият фалабала, който придружава Върховния жрец, държи в ръката си нещо дребно и необикновено топло.

Тя насочва към него фенерчето си и тънкия жълт лъч го осветява до кръста. Мъжът е мръсен, сиво-кафяв на цвят и почти не отразява светлината. Но там проблясва нещо лъскаво и червено — рубинено острие.

Подкожна игла. Спринцовка, пълна с червена течност. Инфрачервената светлина показва, че е топла. Прясна кръв.

Тя не го проумява съвсем — защо тия пичове ще се разкарват със спринцовка, пълна с прясна кръв. Но е видяла достатъчно.

Течните стави се изстрелват от кутията в дълга, тясна неоновозелена струя, и когато тя удря в лицето онзи с иглата, той отмята глава назад, сякаш току-що са го фраснали между очите и се строполява, без дори да гъкне. После, за всеки случай, обстрелва и Върховния жрец. Жената просто стърчи там, като че изпаднала в пълен потрес.

Уай Ти изскача от каньона толкова бързо, че когато се стрелва сред движещите се коли, направо хвърчи. Веднага щом се лепва здраво за един нощен танкер, натоварен с марули, тя звъни на мама.

— Мамо, чуй ме. Не, мамо, зарежи бученето. Да, пътувам със скейтборда по магистрала. Но, мамо, изслушай ме за секунда...

Принудена е да затвори телефона на дъртачката. С нея е невъзможно да се говори. После се опитва да установи гласова връзка с Хиро. Това отнема няколко минути.

— Ало! Ало! Ало! — крещи тя, после чува бибипкането на клаксон — от телефонната слушалка.

— Ало?



— Уай Ти е.

— Как е? — този тип вечно изглежда прекалено лежерен в личните си дела. Тя не иска да му обяснява как е. Отново чува бибипкане на клаксон някъде около Хиро.

— Хиро, ти къде си, по дяволите?

— Разхождам се по една улица в Ел Ей.

— Как така вървиш по улицата и в същото време си в Метавселената? — и тогава ужасяващата реалност достига до съзнанието ѝ. — Ти да не си станал гаргойл?!

— Ами... — проточва Хиро. Колебае се, срам го е, все едно още не му е хрумвало, че действа тъкмо като такъв. — Не е точно като да си гаргойл. Помниш ли като ми мрънкаше, че съм харчел всичките си пари за компютри?

— Да.

— Реших, че не харча достатъчно. И затова си купих машина, която се носи на кръста. Най-малката, произвеждана някога. Вървя по улицата, а това нещо ми е закачено на корема. Много е готино.

— Ти си гаргойл.

— Да, ама не е като всичките тия машинарии да са накачени по цялото ти тяло...

— Ти си гаргойл. Слушай, говорих с една от ония търговци на едро.

— Така ли?

— Каза, че навремето била хакер. Видяла нещо странно на екрана на компютъра си. После се разболяла, влязла в тая секта и накрая се намерила на Сала.

— На Сала. Говори ми.

— На „Ентърпрайз“. Точат им кръвта, Хиро. Източват я от телата им. Заразяват хората, като им инжектират кръв от болни хакери. А когато вените им се калцират като на наркомани, ги пускат и ги пращат да бачкат на континента — да пласират на едро.

— Хубаво — казва той. — Информацията си я бива.

— Тя казва, че видяла някакви точки на екрана си и това я разболяло. Знаеш ли нещо по въпроса?

— Да. Вярно е.

— Вярно ли е?

— Да. Но ти не се тревожи. Засяга само хакерите.

Цяла минута тя не може и дума да обели, толкова е вбесена.

— Майка ми е програмистка при федералните, тъпако! Защо не ме предупреди?

Половин час по-късно тя си е у дома. Този път не си прави труда да се преоблича в шикозното маскировъчно костюмче — нахлува в къщата в първично, гадно черно. На влизане пуска дъската на пода. Грабва от полицата една от антикварните рядкости на мама — тежка кристална купа, всъщност чиста пластмаса, с която я удостоиха преди две години, задето се беше подмазвала на шефа и беше минала всичките тестове с детектора на лъжата, и влиза в кабинета ѝ.

Мама е там. Както винаги. Работи на компютъра. Но в момента не гледа екрана — преглежда някакви бележки в скута си.

Щом мама я поглежда, Уай Ти мята купата със замах. Купата прелита над рамото на мама, отскача от масата на компютъра и се връзва в монитора. Грандиозен резултат. Уай Ти винаги е искала да го направи. Спира за няколко секунди, за да се възхити на творението си, а мамичка я тресат всякакви шантави емоции. Каква е тая униформа? Не ти ли казах да не караш скейтборда по истински улици? Не бива да разхвърляш неща из къщата. Това ми е много ценно. Защо счупи компютъра? Правителствена собственост. Какво изобщо става тук?

Уай Ти знае, че това ще продължи още няколко минути, затова отива в кухнята, налива си сок и оставя мама да ѝ върви по петите и да каканиже зад гърба ѝ.

Най-сетне мамичка млъква, победена от стратегията на мълчание на Уай Ти.

— Току-що ти спасих скапания живот, мамо — осведомява я Уай Ти. — Можеш поне да почерпиш една бисквитка.

— За какво говориш, по дяволите?

— Ако вие, хората на определена възраст, се понапънехте да държите връзка с елементарните неща от днешния ден, нямаше да се налага децата ви да вземат такива драстични мерки.

Земята се материализира — върти се величествено пред очите му. Хиро се пресята, хваща я и я завърта, за да огледа Орегон. Нарезда ѝ да разкара облаците, тя го изпълнява и му осигурява кристален изглед към планините и морския бряг.

Там, на двеста-триста километра от орегонското крайбрежие, върху лицето на водата се издува зърнест фурункул. Направо да речеш, че загnojява. Сега той отстои на около триста-четиристотин километра от Астория и се придвижва на юг. Което обяснява защо Хуанита замина за Астория преди два дни: искала е да се добере по-близо до Сала. Защо, никой не знае.

Хиро вдига поглед, фокусира го върху Земята и минава на близък план, за да огледа по-внимателно. С приближаването образите пред очите му се променят от широкообхватни снимки, направени от геосинхронни спътници, в качествените изображения, исипвани в компютъра на ЦРК от цяла флотилия нисколетящи птици-шпиони. Изгледът пред очите му представлява мозайка от образи, заснети не по-рано отпреди няколко часа.

Салът е широк няколко километра. Формата му непрекъснато се мени, но по времето, когато са направени снимките, той прилича на дебел бъбрек — това ще рече, опитва се да бъде V-образен, с клин, насочен на юг като ято гъски, но системата е наситена с толкова много шум, толкова е аморфна и неорганизирана, че го докарва най-много до бъбрек.

В центъра плуват чифт огромни плавателни съдове: „Ентърпрайз“ и стар петролен танкер, вързани редом един за друг. Тези два бегемота са оградени с още няколко големи съда — кораби-контейнери и други товарни плавателни съдове. Ядрото.

Всички останали съдове са доста дребни. Тук-там има по някоя отвличена яхта или бракуван риболовен траулер. Но повечето лодки в Сала са си точно това: лодки. Малки лодки за разходка, сампани, джонки, дхоу, динги, спасителни лодки, плаващи къщи, саморъчно

стъкмени салове от пълни с въздух петролни варели и стиропорни плочи. Някъде към петдесет процента изобщо не са истински плавателни съдове — просто сбирщина от въжета, кабели, дъски, мрежи и други отломки, вързани върху какъвто там плавей им се е намирал подръка.

А сред всичкото това седи Л. Боб Райф. Хиро не знае какво точно прави той, не знае и каква връзка има Хуанита с всичко това. Но е време да отиде и да го разбере на място.

Скот Лагерквист стои в очакване на прага на денонощния Мотоциклетен магазин на Марк Норман, когато мъжът с мечовете се появява долу на тротоара. Пешеходците в Ел Ей са странна гледка — далеч по-странна от мъж с мечове. Но приветствана. Всеки, поел с кола към магазин за мотоциклети, вече по дефиниция си има кола и да им пробуташ нещо наистина е мъчна работа. А пешеходецът си е направо бонбонче.

— Скот Уилсън Лагерквист! — изревава мъжът от петнайсет метра и продължава да идва насам. — Как я караш?

— Знаменито! — отвърща Скот. Може би малко непредпазливо. Не се сеца как се казваше този, а това е проблем. Къде е виждал този тип?

— Страхотно е, че те виждам! — продължава Скот, изтичва към него и му стисва ръката. — Не съм те виждал от...

— Пинки тук ли е днес? — прекъсва го типът.

— Пинки ли?

— Да — Марк. Марк Норман. Пинки му беше прякорът в колежа. Сега сигурно не обича да му викат така — нали е собственик на... колко бяха? На половин дузина търговски фирми за продажба на коли, три „Макдоналдса“ и един „Холидей ин“, а?

— Не знаех, че господин Норман е и в бизнеса с бързото хранене.

— Да, има три заведения покрай Лонг Бийч. Всъщност, те са негова собственост чрез ограничено партньорство. Тук ли е днес?

— Не, в отпуска е.

— О, да. В Корсика. Хотел „Ахасио Хайят“, стая 543. Точно така, съвсем го бях забравил.

— Ти само да кажеш здрасти ли наминаваш, или...

— Не, щях да си купувам мотоциклет.

— О... а какъв мотоциклет си търсиш?

— От новите модели на „Ямаха“? С новото поколение умни колела?

Скот се ухилва мъжествено в опит да докара най-подходящата физиономия за ужасния факт, който се готви да разкрие:

— Знам точно за кой модел ми говориш. Жалко, но точно днес не разполагаме с такъв на склад.

— Така ли?

— Да. Моделът е съвсем нов. Още никой не го продава.

— Сигурен ли си? Защото сте поръчали една бройка.

— Така ли?

— Да, преди месец. — Изведнъж мъжът изпружва врат и оглежда булеварда през рамото на Скот. — Ето, говорим за вълка, а той в кошарата.

Огромен камион на „Ямаха“ влиза през товарния вход с нова партида мотоциклети в каросерията.

— В този камион е — посочва типът. — Ако ми дадеш една визитка, ще ти надраскам на гърба й идентификационния му номер, за да ми го свалиш.

— Това специална поръчка от господин Норман ли е?

— Той каза, че го бил поръчал като рекламен модел, но на мен, така да се каже, името ми го пише върху него.

— Да, господине. Напълно ви разбирам.

И, разбира се, моторът излиза от камиона точно такъв, какъвто типът го описва — чак до цвета (черен) и идентификационния номер. Прекрасна машина. Само като стои посред паркинга, вече привлича тълпа — другите търговци оставят кафетата си, свалят крака от бюрата и излизат да му се любуват. Прилича на черно наземно торпедо. Две колела, то е ясно. И то толкова модерни, че даже не са и колела — приличат на гигантски свръхмощни версии на умните колела, използвани при високоскоростните скейтбордове, с независимо сгъващи се спици с дебели възглавници по краищата. Отпред, на носа на мотоциклета, виси сензорният пакет, който следи пътните условия и

решава къде точно на шосето да постави всяка спица в движение, доколко да я подаде и как да завърти възглавницата за получаване на максимално сцепление. Всичко се контролира от биос — Базисно Интегрирана Операционна Система: бордови компютър с плосък екран, вграден върху резервоара.

Разправят, че това сладурче развивало близо двеста километра в час по чакъл. Биосът се включва към мрежата за следене на атмосферните условия на ЦРК и знае кога ще се натъкне на урва. Аеродинамичният капишон е напълно гъвкав, сам изчислява най-ефективната си форма в зависимост от скоростта и вятъра в момента, променя извивките си в съответствие с тях, увива се около тебе като гимнастичка-нимфоманка.

Скот схваща, че този тип ще подкара мотора с търговска фактура — нали е приятел и довереник на господин Норман. Не е лесно за един енергичен търговец да напише договор, с който продава такъв секси звяр срещу фактура. Минутка колебание. Чуди се какво ли ще му се случи, ако всичко това е някаква грешка.

Типът го наблюдава напрегнато и като че го усеща, че е нервен — все едно чува как бие сърцето на продавача. Така че в последната минута той се отпуска, обзема го великодушие — Скот ги обича тия типове, дето трошат много пари — и решава да натовари фактурата с още няколкостотин хонконгски долара, та да изкара Скот една мижава комисионна от сделката. Всъщност бакшиш.

А после — черешката върху тортата — типът направо пощурява в магазина. Съвсем откача. Купува си пълно оборудване. Ама всичко. Най-доброто възможно. Цял черен комбинезон, повиващ всичко от пръстите на краката до врата в бронирана тъкан, през която кожата диша, с подпльнки от бронегел навсякъде, където трябва, и въздушни възглавници около врата. Дори и манияците на тема безопасност не си правят труда да слагат каска, когато са облечени с такова чудо.

Така че след като измисля как да закачи мечовете си на комбинезона, онзи е готов.

— Трябва да ти призная — казва Скот, докато типът яхва новия си мотор, наглася мечовете си и прави с биоса нещо невероятно своеволно, — че изглеждаш страшен пичага!

— Ми благодаря. — Той издува газта и Скот усеща, ала не чува мощта на двигателя. Това чудо е толкова ефикасно, че не си пилее

мощта в произвеждане на шум. — Много здраве на чисто новичката ти племенница! — и типът отпуска съединителя. Спиците се огъват и събират, моторът изскача от паркинга, сякаш подрипва на електрическите си лапи, сече направо през паркинга на съседния Неоводолейски храм и излиза на шосето. Половин секунда по-късно типът с мечовете се е превърнал в точкица на хоризонта. После се стапя. На север.

Преди да навърши двацет и пет години човек все си мисли, че при точните обстоятелства би се проявил като най-страшния пичага на света. Ако бях се заселил в манастир в Китай, в който се изучават бойни изкуства, и ги изучавах страшно упорито десет години. Ако колумбийски наркодильри бяха изтребили семейството ми и се бях закълел да отмъстя. Ако се бях разболял от смъртоносна болест и ми оставаше една година живот, за да я посветя на ликвидирането на личната престъпност. Ако просто бях пропаднал и бях посветил живота си на лошотията.

И Хиро навремето се чувстваше по този начин, но после се натъкна на Гарвана. Това в известен смисъл е освобождаващо. Вече не му се налага да се напъва да се прави на най-страшния пичага на света. Позицията вече е заета. Увенчаващият щрих, единственото, което наистина поставя страшнопичагарията от световна класа тотално извън обсега му, разбира се, е водородната бомба. Ако не беше тя, човек все би могъл да се старае. Може би да намери ахилесовата пета на Гарвана. Да се промъкне, да го надвие, да се изниже и да офейка. Но ядреният чадър на Гарвана прави световната титла недосегаема.

В което няма лошо. Понякога си е съвсем наред да бъдеш и мъничко лош. Да си познаваш границите. Да се задоволяваш с онова, което имаш.

След като излиза на магистралата и потегля към планините, той се включва към кабинета си. Земята все още си е там, насочила обектива си в едър план върху Сала. Хиро го оглежда — наложен в призрачни отсенки върху изгледа от магистралата — докато препуска към Орегон с над двеста километра в час.

Отдалече Салът изглежда по-голям, отколкото е в действителност. С приближаването той забелязва, че илюзията е предизвикана от обгръщащото го мазно петно-облак от канални нечистотии и замърсяващи въздуха вещества собствено производство, разтапящи се в океана и в атмосферата.



Салът обикаля океана по часовниковата стрелка. Когато нападнат котлите на „Ентърпрайз“, той може да контролира в слаба степен посоката си, но истинската навигация е практически невъзможна с всичките тези лайна, с които е накичен. Пътува най-вече натам, накъдето го завлече вятърът или ефекта на Кориолис. Преди две години Салът обикаляше покрай Филипините, Виетнам, Китай, Сибир и обираше бежанците. После зави към Алеутската верига, покрай анклавата Аляска, а сега преминава покрай градчето Порт Шърман, щата Орегон, близо до границата с Калифорния.

Докато Салът плава през Тихия океан и яха океанските потоци, сегиз-тогиз той отгърсва големи парчета от себе си. После вълните изхвърлят тези части на някое място като Санта Барбара, все още вързани една за друга, с полезен товар от скелети и оглозгани кости.

Когато стигне в Калифорния, Салът ще навлезе в нова фаза от житейския си цикъл. Той ще открие голяма част от своето разпространено се импровизирано туловище, когато няколкостотин бежанци се изтръгнат и зацапат към брега. Единствените бежанци, стигнали толкова далеч, по дефиниция са най-жилавите, успели да преживеят мъчително дългото плаване през арктически води и достатъчно печени, че да не паднат убити от други бежанци. Всичките са много свестни хора. Тъкмо от хората, които бихте искали да се изсипят на частния ви плаж на групи от по няколко хиляди.

Сведен до няколко големи кораба и малко по-маневрен, „Ентърпрайз“ ще потегли на юг по Тихия океан в посока Индонезия, после отново ще завие на север и ще започне следващия миграционен цикъл.

Мравките-войници прекосяват буйни реки, като се накатерват една върху друга и се скупчват в топчица, която плава. Мнозина от тях падат и потъват, а естествено тези най-отдолу се удавят. Онези, които са достатъчно бързи и жизнени и постоянно драпат към върха, оцеляват. Много от тях успяват да минат на другия бряг и тъкмо затова не можеш да спреш мравките-войници с взривяване на мостове. Тъкмо така бежанците прекосяват Тихия океан, макар че са твърде бедни да си резервират билет за истински кораб или да си купят лодка, която става за плаване по море. На всеки пет години поредната нова вълна се изсипва върху западното крайбрежие, когато океанските течения отново довлекат „Ентърпрайз“.

През последните няколко месеца собствениците на прибрежни имоти в Калифорния наемат охрана, инсталират прожектори и укрепени огради покрай линията на прилива, монтират картечници на яхтите. Всичките са се абонирали за двацет и четири часовия „Репортаж от Сала“ на ЦРК и получават направо от сателита последните новини за това кога последният контингент от двацет и пет хиляди гладни евразийци се е откъснал от „Ентърпрайз“ и е започнал да гребе в океана с безбройните си весла, наподобяващи мравешки крачета.

— Време е да се поразровим пак — казва той на Библиотекаря — но трябва да е само вербално, защото в момента карам по шосе 5 с невероятна скорост и трябва да внимавам за бавни таратайки и тям подобни.

— Ще го имам предвид — произнася гласът на Библиотекаря в слушалките. — Пази се от камиона с ремаркетото южно от Санта Кларита. А в лявото платно, близо до изхода за Туларе, има голяма дупка.

— Благодаря. Кой са били тези богове, все пак? Лагос имаше ли мнение по въпроса?

— Според Лагос те биха могли да са магьосници — т.е. нормални човешки същества с особени способности, или пък пришълци.

— Чакай, чакай, задръж малко. Всичко по реда си. Какво имаше предвид Лагос под „нормални човешки същества с особени способности“?

— Да предположим, че нам-шубът на Енки наистина е функционирал като вирус. Да предположим, че го е измислил някой на име Енки. Тогава Енки би трябвало да притежава някакви лингвистични способности, надхвърлящи представата за нормалното.

— И как биха се проявили тези способности? Какъв е механизмът?

— Мога да ви приведа само справките, направени от Лагос.

— Добре, давай.

— Вярата в магическата сила на езика не е необичайна както за мистичната, така и за академичната литература. Кабалистите —

еврейските мистици от Испания и Палестина — са вярвали, че чрез правилното комбиниране на буквите на Божественото име могат да се постигнат свръхнормална проникателност и способности. Например, за Абу Аарон, ранен кабалист, емигрирал от Багдад в Италия, се твърди, че е правил чудеса с помощта на силата на Свещените имена.

— За каква сила говорим?

— Повечето кабалисти са били теоретици и са се интересували единствено от чистата медитация. Но са съществували и така наречените „практически кабалисти“, които се опитвали да прилагат силата на Кабала в ежедневието.

— Иначе казано, магьосници.

— Да. Тези практически кабалисти са използвали така наречената „архангелска азбука“, съставена въз основа на гръцката и арамейската азбуки от първи век, които наподобяват клинопис. Кабалистите са наричали тази азбука „очното писане“, защото буквите ѝ са съставени от чертички и кръгчета, наподобяващи очи.

— Единици и нули.

— Някои кабалисти са разделяли буквите от азбуката според това как се произнасят в устата.

— Добре. Значи, като се замислим, те са правили връзка между отпечатаната върху страницата буква и нервните окончания, които трябва да се задействат, за да я произнесеш.

— Да. Чрез анализ на правописа на различни думи те са стигали до мъдри — според тях — изводи за истинското им вътрешно значение и значимост.

— Добре, щом казваш.

— В академичната област в литературата, естествено, не се влага толкова въображение. Но много усилия са посветени на намирането на обяснение за Бабел. Не на събитието с Вавилонската кула, което повечето хора смятат за мит, а на факта, че езиците са склонни да се разклоняват. Разработени са няколко лингвистични теории в опит да се обединят всички езици.

— Теории, които Лагос се е опитал да приложи към своята хипотеза за вируса.

— Да. Съществуват две школи: релятивистката и универсалистката. Както обобщава Джордж Стайнър, релятивистите са склонни да вярват, че езикът не е проводник на мисълта, а

определящият я носител. Той е скелетът на познанието. Нашите възприятия за всичко са организирани чрез потока от усещания, преминаващи по този скелет. Следователно изучаването на еволюцията на езика е изучаване на еволюцията на самия човешки ум.

— Добре, осъзнавам важността на това. А универсалистите?

— В противоположност на релятивистите, които вярват, че не е нужно езиците да имат нещо общо помежду си, универсалистите са убедени, че ако анализираш езиците в достатъчна степен, ще откриеш, че всички те притежават някои общи белези. И затова те подлагат езиците на анализ и търсят подобни белези.

— И намерили ли са?

— Не. Като че за всяко правило съществува изключение.

— Което разбива универсализма.

— Не е задължително. Те обясняват този проблем с твърдението, че същите белези са погребани твърде дълбоко и са недостъпни за анализ.

— Което си е живо измъкване.

— Те смятат, че на някакво ниво езикът се случва в човешкия мозък. Тъй като всички човешки мозъци са горе-долу еднакви...

— Хардуерът е еднакъв, но не и софтуерът.

— Използвате някаква метафора, непонятна за мен.

Хиро задминава голям „Еърстрийм“, люлян насам-натам от свирепия вятър, духащ откъм долината.

— Ами... мозъкът на френскоговорящ човек отначало е съвсем същият като този на англоговорящия. С израстването си те биват програмирани с различен софтуер — тези хора се научават да говорят на различни езици.

— Да. Ето защо според универсалистите френският и английският — или които и да било езици — трябва да притежават някакви общи белези, вкоренени в „дълбинните структури“ на човешкия мозък. Според теорията на Чомски дълбинните структури са вродени компоненти на мозъка, които го правят способен да извършва определени действия с вериги от символи. Или, както Щайнер парафразира Емон Бах: тези дълбинни структури в крайна сметка довеждат до самия рисунък върху мозъчната кора с нейната изключително развита, ала в същото време „програмирана“ мрежа от електрохимични и неврофизиологични канали.

— Но тези дълбинни структури са толкова дълбинни, че не можем да ги видим?

— Универсалистите поставят активните възли на лингвистичния живот — дълбинните структури — толкова надълбоко, че те не се поддават нито на наблюдение, нито на описание. Нека използваме аналогията на Щайнер: опитайте се да извлечете чудовището от морските дълбини — то или ще се разпадне, или формата му ще се измени гротескно.

— Пак онази змия. Та, в коя теория вярваше Лагос? В релятивистката или в универсалистката?

— Той като че смяташе, че между тях няма особена разлика. В края на краищата и двете са си малко мистични. Лагос беше убеден, че и двете мисловни школи са стигнали до един и същи извод, но ходът на разсъжденията им е бил различен.

— Но на мен ми се струва, че съществува ключова разлика — изтъква Хиро. — Универсалистите смятат, че ние сме обусловени от предварително наложената структура на нашия мозък — пътищата в мозъчната кора. Релятивистите не смятат, че нещо ни ограничава.

— Лагос видоизмени строгата теория на Чомски с предположението, че ученето на езици е като вкарването на код в ППЗСЧ — аналогия, която не мога да разтълкувам.

— Аналогията е прозрачна. ППЗСЧ са Подлежащи на програмиране запаметяващи чипове само за четене — обяснява Хиро. — Когато излизат от фабриката, те не съдържат нищо. Веднъж и само веднъж можеш да вкараш в тези чипове информация, а после я замразяваш. Информацията, софтуерът замръзва в чипа и той се превръща в хардуер. След като си вкарал кода в чипа, ти можеш да го прочетеш, но вече не можеш да пишеш вътре. Затова Лагос се е опитвал да каже, че мозъкът на новородения човек няма структура — както биха казали релятивистите — и че докато детето учи езика, той се вкарва в хардуера и се превръща в неизменна част от дълбинната структура на мозъка, както биха казали универсалистите.

— Да, това беше неговата интерпретация.

— Добре. Значи, когато той е разправял, че Енки може да е действителна личност, притежаваща магически способности, е имал предвид, че Енки по някакъв начин е разбирал връзката между езика и мозъка и е знаел как да я манипулира. По същия начин както един

хакер, вещь в тайните на компютърната система, може да напише код, чрез който да я контролира — дигитален нам-шуб.

— Лагос казваше, че Енки е притежавал способността да се издигне в езиковата вселена и да наблюдава как тя се разгръща пред очите му. Горедолу като хората в Метавселената. Това му е дало способността да създава нам-шуби. А нам-шубите са притежавали способността да променят функциите на мозъка и тялото.

— Защо днес никой не го прави? Защо не съществуват нам-шуби на английски?

— Не всички езици са еднакви, както изтъква Щайнер. Някои са по-добри в метафорите от други. Юдейският, арамейският, гръцкият и китайският се впускат в игри на думи и улавят трайно и здраво реалността: „Палестина е имала Кирият Сефер, «Града на писмеността», а Сирия — Библос, «Града на книгата». В противоположност на това, други цивилизации изглеждат «безмълвни» или поне, какъвто вероятно е случаят с Египет, не са били много сведущи в съзидателните и преобразователните възможности на езика“. Лагос вярваше, че шумерският е бил необичайно могъщ език — или поне е бил такъв в Шумер преди пет хиляди години.

— Език, станал оръдие на невролингвистичното хакерство на Енки.

— Ранните лингвисти, както и кабалистите, са вярвали в един език-фикция, наречен Езикът на Едем — Адамовият език. Той давал възможност на всички хора да се разбират помежду си, да общуват без недоразумения. Това е езикът на Логоса — мигът, в който Господ създал света, произнасяйки дума. На езика на Едем наименоването на нещо е било равнозначно на създаването му. Нека пак цитирам Щайнер: „Нашата реч застава между разбирането и истината като прашно стъкло или криво огледало. Езикът на Едем е бил като гладко, прозрачно стъкло — бил е осиян от светлината на пълното разбиране. По този начин, Бабел е бил второто Изгнание от рая“. А Исак Слепи, ранен кабалист, е казал — ще цитирам превода на Гершом Шолем — „Човешката реч е свързана с божествената реч и всички езици, небесни и човешки, произхождат от един и същи източник: Божественото име. Практическите кабалисти, магьосниците, са носели титлата *Баал Шем* — «владетел на божественото име».“

— Машинният език на света — посочва Хиро.

— Това пак ли е аналогия?

— Компютрите говорят на машинен език — обяснява хакерът. — Неговата писменост са единиците и нулите — двоичният код. На най-ниско ниво всички компютри се програмират с поредици от единици и нули. Когато човек програмира на машинен език, той контролира мозъчното стебло на компютъра, корена на неговото съществуване. Това е езикът на Едем. Но е много трудно да се работи на машинен език, защото след като известно време поработиш на такова съвсем ниско ниво, просто полудяваш. Така че за програмистите е създаден цял Бабел от компютърни езици: ФОРТРАН, БЕЙСИК, КОБОЛ, ЛИСП, ПАСКАЛ, СИ, ПРОЛОГ, ФОРТ. Ти говориш с компютъра на някой от тези езици, а една програма на име компайлър го превежда на машинен език. Но никога не знаеш какво точно прави компайлърът. Невинаги излиза така, както го искаш ти. Като прашно стъкло или криво огледало. Истински вещите хакери разбират какво става наистина вътре в машината — те прозират през езика, на който работят, и съзират тайното функциониране на двоичния код. Стават Баал Шем, един вид.

— Лагос вярваше, че легендите за езика на Едем са преувеличени версии на истински събития — казва Библиотекарят. — Тези легенди отразяват носталгията по времето, когато хората са говорили на шумерски — език, превъзхождащ всички, появили се впоследствие.

— Шумерският чак толкова добър ли е?

— Съвременните лингвисти не биха могли да се произнесат — отвърща Библиотекарят. — Както вече споменах, за нас е почти невъзможно да го проумеем. Лагос подозираше, че в онези времена думите са въздействали по различен начин. Ако родният език влияе върху физическата структура на развиващия се мозък, то бихме могли да твърдим, че мозъците на шумерите, чийто език е бил коренно различен от всички днешни, са били фундаментално различни от вашите. Лагос беше убеден, че по тази причина шумерският е бил език, идеално подходящ за създаването и разпространението на вируси. Че един вирус, веднъж пуснат в Шумер, се е разпространявал бързо и вирулентно, докато всички не се окажели заразени.

— Може би Енки е знаел и това — заключава Хиро. — Може би нам-шубът на Енки не е бил чак толкова лошо нещо. Може би Бабел е

най-хубавото нещо, което някога ни се е случвало.



Майката на Уай Ти работи във Федландия. Паркирала е малката си кола в собственото си номерирано парцелче, за което Федералните ѝ искат около десет процента от заплатата (ако не ѝ харесва, да се вози с такси или да ходи пеша). Тя изкачва няколко нива на ослепително осветената двойна спирала от железобетон, в която повечето помещения — хубавите, по-близо до повърхността — са запазени за други хора, но са празни. Винаги се изкачва по средата на рампата, между редиците от паркирани коли, да не би момчетата от ООКИК да сметнат, че се промъква, разтакава, кръшка, прави се на болна или пуши.

Докато стигне подземния вход на сградата, тя вече е извадила всички метални предмети от джобовете си, свалила е оскъдните бижута, които носи, пуснала ги е в една мръсна найлонова купа и е минала през детектора. Показва си значката. Подписва се и отбелязва точния час. Подлага се на претърсване от едно момиче от ООКИК. Неприятно, но със сигурност претърсването на отвърстията е по-гадно. Имат право на това, стига да поискат. Цял месец ѝ бъркаха из отвърстията, след като на едно събрание се обади и предположи, че началничката ѝ би могла да греши относно важен проект за програмиране. Беше си наказание, и то злобно — и тя си го знаеше, но винаги е искала да допринесе с нещо за страната си, а когато работиш за Федералните, просто приемаш факта, че ще има политически игрички. И че като човек от долните нива ще трябва ти да опираш пешкира. По-късно, след като издрапаш по йерархичната стълбица, вече не се налага да се примиряваш с чак толкова гадости. Да се кара с началничката си — къде ти! Началничката ѝ, Мариета, не заема никакъв звезден пост в йерархията, но има достъп до по-горните нива. Има връзки. Познава разни хора, които познават разни хора. Ходи по коктейли, на които ходят и хора, които... ами, направо бихте се оцъклили.

Минава претърсването с отличен. Пъха пак обратно металните предмети по джобовете си. Изкачва половин дузина стълбищни площадки до нейния етаж. Асансьорите тук все още работят, но някакви много високопоставени люде във Федландия са разгласили — съвсем неофициално, но те си имат начини за разпространяване на информация — че икономите на енергия са техен дълг. Дълг, вярност, отговорност. Колагенът, който ни свързва в Съединени Американски щати. И затова стълбищата са препълнени с потна вълна и скърцаща кожа. Ако вземеш асансьора, никой няма да ти каже нищо, но това ще се забележи. Ще го забележат, ще го запишат и ще го вземат предвид. Хората ще те зяпат, ще те оглеждат от главата до петите — ти какво, да не си си изкълчил глезена? Изкачването на стълбите не е проблем.

Федералните не пушат. Федералните, общо взето, не преяждат. Здравният план е много специфичен и съдържа основни стимули — ако прекалено надебелееш или почнеш да хъхриш, никой нищо няма да ти каже — нали би било грубо. Но определено ще усетиш натиск, ще почувстваш, че не се вписваш, докато вървиш през морето от бюра и погледите се вдигат, за да те проследят и преценят масата на дирника ти. Погледи, стрелкащи се напред-назад, докато, по консенсус, колегите ти си казват: „Чудя се колко ли изяжда той или тя от здравните ни вноски?“

И затова майката на Уай Ти изчатква с токчетата на черните си обувки по стълбите и влиза в своя кабинет — голяма стая с компютри, разположени под формата на решетка. Навремето работните места бяха разделени с прегради, но това не се хареса на момчетата от ООКИК — какво ще правим в случай на евакуация, казаха. Всички тези прегради ще попречат на свободното течение на шаша и паниката. Така че, без прегради. Само работни места и столове. Дори и бюра няма. Бюрата насърчават употребата на хартия, което е архаично и отразява неадекватен дух в екипа. Какво толкова особено има в работата ти, че трябва да пишеш на лист хартия, който само ти си виждаш? И да го заключваш в бюро? Щом работиш за Федералните, всичко извършено от теб е собственост на Съединените американски щати. Вършиш си работата на компютъра. Компютърът пази копия от всичко, така че ако се разболееш или нещо такова, колегите и началниците ти да имат достъп до него. Като искаш да драскаш

бележчици или да звъниш по телефона, прави си го вкъщи, в свободното си време — никой не ти пречи.

Съществува и въпросът с взаимозаменяемостта. Федералните, също като военните, представляват взаимозаменяеми части. Ами ако работното ти място се повреди? Ще седиш и ще си клатиш краката, докато го поправят ли? Не, драга ми госпожо, сядаш на някое свободно работно място и се залавяш за работа. А не можеш да разполагаш с такава гъвкавост, ако половин тон лични вещи са напъхани в бюрото ти и са пръснати по него.

Така че във Федералните кабинети хартия няма. Всички работни места са едни и същи. Сутринта идваш, избираш си едно наслуки, сядаш и почваш да работиш. Можеш да се пробваш с предпочитания към определено място и да сядаш там всеки ден, но това няма да остане незабелязано. Общо взето, сядаш на свободното място най-близо до вратата. По този начин, който е дошъл, най-рано сяда най-близо, а дошлият най-късно — чак в дъното. Така от пръв поглед си личи кой в този кабинет е най-експедитивният и кой — както си шушукат помежду си в тоалетните — си има проблеми.

Не че това е някаква голяма тайна — кой идва пръв. Когато сутрин се разпишеш за заето работно място, не е като централният компютър да не го забелязва. Централният компютър всичко забелязва. Следи по цял ден всеки клавиш, който натиснеш на клавиатурата, по кое време го натискаш — чак до микросекундата, дали е правилният клавиш или погрешният, колко грешки правиш и кога ги допускаш. От тебе се изисква само да си бъдеш на работното място от осем до пет, с половин час обедна почивка и две десетминутни кафе-паузи, но ако се придържаш към това разписание, това определено ще се забележи — тъкмо затова майката на Уай Ти сяда на първото незаето работно място и включва машината в седем без петнайсет. Още половин дузина хора вече са тук, насядали по местата близо до вратата, но и това не е зле като постижение. Ако продължава по същия начин, може да очаква умерено стабилна кариера.

Федералните продължават да оперират в Плоскоземия. Никакви такива триизмерни работи, никакви очила, никакъв стереозвук. Всички компютри са от най-простите — двуизмерни, с плосък екран. На десктопа излизат прозорци с малки текстови документи вътре. Всичко

това е част от програмата за икономии, която скоро ще пожъне крупни ползи.

Тя включва компютъра и си проверява пощата. Не лична поща — само няколко изявления на Мариета за масово осведомяване.

#### НОВИ РАЗПОРЕДБИ ЗА СЛУЖЕБНИТЕ ФОНДОВЕ

Помолена съм да ви уведомя за новите разпоредби относно служебните фондове. Приложената бележка е нова подглава на Процедурната инструкция на ООКИК на мястото на старата подглава, озаглавена МАТЕРИАЛНИ АКТИВИ/КАЛИФОРНИЯ/ ЛОС АНЖЕЛИС/ СГРАДИ/ СЛУЖЕБНА ПЛОЩ/ ФИЗИЧЕСКИ РАЗПОРЕДБИ ЗА ПЛАНИРАНЕТО/ ВЪВЕЖДАНЕ НА РАБОТЕЩИТЕ/ ГРУПОВИ ДЕЙНОСТИ.

Старата подглава категорично забраняваше използването на служебното пространство за създаването на „фондове“ от всякакъв вид, независимо дали постоянни (напр. за кафе) или еднократни (напр. за отпразнуване на рождени дни).

Тази забрана все още важи, но сега за всяка служба се въвежда едно-единствено, еднократно изключение с цел обединена стратегия за ползване на тоалетната хартия.

За да ви запозная, позволете ми да направя няколко общи забележки по темата. Проблемът с разпределянето на тоалетната хартия сред служителите сам по себе си отправя предизвикателства към всяка офис мениджмънт система, които се дължат на непредсказуемостта, присъща на ползването ѝ. Не всяка трансакция за ползване на помещението изисква употребата на тоалетна хартия, а когато тя се употребява, нужното количество (броят квадрати) варира в доста широки граници в зависимост от лицето, както и за всяко едно лице — от една трансакция до следващата. Тук дори не вземаме под внимание употребата понякога на тоалетната хартия за непредвидени/творчески цели, като например прилагане/

отстраняване на козметика, манипулиране на разлети напитки и т.н. По тази причина, вместо да се опитваме да опаковаме тоалетната хартия в малки пакети за по една трансакция (както например е с влажните кърпички), което в някои случаи би довело до разхищение, а в други — до ограничения, традиционно този продукт се разфасова в големи единици за дистрибуция, чийто размер надхвърля максималното количество откъслечи, което отделният индивид евентуално би използвал в една отделна трансакция (освен при форсмажорни обстоятелства.) Това намалява до минимум броя на трансакциите, в която единицата за дистрибуция се изчерпва (рулото свършва) по време на една отделна трансакция — ситуация, която може да доведе до емоционален стрес за засегнатия служител. Ала действително фактът, че единицата за дистрибуция е доста обемна и трябва да се използва нееднократно от определен брой различни индивиди, за да се избегне разхищение, отправя предизвикателства към мениджъра.

От навлизането във фаза XVII на Програмата за икономии насам на служителите се позволява да си носят собствена тоалетна хартия от къщи. Този подход е донякъде тромав и излишен, тъй като всеки работник обикновено си носи руло.

Някои служби се опитаха да посрещнат това предизвикателство с учредяването на фондове „тоалетна хартия“.

Без да обобщаваме прекалено, можем да посочим, че присъща и неизменна черта на всеки фонд „тоалетна хартия“, прилаган на ниво служба, във всяка среда (т.е. сграда) в която помещенията за облекчаване се разпределят на база етаж (т.е. където няколко служби споделят едно сервизно помещение) е, че в границите на отделната служба трябва да се обезпечават временното инсталиране на единици за дистрибуция на тоалетна хартия (т.е. рула). Това произтича от факта, че ако ЕДТХ (рулата) се инсталират в неактивно състояние извън обсега на контролиращата служба (т.е. службата, колективно

закупила ЕДТХ) — т.е. ако ЕДТХ са складирани, например, в преддверието на помещението, в което се използват по предназначение, или в самото помещение, те ще бъдат подложени на дребни кражби и „гепване“ от страна на консумиращи ги неоторизирани лица или като част от съзнателен опит за кражба, или в резултат на чисто недоразумение, т.е. убеждение, че ЕДТХ се осигуряват безплатно от действащата служба (в случая Правителството на Съединените Щати), или в резултат на нужда, както в случай с разлята напитка, заплашваща чувствителните електронни уреди, поради което се налага ситуацията да бъде незабавно овладяна. Този факт е накарал определени служби (които няма да спомена — хора, вие си се знаете кои сте) да създадат импровизирани депа за ЕДТХ, служещи също така и като пунктове за събиране на дарения за фонда. Обикновено тези депа са под формата на маса близо до вратата, най-близо до помещението, върху която са струпани или подредени по друг начин ЕДТХ, заедно с купа или някакъв друг съд, в който участниците да оставят даренията си, и в най-типичния случай с табела или друго привличащо вниманието средство (като например плюшено животинче или рисунка) с молба за дарения. Един бърз поглед върху актуалните разпоредби ще покаже, че разполагането на подобна изложба/депо нарушава процедурната инструкция. Ала в интерес на хигиената, морала и колективния дух на служителите моите началници се съгласиха да направят еднократно изключение от разпоредбите за тази цел.

Както е с всяка част на процедурната инструкция, стара или нова, ваша отговорност е да бъдете идеално запознати с този материал. Предвиденото време за изчитане на този документ е 15,62 минути (и не си мислете, че няма да проверим). Моля, отбележете основните указания в този документ, както следва:

1) Депата/изложения на ЕДТХ вече са разрешени — на експериментална основа. Новата политика ще бъде

огласена след шест месеца.

2) Те трябва да бъдат управлявани на доброволен принцип тип „фонд“, както е описан в подглавата за служителските фондове. (Забележка: Това означава осчетоводяване и изчисляване на всички финансови трансакции).

3) ЕДТХ трябва да се внасят от служителите (не да се получават по пощата) и за тях важат всички обичайни разпоредби за претърсване и конфискация.

4) Забранено е използването на ароматизирани ЕДТХ, тъй като те могат да предизвикат алергични реакции, хрипове и т.н. у някои лица.

5) Даренията за фонда в брой, както при всички парични трансакции в рамките на Правителството на Съединените щати, трябва да бъдат в официалната валута на Съединените щати — никакви йени или хонконгски долари!

Естествено, това би довело до проблем със задръстването, ако хората се опитват да използват кофата за дарения като кошче за боклук за пачки стари банкноти от по билион и трилион долара. Хората от „Сгради и Площи“ се тревожат от проблема с изхвърлянето на отпадъците и потенциалната заплаха от пожар, която може да възникне при натрупването на големи купчини банкноти от по билион и трилион долара. Поради това ключов елемент на новите разпоредби е, че кофата за дарения трябва да се изпразва всекидневно — и по-често, ако проличи, че се развива ситуация на прекомерно натрупване.

В този ред на мисли, хората от „С и П“ биха желали също и да ви изтъкна, че мнозина от вас разполагат с излишна щатска валута, от която желаете да се отървете, или пък са се опитвали да убият с един куршум два заека, като използват стари еднотриллионни банкноти като тоалетна хартия. Макар и творчески, този подход притежава два недостатъка:

1) Задръства канализацията, и

2) Представява акт на неуважение към националната валута на САЩ, което е федерално престъпление.

**НЕ ГО ПРАВЕТЕ.**

Вместо това, присъединете се към вашия служебен фонд за набиране на средства за тоалетна хартия. Лесно, хигиенично и законно.

Весело набиране на фондове!

Мариета.

Майката на Уай Ти изтегля новия документ, засича колко е часът и започва да чете. Предвиденото време е 15,62 минути. По-късно, когато Мариета прави резюмето си за деня в личния си кабинет в 9 часа вечерта, тя ще прегледа името на всеки служител, а до него — количеството време, прекарано в четене на тази паметка. Реакцията ѝ въз основа на изразходваното време ще е горе-долу следната:

Под 10 мин.	Време е за разговор със служителя и възможна консултация по въпросите на отношението към работата.
10–14 мин.	Наблюдавай този служител: може би развива немарливо отношение.
14–15,61 мин.	Служителят е изпълнителен работник. Понякога е възможно да пропусне важни подробности.
Точно 15,62 мин.	Умник. Има нужда от консултация за отношението към работата.
15,63–16 мин.	Парцал. Не му се доверявай.
16–18 мин.	Служителят е методичен работник, понякога отделя прекомерно внимание на маловажни подробности.
Над 18 минути	Провери видеозаписа на охраната и виж с какво точно се е занимавал въпросният работник (т.е. възможно е неоторизирано посещение на тоалетната).



Майката на Уай Ти решава да отдели между четиринайсет и петнайсет минути за изчитане на документа. За по-младите работници е редно да се забавят малко, колкото да покажат, че внимават и не се перчат. За по-старите е по-добре да поизбързат, да покажат добър организационен потенциал. Тя гони четирийсетте. Преглежда паметката, като натиска бутона за прехвърляне на страниците на разумно редовни интервали, а от време на време се връща на предходната страница и се преструва, че препрочита някой от предишните пасажки. Компютърът ще отбележи всичко това. Той одобрява препрочитането. Дребна работа, но за едно десетилетие всичко това наистина се отразява на характеристиката на трудовите ти навици.

След като е отхвърлила тази задача, майката на Уай Ти се залавя за работа. Тя е приложен програмист към Федералните. Едно време би могла да си изкарва хляба с писане на компютърни програми. Днес пише фрагменти от компютърни програми. Тези програми се разработват от Мариета и нейните началници на мащабни, точещи се по цяла седмица събрания на последния етаж. След като уточнят разработката, те започват да раздробяват проблема на все по-малки и по-малки сегменти и да ги разпределят между груповите менажери, които на свой ред ги раздробяват на още по-ситно и раздават трошички работа на отделните програмисти. С цел да не се предизвикват сблъсъци между работата, извършена от отделните служители, тя трябва да се извършва според набор от правила и разпоредби, по-дълги и неясни дори и от Правителствената процедурна инструкция.

Така че първото нещо, което прави майката на Уай Ти, след като е прочела новата подглава за фондовете „тоалетна хартия“, е да задейства подсистема на главната компютърна система, управляваща проекта, върху който работи. Тя не знае какъв е самият проект — това е секретно, — нито пък как се казва той. Той е просто нейния проект, който дели с още няколкостотин програмисти — не е много сигурна с кого точно. И всеки ден, когато влезе в него, там я чакат куп бележки, съдържащи нови разпоредби и промени на правилата, които всички те трябва да следват при писането на кодове за проекта. В сравнение с тези разпоредби оная работа с тоалетната хартия изглежда проста и елегантна като Десетте Божи заповеди.

И така, до единайсет часа тя чете, препрочита и разбира новите промени в Проекта. Те са много, защото днес е понеделник сутрин, а Мариета и нейните шефове са прекарвали целия уикенд затворени на горния етаж, дърлили са се за Проекта и са променили всичко.

После започва да преглежда всичко написано от нея досега за Проекта и да съставя списък какво трябва да се пренапише, за да съответства на новите спецификации. Общо взето, ще се наложи да пренапише целия си материал от самото начало. За трети път от също толкова месеци.

Ама все пак си има работа.

Около единайсет и половина тя вдига стреснато поглед и вижда, че пред работното ѝ място стърчат половин дузина души. И дисциплинарна надзирателка. И някакви мъже — федерални. И Леон с детектора на лъжата.

— В четвъртък минах — казва тя.

— Време е за следващата проверка — отсича Мариета. — Хайде, да се задействаме.

— Дръж си ръцете така, че да ги виждам — командва надзирателката.

Майката на Уай Ти се изправя с ръце по шевовете и тръгва. Излиза от кабинета. Никой от останалите не вдига поглед — не бива. Проява на нечувствителност към нуждите на колегата. Кара изпитвания да се чувства неловко, като набелязан, а всъщност детекторът на лъжата е просто част от федералния начин на живот. Тя чува отсечените стъпки на надзирателката зад себе си — върви на две крачки зад нея, наблюдава, не изпуска от очи ръцете, за да не могат да извършат нищо, като например да извадят някой транквилант или нещо подобно, което да прецака теста.

Тя спира пред вратата на тоалетната. Надзирателката минава пред нея и отваря вратата. Тя влиза, последвана от жената.

Последното отделение отляво е твърде голямо — побира двама души. Майката на Уай Ти влиза вътре, последвана от надзирателката, която затваря вратата и я заключва. Майката на Уай Ти сваля чорапогашника, вдига полата, кляка над един тас, изпишква се. Надзирателката следи нито една капчица да не се излее навън, вдига таса, излива го в епруветка, на която вече е залепено етикетче с името ѝ и днешната дата.

После — отново в преддверието, пак с надзирателката по петите. Когато отиваш на проверка с детектор на лъжата, ти се позволява да ползваш асансьорите, за да не пристигнеш там задъхан и потен.

Навремето това си беше най-обикновен кабинет със стол и инструменти, подредени на масата. После купиха новата, шикозна система „детектор на лъжата“. Сега все едно влизаш на хай-тек медицински преглед. Стаята е напълно преустроена — ни следа от първоначалната ѝ функция, прозорците са със завеси, всичко е гладко и бежово и мирише на болница. Има само един стол — в средата. Майката на Уай Ти сяда на него, обляга ръце на облегалките, наглася пръстите и дланите си в очакващите ги вдлъбнатинки. Неопреновият юмрук на маншета за измерване на кръвното налягане опипва слепешката, намира ръката ѝ и я стисва. Междувременно светлините в

стаята намаляват, вратата се затваря, тя остава съвсем сама. Тръненият венец се сключва около главата ѝ — тя усеща бодежите на електродите през скалпа, чувства хладния полъх по раменете си от свръхпроводимите квантово-интерферентни уреди, служещи като радар в мозъка. Някъде отвъд стената, тя знае, половин дузина техници от личния състав седят в контролната стая и наблюдават на голям екран зениците ѝ в много близък план.

После усеща изгарящо пробождање в ръката и разбира, че ѝ инжектират нещо. Което означава, че това не е обикновена проверка с детектор на лъжата. Днес ще ѝ правят нещо специално. Изгарящото усещане обхваща цялото ѝ тяло, сърцето ѝ тупти, очите ѝ се насълзават. Били са ѝ кофеин, за да изпадне в превъзбудено, словоохотливо състояние.

С днешната работа — дотук. Понякога тези процедури отнемат по дванайсет часа.

— Как се казваш? — произнася глас. Неестествено спокоен, равен глас. Компютърно генериран. По този начин всичко, което ѝ казва, звучи безпристрастно, изчистено от всякакви емоции — тя няма как да усети никакви намеци за развитието на разпита.

Кофеинът и другото, с което я инжектират, прецакват и чувството ѝ за време.

Тя мрази тези неща, но те се случват с всекиго понякога, а когато си постъпил на работа при федералните, си се подписал на пунктирната линия и си им дал разрешение. В известен смисъл това е белег на гордост и чест. Всеки, който работи за федералните, влага там сърце и душа. Защото ако не ги влага, това ще лъсне като бял ден, когато му дойде редът да седне на този стол.

Въпросите се сипят. Повечето са безсмислени. „Била ли си някога в Шотландия? Белият хляб по-скъп ли е от пшеничния?“. Това е, за да се нагоди, за да заработят гладко всички системи. Те изхвърлят целия материал от първия час на разпита, защото се губи в шума.

Тя чувства как се отпуска. Казват, че след няколко теста с полиграф се научаваш да се отпускаш и всичко тръгва по-бързо. Столът я държи на място, кофеинът ѝ пречи да задреме, сензорната депривация прочиства съзнанието ѝ.

— Как е прякорът на дъщеря ти?

— Уай Ти.

— А ти как се обръщаш към нея?

— По прякор — Уай Ти. По нейно настояване.

— Уай Ти работи ли?

— Да, работи като Куриер за „РадиКС“.

— Колко пари печели Уай Ти като куриер?

— Не знам. Припечелва по някой долар.

— Колко често си купува ново оборудване за работата?

— Не знам. Не следя това.

— Уай Ти правила ли е напоследък нещо необичайно?

— Зависи какво имате предвид. — Знае, че увърта. — Тя непрекъснато прави разни неща, които някои хора биха нарекли необичайни. — Това не звучи особено добре — излиза, че одобрява неконформизма. — Май всъщност искам да кажа, че непрекъснато върши необичайни неща.

— Чупила ли е Уай Ти скоро някаква покъщнина?

— Да. — Тя се предава. Федералните вече го знаят, къщата ѝ бъка от бръмбари и се подслушва, цяло чудо е, че електрическата инсталация още не е гръмнала с всичките тия допълнителни чудесии, включени към нея. — Счупи компютъра ми.

— Даде ли някакво обяснение защо го е счупила?

— Да. Нещо такова. Искам да кажа, ако безсмислиците се броят за обяснение.

— А какво обяснение даде?

— Страхувала се... толкова е нелепо! Страхувала се, че ще се заразя с някакъв вирус от него.

— Уай Ти страхуваше ли се, че и тя ще се зарази с вируса?

— Не. Каза, че само програмистите го прихващали.

Защо ѝ задават всички тези въпроси? Всичко това го имат на запис.

— Ти повярва ли на обяснението на Уай Ти защо е счупила компютъра?

Това е то.

Ето какво ги интересува, значи.

Искат да разберат единственото, което не могат да подслушат директно — какво става в ума ѝ. Искат да разберат повярвала ли е на историята на Уай Ти за вируса.

И знае, че греши, като просто мисли за тези неща. Защото свръхохладените електроди на главата ѝ го улавят. Те не могат да отгатнат какво си мисли тя, но усещат, че в мозъка ѝ нещо става, че точно сега тя използва части от него, които не е използвала, докато са ѝ задавали безсмислени въпроси.

С други думи, разбират, че тя анализира ситуацията и се опитва да проумее какво целят. А не би го направила, освен ако не иска да скрие нещо.

— Какво искате да знаете? — пита тя. — Защо просто не дойдете и не попитате направо? Да поговорим за това на четири очи. Просто да седнем в една стая като възрастни хора и да го обсъдим.

Усеща още едно остро бодване в ръката, усеща как след няколко секунди по цялото ѝ тяло се разливат вцепенение и студ, докато наркотикът се смесва с кръвния ѝ поток. Все по-трудно ѝ става да следи разговора.

— Как се казваш? — произнася гласът.

Алкан — магистралата за Аляска — е най-дългото франчайз гето в света: едноизмерен град, дълъг три хиляди и триста километра и широк трийсетина метра, разрастващ се с темпо сто и шейсет километра на година — с бързината, с която хората могат да стигнат до границата с пустошта и да паркират таратайките си в следващата свободна пролука. За хората, които искат да напуснат Америка, но нямат достъп до самолети и кораби, това е единственият начин.

Магистралата от край до край е с две платна, с настилка, но изровена, и задушена от подвижни къщи, семейни фургони, пикапи с каравани. Започва нейде в средата на Британска Колумбия на кръстовището на Принц Джордж, където ред притоци се сливат и образуват една-единствена магистрала на север. На юг притоците се разделят в делта от товарни пътища, пресичаща канадско-американската граница на десетина и повече места, разпръснати върху над осемстотин километра от фиордите на Британска Колумбия към обширните раирани житни ниви на централна Монтана. После тя се влива в американската пътна система, служеща за главен щаб на миграцията. Тази осемстотинкилометрова раирана територия е изпълнена с уж арктически изследователи в големи къщи на колела, оптимистично насочили се на север, и далеч немало отхвърлени, изоставили трошките си по северните земи и хванали стопа на юг. Камионите за каране на трупи и тежките четириколесни возила оформят подвижно слаломно трасе за Хиро, яхнал черния си мотоциклет.

Всичките тия яки бели мъжаги с патлаците! Писна му вече от тях — те търсят онази Америка, в която винаги са вярвали, че ще израснат, слепват се като преварен ориз, оформят неделими, здраво сплотени малки отряди. С техните мощни уреди, преносими генератори, оръжия, четириколесни возила и персонални компютри те приличат на бобри, излудели от кристален метадон, маниакални инженери без проект, които прогризват пътя си през пустошта, строят неща и ги

зарязват, променят течението на могъщи реки, а после се местят, защото мястото вече не е като едно време.

Страничният продукт на този начин на живот са замърсените реки, парниковият ефект, тормозът над съпругите, телеевангелистите и серийните убийци. Но щом си имаш камион и можеш да продължаваш на север, ти можеш да издържиш, да се движиш със скорост колкото винаги си на крачка пред собствения ти отходен поток. След двайсет години десет милиона души ще се съберат на Северния полюс и ще си паркират там таратайките. Долнокачествената отпадъчна топлина от техния термодинамично напрегнат начин на живот ще направи кристалните ледени шапки податливи и коварни. Тя ще стопи дупка в полярната шапка, всичкият този метал ще потъне на дъното и ще повлече със себе си и биомасата.

Срещу съответната такса можеш да пътуваш с франчайза „Дремни и продължи“, вързал камиона си за него с пъпна връв. Вълшебните думички са „Ние ви измъкваме“, което ще рече, че можеш да влезеш във франчайза, да се закачиш, да спиш, да се откачиш и да продължиш, без изобщо да се налага да превключваш наземния си дирижабъл на заден.

Навремето твърдяха, че това било къмпинг, опитваха се да внесат селски мотиви в дизайна на франчайза, но клиентите постоянно трошаха дървените табели и маси за пикник, за да си палят огънове, на които готвеха. Днес табелите са заместени от електрически мехури от поликарбонат, корпоративната идентичност е превзела всичко, излъскана и гладка като писоар — за да не се набиват разни неща в пукнатините. Защото когато нямаш дом, в който да се завърнеш, това тук не ти е никакъв къмпинг.

На шестнайсет часа път от Калифорния Хиро спира в един „Дремни и продължи“ на източния склон на Каскадите в Северен Орегон. До Сала му остават още няколкостотин километра на север, през билото на планината. Но тук има един тип, когото иска да поразпита.

Паркингите са три. Единият не се вижда — намира се надолу по един черен път, маркиран с разкривени табели. Другият е малко по-близо — покрай него се мотаят някакви рошави страшилища. Сребърни дискове проблясват и пукат под пълната луна, когато те се прицелват с бирени кутии към небето. И още един, точно пред



Общината, обслужван от въоръжени служители. За него се плаща. Хиро решава да плати. Остава мотора си обърнат с предницата навън, покрива биоса с топло покривало, за да е готов при нужда, и замеря служителя с няколко хонконгски долара. После завърта глава насамнатам като ловджийско куче и души застоялия въздух — опитва се да намери Поляната.

Всички останали ѝ викат Паркинга за телеса. Това е просто открито пространство, навремето засято с трева, а сега — с изсипани товари от пясък, смесени с боклуци, счупени стъкла и човешки отпадъци. Над него е опъната тента против дъжд, а на всеки метър-два от земята стърчат големи капаци с форма на гъби, излъчващи топъл въздух в студените нощи. Спането на Поляната е доста евтино. Тя е нововъведение, създадено от някои франчайзи в дълбокия юг и пренасяно от клиентелата си все по на север.

Около половин дузина типове са пръснати около излъчващите топъл въздух отдушници, увити във военни одеяла, за да се пазят от студа. Двама са си запалили малък огън и плякат карти на светлината му. Хиро ги подминава и започва да обикаля сред останалите.

— Чък Райтсън — подвиква той. — Тук ли сте, господин Президент?

На второто подвикване една вълнена купчина вляво започва да шава и да се гърчи. От нея се подава глава. Хиро се обръща към мъжа и вдига ръце, за да покаже, че не е въоръжен.

— Кой е? — пита мъжът, обхванат от окаян ужас. — Да не е Гарвана?

— Не е Гарвана — успокоява го Хиро. — Не се тревожи. Ти ли си Чък Райтсън? Бивш президент на Временна република Кенай и Кодиак?

— Да. К'во искаш? Нямам пари.

— Просто да поговорим. Бачкам за ЦРК и работата ми е да събирам информация.

— Имам нужда да пийна, мамка му — казва Чък Райтън.

Общината представлява огромна надуваема сграда по средата на франчайза. Изоставен Лас Вегас: супермаркет, видеоаркада, пералня, бар, магазин за алкохол, битпазар, публичен дом. Като че винаги е управляван от малкия процент народонаселение, способно да

купонясва до пет сутринта всяка Божа нощ и непритежаващо други функции.

Повечето Общини съдържат и по няколко франчайза във франчайзите. Хиро мярва „Бирарията на Кели“ — май по-свастно място в „Дремни и продължи“ не можеш да намериш — и повежда Чък Райтсън нататък. Чък е облечен с дрехи на етажи, навремето в различни цветове. Сега са едни и същи на цвят — с цвета на кожата му, а той е хаки.

Всички заведения в Общината, включително и този бар, изглеждат все едно се намират на кораб-затвор — всичко заковано с пирони, ярко осветено по двацет и четири часа в денонощието, целият персонал — запечатан зад дебели стъклени бариери, пожълтели и помътнели. За охраната в тази Община се грижи „Твърдата ръка на закона“ и затова наоколо е пълно със стероидомани в черни, подплатени с бронегел облекла — обикалят из базара напред-назад по двама, по трима и ентузиазирано нарушават хорските човешки права.

Хиро и Чък се мятат на нещото, което най-силно наподобява ъглова маса. Хиро задържа един келнер и скришно поръчва халба „Кръчмарска специална“, смесена наполовина с безалкохолна бира. Така Чък ще остане в съзнание малко по-дълго от обичайното.

Да го убедиш да ти се разкрие не отнема много усилия. Той е като онези старци от някоя опозорила се президентска администрация, изгонени заради скандал, които посвещават остатъка от живота си на намирането на слушатели.

— Да, бях президент на ВРКК две години. И все още смятам себе си за президент на правителството в изгнание.

Хиро се мъчи да не подбели очи. Чък като че забелязва.

— Добре де, добре, не е кой знае какво. Но ВРКК известно време беше процъфтяваща страна. Много хора биха искали отново да възникне нещо подобно. Така де, единственото, което ни прогони — единственият начин, по който онези манази можеха да завземат властта — беше напълно, нали разбираш... — като че думите не му стигат. — Как човек да очаква подобно нещо?

— Как ви прогониха? Гражданска война ли избухна?

— В началото имаше няколко въстания. А в някои затънтени краища на Кодиак ние така или иначе никога не сме държали здраво властта. Но нямаше гражданска война като такава. Американците

харесваха правителството ни, разбираш ли. Американците държаха всичкото оръжие, оборудване, инфраструктура. Правчовците бяха просто тайфа рошави типове, търчащи из горите.

— Правчовците ли?

— Руската православна църква. Отначало бяха малобройно малцинство. Предимно индианци, разбираш ли — тлингити, алеути, покръстени от руснаците преди стотици години. Но после в Русия настана пълна лудница и те почнаха да се изсипват през сто и осемдесетградусовия меридиан с най-различни лодки.

— И не са искали конституционна демокрация.

— Не, по никой начин.

— А какво искаха? Цар ли?

— Не. Тия с царя — традиционалистите — си останаха в Русия. Правчовците, които довтасаха във ВРКК, бяха напълно отхвърлени. Били са прогонени от страната от главната Православна църква.

— Защо?

— „Еретики“. Така казват руснаците на еретиците. Правчовците, които пристигнаха във ВРКК, бяха от нова секта — всичките до един петдесятници. Имаха някакви връзки с „Райските врата на Преподобния Уейн“. Постоянно ни се мъкнеха разни мисионери от Тексас да се срещат с тях, да му се не види. И през цялото време говореха на езици. Главната Руска православна църква смяташе, че това е дело на дявола.

— И колко от тези руски православни петдесятници дойдоха във ВРКК?

— Леле божке, ужасно много! Поне петдесет хиляди.

— Колко американци имаше във ВРКК?

— Близо сто хиляди.

— Тогава как точно Правчовците са завзели властта?

— Ами като се събудихме една сутрин, посред Правителствения площад в Ню Вашингтон беше паркиран един „Еърстрийм“ — направо наред всичките камиони, където бяхме настанили правителството. Правчовците се бяха намъкнали през нощта и му махнали колелата, така че да не може да мръдне. Сметнахме това за протестна акция. Казахме им да го разкарат оттам. Те отказаха и издадоха прокламация на руски. Когато ни преведоха проклетото писание, излезе, че то било заповед да си стягаме багажа, да се махаме и да предадем властта на

Правчовците. Пълен абсурд. Тръгнахме да разкараме този „Еърстрийм“, а Гуров седи и ни чака там с гадна усмивчица на уста.

— Гуров ли?

— Да, един от бежанците, прехвърлили се през меридиана от Съветския съюз. Бивш генерал от КГБ, който после станал религиозен фанатик. Беше нещо като министър на отбраната в създаденото от Правчовците правителство. Та, Гуров отваря страничната врата на возилото и ни показва какво има вътре.

— А какво имаше вътре?

— Най-вече апаратура, нали разбираш — портативен генератор, електрическа инсталация, контролно табло и тъй нататък. Но в средата на фургона к'о да видим, един голям черен конус седи на пода. Като фунийка сладолед, само дето е метър и половина дълга, гладка и черна. И питам какво, по дяволите, е това? А Гуров ми вика, това е десетмегатонна водородна бомба, която откънахме от балистичен ракетен снаряд. Като нищо ще вдигне града във въздуха. Някакви въпроси?

— И вие капитулирахте.

— Че какво ли да направим?

— Знаете ли как тази бомба е попаднала у Правчовците?

Чък Райтсън явно знае. Той поема най-дълбокия си дъх за вечерта, издишва въздуха, поклаща глава, втренчен зад гърба на Хиро. Удря две яки глътки бира.

— Имало някаква съветска подводница, натоварена с ядрени ракети. Командирът се казвал Овчинников. Бил много набожен, но не фанатик като Правчовците. Така де, ако беше фанатик, нямаше да му поверят подводница с ядрени ракети, нали?

— Сигурно.

— За такова нещо трябва да си психологически стабилен. Каквото и да означава това. Както и да е, след като всичко в Русия се разпадна, той се оказал притежател на това толкова опасно оръжие. Решил да разтовари целия екипаж и да го навре всичкото в Марианската падина. Да погребее оръжията завинаги.

Но някак си успели да го убедят да помогне с подводницата на банда Правчовци да избягат в Аляска. Те и мнозина други бежанци започнали да се трупат по брега на Беринговия проток. А условията в някои от тези бежански лагери били направо окаяни. Не че там може

да се отглежда храна в изобилие, нали разбираш. Хората измирили с хиляди. Стояли по бреговете, умирали от глад и чакали някой кораб да дойде.

И затова Овчинников се оставил да го убедят да използва подводницата — а тя е много голяма и бърза — за евакуиране на част от тези клетки бежанци във ВРКК.

Но, естествено, от идеята да пусне цяла банда непознати особи на кораба си го затресла параноя. Те, командирите на атомни подводници, са си направо побъркани на тема сигурност, по очевидни причини. И затова установили много строга система. Всички бежанци, които щели да се качат на кораба, трябвало да минат на проверка през детектор за метал. После щели да ги поставят под въоръжена стража чак докато пристигнат в Аляска.

Та, Твърдите Правчовци си имат един тип на име Гарвана...

— Знам го.

— Гарвана също се качил на подводницата.

— Мили Боже.

— Добрал се някак си до сибирския бряг — сигурно е сърфирал с шибания си каяк.

— Сърфирал ли?

— Така алеутите сноват между островите.

— Гарвана алеут ли е?

— Да, алеут-убиец на китове. Знаеш ли какво е алеут?

— Да, татко ми е познавал един в Япония — отвърща Хиро. Старите приказки на татко от военнопленническия лагер се размърдват в паметта му, измъкват се от дълбокото-предълбоко мазе.

— Алеутите просто изкарват каяците на вода и яхват вълната. Могат да надбягат и параход!

— Това не го знаех.

— Както и да е, Гарвана отишъл в един такъв бежански лагер и се представил за член на някакво сибирско племе. Някои от тия сибиряци не можеш ги отличи от индианци. Правчовците очевидно са имали някакви съюзници в тези лагери, които пробутали Гарвана в челото на опашката и така той се качил на подводницата.

— Но нали каза, че имало детектор за метал.

— Не помогнал. Той използва стъклени ножове. Дялка ги от стъкло за съдове. Това е най-остротострие на света, да знаеш.

— И това не го знаех.

— Да — ръбът му е широк едва колкото една отделна молекула. Лекарите ги използват при очните операции — могат да ти срежат роговицата, без да оставят белег. Някои индианци с това си изкарват прехраната. Дялат скалпели за очи.

— Е, всеки ден научаваш нещо ново. Такъв нож май би бил достатъчно остър, че да пробие и бронетъкан — предполага Хиро.

Чък Райтсън вдига рамене.

— Загубил съм чет на хората, заклани от Гарвана, когато са били облечени с бронетъкан.

— А аз си мислех, че сигурно носи някакъв хай-тек лазерен нож, нещо такова — удивява се Хиро.

— Я си помисли пак. Стъклен нож. Имал е такъв на борда на подводницата. Или някой му го е пренесъл тайно, или е намерил на подводницата парче стъкло и си го е издялал.

— И?

Чък пак се втрещва нейде в далечината, отпива отново от бирата.

— В подводницата течностите няма къде да се оттичат. Оцелелите твърдят, са газили в кръв до колене из цялата подводница. Гарвана просто изклал всички. Всички, освен Правчовците, основния екипаж и неколцина бежанци, успели да се барикадират в малки каюти из целия кораб. Оцелелите разправят — Чък отново отпива глътка, — че нощта си я бивало.

— И той ги принудил да предадат подводницата в ръцете на Правчовците.

— Веднага щом хвърлили котва в Кодиак — потвърждава Чък. — Правчовците бяха готови! Бяха стъкмили екипаж от бивши моряци, момчета, работили в миналото на атомни подводници — викат им Рентгеновите лъчи. Дошли и я завзели. Що се отнася до нас, представа си нямахме за случилото се, докато една от бойните глави не цъфна в проклетия ни двор.

Чък поглежда над Хиро — забелязал е някого. Хиро усеща леко потупване по рамото.

— Моля, господине — казва любезно един мъж, — бихте ли ме извинили само за секунда?

Хиро се обръща. Мъжът е грамаден и тлъст, с чуплива, зализана назад рижа коса и с брада. На темето му е кацнала бейзболна шапка, килната назад, за да разкрие следните думи, татуирани с главни букви на челото му:

ПРОМЕНЛИВО НАСТРОЕНИЕ  
РАСОВА НЕЧУВСТВИТЕЛНОСТ

Хиро наблюдава всичко това над издутия хоризонт на облечения във фланела търбух на мъжа.

— Какво има? — пита Хиро.

— Ами, господине, ще прощавате, че прекъсвам разговора ви с този господин тука, ама ние с приятелчетата се чудехме — ти мързелив некадърен черногъз динядец брикет ли си, или дребен подъл сифилитик жълтур?

Мъжът се пресяга и дърпа надолу бейзболната си шапка. Сега Хиро вижда знамето на Конфедерацията, щамповано отпред, и избродираните думи „Франчулат Нова Южна Африка №153“

Хиро се надига над масата, завърта се и се плъзга по задник назад към Чък в опит да изпречи масата между себе си и Новия южноафриканец. Чък уместно се е скатал, така че Хиро опира удобно гръб о стената и оглежда бара.

В същото време около дузина мъже стават от масите и оформят зад първия ухилена, загоряла фаланга от знамена на Конфедерацията и бакенбарди.

— Я да видим — казва Хиро. — Въпросът някаква уловка ли съдържа?

Има много Общини в много франчайзи „Дремни и продължи“, където на входа ти прибират оръжието. Този не е от тях.

Хиро не знае това за лошо ли е, или за добро. Без оръжие Новите южноафриканци чисто и просто щяха да го смажат от бой. С оръжие Хиро може да се защити, но залогът е по-висок. Хиро е брониран до шия, но това означава, че новите южноафриканци ще се целят в главата. А те се гордеят с точния си мерник. Това им е фетиш.

— Надолу по пътя нямаше ли НЮА франчайз?

— Има — отвърща тарторът, разплут бабанко с къси, дебели крака. — Същински рай. Наистина. Няма такова място на Земята като Нова Южна Африка.

— Ами тогава, да ме прощавате, че ви питам — казва Хиро, — като е толкова хубаво там, мамка му, що не си ходите обратно във вашата мъдна торбичка и не си седите там?

— Има един проблем с Нова Южна Африка — отвърща типът. — Не че искам да правя непатриотични изявления, ама е вярно.

— И какъв е проблемът? — пита Хиро.

— Ми че там няма чернилки, жълтури и чифути, та да ги смиламе от бой.

— Аха. Проблемът е сериозен — отбелязва Хиро. — Благодаря.

— За к'во?

— За това, че обявихте намеренията си, което ми дава право да предприема ето какво.

И Хиро му отрязва главата.

А какво да направи? Те са поне дванайсет. Постарали са се да блокират единствения изход. Току-що обявиха намеренията си. И се предполага, че имат патлаци. Освен това, това нещо на Сала ще му се случва през десетина секунди.

Новият южноафриканец няма представа какво предстои, но отреагира тъкмо когато Хиро замахва с катаната към врата му и отлита назад точно когато обезглавяването се реализира. Това е добре, защото горе-долу половината от кръвния му запас изригва през врата му. Двойна струя — по една за всяка сънна артерия. Дори не успява да опръска Хиро.

В Метавселената, ако замахнеш достатъчно бързо, острието просто преминава през тялото. Тук, в Реалността, Хиро очаква мощен шок, когато мечът му се връзва във врата на южноафриканеца — все едно си ударил накриво бейзболната топка — ала не усеща нищо. Острието просто се връзва, завърта се и се забива в стената. Сигурно е



извадил късмет и е уцелил пролука между прешлените. Странно, той се сеца за правилата. Забрави да го измъкне, забрави сам да спре острието, а това означава лоша форма.

Макар, че го е очаквал, се стряска. С аватарите не се случват такива неща. Те просто се строполяват. Смайващо дълго той просто стои и гледа трупа. Междувременно реещият се във въздуха облак кръв си търси нивото, капе от окачения таван, плиска от лавиците зад бара. Седналото там пиянде, което лочи двойна водка, се разтреперва, втренчено в галактическия вихър от един трилион червени кръвни телца в чашата му, морени от етанола.

Хиро си разменя няколко продължителни погледа с новите южноафриканци, докато всички в бара се опитват да постигнат консенсус по въпроса какво ще последва. Да се смеят ли? Да направят някоя снимка? Да бягат? Да викнат линейка?

Той си проправя път към изхода, подскачайки от маса на маса. Неучтиво е, но клиентите се дърпат — някои са достатъчно бързи и успяват да си грабнат и бирите — и никой не го закача. Гледката на оголената катана вдъхновява всеки да се издигне до практически нипонско ниво на учтивост. Още двама нови южноафриканци са препречили пътя на Хиро, но не защото искат да спрат някого. Просто тъкмо там са се намирали в мига, когато са изпаднали в ступор. Съответно, Хиро решава да ги пощади.

И Хиро изскача на обляната в червеникава светлина главна улица на Общината — тунел от трепкащо, пулсиращо логло, през което черни силуети спринтират като окъсняла сперма по старите фалопиеви тръби, стиснали в ръце остри ръбести предмети. Това са „Твърдата ръка на закона“. В сравнение с тях средното МетаЧенге прилича на Рик Горския.<sup>[1]</sup>

Време за гаргойлване. Хиро включва всичко: инфрачервеното зрение, радарът с милиметрови вълни, обработката на заобикалящите го звуци. Инфрачервеното зрение не върши кой знае каква работа при тези обстоятелства, но радарът улавя всички оръжия, подчертава ги в ръцете на хората от „Твърдата ръка на закона“, идентифицира ги по марка, модел и тип амуниции. Всички са напълно автоматични.

Но на „Твърдата ръка на закона“ и на новите южноафриканци не им трябва радар, за да видят катаната на Хиро, от която капе кръв и гръбначна течност.

Музиката на Виталий Чернобил и „Степените“ реве от калпавите тонколони навсякъде. Това е първият им сингъл, влязъл в класацията на „Билборд“, със заглавие „Сърцето ми е димяща дупка в земята“. Програмата за звука го свежда до по-сносни децибели и изравнява гадните изкривявания от тонколоните, така че той чува по-ясно как пее съквартирантът му. Което прави всичко това да изглежда особено сюрреалистично. Просто изтъква, че Хиро е извън стихията си. Не му е мястото тук. Загубен сред биомасата. Ако на света съществуваше справедливост, той би могъл да скочи в тонколоните и да литне по жиците като дигитално духче, да проследи мрежата чак до Ел Ей, където му е мястото — там, на покрива на света, откъдето идва всичко, — да черпи Виталий едно питие и да се мушне във футона си.

Нещо ужасно става с гърба му и той залита безпомощно напред. Все едно го масажират със сто остри чука. В същото време жълта светлина залива логлото. В очилата му блясва крещящо червено изображение, което го информира, че милиметровият радар е уловил поток от куршуми, насочен към него — бихте ли искали да знаете откъде идват, господине?

Хиро току-що е бил прострелян в гърба с картечен откос. Бронежилетката е отблъснала всички куршуми и те са нападали по земята, но при това са пукнали около половината му ребра от онази страна на тялото му и са наранили няколко вътрешни органа. Той се извъръща — боли.

„Твърдата ръка на закона“ са се отказали от куршумите и са изкарали ново оръжие. Така пише в очилата на Хиро: КОРПОРАЦИЯ „ПАСИФИК ИНФОРСМЪНТ ХАРДУЕР“, МОДЕЛ SX-29, МЕТАТЕЛНО УСМИРИТЕЛНО ОРЪЖИЕ (СОПОЛИВА ПУШКА). Тъкмо това трябваше той да използва, на първо място.

Не може просто да развяваш меч като празна заплаха. Не бива да го вадиш или да го държиш оголен, освен ако не възнамеряваш да убиеш някого. Хиро се втурва към ченгето от „Твърдата ръка на закона“ и вдига катаната за удар. Ченгето реагира адекватно, а именно, чупи се от пътя му. Сребърната лента на катаната сияе над тълпата. Тя привлича ченгетата и отблъсква всички останали, така че докато Хиро тича през центъра на Общината, пред него няма никой, а подире му търчи тълпа от блестящи черни твари.

Той изключва всичките технолайна в очилата. Те само го объркват — седнал да ми чете статистически данни за собствената си смърт, докато тя му се случва. Много постмодернистично. Време е да се потопа в Реалността като всички останали.

Дори и ченгетата от „Твърдата ръка на закона“ не биха стреляли с такава голяма пушка в тълпата, освен ако не е насочена право в целта или пък те са в отвратително настроение. Няколко сопола се стрелват покрай Хиро, вече толкова разлети, че причиняват единствено досада, плясват случайните зрители и ги увиват в лепкави тюлени воали.

Някъде между залата за триизмерни видеоигри и рекламната витрина, пълна със смъртно отегчени проститутки, погледът на Хиро се прояснява и той съзира чудо: изходът на надуваемия купол, където от вратата в хладния нощен въздух лъхат синтетичен бирен дъх и атомизирани телесни течности.

Лошите и хубавите неща се случват в бърза последователност. Следващото лошо нещо се случва, когато стоманена решетка пада и прегражда изхода.

По дяволите, какво толкова — сградата е надуваема! Хиро включва радара само за миг — стените сякаш се отдалечават и стават невидими. Сега той вижда през тях вдън стоманената гора отвъд. Не му отнема много време да открие паркинга, където е оставил мотора си, предполага се, под закрилата на въоръжения пазач.

Насочва се подвеждащо към публичния дом, а после хуква право към една гола стена. Тъканта на сградата е твърда, но катаната прорязва еднометрова дупка в него с едно-единствено плавно движение и той изскача през нея, понесен от струя зловонен въздух.

А после — след като Хиро яхва мотоциклета, новите южноафриканци се натоварват на всъдехода си, а „Твърдата ръка на закона“ се качват в лъскавите си черни служебни коли и всички вкупом нахлуват с рев на магистралата. После идва просто сцена с гонитби и преследвания.

---

[1] Герой от популярно детско американско природонаучно списание. — Бел.прев. ↑

Уай Ти е посещавала *необикновени* места през кариерата си. Има визи за около три дузини страни, ламинирани на гърдите ѝ. А за капак, освен в истинските страни, тя е вземала и отнасяла пратки в такива очарователни ваканционни местенца като Смъртния остров, Жертваната зона и лагера в Грифит парк. Но най-шантавата задача от всички тях е новата: някой иска тя да занесе нещо в Съединените американски щати. Така си пише в поръчката.

Пратката не е кой знае какво — най-обикновен голям пощенски плик.

— Сигурен ли си, че не искаш да го пратиш по пощата? — пита тя типа, когато взема плика. Намира се в един от онези гадни офис паркове извън бърбклавите. Като бърбклав за скапани фирми, които си имат офиси, телефони и всичкото там, но май нищичко не вършат.

Разбира се, въпросът е саркастичен. Пощата не работи, освен във Федландия. Всички пощенски кутии са демонтирани и носталгичните откачалки си украсяват с тях апартаментите. Но в него има и шегичка, защото местоназначението всъщност е една сграда в средата на Федландия. Шегичката е: ако искаш да си имаш работа с Федералните, що не използваш скапаната им пощенска система? Не те ли е страх, че като пратиш нещо толкова невероятно тежкарско като Куриер, ще им паднеш в очите?

— Ми, такава, тука не идва поща, нали? — пита типът.

Няма смисъл да описва офиса. Няма смисъл дори да позволява на офиса да пълни очните ѝ ябълки и да заема ценно паметово пространство в мозъка ѝ. Флуоресцентни светлини и прегради със залепени по тях килими. Предпочитам килимът да си е на пода, благодаря. Цветна схема. Ергономични лайна. Начервени мацки. Мирис на копирна машина. Всичко е ново-новеничко, забелязва тя.

Пликът лежи на бюрото на типа. И него няма смисъл да го описваме. Следи от южняшки или тексаски акцент. Долният край на плика е успореден на ръба на писалището, на половин сантиметър от

него, идеално центриран между лявата и дясната страна. Все едно тук е влязъл лекар и го е поставил на бюрото с пинсети. Адресиран е до: СТАЯ 968А, ПОЩЕНСКИ КЛОН М8-1569835, СГРАДА ЛА-6, СЪЕДИНЕНИ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ.

— Искаш ли обратна разписка? — пита тя.

— Не е необходимо.

— Ако не успея да го доставя, няма начин да ти го върна, защото на мен тука всичко ми изглежда еднакво.

— Не е важно — казва той. — Според теб кога ще го занесеш?

— Най-много до два часа.

— Защо толкова дълго?

— Митница, пич. Федералните не са модернизирани системата си като другите, — поради което повечето Куриери са готови на какво ли не, за да избегнат доставки във Федландия. Но днес денят върви бавно, още не са се обадили на Уай Ти да извърши някоя секретна мисия за Мафията, а може и да уцели майка си в обедна почивка.

— А как се казваш?

— Ние не си казваме имената.

— Трябва да знам кой доставя тази пратка.

— Защо, нали каза, че не било важно?

Пичът се нервира.

— Добре де — казва той. — Зарежи. Само го достави, моля те.

Добре, тъй да е, казва си тя наум. И още много други неща казва наум. Този тип си е явен извратеняк. Толкова простичко, толкова открито: „Как се казваш?“. Я стига бе, пич.

Имената не са важни. Всеки знае, че Куриерите са взаимозаменяеми части. Просто някои са много по-бързи и много по-добри.

И така, тя подкарва скейтборда и излиза от офиса. Всичко е много анонимно. Никъде няма корпоративни символи. Докато чака асансьора, се обажда в „РадиКС“ и се опитва да открие кой се е обадил.

Отговорът идва след няколко минути, докато тя излиза от офис парка, заловена за един хубав мерцедес: Предприятие за новаторски разработки „Райф“. ПНРР. От тия, хай-тек екипите. Вероятно се опитват да сключат договор с правителството. Вероятно се опитват да

продадат на федералните апарати за измерване на кръвното или нещо такова.

Добре де, просто ще им отнесе пратката. Остава с впечатлението, че тоя мерцедес се опитва да я принуди да се откачи и да се закачи за нещо друго, като кара много бавно. Така че тя се закача за друга кола — товарен камион, пътуващ в същата посока. Ако съдим по височината на каросерията му, трябва да е празен и сигурно ще се движи доста бързичко.

Десет секунди по-късно, както и се очакваше, мерцедесът изфучава в лявото платно. Тя се закача за него и се вози бързо и удобно два-три километра.

Влизането във Федландия е пълна досада. Повечето федчета карат малки колички от пластмаса и алуминий, за които е трудно да се закачиш. Най-сетне тя бодва една, мъничко желебонбонче с лепени прозорци и трицилиндров двигател, която я откарва до границата на Съединените щати.

Колкото по-малка става тази страна, толкова повече ги тресе параноята. Днес митничарите са направо невъзможни. Тя трябва да подпише документ от десет страници — и на всичкото отгоре я карат да го прочете. Казват, че би трябвало прочитането да ѝ отнеме поне половин час.

— Но нали го четох преди две седмици.

— Може да има промени — упорства стражът. — Трябва пак да го прочетеш.

В общи линии документът просто удостоверява, че Уай Ти не е терористка, комунистка (каквото и да е това), хомосексуалистка, осквернителка на националните символи, търговка на порнография, паразит, живеещ от социални помощи, расово нечувствителна, носител на заразни болести или застъпничка на всяка идеология, склонна да поставя под съмнение традиционните семейни ценности. По-голямата част от него представлява дефиниции за думите, използвани на първа страница.

Така че Уай Ти кибичи половин час в малката стаичка и се занимава с домакинство — преглежда си нещата, сменя батериите на всичките си джунджурии, почиства си ноктите, пуска самоподдръжката на скейтборда. После подписва шибания документ и го подава на пича. И влиза във Федландия.

Не е трудно да намери мястото. Типична федерална сграда — милион стъпала. Все едно е построена на върха на планина от стъпала. Колони. В тази сграда има повече народ от обичайното. Набити типове с напомадени коси. Сигурно е нещо като ченгеджийница. Пазачът на входа си е ченге отвсякъде и ѝ вдига пара за това, че си е внесла скейтборда вътре. Все едно навън си имат сигурно място, където човек да си остави скейтборда.

Страшно мъчна работа е да се разбереш с това ченге. Но всичко е нормално, Уай Ти също се чувства така.

— Ето ти плика — казва тя. — Занеси си го ти на деветия етаж в почивката ти. Много гадно, че ще трябва да катериш стъпалата.

— Виж — казва той, тотално вбесен — това тук е ООКИК. Тук е, така да се каже, главният щаб, централата на ООКИК. Ясно? Всичко, ставащо на километър разстояние отгук, се записва на видеолента. Хората не плюят по тротоара там, откъдето се вижда тази сграда. Дори не говорят мръсни думи. Никой няма да ти открадне скейтборда.

— Още по-зле. Ще го тафят. После ще ми кажат, че не са го тафили, ами са го конфискували. Знам ви аз вас, федералните, вечно конфискувате това и онова.

Типът въздъхва. После погледът му се разфокусира и той млъква за минута. Уай Ти разбира, че той изпраща съобщение по малката слушалка, пъхната в ухото му — белегът на истинския федерален.

— Влизай — казва той накрая. — Но трябва да се разпишеш.

— Естествено — отговаря Уай Ти.

Ченгето ѝ подава формуляра, който всъщност е компютър — бележник с електронна писалка. Тя написва на екрана „Уай Ти“, после буквите се преобразуват в дигитална бит-карта, на която автоматично се отпечатва часът и я изпращат в големия компютър във Федералната централа. Тя знае, че няма да мине през детектора за метал, без да я съблекат гола, затова просто прескача масата на ченгето — какво ще ѝ направи, да не би да я застреля? — и нахлува в сградата със скейтборда под мишница.

— Хей! — немощно ѝ подвиква онзи.

— Какво, да не би тук да имате много агенти, нападнати в гръб и изнасилени от куриерки? — пита тя, докато натиска свирепо бутона на асансьора.

Асансьорът се бави цяла вечност. Тя губи търпение и тръгва да катери стълбите като другите федерални.

Пичът е прав, тук, на деветия етаж, определено си е ченгеджийска централа. Всичките гадове с тъмни очила и напомадени коси, които някога сте виждали, до един са тука и от ушите на всички се спускат тънки спирални от жици в телесен цвят. Има и жени — пострашни дори от мъжете. Какви неща може да стори една жена на косата си, само и само да изглежда професионалистка — не е за приказване! Защо просто не си сложат по една мотоциклетна каска? Нея поне можеш да свалиш.

Само дето никой от федералните — и мъже, и жени — не носи тъмни очила. Без тях те изглеждат голи. Все едно се разхождат по без гащи. Да гледаш тия федерални без огледалните им цайси е все едно да се нахакаш в момчешката съблекалня.

Доста лесно намира Стая 968А. По-голямата част от етажа представлява помещение, претъпкано с бюра. А всички истински номерирани стаи са разположени наоколо, с врати от орнаментно стъкло. Като че всичките гадове си имат собствени бюра — някои от тях се мотаят около писалищата, останалите търчат из залата и си спретват импровизирани конференцийки по бюрата на други гадове. Белите им ризи се отличават с болезнена чистота. Няма толкова кобури под мишниците, колкото е очаквала — всичките въоръжени федерални сигурно щъкат из едновременните Алабама или Чикаго и се опитват да си конфискуват обратно парченца от територията на САЩ, превърнали се днес в „Купи и отлети“ и бунница за токсични отпадъци.

Тя влиза в стая 986А. Това е офис. Вътре има четирима федерални, същите като останалите, само дето тия са малко по-старички, четирийсет-петдесетгодишни.

— Нося пратка за тази стая — съобщава тя.

— Ти ли си Уай Ти? — пита началникът.

— Ти няма как да ми знаеш името — сопва му се тя. — Как така го знаеш?

— Познах те — отвърща той. — Познавам майка ти.

Уай Ти не му вярва. Но пък тия федерални си имат какви ли не начини за изнамиране на информация.

— Имаш ли роднини в Афганистан? — пита тя.



Пичовете се споглеждат, един вид „Ти разбра ли го това маце?“. Но това изречение не е предназначено за разбиране. Всъщност комбинезонът и дъската на Уай Ти са претърпени с каква ли не апаратура за разпознаване на гласове. И когато пита „Имаш ли роднини в Афганистан?“, тя произнася кодова фраза — с нея нарежда на скритото си оборудване да се подготви, да се поразкърши, да се провери, да наостри електронни уши.

— Искате ли го тоя плик, или не? — пита троснато тя.

— Аз ще го приема — заявява началникът, докато става и протяга ръка.

Уай Ти прекосява стаята и му подава плика. Но вместо да го поеме, в последната минута той се хвърля напред и стисва ръката ѝ над лакътя.

Вижда в другата му ръка отворени белезници. Той ги изважда и ги надява на китката ѝ. Гривната се стяга и се закопчава над маншета на комбинезона.

— Съжалявам, Уай Ти, но се налага да те арестувам — казва той.

— Какво правиш бе, твоята мама? — възкликва Уай Ти. Тя дърпа свободната си ръка надалеч от бюрото, за да не може той да закопчее ръцете ѝ заедно, но друг от федералните я сграбчва за китката и сега тя е разпъната като въже между двамата здравеняци.

— Мъртви сте, да знаете — заканва се тя.

Всички се усмихват, все едно си падат по мацки куражлийки.

— Мъртви сте, да знаете — повтаря тя.

Това е ключовата фраза, която цялата ѝ апаратура очаква да чуе. Когато я произнася за втори път, всичките ѝ средства за самозащита се включват, което наред с другото означава и няколко хиляди волта електрически ток с радиочестота, който изведнъж нахлува във външната страна на белезниците ѝ.

Главният федерален зад бюрото изсумтява от дъното на търбуха си. Той изхвърча встрани — цялата му дясна страна се гърчи спазматично, спъва се в стола си и се размазва се в стената, като си трясва главата о мраморния перваз на прозореца. Тъпакът, който я дърпа за другата ръка, се изпъва като качен на невидим уред за мъчения, случайно зашлепява един от типовете по лицето и кръвта на онзи нахлува в главата. И двамата се тръшват на пода като чувал, пълен с бесни котки. Останал е един-единствен тип и той си бърка под

сакото за нещо. Тя пристъпва към него, замахва с ръка и крайчецът на оковите забърсва врата му. Това е просто ласка, но все едно го фрасват с две ръце с дръжката на електрическата брадва на сатаната. Смрадливата течност потича нагоре-надолу по гръбнака му и изведнъж той се плъосва върху два смотани дървени стола, а пистолетът му се върти на пода като пумпал.

Тя сгъва китка по един определен начин и палката изпада от ръкава в дланта ѝ. Гривната на белезниците, която виси от другата страна, ще ѝ върши същата работа. Изважда също и кутията Течни стави, отваря капака и наглася пръскалото на спрея на широк обхват.

Един от федералните гадове се оказва достатъчно любезен, че да ѝ отвори вратата. Той влиза в стаята с изваден пистолет, подкрепен от още дузина души, дотърчали от големия офис, и тя ги облива с „Течни стави“. Люсссс — като мухозол. Трясъкът на сгромолясващи се върху пода тела прилича на тътена на тъпан. Тя открива, че скейтбордът ѝ няма проблеми с преминаването през проснатите им тела, а после изскача навън. Типовете се стичат отвсякъде, невероятно много са, тя продължава да натиска с пръст натиснатия бутон с насочен право напред стрей и копае с крак пода, набирайки скорост. „Течни стави“ действа като химически течен клин. Тя се плъзга по килим от тела. Някои федерални са достатъчно пъргави, че да се стрелнат изотзад в опит да я хванат, но тя държи палката в готовност — палката превръща нервните им системи за няколко минути в намотки от нажежена бодлива тел, но иначе не бива да оказва други ефекти.

Изминала е около три четвърти от пътя през офиса, когато „Течните стави“ свършват. Но ефектът продължава още секунда-две, защото хората се боят от тях и продължават да се дърпат, макар и нищо да не излиза от флакона. После неколцина се досещат и допускат грешката да се опитат да я грабнат за китките. Тя трясва единия с палката, а другия — с електрическите белезници. После — бум през вратата и изскача на стълбището, като оставя подире си четирийсетина жертви. Така им се пада — дори не се опитаха да я арестуват като джентълмени.

За пешака стълбището е препятствие. Но не и за умните колела — те просто заприличват на четирийсет и пет градусова ъглова рампа. Малко друсва, особено когато вече е слязла на втория етаж, и върви прекалено бързо, но определено е възможно.

Късмет: едното от ченгетата на първия етаж току-що отваря вратата на стълбището, без съмнение разтревожен от симфонията от алармени звънци и бръмчене, започнала да се смесва в плътна стена от истеричен звук. Тя профучава покрай него. Той протяга ръка в опит да я спре, улавя я за китката и ѝ нарушава равновесието, но този скейтборд е много милозлив и достатъчно умен, че да забави малко ход, когато центърът на тежестта ѝ попада на неправилно място. Съвсем скоро дъската отново се намира под нея и тя пресича радикално фойето с асансьорите, прицелена право в дъгата на детектора за метал, отвъд която сияе ярката дневна светлина на свободата.

Старият ѝ приятел, ченгето, скача на крака и реагира достатъчно бързо, че да разпери ръце и крака и да препречи входа на детектора. Уай Ти се преструва, че се е устремила право към него, а сетне в последната секунда изригва скейтборда встрани, натиска с крак един от ключовете, свива крака под себе си и скача нагоре. Прехвърча над масичката, дъската преминава под нея и секунда по-късно тя каца отгоре ѝ. Залита, възстановява равновесието си и вече е във фойето, устремена към входната врата.

Сградата е стара. Повечето врати са метални. Но има и няколко въртящи се врати — огромни стъкла.

В началото трашърите понякога по невнимание се нахакваха в стъклените стени и това създаваше проблем. Проблемът стана още по-голям, когато се почна тая работа с Куриерите и трашърите започнаха да прекарват много повече време в опити да преминат бързо през обстановка тип делова, където стъклените врати се смятат за най-уместното нещо. И тъкмо затова на скъпите скейтборди, а този определено е такъв, могат да ви монтират и допълнително обезопасяване — Проекторът на шокова вълна тип „остър конус“ РадиКС. Включва се веднага, което е добре, но може да се използва само еднократно (задейства се с енергия от експлозивен заряд). После трябва да занесете дъската в магазина да ви го сменят.

До него се прибягва в спешни случаи. Строго при паника. Но това си е гот. Уай Ти се уверява, че се е прицелила право в стъклената въртяща се врата и натиска с крак нужния ключ.

Това е — Господи! — все едно си опънал брезент над стадион, за да го превърнеш в гигантски тамтам, а после си връхлетял върху него с

„Боинг 747“. Тя усеща как вътрешните ѝ органи се преместват с няколко сантиметра. Сърцето ѝ си разменя мястото с черния дроб. Подметките на краката ѝ изтръпват и започват да я смъдят. А тя дори не се намира на пътя на ударната вълна.

Стъклото на въртящите се врати не се напуква и не пада на пода, както си го е представяла. То е буквално издухано от рамката — руква навън и се изсипва по входните стъпала. Миг по-късно — и тя.

Абсурдната каскада от бели мраморни стъпала на входа на сградата ѝ дава още по-голям тласък. Когато стига тротоара, вече е набрала такава скорост, че може да изхвърчи чак до Мексико.

Прелита през широкия булевард, прицелила мерника си в митническия пост на четиристотин метра оттам — ще се наложи да го прескочи. Нещо ѝ подсказва да погледне нагоре.

Защото, в края на краищата, сградата, от която току-що е избягала, се издига над нея — безброй етажи, гъмжащи от федерални гадове. Алармите вият. Повечето прозорци не се отварят — остава им само да гледат през тях. Но на покрива има хора. Покривът представлява гора от антени. Щом е гора, то тия типове са малките гадни гноми, живеещи по дърветата. Готови са за действие, сложили са си слънчевите очила, въоръжени са и я наблюдават.

Но само един-единствен се прицелва в нея. И то с нещо огромно. Дулото е колкото бейзболна бухалка. Тя вижда как то блясва и изведнъж се окичва с поничка от бял дим. Оръжието не се цели право в нея, а пред нея.

Нервнопаралитичният снаряд се приземява на улицата точно пред нея, отскача във въздуха и гръмва на височина шест метра.

Следващата четвърт секунда: не я ослепява ярък светлинен проблясък. Тя съвсем ясно вижда как ударната вълна се разраства навън в идеална сфера, твърда и осезаема като ледена топка. Там, където сферата допира улицата, създава кръгова вълна, кара камъчетата да отскачат, помита старите опаковки от „Макдоналдс“, отдавна смачкани, и издухва фин, брашноподобен прах от всички пукнатинки в настилката. Прахът връхлита към нея по пътя като микроскопична виелица. Над него ударната вълна, увиснала във въздуха, приижда със скоростта на звука — въздушна леща, която сплесква и изкривява всичко зад себе си. Уай Ти преминава през лещата.

Когато Хиро преваля прохода с мотоциклета си в пет часът сутринта, град Порт Шърман, Орегон, изведнъж се ширва пред него: сияние на жълто логло, обвито в обширна U-образна долина, изсечена преди векове в скалата от огромен леден език в епохален период на геоложки кунилингус. Краищата му, там, където се слива с дъждовната гора, са посипани със златен пращец, който става все по-гъст и искрящ с приближаването към пристанището — дълъг, тесен, подобен на фиорд прорез, издълбан в правата брегова линия на Орегон, дълбок, студен окоп, пълен с черна вода, насочен право към Япония.

Хиро отново е на Ръба. Хубаво е, след цяла нощ пътуване през гората. Прекалено много селяндури, прекалено много планинци.

Дори и от петнайсет километра разстояние и километър и половина височина гледката не е красива. Отвъд централния пристанищен район Хиро различава няколко червени петънца, което е малко по-добре от жълтото. Иска му се да може да мерне нещо зелено, синьо или лилаво, но като че няма квартали, решени в тези префинени цветове.

Но пък и тази работа не е точно от префинените.

Изминава близо километър, сяда на един плосък камък на открито — тук не могат да го издебнат от засада — и влиза в Метавселената.

— Библиотекарю?

— Да, господине?

— Инана.

— Фигура от шумерската митология. По-късните култури я познават като Ищар или Естир.

— Добра или лоша богиня?

— Добра. Любима богиня.

— Да си е имала работа с Енки или Ашера?

— Най-вече с Енки. Двамата с Енки са били ту в добри, ту в лоши отношения. Инана е известна като кралицата на всички велики

ме.

— Мислех, че *ме* принадлежат на Енки.

— Точно така. Но Инана отишла в Абзу — водната крепост на град Ериду, където Енки пазел *ме* — и го накарала да ѝ ги даде всичките. Така *ме* били въведени в цивилизацията.

— Водна крепост, значи.

— Да, господине.

— А Енки как се почувствал?

— Той ѝ ги е дал доброволно, очевидно защото е бил пиян и зашеметен от женския чар на Инана. Когато изтрезнял, опитал се да я догони и да си ги върне, но тя го надхитрила.

— Нека се позанимаем със семиотика — смънка Хиро. — Салът е водната крепост на Л. Боб Райф. Там той пази всичко. Всичките си *ме*. Хуанита замина за Астория — най-близкото място до Сала — преди два дни. Според мен се опитва да се прави на Инана.

— В друг популярен шумерски мит — продължава Библиотекарят — Инана слиза в подземния свят.

— Продължавай — насърчава го Хиро.

— Тя събира всички свои *ме* и навлиза в земята, от която няма връщане.

— Страхотно.

— Тя преминава през подземния свят и стига до храма, в който властва Ерешкигал, богинята на смъртта. Пътува под фалшив предлог, лесно разгадан от всевиждащата Ерешкигал. Но въпреки това богинята на смъртта ѝ позволява да влезе в храма. Щом Инана влиза, свалят от нея одеждите, украшенията и *ме* и я отвеждат, чисто гола, пред Ерешкигал и седемте съдии от долната земя. Съдиите „приковали в нея очи — очите на смъртта; с тяхното слово — словото, измъчващо духа, Инана била превърната в труп, в парче разлагащо се месо, и окачена на кука на стената“. Креймър.

— Чудничко. Защо, по дяволите, го е направила?

— Както казва Дайан Уолкстайн, „Инана се отказала... от всичко, което била постигнала през живота си, била съблечена гола, нищичко не останало, освен самата тя, за да се прероди... чрез пътуването си в подземния свят тя се сдобила със силите и тайнствата на смъртта и прераждането“.

— О, значи историята продължава?

— Вестоносецът на Инана изчаква три дни, и когато тя не се завръща от долната земя, отива при боговете да моли за помощ. Никой от тях не иска да помогне освен Енки.

— И значи нашето приятелче Енки, богът-хакер, трябва да й спаси задника от Ада.

— Енки създава двама души и ги изпраща на долната земя да спасят Инана. Чрез тяхната магия тя е съживена. Тя се връща от подземния свят, следвана от тълпа мъртъвци.

— Хуанита замина за Сала преди три дни — казва Хиро. — Време е за хакерство.

Земята все още е там, където я е оставил, и показва в едър план увеличено изображение на Сала. В светлината на снощния разговор с Чък Райтсън не е трудно да намерим онази негова част, прикрепена от Правчовците, когато преди няколко седмици „Ентърпрайз“ е преминал покрай ВРКК. Там има два дебелогъзи съветски товарни кораба, вързани един за друг, и ято малки лодки около тях. Салът е предимно мъртвокафяв и органичен, но тази му част се състои изцяло от бяло фибростъкло: яхти, плячкосани от заможните пенсионери на ВРКК. С хиляди.

Сега Салът се намира до Порт Шърман и затова Хиро предполага, че тъкмо там се мотаят висшите жреци на Ашера. След няколко дни те ще са в Еврика, после в Сан Франциско, после в Ел Ей — плаващо наземно звено, което връзва правчовската част от Сала за най-близката възможна точка на континента.

Той обръща гръб на Сала и обръща поглед през океана към Порт Шърман, за да попроучи обстановката там.

По крайбрежието се е оформил хубав полумесец от евтини мотели с жълти реклами. Хиро ги преглежда и търси руски имена.

Задачката се оказва лесна. Точно по средата на крайбрежието има Спектър 2000. Както наемква името, всеки от тези хотели разполага с богат избор от стаи, от стаи-чекмеджета в преддверието, та чак до луксозните апартаменти на последния етаж. Ето — най-разнообразни стаи са наети от хора с имена, окончаващи на „ов“, „овски“ и други белези, безспорно издаващи славянски произход. Пехотинците спят във фойето, гъсто подредени в прави редици в „чекмеджета“, редом с

калашниците си, а свещениците и генералите живеят в хубавите стаи по горните етажи. Хиро се позачудва за какво ли ползва руски свещеник от Петдесятната православна църква „Вълшебните пръстчета“.

Апартаментът на последния етаж е нает от господин на име Гуров — господин КГБ. Очевидно не му стиска да се качи на самия Сал.

Как може да стигне от Сала до Порт Шърман? Щом ще се прекосяват няколкостотин мили през северната част на Тихия океан, то трябва да е доста приличен плавателен съд.

В града има половин дузина пристанища за яхти. В момента повечето са задръстени от кафяви лодчици. Все едно оттук е минал тайфун и няколкостотин квадратни мили океан са били прочистени от сампаните, струпали се покрай най-близката суша. Само дето тук нещата са малко по-организирани.

Бежанците вече слизат на брега. Ако са умни и агресивни, сигурно знаят, че оттук се стига пеш до Калифорния.

Това обяснява защо кейовете са така задръстени с разнебитени лодчици. Но едното от пристанищата все още изглежда като частно. Там са акостирали около десетина чисти бели яхти, стройно подредени край кейовете. Никаква паплач не се навърта наоколо. Изображението е достатъчно добро и Хиро забелязва, че вълноломът е изпъстрен с малки гевречета: вероятно кръгли торбички с пясък. Това е единственият начин да опазиш частния си пристан „частен“, когато край брега се мотае Салът.

Номерата, знамената и другите белези за идентификация се различават трудно. Спътникът вижда доста зор, докато ги разпознае.

Хиро проверява дали ЦРК разполага с нещатен сътрудник в Порт Шърман. Трябва да имат, защото Салът е тук, а ЦРК се надява да направи голям удар, като продаде сведения оттам на всички изнервени жители на крайбрежието от Скагуей, та чак до Огнена земя.

И наистина, из този град се мотаят неколцина, които предават последни сведения от Порт Шърман. Единият от тях е просто зяпач с видеокамера, който обикаля и снима каквото му падне.

Хиро преглежда снимките на бързи обороти. Голяма част от тях са правени от прозореца на хотела му: безкрайни часове на отразяване на потока от келяви кафяви лодчици, които си пробиват път през



пристанището и се прикрепят в края на мини-сала, оформящ се пред Порт Шърман.

Но нещата са полуорганизирани — в смисъл, че някакви очевидно самоназначили се водни ченгета бръмчат наоколо с моторница, целят се с пищови в хората и крещят през мегафон. Което обяснява защо, без значение що за бъркотия цари в пристанището, по средата на фиорда винаги има чист коридор с излаз към морето. А крайната точка на този коридор е хубавият кей с големите яhti.

Там са акостирали два големи плавателни съда. Единият е голям риболовен кораб, развяващ флаг с емблемата на правчовците — кръст и пламък. Очевидно е плячкосан от ВРКК — името, изписано на кърмата, е „Кралицата на Кодиак“ и правчовците още не са се напънали да го сменят. Другият е малък крайцер с предназначение да вози удобно богати хора до хубави места. Той плава под зелен флаг и явно има връзка с Големия Хонконг на господин Ли.

Хиро надзърта още малко из улиците на Порт Шърман и открива там доста големичък франчулат на Големия Хонконг на Господин Ли. В типичния хонконгски стил той представлява по-скоро разпръснати из целия град малки къщурки и стаички. Но доста плътно разположени една до друга. Достатъчно плътно, че Хонконг да поддържа тук няколко служители, работещи на пълен работен ден, включително проконсул. Хиро изтегля снимката му, за да го разпознае: свадлив на вид американо-китаец около петдесетте. Значи не е автоматизиран франчулат без човешки персонал, каквито обикновено се срещат в Долния 48-и квартал.

Когато се събуди, все още беше облечена в комбинезона си на „РадиКС“ и мумифицирана с изолирбанд. Лежеше на пода на раздрънкан стар фургон „Форд“, препускащ с рев из някаква дива пустош. Това не я предразположи много. Зашеметяващият снаряд бе предизвикал силно кръвотечение от носа и нестихващо пулсиращо главоболие, а всеки път, колчем фургонът уцелеше дупка, главата ѝ отскачаше от неравния стоманен под.

Отначало само се ядоса. После на кратки интервали започна да я обхваща страх и желание да се прибере вкъщи. След осем часа, прекарани в задната част на фургона, не ѝ бяха останали никакви съмнения в това, че иска да се прибере вкъщи. Единственото, което я задържаше да не се предаде, беше любопитството. Доколкото разбираше от тази определено неизгодна позиция, това не приличаше на операция на федералните.

Фургонът се отклони от магистралата по някакъв граничен път и навлезе в един паркинг. Задните му врати се отвориха и вътре се качиха две жени. През отворените врати Уай Ти виждаше готическата дъга — емблемата на „Райските врати на преподобния Уейн“.

— Ох, горкичкото детенце — изохка едната от жените, а другата просто зяпна от ужас, щом забеляза в какво състояние се намира тя. Едната прегърна главата ѝ, погали я по косата и ѝ даде да пие сладък „Куул Ейд“ от походно канче, докато другата бавно и нежно сваляше изолирбанда.

Когато се събуди във фургона, вече ѝ бяха събули обувките, но никой не ѝ предложи нов чифт. И махнаха всичко от комбинезона ѝ. Всичките онези полезни устройства вече ги нямаше. Но не бяха бръкнали под дрехата. Кучешките медальони все още висяха на врата ѝ. И още едно нещо не ѝ бяха взели — нещо между краката ѝ, което се нарича дентата. Нямаше начин да са я намерили.

Двете жени се казват Марла и Бони. Не я оставят и за миг. Не само кръжат около нея, но и я докосват. Много прегръдки,

притискания, държане на ръце и рошене на коса. Когато отива за пръв път до тоалетната, Бони също идва, отваря вратата на кабината и влиза с нея вътре. Уай Ти се чуди дали Бони се тревожи да не би тя да се измъкне от тоалетната ли, що ли. Но следващия път, когато ѝ се припишква, с нея идва Марла. Никакво уединение.

Единственият проблем е: тя не може да отрече, че това по някакъв начин ѝ харесва. Пътуването с фургона беше болезнено. Страшно болезнено. Никога не се бе чувствала толкова самотна през живота си. А сега е боса и беззащитна на непознато място и ѝ дават онова, от което има нужда.

След като ѝ дадоха няколко минути да се поосвежи — каквото и да означава това — вътре в „Райските врата на преподобния Уейн“, трите с Марла и Бони се качват в голям дълъг фургон без прозорци. Подът е покрит с килим, но вътре няма седалки — всички седят на земята. Когато отвориха задните врати, фургонът вече беше претъпкан. Вътре се гъчкаха двайсет души — до един енергични, сияещи младежи. Изглеждаше невъзможно да се качи — Уай Ти се дръпна и се блъсна в Марла и Бони. Но хората във фургона нададоха бодър рев, в сумрака проблеснаха бели зъби и набързо им разчистиха местенце.

Цели два дни прекара натъпкана във фургона между Бони и Марла, които постоянно ѝ държаха ръцете, така че не можеше и в носа да си бръкне без разрешение. Те пееха радостни песни, докато мозъкът ѝ не стана на нишесте. Играеха на някакви чалнати игри.

На два-три пъти на всеки час някой във фургона започваше да плещи също като фалабалите. Също като хората от „Райските врата на преподобния Уейн“. Плещенето се разпространяваше по целия фургон като заразна болест и не след дълго всички започваха да ломотят.

Всички освен Уай Ти. Тя като че не можеше да му хване цаката. То просто ѝ изглеждаше притеснително глупаво. И затова просто се преструваше.

По три пъти на ден им даваха възможност да ядат и да отделят. Винаги се случваше в някой бърбклав. Уай Ти усещаше как се отклоняват от главното шосе, търсят си пътя по криволичещи тесни пътища, дворове, улици и кръгови кръстовища. Гаражна врата се вдигаше от електрическо устройство, фургонът влизаше и вратата се затваряше зад тях. Влизаха в някоя буржоазна къща, но без никакви мебели или други признаци на семеен живот, сядаха на пода в

празните спални — една за момчетата и една за момичетата — и ядяха кейк и бисквити. Това ставаше в напълно голи стаи в разни къщи, но декорът винаги бе различен: на едното място — тапети в селски стил на цветчета и витаещият дъх на гранясал освежител на въздуха. В друга — синкави тапети с хокеисти, футболисти, баскетболисти. В трета — най-обикновени бели стени с драски от цветни тебешери по тях. Докато седеше в тези празни стаи, Уай Ти разглеждаше старите драски от мебели по пода, резките по стените, размишляваше над тях като археолог и се чудеше какви ли са били отдавна напусналите някогашни семейни обитатели на къщата. Но към края на пътуването вече не обръщаше внимание на това.

Във фургона не чуваше нищо друго освен пеене и нареждане, не виждаше нищо друго, освен скупчените лица на спътниците си. Когато спираха за бензин, отбиваха на огромни стоянки за камиони нейде кой го знай къде, и то на най-далечните колонки, така че около тях да няма никой. И не спираха да пътуват. Само шофьорът предаваше волана на следващия.

Най-сетне стигнаха бряг. Уай Ти го подушваше. Прекараха няколко минути в очакване. Моторът бръмчеше на празен ход, после фургонът отскочи от нещо като праг, закачи няколко рампи, наби спирачки и спря. Шофьорът слезе и за пръв път ги заряза сам-самички във фургона. Уай Ти се радваше, че пътуването свърши.

После всичко сякаш забоботи — като шум от мотор, но неизмеримо по-силен. Не усещаше никакво раздвижване, но след няколко минути разбра, че всичко леко се поклаща. Фургонът беше паркиран на кораб, а корабът излизаше в открито море.

Корабът е истински океански кораб. Старо, раздрънкано, ръждясало корито, което сигурно в корабната морга струва не повече от пет долара. Но вози коли, плава по водата и не потъва.

Корабът е съвсем същият като фургона, само дето е по-голям и тук има повече хора. Но ядат същото, пеят същите песни и спят също толкова рядко. Уай Ти вече намира в това някаква извратена утеха. Тя знае, че е с много други хора като нея и че е в безопасност. Познава установения ред. Знае къде ѝ е мястото.

И най-сетне те пристигат на Сала. Никой не е казал на Уай Ти, че отиват точно там, но вече е очевидно. Би трябвало да я е страх. Но ако на Сала беше толкова зле, както разправят всички, надали щяха да отидат там.

Когато той се очертава на хоризонта, тя донякъде очаква пак да я омотаят с изолирбанд. Но после осъзнава, че не е необходимо. Тя не е правила бели. Приели са я тук, доверяват ѝ се. Това по някакъв начин ѝ вдъхва чувство на гордост.

Тя няма да прави бели и на Сала, защото единственото, което може да направи, е да избяга от тяхната част на самия Сал като такъв. Истинският Сал. Салът от стотици хонконгски евтини филмчета и кръвожадни нипонски комикси. Не ти трябва кой знае какво въображение, за да се сетиш какво става с петнайсетгодишните руси американки на Сала — и тези хора го знаят.

Понякога тя се тревожи за майка си, после се ожесточава и мисли, че може би всичко това ще повлияе на родителката ѝ добре. Ще я поразтърси малко. А тя тъкмо от това има нужда. След като татко си отиде, тя просто се затвори в себе си като хартиена птичка-оригами, хвърлена в огъня.

Салът е заобиколен в разстояние на няколко мили от външен облак от дребни лодки. Почти всичките са рибарски лодки. В някои има въоръжени мъже, но те не се ебават с този ферибот. Фериботът завива през външната зона, описва широк завой и най-накрая се прицелва в бял квартал на фланга на Сала. Буквално бял. Всички лодки тук са чистички и новички. Има и два огромни ръждясали кораба с изписани отстрани букви на кирилица. Фериботът акостира до единия от тях, мятат се въжета, после ги подсилват с мрежи, подвижни мостчета, плетеници от стари изхвърлени гуми.

Салът изобщо не ѝ изглежда добра територия за скейтинг.

Чуди се дали някой от хората на ферибота не е скейтър. Не ѝ се струва много вероятно. Всъщност изобщо не са нейният тип хора. Тя винаги е била мръсно скитащо магистрално псе, а не от тия птички божи, дете само паят. Може би Салът е място тъкмо като за нея.

Завеждат я на един от руските кораби и ѝ възлагат най-гадната работа на всички времена: да корми риба. Тя не иска работа, не е молила за такова нещо. Но ѝ дават. Ала все още никой не разговаря с нея наистина, никой не си прави труда да ѝ обясни каквото и да било и

това поражда у нея и неохота да разпитва. Току-що е била пометена от мощна вълна от културен шок, защото повечето хора на този кораб са стари, дебели руснаци и не говорят английски.

Няколко дни тя прекарва много време в спане, докато работи. Яките руски каки, които работят тук, я будят с ръчкане. Освен това и си хапва. Част от рибата, минаваща през това място, смърди, но има доста съомга. Тя го разбира само защото е яла суши в търговския център — съомгата е онова, оранжево-червеникавото. И затова тя самичка си прави суши — дъвче сурово месо от съомга и то е вкусно. Прояснява ѝ малко главата.

След като преодолява шока и всичко това се превръща в ежедневиe, тя започва да се оглежда, наблюдава каките, които кормят риба и разбира, че най-вероятно точно така е с 99 процента от хората в света. Ти се намиращ на някакво място. Около тебе има други хора, но те не те разбират и ти не ги разбираш. Ала през цялото време се дърдорят безсмислици. За да останеш жив, ти по цял ден, всеки ден трябва да вършиш някаква тъпа и безсмислена работа. А единственият начин да се измъкнеш е да зарежеш всичко, да се чупиш, да се разкараш, да навлезеш в коварния свят, който ще те погълне и повече никой никога няма да чуе за тебе.

Не я бива много в корменето на риба. Огромните руски дебелани — тромави плосколики бабушки — постоянно я юркат. Непрекъснато ѝ висят на главата и я наблюдават как реже риба с такъв поглед, сякаш не могат да повярват що за левачка е. После се опитват да ѝ покажат как точно се прави, но нея пак хич я няма. Трудно е, а ръцете ѝ през цялото време са измръзнали и вкочанени.

След няколко потискащи дни ѝ възлагат нова задача, по-нататък по конвейерната линия: пращат я да работи в столовата. Като онези разливачки на помия в стола на гимназията. Работи в камбуза на единия от големите руски кораби — мъкне казани с рибена яхния до бюфета, разлива манджата в купи и я пробутва на тезгяха на безкрайната опашка, състояща се от религиозни фанатици, религиозни фанатици и пак религиозни фанатици. Само дето този път има много повече азиатци и май няма никакви американци.

Тук си имат и нова порода: хора със стърчащи от главите антени. Антените приличат на тези по уоки-токиката на ченгетата: къси, тъпи, черни гумени палки. Стърчат над ухото. Когато вижда такъв човек за

първи път, тя си мисли, че това ще да е някакъв нов вид уокмен и ѝ се ще да попита мъжа откъде го е купил и какво слуша. Но този тук е странен тип, много по-странен от всички останали — постоянно е втренчен в далечината, мънкането му е тежък случай и най-накрая тя така се стряска от него, че просто му натиква огромна порция яхния в лицето и го изюрква нататък.

От време на време разпознава някой от хората, дошли с нейния фургон. Но те като че не я познават — гледат право през нея. С изцъклен поглед. Все едно са им промили мозъците.

Сякаш са промили мозъка на Уай Ти.

Тя не може да повярва, че ѝ е отнело толкова много време да проумее как всъщност постъпват с нея. И това още повече я вбесява.

В Реалността Порт Шърман е изненадващо малко градче, всъщност само няколко квадратни квартала. До преди идването на Сала постоянното му население наброяваше две-три хиляди души. Сега сигурно е нараснало докъм петдесет хиляди. На Хиро му се налага да намали малко скоростта, защото всички бежанци спят по улиците и представляват пречка за уличното движение.

Това е добре, то му спасява живота. Защото не малко след като навлиза в Порт Шърман, колелата на мотоциклета му блокират — спиците замират и започва много да друсва. Няколко секунди по-късно целият мотор угасва, превръща се в инертна буца метал. Дори и двигателят не работи. Той поглежда плоския екран отгоре на резервоара — иска да получи данни за състоянието на машината, но дисплеят показва само сняг. Биосът е получил срив. Ашера се е вселила в мотора му.

Затова той го зарязва наред улицата и тръгва към брега. Чува как зад гърба му бежанците се събуждат, измъкват се от одеялата и спалните чували, струпват се около закъсалото возило и всеки се опитва да докаже, че е бил пръв.

Чува дълбок тътен в гърдите си и за миг си спомня мотора на Гарвана в Лос Анжелис — как първо го почувства, а после го чу. Но тук няма мотоциклети. Звукът идва отгоре. Хеликоптер. В полет.

Хиро усеща мириса на гниещите по плажа водорасли — толкова е близо вече. Заобикаля един ъгъл и се оказва на крайбрежната улица, право срещу фасадата на „Спектър 2000“. Хотелът е малък — сръчно изпипан и с много стъкло. Хиро вижда кръстовете, изрисувани навсякъде върху червените петолъчки. Сградата е бляскава и ослепителна в хладната синя светлина на разсъмването, защото рони диря от звезди, синьо-бели магнезиеви пламъци, които се изсипват от него на всеки няколко секунди и рухват долу във водата. Там продължават да горят и оставят астрални пътеки по цялата дължина на



пристанището. Предназначението им не е да красят пейзажа, а да объркват ракетите с топлинно насочване.

От мястото, където е застанал, той не може да види покрива на хотела, защото гледа право нагоре. Но има чувството, че Гуров трябва да чака там, на върха на най-високата сграда в Порт Шърман — очаква евакуацията при зори, за да го издигнат в порцелановото небе и да го откарат на Сала.

Въпрос: защо го евакуират? И защо се тревожат от ракетите с топлинно насочване? Хиро със закъснение осъзнава, че работата е дебела.

Ако все още имаше мотора, можеше да изкачи с него пожарното стълбище и да разбере какво става. Да, но го няма.

От покрива на сградата отдясно се чува грохот. Сградата е стара, оригиналната пионерска постройка отпреди сто години. Коленете на Хиро се подгъват, челюстта му увисва, раменете му се прегърбват неволно. Той поглежда в посоката, откъдето е дошъл звукът. И нещо привлича погледа му — нещо дребно и черно, което се стрелка от сградата нагоре във въздуха като врабче. Но щом се издига на стотина метра над водата, врабчето се запалва, изкихва огромен облак от лепкав жълт дим, превръща се в бяло огнено кълбо и се втурва напред. Движи се все по-бързо и по-бързо, прехвърча над пристанището и пробива малкия хеликоптер от край до край — влиза през предното стъкло и излиза отзад. Хеликоптерът се превръща в облак от пламъци, от който се сипят тъмни парченца метал, като излюпващ се феникс.

Очевидно Хиро не е единственият в града, който мрази Гуров. Сега Гуров ще трябва да слезе долу и да се качи на лодка.

Фоайето на „Спектър 2000“ представлява военен лагер, пълен с въоръжени брадати мъже. В момента организират защитата си — все повече войници се измъкват от чекмеджетата, нахлузват якетата и грабват пушките. Някакъв мургав тип, вероятно татарски сержант, остатък от Червената армия, тича из фоайето, облечен в префасонирана униформа на съветската морска пехота, крещи по хората и ги разбутва насам-натам.

Гуров може и да е светец, но не може да ходи по водата. Ще трябва да излезе на крайбрежната улица, да измине две преки до вратата, през която излиза на охраняемия кей, и да се качи на борда на „Кралицата на Кодиак“, която го очаква — черен дим започва да бълва

от комините, лампите една след друга светват. Малко по-надолу на същия кей, до „Кралицата на Кодиак“, е „Коулуун“ — големият кораб на Големия Хонконг на господин Ли.

Не искат да го пуснат. Той размахва паспорта си — вратите се отварят. Стражът е китаец, но поназнайва английски. Това е мярка за царящата в Порт Шърман шантавост — имат си страж на вратата. Обикновено Големите Хонконги на господин Ли са отворени страни и винаги си търсят нови граждани, та ако ще и да са най-изпадналите бежанци.

— Съжалявам — казва стражът с писклив, неискрен глас — не знаех... — и посочва паспорта на Хиро.

Франчулатът е буквално глътка свеж въздух. Няма я атмосферата на Третия свят, изобщо не вони на урина. Което означава, че това място е тукашният главен щаб или нещо такова, защото повечето от хонконгските имоти в Порт Шърманския Хонконг вероятно не представляват нищо повече от въоръжен мъж, награбил обществен телефон в някое фойе. Но тук е просторно, чисто и приятно. Няколкостотин бежанци го зяпат през прозорците, усмирявани не просто от стъклата, но и от красноречивото обещание на трите къщурки на Плъхове, наредени до стената. Както изглежда, два от тях са били настанени наскоро тук. Когато Салът приближава, засилените мерки за сигурност впоследствие се отплащат.

Хиро отива до гишето. Някакъв мъж разговаря по телефона на кантонски диалект, което означава, че в действителност крещи. Хиро го познава — това е проконсултът на Порт Шърман. Потънал е дълбоко в разговора, но определено е забелязал мечовете на Хиро и го наблюдава внимателно.

— Много сме заети — казва той, докато затваря слушалката.

— Сега сте още по-заети — отговаря му Хиро. — Бих искал да наема вашия кораб, „Коулуун“.

— Много е скъпо — отсича мъжът.

— Току-що захвърлих насред улицата един чисто нов мотоциклет последен модел, защото ме мързеше да го бутам половин пряка до гаража — обяснява Хиро. — Разполагам с такава разплащателна сметка, че ум да ви зайде.

— Повреден е.

— Оценявам вашата любезност — не желаете да ми откажете направо — казва Хиро, — но случайно знам, че в действителност той не е повреден, така че трябва да приема вашето изявление за отказ.

— Не е на разположение — казва мъжът. — Вече е нает.

— Още не е напуснал пристана — отбелязва Хиро. — Така че можете да откажете този ангажимент, като използвате някое от извиненията, които току-що ми предложихте. В такъв случай аз ще ви платя повече.

— Не можем — възразява мъжът.

— Тогава ще изляза на улицата и ще осведомя бежанците, че „Коулуун“ потегля за Ел Ей точно след един час и че на борда има достатъчно място за двайсет бежанци — кой превари, той завари — безапелационен е Хиро.

— Не — стряска се мъжът.

— И ще им кажа да се свържат лично с вас.

— Къде искате да отидете с „Коулуун“? — пита мъжът.

— На Сала.

— Ама защо не казахте веднага! — възкликва мъжът. — Тъкмо там отива и другият ни пътник.

— Има и още някой, който иска да отиде на Сала?

— Точно това ви казвам и аз. Паспорта ви, моля.

Хиро подава документа. Мъжът го пъха в един процеп. Името на Хиро, личните му данни и снимките се прехвърлят дигитално в биоса на франчулата и след като почуква малко по клавишите, мъжът убеждава устройството да изплюе ламинирана лична карта със снимка.

— Излизате на кея с това — обяснява му той. — Важи за шест часа. Сам се разбирайте с другия пътник. А после никога повече не желая да ви виждам.

— Ако ми трябват още консулски услуги?

— Винаги мога да изляза и да кажа на хората — заявява мъжът, — че някаква чернилка с мечове изнасилва наред китайски бежанки.

— Хммм. По-добре не помня да са ме обслужвали в Големия Хонконг на Господин Ли.

— Ситуацията не е нормална — тросва се мъжът. — Погледни през прозореца, гъз такъв.

По крайбрежието няма кой знае какви очевидни промени. Правчовците са организирали защитата си във фоайето на „Спектър 2000“: преобърнали са мебелите и са издигнали барикади. Вътре в самия хотел, както предполага Хиро, кипи трескава дейност.

Все още не е ясно срещу кого се отбраняват Правчовците. Докато върви по брега, Хиро не вижда кой знае какво: просто още китайски бежанци в торбести дрехи. Само дете някои от тях изглеждат много по-нащрек от останалите. Имат съвсем различно излъчване. Повечето китайци са приковали погледи в калта под краката си, а в мислите си изобщо не са тук. Но някои непрекъснато сноват нагоре-надолу по улицата и се оглеждат тревожно — а повечето от тези хора случайно са младежи с издути якета. И подстрижки от една съвсем различна стилистична вселена в сравнение с косите на другите. Наблюдава се присъствието на гел.

Входът към богаташкия вход е барикадиран с торби пясък, опасан с бодлива тел и пазен от стража. Хиро се приближава бавно, вдигнал ръце така, че да се виждат, и показва пропуска на началник-стражата — единственият бял човек, когото Хиро е видял досега в Порт Шърман.

И това го пропуска на кея. Просто ей така. Също като хонконгския франчулат, и той е празен, спокоен и не вони. Приливът го полюлява леко и това успокоява Хиро. Всъщност, кеят представлява просто поредица от понтони — платформи, построени върху плаващи буци стиропор, и ако не го охраняваха, сигурно най-накрая щяха да го отмъкнат и да го вържат за Сала.

За разлика от обикновените пристани този не е тих и усамотен. По принцип хората закотвят яхтите си, заключват ги и си тръгват. Тук на всяка яхта се мотае поне по един човек — пие кафе, държи оръжието си така, че да се вижда и не откъсва очи от Хиро, докато той върви по кея. На всеки няколко секунди по понтоните отекват стъпки и покрай Хиро притърчат по един-двама руснаци, хукнали към „Кралицата на Кодиак“. Всичките са млади мъже, моряшко-войнишки тип, и се мятат на кораба, сякаш той е последният кораб от Ада. Навиквани от офицери, те търчат на постовете си и трескаво се захващат с моряшките си задачи.

На „Коулуун“ е къде-къде по-спокойно. И него го охраняват, но повечето хора там са келнери и стюарди, облечени в елегантни

униформи с пиринчени копчета и бели ръкавици. Униформи, предназначени за използване на закрито, в приятни трапезарии с климатици. Тук-там се виждат неколцина членове на екипажа със залезани назад черни коси, облечени в тъмни анораци, които ги пазят от студа и водните пръски. Хиро вижда на кораба само един мъж с вид на пътник — висок, строен бял мъж с тъмен костюм, който се разхожда насам-натам и говори по мобилен телефон. Вероятно някакъв тъпанар от Индустрията, който иска да си направи дневна екскурзия и да поразгледа бежанците на Сала, докато си седи в трапезарията и нагъва изискани ястия.

Хиро е стигнал до средата на кея, когато на брега, пред „Спектър 2000“, настава същински ад. Започва се с дълга поредица от мощни картечни откоси, които като че не причиняват много поражения, но доста бързичко разчистват улицата. Деветдесет и девет процента от бежанците просто се изпаряват. Другите — младежите, които Хиро забеляза, вадят интересни хай-тек оръжия изпод якетата и хлътват в разни входове и сгради. Хиро ускорява малко крачка и тръгва обратно по кея, като се опитва да се крие зад по-големите яхти, та да не го уцели някой заблуден куршум.

Откъм водата по кея полъхва свеж бриз. На минаване покрай „Коулуун“ той подхваща аромата на цвъртящ в тигана бекон и врящо кафе и Хиро не може да се сдържи да не помедитира върху факта, че за последен път е ял в „Бирарията на Кели“ в „Дремни и продължи“.

Сцената пред „Спектър 2000“ е преминала в общ рев на небивало силен шум — всички вътре в хотела и извън него стрелят напред-назад по улицата.

Нещо докосва рамото му. Хиро се обръща да го изтръска и се оказва лице в лице с нисичка китайска сервитьорка, дошла по кея от „Коулуун“. След като успява да му привлече вниманието, тя отново връща ръцете си в оригиналната им позиция, а именно долепени до ушите.

— Ти Хиро Протагонист? — промълвява тя. Гласът ѝ е заглушен от абсурдния грохот на престрелката.

Хиро кимва. Тя му кимва в отговор, отстъпва встрани и рязко извърта глава към „Коулуун“. С долепените до ушите ръце това прилича на някакво движение от фолклорен танц.

Хиро я следва по кея. Може би в края на краищата ще му позволят да наеме „Коулуун“. Тя го повежда по алуминиевото мостче.

Докато го изкачва, той поглежда към една от горните палуби, където двама членове на екипажа се мотаят с тъмните си якета. Единият се е облегал на парапета и наблюдава престрелката с бинокъл. Другият, по-възрастният, отива при него, навежда се да огледа гърба му и го плясва няколко пъти между лопатките.

Мъжът сваля бинокъла да види кой го тупа по гърба. Очите му не са китайски. По-възрастният му казва нещо и с жест си „прерязва“ гърлото. И той не е китаец.

Онзи с бинокъла кимва, пресята се и натиска ключ на ревера си. Следващия път, когато се обръща, на гърба му с неоновозелен електропигмент е изписана една-единствена дума: МАФИЯ.

По-възрастният се обръща — и на неговото яке пише същото.

Преполовилият мостчето Хиро се обръща. И вижда, че е наобиколен от двайсетина членове на екипажа. Изведнъж по якетата на всички се изписва думата МАФИЯ. Изведнъж всичките се оказват въоръжени.

— Смятах да се свържа с Големия Хонконг на господин Ли и да подам жалба по повод държанието на техния проконсул тук, в Порт Шърман — шегува се Хиро. — Сутринта никак не желаше да ми съдейства, когато настоях да наема този кораб вместо вас.

Хиро седи в първокласната трапезария на „Коулуун“. От другата страна на бялата ленена покривка е седнал мъжът, който Хиро преди сметна за смотаняк от Индустрията в отпуска. Той е облечен безупречно в черен костюм и има стъклено око. Не си е направил труда да се представи, все едно очаква Хиро вече да знае кой е той.

Мъжът като че не намира историята на Хиро за забавна. По-скоро изглежда слисан.

— Е, и?

— Вече не виждам причини да подавам оплаквания — казва Хиро.

— Защо?

— Ами защото разбирам неохотата му да ви разкара, пичове.

— Как така? Нали имаш пари?

— Да, ама...

— О — възкликва мъжът със стъкленото око и пуска насилена усмивка. — Защото сме от Мафията, искаш да кажеш.

— Аха — потвърждава Хиро и усеща как лицето му пламва. Няма такова нещо на света като да се направиш на пълен кретен. Няма друго такова нещо на света, няма и туйто!

Престрелката навън се чува само като смътен рев. Тази трапезария е изолирана от звук, вода, вятър и нажежено летящо олово с двоен слой забележително дебело стъкло, а пространството между двете стъкла е пълно с нещо хладно и пихтиесто. Ревът като че не е така нестихващ като преди.

— Скапани картечници — изругава мъжът. — Мразя ги! Може би една на хиляда уцелва наистина нещо, дето си струва. И ми съсипват ушите. Искаш ли кафе, нещо друго?

— Чудесно.

— Скоро ще ни сервираат богата закуска. Бекон, яйца, пресни плодове — направо да не повярваш.

Мъжът, който Хиро забеляза по-рано на палубата — дето тупаше оня с бинокъла по гърба — подава глава през вратата.

— Извинявай, шефе, ама такава, преминаваме към трета фаза на плана. Мислех си, че е редно да ти кажа.

— Благодаря, Ливио. Каж ми, когато Ивановците стигнат до кея. — Мъжът отпива от кафето си и забелязва объркания вид на Хиро.

— Виж, ние имаме план, и този план е разделен на различни фази.

— Това го разбрах.

— Първата фаза беше имобилизация. Те изкараха хеликоптера. После дойде фаза две — да ги накараме да си мислят, че се опитваме да ги избием в хотела. Според мен тази фаза мина забележително успешно.

— И според мен.

— Благодаря. Друга важна част от тази фаза беше да докараме задника ти тук, което също е осъществено.

— Аз съм част от този план?

Мъжът със стъкленото око се усмихва бодро.

— Ако не беше част от този план, досега да си мъртъв.

— Значи сте знаели, че ще дойда в Порт Шърман?

— Нали познаваш онова маце, Уай Ти? Дето го използваше да ни шпионира?

— Да. — Няма смисъл да отрича.

— Е, ние пък я използвахме да шпионира теб.

— Защо? За какво, по дяволите, съм ви притрябвал?

— Това би предизвикало отклонение от основния ни разговор, който е за всички фази на плана.

— Добре. Току-що приключихме с фаза две.

— Сега, във фаза три, която тече в момента, ние им позволяваме да си мислят, че осъществяват невероятно героично бягство, като тичат по улицата към пристана.

— Четвърта фаза! — провиква се Ливио, лейтенантът.

— Скузи — извинява се мъжът със стъкленото око, бутва стола си назад, сгъва салфетката си и я оставя обратно на масата. Става и излиза от трапезарията. Хиро го последва на палубата.



Двайсетина руснаци вкупом се опитват да насилият вратата и да нахлуят на пристана. Само неколцина могат да минат през нея наведнъж. Най-накрая те хукват в колона на интервали от по тристапетстотин метра, до един устремени към безопасността в „Кралицата на Кодиак“.

Но около дузина успяват да останат накуп — група войници, оформящи човешки щит около по-малка групичка в средата.

— Големите клечки — казва мъжът със стъкленото око, като клати глава философски.

Всички тичат на зигзаг по кея, сгърбени, и от време на време изстрелват по някой картечен залп за прикритие към Порт Шърман.

Мъжът със стъкленото око присвива клепачи срещу внезапния хладен полъх. Обръща се към Хиро с едва забележима усмивка.

— Я виж сега — казва той и натиска един бутон на черната кутийка в ръката му.

Взривът е като един-единствен удар по тъпан, който идва отвсякъде едновременно. Хиро го усеща как излиза от водата и разтриса краката му. Няма пламъци и облаци дим, а нещо като двоен гейзер, който се стрелва изпод „Кралицата на Кодиак“ и запраща нагоре потоци бяла, вряща вода — като разперени крила. Крилата рухват изведнъж надолу, и „Кралицата на Кодиак“ устремно пропада надолу във водата. Надолу и все по-надолу.

Всички търчащи по кея мъже изведнъж замръзват на място.

— Сега — измърморва оня с бинокъла в ревера си.

По кея избухват по-слаби взривове. Целият пристан се мята и гърчи като змия във водата. Особено един сегмент — онзи, на който се намират големите клечки — се люшка и клатушка яростно. И от двата му края бълва дим. Откъснал се е от останалата част на пристана.

Всички на понтона залитат в една и съща посока и се строполяват, когато той отскача странично и започва да плава, изтръгнат от върволицата. Хиро вижда как кабелът за теглене се издига над водата, изпънат докрай, дълъг около шест метра. Води към една малка открита лодка с голям мотор, която в момента излиза от пристанището.

На сегмента има още дузина бодигардове. Единият преценява положението, прицелва калашника си над водата към теглещата ги

лодка и мозъкът му гръмва. На горната палуба на „Коулуун“ има снайперист.

Всички останали бодигардове хвърлят оръжието си във водата.

— Време е за пета фаза — обявява мъжът със стъкленото око. — Шибана мощна закуска.

Когато двамата с Хиро седат отново в трапезарията, „Коулуун“ вече се е откъснал от кея и е поел надолу по фиорда — следва курс, успореден на малката лодка, теглеща сегмента. Докато се хранят, те могат да гледат през прозореца над стотината метра открито море и да следят сподирящия ги сегмент. Сега всички големи клечки и бодигардове са си седнали на гъзовете и поддържат центъра на тежестта си ниско, защото сегментът подскача гадно.

— По-далече от сушата вълните стават все по-големи — обажда се мъжът със стъкленото око. — Мразя ги тези гадории. Искан само закуската ми да е достатъчно дълга, че да ѝ туря за похлупак един обяд.

— Амин — завършва Ливио и натрупва още бъркани яйца в чинията си.

— Ще ги вземете ли тия на борда? — пита Хиро. — Или просто ще ги оставите да си повисят там?

— Майната им. Нека им измръзнат гъзовете. Тогава, като ги качим на този кораб, вече ще са готови. Няма да се съпротивляват много. Може дори да ни заприказват.

Като че всички са изгладнели. Известно време всеки просто нагъва. След малко мъжът със стъкленото око стопява леда, като обявява, че храната била страхотна, и всички се съгласяват. Хиро схваща, че сега вече може да се говори.

— Чудех се защо се интересувате от мен, пичове — Хиро смята, че е винаги добре да си наясно, щом е замесена Мафията.

— Всичките сме в една и съща щастлива банда — заявява мъжът със стъкленото око.

— И коя е тази банда?

— Бандата на Лагос.

— Ъ?

— Е, всъщност бандата не е негова. Но той я събра. Беше ядрото, около което се оформи.

— Как така, и защо, и за какво говориш?

— Добре. — Той бутва чинията, сгъва салфетката и я оставя на масата. — Лагос ги имаше тия идеи... идеи за какво ли не.

— Това го забелязах и аз.

— Той имаше хранилища информация навсякъде, всичките на различни теми. Хранилища, в които наливаше знания от цялата шибана световна карта и ги навързваше. Беше ги складираше тук-там из Метавселената и чакаше информацията да влезе в работа.

— Повече от едно хранилище?

— Предполага се. Е, преди няколко години Лагос се свърза с Л. Боб Райф.

— Така ли?

— Да. Разбираш ли, за Райф работят цял милион програмисти. Беше го прихванала параноята, че му крадат данните.

— Знам — слагал е подслушвателни устройства в къщите им и тъй нататък.

— Причината да го знаеш е, че си го намерил в хранилището на Лагос. А причината Лагос да се напъне да го провери е, че е правил пазарно проучване. Търсел е някого, който да му бутне яки мангизи за онова, което е закопал в хранилището Бабел/Инфокалипсис.

— И е смятал — заключава Хиро, — че на Л. Боб Райф някои вируси могат да му влязат в работа.

— Точно така. Виж, аз изобщо не ги разбирам всички тия лайна. Но според мен той е намерил някакъв стар вирус или нещо подобно, прицелен в елитните мислители.

— Технологичното свещеничество — обяснява Хиро. — Инфократите. Този вирус е помел цялата инфокрация на Шумер.

— Както и да е.

— Това е лудост — отсича Хиро. — Все едно, като откриеш, че подчинените ти крадат химикалки, да ги изкараш навън и да ги разстреляш. Той не би могъл да използва вируса, без да унищожи разума на всичките си програмисти.

— В оригиналната му форма, да — вмята мъжът със стъкленото око. — Но работата е там, че Лагос е искал да проучи този вирус.

— Проучване за информационната война.

— Бинго. Искал е да изолира това нещо и да го модифицира, за да може то да се използва за контролиране на програмистите, без да им взривява мозъка.

— И получи ли се?

— Кой да ти знае? Райф открадна идеята на Лагос. Грабна я и офейка. И Лагос нямаше представа какво е направил Райф по-нататък с нея. Но след около две години започна да се тревожи за много неща, които виждаше.

— Като например експлозивното разрастване на „Райските врата на Преподобния Уейн“.

— И тия руснаци, дето говорят на езици. И фактът, че Райф копае в онзи древен град...

— Ериду.

— Да. И онова с радиоастрономията. Лагос се тревожеше за много неща. И затова започна да се свързва с хора. Свърза се с нас. Свърза се с онова момиче, дето ти ходеше с него навремето...

— Хуанита.

— Да. Свястно момиче. Свърза се и с господин Ли. Така че може да се каже, че по този проект работят неколцина различни хора.

— Къде отидоха ония? — възкликва Хиро.

Всички се оглеждат за платформата, сякаш изведнъж са забелязали липсата ѝ. Най-сетне я забелязват на четвърт миля зад тях, замряла неподвижно във водата. Големите клечки и бодигардовете са се изправили и всичките гледат в една посока. Моторницата кръжи около нея, за да я закачи обратно.

— Сигурно са намерили начин да откачат теглича — предполага Хиро.

— Едва ли — отсича мъжът със стъкленото око. — Беше закачен за дъното, под водата. А и кабелът е стоманен — нямало е начин да го срежат.

Хиро вижда още една малка лодка да се люлее върху вълните, горе-долу по средата между руснаците и моторницата, която ги теглеше. Не бие на очи, защото е мъничка, близо до водата и е боядисана в тъмни естествени цветове. Едноместен каяк. А в него — дългокос мъж.

— Мамка му — изругава Ливио. — Откъде се взе тоя, по дяволите?

Каякарят се оглежда продължително назад — преценява вълните. После рязко се обръща, започва да гребе усилено, ускорява ход и на всеки няколко удара с веслото се оглежда назад. Приижда голяма вълна и тъкмо когато подема каяка, скоростите им съвпадат. Каякът застава на гребена ѝ и се стрелва напред като ракета, яздейки вълната — изведнъж е полетял със скорост, двойно по-голяма от скоростта на всичко останало във водата.

Като забива весло във вълната, каякарят на няколко пъти рязко променя посоката си. После поставя веслото напреки на каяка, посяга надолу и вади малък тъмен предмет — тръба, дълга над метър. Вдига я на едното си рамо.

Той и моторницата се стрелват един покрай друг в противоположни посоки, разделени от около пет-шест метра вода.

После моторницата гръмва.

Снарядът на „Коулуун“ е прехвърлил с няколкостотин метра мястото, където се развива цялото действие. Той прави възможно най-резкия завой, на който е способен плавателен съд с такива размери в опит да се въртне на сто и осемдесет градуса, за да се върне и да се разправи с руснаците и — по-големият проблем — с Гарвана.

Гарвана гребе към приятелчетата си.

— Каква гад! — ругае Ливио. — Какво ще прави, че ги изтегли до сала със скапания си каяк?

— Направо тръпки ме полазват — коментира мъжът със стъкленото око. — Погрижи се да има и няколко наши хора там горе при Сътрудниците. Сигурно са пратили хеликоптер.

— Радарът не показва други кораби — обажда се един от войниците на връщане от мостика. — Само ние и те сме. И хеликоптери няма.

— Нали знаеш, че Гарвана разнася ядрена бомба? — пита Хиро.

— Така съм чувал. Но този каяк не е достатъчно голям. Мъничък е. Не мога да повярвам, че човек би излязъл в открито море с подобно нещо.

От дълбините на морето постепенно се издига планина. Мехур от черна вода, който непрекъснато се издува и разраства. Далеч назад зад люшкация се сал е изникнала черна кула — стърчи вертикално над водата, а от върха ѝ израстват две крила. Кулата става все по-висока, крилето се надигат все по-високо над водата, и отпред, и отзад, планината се надига и се оформя. Червени петолъчки и няколко цифри. Но не е нужно да се познават цифрите, за да разбере човек, че това е подводница. Подводница-ракетоносител.

А после тя спира. Толкова близо до руснаците на малкия им сал, че Гуров и приятели практически могат да скочат на нея. Гарвана гребе към тях и реже вълните като стъклен нож.

— Да си го начукам — възкликва мъжът със стъкленото око. — Да си го начукам, да си го начукам, да си го начукам. Чичо Енцо ще се вбеси.

— Не си могъл да знаеш — успокоява го Ливио. — Да стреляме ли по тях?

И преди мъжът със стъкленото око да е взел решение, палубната картучница на ядрената подводница открива огън. Първият снаряд не

ги уцелва с няколко метра.

— Добре, ситуацията се развива скорострелно. Хиро, ти идваш с мен.

Екипажът на „Коулуун“ вече е преценил положението и залага на атомната подводница. Тичат напред-назад покрай парапета и пускат във водата големи капсули от стъклопласт. Капсулите се разбиват и разкриват яркооранжеви дипли, които разцъфват в спасителни салове.

След като стрелците на подводницата измислят как да ударят „Коулуун“, ситуацията започва да се развива още по-скорострелно. „Коулуун“ не може да реши дали да потъне, да изгори или просто да се разпадне, и затова прави и трите наведнъж. По това време повечето хора на борда му вече са се прехвърлили на спасителните салове. Всички се люшкат върху вълните, закопчават оранжевите си спасителни костюми и наблюдават подводницата.

Гарвана е последният, който се качва на палубата. Минута-две прибира от каяка някакви уреди — няколко неща в торби и едно двуметрово копие с прозрачна глава във формата на листо. Преди да потъне в люка, той се обръща към останките от „Коулуун“ и вдига харпуна над главата си — жест едновременно и на триумф, и на обещание. И изчезва. След минутки изчезва и подводницата.

— От тоя тръпки ме побиват — признава мъжът със стъкленото око.

След като започва да ѝ се изяснява — за кой ли път — че всички тези хора са извратени ненормалници, тя започва да забелязва у тях и други неща. Например, през цялото това време никой не я поглежда в очите. Особено мъжете. В тия пичове няма грам секс, толкова надълбоко в тях са го натикали. Защо не се заглеждат по тлъстите бабушки, е повече от ясно. Но тя е петнайсетгодишно американско маце и е свикнала да я заглеждат. Не и тук.

Докато един ден не вдига поглед от големия казан с риба и не вижда пред себе си гърдите на някакъв тип. А когато проследява гърдите му нагоре до шията, а шията чак до лицето, вижда там черни очи, втречени зад гърба ѝ, точно над тезгяха.

На челото му пише нещо: НЕУПРАВЛЯЕМА ИМПУЛСИВНОСТ. Което си е страшничко. И секси също. Това му придава някаква романтичност, неприсъща на никой друг от тези хора. Бе очаквала Салът да е мрачно и опасно място, а вместо това се оказва нещо като местоработата на майка ѝ. Този пич е първият човек, когото вижда на Сала, на когото сякаш наистина тук му е мястото.

Той също поглежда надолу. Изглежда невероятно просташки. Макар и да има дълги, засукани мустаци, това не разкрсява кой знае колко лицето му. Изобщо не подчертава чертите му.

— Ти по бълвочите ли си падаш? Една или две рибешки глави? — пита го тя и разклаща живописно черпака. Винаги говори гадости на хората, защото никой не я разбира какво му говори.

— Каквото предлагаш, го вземам — отговаря типът. На английски. С отривисто произношение.

— Нищо не предлагам — тросва му се тя, — но щом искаш да стърчиш там и да пасеш, хубаво тогава.

Той стърчи и пасе за малко. Достатъчно, че хората по-назад на опашката да се изпружат на пръсти, за да видят какъв е проблемът. Но когато забелязват, че проблемът е точно този индивид, те бързо-бързо



се отпускат на ходилата си, прегърбват се и сякаш се сливат с масата от воняща на риба храна.

— Какво има днес за десерт? — пита типът. — Нещо сладичко за мен ще има ли?

— Ние не вярваме в десерта — отсича Уай Ти. — Десертът е шибан грях, не си ли спомняш?

— Зависи от културната ти ориентация.

— О, така ли? А ти към коя култура си ориентиран?

— Аз съм алеут.

— О, така ли? Тия не съм ги чувала.

— Защото ни прецакаха — казва големият страшен алеут. — По-зле от всички народи в историята на света.

— Съжалявам — казва Уай Ти. — Та, толкова, да ти сипвам ли риба, или ще си стоиш гладен?

Едрият алеут се вторачва в нея. После врътва глава и казва:

— Хайде, давай да се измитаме оттук.

— Какво? И да изпусна тая готина работа?

Той се ухилва до уши.

— Мога да ти намеря по-хубава.

— И с дрехи ли ще я работя тая твоя работа?

— Хайде, да тръгваме — казва той и очите му я изгарят. Тя се опитва да пренебрегне внезапното парещо напрежение, нахлуло между краката ѝ.

Тръгва подир него през столовата към дупката, през която се минава в трапезарията. Гадната бабушка-началничка се дотъгузва иззад тезгяха и почва да ѝ крещи на някакъв неразбираем език.

Уай Ти се извърща назад. Усеща как чифт едри длани се плъзват по хълбоците ѝ и се мушват под мишниците ѝ. Тя притиска ръце до тялото си в опит да ги спре. Но не успява — дланите се вдигат още по-нагоре и продължават да се вдигат, да се издигат във въздуха, повлекли и нея. Едрият мъж я мята на тезгяха все едно е тригодишно дете, и я настанява до себе си.

Уай Ти се обръща да изгледа гадната бабушка-началничка, но онази е замръзнала в смес от изненада, страх и изблик на сексуално възмущение. Най-накрая обаче страхът надделява, тя извърта очи, врътва се и се запътва да смени Уай Ти при казан номер седем.

— Мерси, че ме вдигна — казва Уай Ти с нелепо разтреперан, смутен глас. — Ъ-ъ, ти не си ли гладен?

— И без това смятах да поизляза — отвърща мъжът.

— Да поизлезеш ли? Че къде ще излизаш на Сала?

— Ела, ще ти покажа.

Той я повежда по някакви коридори, нагоре по стръмни стоманени стълби, и най-сетне я извежда на палубата. Започва да се смрачава. Контролната кула на „Ентърпрайз“ се издига, корава и черна, на фона на тъмносиво небе, което толкова бързо помрачнява, че изглежда по-тъмно, отколкото в полунощ. Но засега лампите не светят и се вижда само черната стомана и тъмносивото небе.

Тя го следва по палубата до кърмата. Водата е десет метра по-надолу. Гледат към процъфтяващия, чисто бял квартал на руснаците, отделен от мизерния тъмен хаос на самия Сал с широк канал, патрулиран от чернорасци с пушки. Тук няма метална или въжена стълба, а само дебело въже, увиснало на парапета. Едрият алеут го придърпва и увива подмишницата и крака си — всичко това само с едно бързо движение. После хваща Уай Ти през кръста, обхваща я с куката на ръката си, навежда се назад и пада от кораба.

Тя абсолютно отказва да пици. Усеца как въжето спира тялото му във въздуха, чувства ръката му, притиснала я толкова здраво, че тя се задавя за миг и после увисва, заклещена в куката на лакътя му.

Прилепила е ръце до тялото си — упорства. Но ей така — каквото ще да става — се притиска о него, увива с ръце шията му, полага глава на рамото му и се вкопчва. Той я смъква надолу по въжето и скоро вече стоят на дезинфекцираната и благоденстваща руска версия на Сала.

— Как се казваш, все пак? — пита тя.

— Дмитрий Равинов — отговаря той. — По-известен като Гарвана.

*Ох, мамка му.*

Връзките между лодките са объркани и непредсказуеми. За да стигнеш от точка А до точка Б, трябва да обикаляш навсякъде. Но

Гарвана знае къде отива. Сегиз-тогиз той се пресяга и я хваща за ръката, но не я дърпа, макар и тя да върви много по-бавно от него. Честичко я поглежда и ѝ се ухилва, все едно иска да ѝ каже „Мога да ти навредя, но няма“.

Стигат на едно място, където руският квартал е свързан с останалата част от Сала с широк дъсчен мост, варден от пичове с автомати „Узи“. Гарвана не им обръща внимание, хваща отново Уай Ти за ръка и тръгва с нея по моста. Уай Ти не е успяла да се замисли какво означава това, когато изведнъж го проумява. Оглежда се, вижда всички онези мършави азиатци, втрещени в нея все едно е вечеря с пет блюда и разбира: аз съм на Сала. На истинския Сал.

— Тези са хонконгски виетнамци — обяснява Гарванът. — Родени във Виетнам, преместили се в Хонконг с лодки след войната, така че вече от две поколения живеят на сампани. Не се плаши, няма страшно за тебе.

— Няма да мога да намеря обратния път — казва Уай Ти.

— Спокойно — отвръща той. — Никога не съм си изгубвал приятелката.

— А имал ли си някога приятелка?

Гарванът отмята глава назад и избухва в смях.

— Имах ги много навремето. Но през последните години не са чак толкова много.

— О, така ли? Навремето? Тогава ли са те татуирали?

— Да. Аз съм алкохолик. Навремето постоянно се забърквах в неприятности. От осем години не близвам.

— Тогава защо така всички ги е страх от тебе?

Гарвана се обръща към нея, усмихва се широко, свива рамене.

— О... Ами защото съм невероятно безскрупулен, способен, хладнокръвен убиец, нали знаеш.

Уай Ти се смее. Гарвана също.

— Какво работиш? — пита Уай Ти.

— Ловувам с харпун — отвръща той.

— Като в „Моби Дик“? — идеята харесва на Уай Ти. Чела е тази книга в училище. Повечето от съучениците ѝ, дори и зубрачите, смятаха книгата за пълна дупка. Но на нея онова за лова с харпун ѝ хареса.

— Не. В сравнение с мен тя от „Моби Дик“ са педали.

— И какво ловуваш?

— Какво ли не.

Оттук нататък тя само го гледа. Или съзерцава неодошевени предмети. Защото иначе няма да вижда друго освен хиляди черни очи, вторачени в нея. Доста голяма промяна след разливането на помия за репресираните.

Отчасти е заради това, че тя е толкова различна. Но отчасти и защото на Сала не съществува уединение. За да се придвижиш, скачаш от лодка на лодка. Но всяка лодка приютява около три дузини хора, така че все едно непрекъснато минаваш през хорските всекидневни. И бани. И спални. И естествено те гледат.

Минават през самоделна платформа, плаваща на петролни варели. Двама виетнамци се карат или се пазарят за нещо — май за парче риба. Този с лице към тях ги вижда, че идват. Погледът му се стрелка към Уай Ти, без да се задържа, вторачва се в Гарвана и се оцъкля. Той отстъпва назад. Типът, с когото разговаря, се обръща и буквално подскача във въздуха със сподавен стон. И двамата правят път на Гарвана.

И тогава тя проумява нещо важно: тези хора не гледат нея. Нея дори не я поглеждат втори път. Всичките гледат Гарвана. И не е просто защото зяпат знаменитост или нещо такова. Всички тия типове от сала, тия печени, страшни морски хулигани, направо се посират от страх пред този пич.

А тя е излязла с него „на среща“.

И всичко едва сега започва.

Изведнъж, на преминаване през поредната виетнамска всекидневна, тя се сеца за най-мъчителния разговор, който е провеждала някога — преди година с майка си, която тръгна да я съветва какво да прави, ако някое момче почне да ѝ пуска ръце. Да, мамо, разбрах. Ще го имам предвид. Да, разбира се, ще го запомня. Уай Ти знаеше, че майчиният съвет нищо не струва, и това тук иде да покаже, че е била права.

На спасителния сал са четирима души: Хиро Протагонист, самостоятелен нещатен сътрудник на Централната разузнавателна корпорация, чиято практика до неотдавна се ограничаваше с така наречените „сухи“ поръчки, т.е. да се размотава и попива информация, а после да я изплюва в Библиотеката — базата данни на ЦРК, без всъщност нищо да прави. Сега практиката му вече е застрашително мокра. Хиро е въоръжен с два меча и деветмилиметров полуавтоматичен пистолет, известен в разговорния език като „деветка“, с два пълнителя, всеки с по единайсет патрона.

Вик, фамилия неуточнена. Ако все още съществуваше такова нещо като данък общ доход, то всяка година, когато Вик си попълва данъчната декларация, в графа „професия“ щеше да попълва „снайперист“. В класически снайперистки стил Вик е сдържан и ненатрапчив. Въоръжен е с дълго едрокалибрено оръжие с монтиран отгоре му обемист механизъм — там, където обикновено се намира телескопичният мерник, ако Вик не беше сред водещите в професията. Точната природа на това приспособление не личи от пръв поглед, но Хиро предполага, че това е изключително прецизен сензор с две фини пресичащи се линии в средата. Спокойно може да се предположи, че Вик носи скришом допълнителни малки оръжия.

Елиът Чънг. Елиът навремето бил шкипер на кораба „Коулуун“. В момента се преориентира към нова професия. Елиът е израснал в Уатс и когато заговори английски, говори като черен. В генетично отношение е стопроцентов китаец. Говори гладко и бял, и черен английски, както и кантонски диалект, таксилинга и малко вьетнамски, испански и мандарински китайски. Елиът е въоръжен с револвер „Магнум 44“, който на „Коулуун“ носеше „единствено заради камбалата“ — т.е. го използваше, за да застрелва камбалите, преди пасажерите да ги изкарат на борда. Камбалите стават много едри и понякога се бъхтят толкова яростно, че като нищо могат да убият уловилите ги хора. Затова е благоразумно да им пуснеш няколко

куршума в главата, преди да ги извлечеш на борда. Това е единствената причина, поради която Елиът носи оръжие — за останалите защитни нужди на „Коулуун“ се грижеха членове на екипажа, специалисти тъкмо по това.

„Рибешкото око“. Това е мъжът със стъкленото око. Той се идентифицира само с прякора си. Въоръжен е с голям и тлъст черен куфар.

Куфарът е с масивна конструкция и вградени колела и тежи някъде между сто трийсет и пет кила и един тон, както открива Хиро, докато се опитва да го премести. Теглото му превръща обикновено плоското дъно на спасителния сал в сбръчкан конус. Към куфара върви и забележителна добавка: гъвкав, близо осем сантиметра дебел кабел, или маркуч, или кой го знае какво, дълъг към два метра, който излиза от единия ъгъл, стеле се по огънатия под на сала и се влачи във водата. Това тайнствено пипало завършва с метална буца, горе-долу колкото кошче за боклук, но така фино скулптирана с толкова много тънки перки и витла, че повърхнината му сигурно е колкото щата Деллауеър. Хиро е видял това нещо извън водата само за няколко хаотични мига, докато го пренасяха на сала. Тогава то беше нажежено до червено. Оттогава се спотайва под повърхността, сивкаво, невъзможно е да го разгледаш ясно, защото водата около него постоянно ври и кипи. Парни кълба колкото юмрук се сливат сред фракталната му плетеница от нажежени перки и бъртят океанската повърхност безспир, по цял ден и цяла нощ. Безсилният сал, плацикащ се из северния Тихи океан, изпуска огромна, разрастваща се парна струя също като Железния кон, пухтящ с пълна пара над Континенталния вододел. Нито Хиро, нито Елиът споменават и дори не забелязват вече очевидния факт, че Рибешкото око пътува с малък, компактен източник на ядрена енергия — почти със сигурност с радиотермални изотопи като онези, които хранят Плъховете. Щом Рибешкото око отказва да забележи този факт, ще е невъзпитано от тяхна страна да го изтъкват.

Всички участници са облечени в яркооранжеви подплатени комбинезони, покриващи цялото тяло — севернотихоокеанската версия на спасителните жилетки. Те са обемисти и неудобни, но, както обича да казва Елиът Чънг, в северните води единственото, с което може да ти помогне обикновената спасителна жилетка, е, че трупът ти няма да потъне.

Спасителната лодка представлява надуваем сал, дълъг около три метра, който не е оборудван с мотор. Има и подобно на палатка водонепроницаемо покривало, което се закопчава по цялата обиколка и превръща сала в запечатана капсула, така че ги пази от водата дори и в най-страшната буря.

От два дни силният студен вятър, идващ от планините, ги тласка далеч от Орегон, в открито море. Елиът бодро обяснява, че тази спасителна лодка е била изобретена в старите времена — тогава са имали флота и брегова охрана, която идвала и спасявала закъсали пътешественици. Трябвало само да плаваш и да си оранжев. Рибешкото око има уоки-токи, но с малък обхват. А компютърът на Хиро може да се включва в мрежата, но в това отношение прилича по-скоро на клетъчен телефон. Не върши никаква работа сред дивата пустош.

Когато вали силен дъжд, те седят под покривалото. Когато вали по-слабо — над покривалото. Всичките си имат с какво да си запълват времето.

Хиро, естествено, се бърза с компютъра. Да закъсаш на сал сред Тихия океан е идеалното място за хакера.

Вик чете и препрочита подгизнало романче, което държеше в джоба на своето яке „МАФИЯ“ когато гръмнаха „Коулуун“ под краката им. Като професионален снайперист той знае как да убива времето.

Елиът разглежда разни неща с бинокъла, макар че почти нищо няма за разглеждане. Прекарва много време в бърникане по сала — коси се за него, както се косят корабните капитани. И лови много риба. На сала разполагат с обилни запаси от храна, но е хубаво понякога човек да хапне прясна камбала или съомга.

Рибешкото око е извадил от тежкия черен куфар инструкция за експлоатация. Това е миниатюрна папка, а текстът по страниците е отпечатан с лазерен принтер. Папката е евтина, без опознавателни знаци, купена от книжарница. В това отношение тя е идеално позната на Хиро — носи бележите на хай-тек продукт в процес на разработка. Всички технически съоръжения изискват някаква документация, но тя се пише само от техничари, разработващи самия продукт, а те мразят канцеларщината и винаги отлагат въпроса с бумагите до последния момент. После набират нещо на компютъра, разпечатват го на лазерния

принтер, изпращат секретарката на отдела да купи евтинка папка, и това е.

Но папката занимава само за малко Рибешкото око. Останалото време той прекарва в съзерцаване на хоризонта, все едно очаква там да се появи Сицилия. Но тя не се появява. Той е обезверен след провала на своята мисия и постоянно си мърмори нещо под носа и се опитва да намери някакво спасение.

— Ще те питам, ако не възразяваш — казва Хиро — каква беше мисията ти все пак?

Рибешкото око се замисля над въпроса.

— Ами, зависи откъде ще го погледнеш. Принципно целта ми е да изтръгна едно петнайсетгодишно момиче от лапите на тези мръсници. И затова тактиката ми беше да взема за заложници няколко от техните големи клечки и после да уредим размяната.

— Кое е петнайсетгодишното момиче?

Рибешкото око вдига рамене.

— Познаваш я. Уай Ти.

— Това наистина ли е единствената ти цел?

— Хиро, важното е да разбираш начина на действие на Мафията. А нейният начин на действие е, че преследваме големи цели, прикрити зад лични отношения. Така че например когато разнасяше пици, ти не ги разнасяше бързо, защото така печелиш повече пари или защото такава е шибаната фирмена политика. Правеше го, защото изпълняваше лично споразумение между Чичо Енцо и всеки клиент. Така избягваме капана на егоцентричната идеология. Идеологията е вирус. Така че като си върнем мацето, с това ще постигнем нещо много повече. Това ще бъде конкретната манифестация на абстрактна политическа цел. А ние обичаме конкретното, нали така, Вик?

Вик си позволява да пусне благоразумна усмивка и плътен, стържещ смях.

— А каква е абстрактната политическа цел в този случай? — пита Хиро.

— Това не е по моята част — отвърща Рибешкото око, — но според мен Чичо Енцо е страшно вбесен на Л. Боб Райф.



Хиро се мотае из Плоскоземия. Отчасти, за да щади батериите на компютъра — поддържането на триизмерен кабинет изисква много процесори да работят на пълна мощност, а простото двуизмерно изображение изисква минимум енергия.

Но истинската причина да е в Плоскоземия е, че Хиро Протагонист, последният хакер на свободна практика, в момента хаква. А когато хакерите хакват, те не се занимават с повърхностния свят на Метавселени и аватари. Те слизат под повърхността, в подземния свят на кодове и заплетени нам-шуби, който поддържа всичко, което виждаш в Метавселената. Без значение колко достоверно, прекрасно и триизмерно ти изглежда, всичко се свежда до прост текстов файл: поредица от букви върху електронна страница. Завръщане към дните, когато хората са програмирали компютрите чрез примитивен телетип и перфокарти IBM.

Оттогава са разработени много хубавички, ориентирани към потребителя средства за програмиране. Сега можеш да програмираш компютър, като си седиш зад бюрото в Метавселената и свързваш ръчно малки предварително програмирани елементи, все едно сглобяваш детски конструктор. Но истинският хакер никога не би използвал подобни техники — все едно майстор-автомеханик да се опита да поправи кола, като седне зад волана и гледа идиотските светлини по таблото.

Хиро не знае какво точно прави и за какво се подготвя. Но това не го тревожи. По-голямата част от програмирането се състои в наливане на основите и изграждане на структури от думи, които привидно нямат никаква връзка с непосредствената задача.

Той знае едно: Метавселената вече е място, където могат да те убият. Или поне да ти изпържат мозъка до такава степен, че все едно си мъртъв. Радикална промяна в природата на това място. В Рая вече има пушки.

И така им се пада, осъзнава той сега. Те създадоха това място твърде уязвимо. Мислеха, че най-лошото, което може да ти се случи, е в компютъра ти да попадне вирус и да те принуди да излезеш от мрежата и да презаредиш системата. Може би и да съсипеш малко данни, ако си достатъчно тъп и не си си инсталирал някакво „лекарство“. Ето защо Метавселената е широко отворена и незащитена като летищата отпреди времето на бомбите и детекторите за метал,

като началните училища отпреди времето на манаците с нападателни оръжия. Всеки може да влезе там и да прави каквото си иска. Няма ченгета. Не можеш да се защитаващ, не можеш да преследваш лошите. Много работа ще падне, за да се промени това — фундаментално преустройство на цялата Метавселена на планетарно корпоративно ниво.

Междувременно може би ще има роля за лицата, ориентиращи се в мястото. Няколко хаквания могат значително да променят ситуацията. Хакерът на свободна практика може да свърши сумати нещо, преди гигантските фабрики за софтуер да са си мръднали и пръста, за да се справят с проблема.

Вирусът, прогризал мозъка на Дейбид, е бил поредица от двоична информация, светнала пред очите му под формата на бит-карта — поредица от бели и черни пиксели: белите са нулите, а черните — единиците. Слагат бит-картата на свитък и дават свитъците на аватари, които сноват из Метавселената в търсене на жертви.

Клинтът, който се опита да зарази Хиро в „Черното слънце“, се измъкна, но заряза свитъка — не беше очаквал, че ще му кльцнат ръчичките — и Хиро го пусна в подземната система от тунели, там, където живеят Гробищните демони. По-късно той накара един демон да отнесе свитъка в работилницата му. А всичко в къщата на Хиро по дефиниция се пази в собствения му компютър. Не му се налага да влиза в глобалната мрежа, за да получи достъп до него.

Не е лесно да работиш с данни, които могат да те убият. Но това си е в реда на нещата. В Реалността хората непрекъснато работят с опасни вещества — с радиоактивни изотопи, с токсични химикали. Трябва само да разполагаш с необходимите инструменти: дистанционни манипулатори, ръкавици, очила, оловно стъкло. А в Плоскоземия, когато ти потрябва инструмент, просто сядаш и си го написваш. Така че Хиро за начало написва няколко прости програми, които му дават възможност да манипулира със съдържанието на свитъка, без изобщо да го поглежда.

Свитъкът, като всяко друго видимо нещо в Метавселената, е компютърна програма. Той съдържа някакъв код, описващ как изглежда, за да знае компютърът ти как да го нарисова, и програми,

които управляват разгъването и навиването му. А освен това някъде навътре в себе си съдържа и ресурс, пакет от данни — дигиталната версия на вируса Снежен крах.

След като вирусът е извлечен и изолиран, за Хиро вече е лесно да напише нова програма, която нарича СнягСкан. СнягСкан е „лекарство“. Това ще рече код, който предпазва системата на Хиро — както хардуера, така и, както се изразяваше Лагос, биоуера — от дигиталния вирус Снежен крах. След като Хиро го инсталира в системата си, той постоянно ще сканира идващата отвън информация за данни, съвпадащи със съдържанието на свитъка. Ако забележи подобна информация, ще я блокира.

В Плоскоземия има и още работа за вършене. Хиро го бива по аватарите и затова си написва невидим аватар — само защото в тази нова и опасна Метавселена той може да се окаже полезен. Лесно е да го направиш — лошокачествено, и изненадващо завързано да го направиш качествено. Почти всеки може да ти напише аватар, дето на нищо не прилича, но използването му ще доведе до много проблеми. Някои имоти в Метавселената — включително „Черното слънце“ — изискват да знаят колко е голям аватарът ти, за да преценят дали ще се сблъскаш с друг аватар или с някаква пречка. Ако им дадеш отговор „нула“ — и направиш аватара си безкрайно малък — или ще предизвикаш срыв на това място, или ще го накараш да мисли, че нещо никак не е наред. Ще бъдеш невидим, но където и да отидеш в Метавселената, ще оставяш след себе си километрична дيريا от хаос и разруха. На други места невидимите аватари са незаконни. Ако аватарът ти е прозрачен и не отразява никаква светлина — те най-лесно се пишат — ще бъде разпознат незабавно като незаконен и алармата ще гръмне. Той трябва да бъде написан по такъв начин, че другите да не го виждат, но софтуерът на местата да не разбира, че е невидим.

Има около стотина подобни дребни трикове, които Хиро не би знаел, ако през последните две години не се беше занимавал с програмиране на аватари за хора като Виталий Чернобил. Да напишеш наистина добър невидим аватар, като почнеш от нищото, отнема много време, но за няколко часа той успява да създаде такава чрез рециклиране на части от стари проекти, останали в компютъра му. Така обикновено го правят хакерите.

Докато се занимава с това, се натъква на стара папка с транспортен софтуер. Останала е от първите дни на Метавселената, преди да направят Монорелсата, когато единственият начин на придвижване беше да ходиш пеш или да напишеш програма, симулираща превозно средство.

В началото, когато Метавселената представляваше гладка черна топка, това беше тривиална задача. По-късно, с появяването на Улицата, когато хората започнаха да си строят къщи, стана по-сложно. На Улицата можеш да преминаваш през хорските аватари, но не и през стените. Не можеш да влизаш в частен имот. Не можеш и да минаваш през други превозни средства или през постоянни постройки на Улицата като Портовете или подпорите, поддържащи монорелсовата линия. Ако се опиташ да се сблъскаш с гореизброените неща, няма да умреш, нито ще те изхвърлят от Метавселената — просто ще замръзнеш на място като тичащ анимационен герой, размазал се в бетонна стена.

С други думи, когато Метавселената започна да се пълни с препятствия, задачата за високоскоростно пътуване през нея изведнъж стана по-интересна. Маневреността стана актуална. Размерът — също. Хиро, ДейБид и останалите започнаха да се преориентират от огромните чудати возила, които в началото предпочитаха — Викториански къщи на танкови вериги, океански лайнери на колела, километрични кристални сфери, пламтящи колесници, теглени от дракони — към малки, маневрени превозни средства. Най-вече мотоциклети.

Превозното средство в Метавселената може да бъде бързо и пъргаво като кварк. Няма физични закони, за които да се тревожиш, няма ограничения за ускорението, няма съпротива на въздуха. Гумите никога не стържат, спирачките никога не заяждат. Единственото, което не може да се промени, е времето за реагиране на потребителя. Затова, докато препускаха с най-новия си мотоциклетен софтуер и си устройваха състезания в централната част на Мак 1, те не се тревожеха за капацитета на двигателите. Тревожеха се за потребителския интерфейс — уредите, даващи възможност на мотоциклетиста да прехвърли реакциите си в машината. Да я управлява, ускорява и да натиска спирачки възможно най-бързо. Защото, когато караш с група мотоциклетисти из пренаселено място с такава скорост, вземеш, че се

нахакаш в нещо и изведнъж скоростта ти падне до нула, зарежи, че ще настигнеш другите. Една грешка, и край с тебе.

Хиро имаше доста сносен мотоциклет. Вероятно можеше да има най-добрия на Улицата просто защото рефлексите му са нечовешки. Но боят с мечове го занимаваше повече от мотоциклетизма.

Той отваря последната версия на мотоциклетния си софтуер и отново се запознава с управлението. Слиза от Плоскоземия в триизмерната Метавселена и се упражнява да покара мотора из двора си. Отвъд границите на двора му няма нищо освен тъмнина, защото не се намира в мрежата. Мракът му вдъхва отчаяние и безнадеждност — както когато плаваш със спасителен сал из Тихия океан.

Понякога виждат в далечината кораби. Няколко дори се приближават, за да ги проверят, но като че никой не е в спасително настроение. В близост до Сала алтруистите са малцинство и сигурно си личи, че няма кой знае какво за крадене.

От време на време виждат стари риболовни кораби, дълги по двайсет-трийсет метра, а покрай тях — ята от по десетина малки, бързоходни лодки.

Когато Елиът ги информира, че тези кораби са пиратски, Вик и Рибешкото око наострят уши. Вик изважда пушката си от торбите, с които я пази от солените пръски, и сваля обемистия мерник, за да го използват като телескоп. Хиро не вижда никаква причина да се сваля мерника за тази цел освен факта, че ако не го свалиш, сякаш рисуваши мишена върху всичко, което погледнеш.

Щом мернат пиратски кораб, те всички се изреждат да го огледат през мерника, като си играят с всичките сензорни режими: видим, инфрачервен и т.н. Елиът е прекарал доста време в мотаене покрай Ръба и познава символите на различните пиратски групировки. След като ги огледа през мерника, той може да каже кои какви са: един ден Клинт Истууд и бандата му ги следват успоредно няколко минути, докато ги огледат. „Великолепната седморка“ пък изпрати една малка лодка да ги наобиколи и да провери за потенциална плячка. Хиро почти се надява Седморката да ги плени, защото техният кораб е най-хубав: бивша луксозна яхта с катапулти за ракети „Екзосет“, струпани на предната палуба. Но разузнаването не довежда доникъде. Пиратите, невежи в термодинамиката, не схващат какво означава постоянната пара, излизаща изпод сала.

Една сутрин огромен стар траулер се материализира много близо до тях от нищото, след като мъглата се разсейва. От известно време Хиро чува шума от двигателите му, но не предполага, че е толкова близо.

— Кои са тези? — пита Рибешкото око и се задавя с разтворимото кафе, което толкова презира. Увит е в космическо одеяло и се е напъхал под водонепроницаемия купол — само лицето и ръцете му се виждат.

Елиът ги оглежда през мерника. Той иначе си е прикрит, но е ясно, че гледката не го радва особено.

— Брус Ли — казва най-сетне той.

— По какво познаваш? — пита Рибешкото око.

— Виж им знамето — отвърща Елиът.

Корабът е достатъчно близо и знамето се вижда ясно. Червено знаме със сребърен юмрук в средата и чифт кръстосани нунджако под него, обградени с инициалите Б и Л.

— Какви са тия? — пита Рибешкото око.

— Пичът, дето се е кръстил Брус Ли, тарторът им... Има жилетка с емблемата им на гърба.

— Е, и?

— Ами тя не е избродирана или изрисувана, а е направена от скалпове. Като пачуърк.

— Е, и какво? — обажда се Хиро.

— Носи се мътва, само мътва, пич, че е обиколил корабите на бежанците в търсене на хора с червена и сребриста коса, за да събере нужните му скалпове.

Хиро все още се мъчи да преглътне това, когато Рибешкото око взема неочаквано решение.

— Искам да си поприказвам с тоя образ, Брус Ли — заявява той.  
— Интересен ми е.

— Защо, по дяволите, искаш да говориш с тоя шибан психопат?  
— пита Елиът.

— Да — подкрепя го Хиро. — Гледал ли си онази серия на „Шпионско око“? Тоя е пълна откачалка.

Рибешкото око вдига ръце, сякаш за да каже, че отговорът, също като католическата идеология, е непостижим за ума на смъртните.

— Така реших — заявява той.

— Че кой си ти бе, твойта мама? — пита Елиът.

— Президент на шибаната лодка — заявява Рибешкото око. — Издигам кандидатурата си. Други има ли?

— Тцъ — обажда се Вик, за първи път от четирийсет и осем часа.

— Всички, които са „за“, да кажат „да“ — продължава Рибешкото око.

— Да. — Изблик на цветисто красноречие от страна на Вик.

— Печеля — заключава Рибешкото око. — Как да накараме момчетата на Брус Ли да дойдат тук да си поговорим?

— Че за какво сме им? — възразява Елиът. — Нямаме какво да им предложим, освен дупе.

— Да не ми казваш, че тия са педали? — пита Рибешкото око и лицето му се сбръчква.

— Мамка му, пич — възкликва Елиът. — Като ти казах за скалповете, и окото ти не мигна!

— Знаех си, че тия гадости с корабите не ми харесват — споделя Рибешкото око.

— Ако случайно това има значение за тебе, те не са хомосексуалисти в обичайния за нас смисъл — обяснява Елиът. — Хетеро са, но са пирати. Биха го турили на всичко топло и вдлъбнато.

Рибешкото око взема мигновено решение.

— Добре. Вие двамата — Хиро и Елиът. Вие сте китайци. Събличайте се.

— Какво?

— Събличайте се! Аз съм президентът, нали си спомняте? Вик ли искате да ви съблече?

Елиът и Хиро не могат да се сдържат да не погледнат Вик, който просто си седи като пън. В крайно отегчената му поза има нещо, което вдъхва страх.

— Събличайте се веднага, или ще ви убия, ваш'та мама — изкомандва Рибешкото око и слага точката.

Елиът и Хиро, като се клатушкат непохватно на нестабилния под на сала, свалят костюмите си за оцеляване и излизат от тях. После свалят и останалите си дрехи и оголват гладка, гола кожа за първи път от няколко дни насам.

Траулерът се приближава на не повече от шест метра и моторите угасват. Добре са се оборудвали: половин дузина моторници „Зодиак“ с нови извънбордни двигатели, ракета тип „Екзосет“, два радара и картечници петдесети калибър и на носа, и на кърмата — в момента



без картечари. Отзад траулерът влечи две моторници като канута и на всяка от тях също има тежка картечница. Има и десетметрова моторна яхта, която ги следва на собствен ход.

В пиратската банда на Брус Ли има около дузина души, строени в момента на парапета на траулера — хият се, подсвиркват, вият като вълци и развяват във въздуха опаковани презервативи.

— Не се тревожете, пичове, няма да ги оставя да ви наебат — ухилва се Рибешкото око.

— А какво ще правиш? — пита Елиът. — Папска енциклика ли ще им дадеш?

— Убеден съм, че ще се вслушат в гласа на разума — казва Рибешкото око.

— Тия не се страхуват от Мафията, ако това си намислил — обезкуражава го Елиът.

— Само защото не ни познават достатъчно.

Най-сетне водачът излиза — самият Брус Ли: около четирийсетгодишен мъж в жилетка от кевлар, а над нея — бронезилетка, запасан през рамо патрондаш, самурайски меч — Хиро много би искал да го предизвика — нунджако и емблемата му, мозайката от човешки скалпове.

Той им се ухилва любезно, оглежда Хиро и Елиът, прави крайно неприличен, мушкащ жест с палци нагоре, а после пуска един тегел по кораба и удря длани с веселата си дружина. Чат-пат избира напосоки някой пират и му посочва презерватива. Пиратът го поднася към устните си и го надува като хлъзгав оребрен балон. После Брус Ли го оглежда, за да е сигурен, че не е пробит. Очевидно на този кораб пипа здрава ръка.

Хиро не може да отлепи поглед от скалповете на гърба на Брус Ли. Пиратите забелязват интереса му и започват да гримасничат и да му сочат скалповете. Кимат и го зяпат с опулени, подигравателни очи. Цветовете изглеждат твърде еднакви — няма промяна в червеното на различните парчета. Хиро заключава, че Брус Ли, въпреки репутацията си, сигурно е излязъл и е събрал скалпове в какви ли не цветове, изрусил ги е и ги е боядисал. Ега ти пъзълото.

Най-сетне Брус Ли отново застава в средата на кораба и отново им се ухилва до уши. Усмивката му е страховтна, ослепителна, и той го

знае. Може би заради еднокаратовите диаманти, залепени на предните му зъби.

— Лодка трепач — отбелязва той. — К'о ша каеш да са менкаме? Ха-ха-ха.

Всички на сала без Вик пускат мимолетни усмивки.

— Накъде бе? Към Кий Уест? Ха-ха-ха.

Брус Ли оглежда Хиро и Елиът, завърта показалец, за да покаже, че трябва да се обърнат и да покажат работните си отвърстия. Стават.

— *Quanto* — пита Брус Ли и всички пирати надават рев, а най-паче Брус Ли. Хиро усеща как сфинктерът му се свива до размера на пор.

— Пита колко струваме — обажда се Елиът. — Шегичка, нали разбирате, защото те знаят, че могат да дойдат тук и да ни натаковат в гъза безплатно.

— Много смешно! — възкликва Рибешкото око. Докато на Хиро и на Елиът буквално им се смръзват гъзовете, той, копелето му недно, продължава да се гуши под покривалото.

— Пунпеда? — Брус Ли посочва едно от торпедата на палубата. — Бъгове? Мотороли?

— Пунпедо е торпедо „Харпун“. Много е скъпо — обяснява Елиът. — Бъг значи микрочип. Моторола е марка, като Форд и Шевролет. Брус Ли се занимава с електроника — нали се сецаш, типичен азиатски пират.

— Ще ни даде торпедо „Харпун“ за вас?! — смаян е Рибешкото око.

— Не бе, тъпоглавецо, това е сарказъм! — сопва се Елиът.

— Кажи му, че искаме лодка с извънбордов мотор — казва Рибешкото око.

— Искаме „зод“ с кикер, пълен — казва Елиът.

Изведнъж Брус Ли става напълно сериозен и се замисля наистина над предложението.

— Инспекция? Мярка и драйфус.

— Ще си помисли дали първо да не дойдат да проверят стоката — превежда Елиът. — Искат да проверят доколко сме тесни и дали можем да потискаме рефлекс за повръщане. Всички тези термини са от индустрията на бардаците на Сала.

— Пиш'вете ми се стру'ат дванайски, хахаха.

— Ние — „пичовете“ — му изглеждаме така, като че дупките на задниците ни са дванайсети размер — обяснява Елиът. — Т.е., че сме разтегнати от гъзене и не ставаме за нищо.

Рибешкото око се намесва сам:

— Не, не! Абсолютно малокалибрени са!

Цялата палуба пирати започва да хихика възбудено.

— Не думай бе — възкликва Брус Ли.

— Тия пиш'ве — сочи ги Рибешкото око — са още девствени там!

Цялата палуба избухва в непристоен, писклив смях. Един от пиратите се покатерва на парапета и заема стойка, завърта юмрук във въздуха и се провиква: „Ба ка на зу ма лей га но ма ла ария ма на по но а аб зу...“ Всички останали са спрели да се смеят, добили са сериозен вид и се присъединяват към него — всеки бълва свой личен поток от срички и разтрисат въздуха с мощен, дрезгав вой.

Салът се раздвижва и стъпалата на Хиро се подхлъзват. Той вижда как Елиът се строполява до него.

Поглежда кораба на Брус Ли и трепва неволно — съзира тъмна вълна, преливаща през парапета и помитаща редицата от пирати. Започва от кърмата и продължава нататък. Но това е някаква оптическа илюзия. Всъщност изобщо не е вълна. Изведнъж се оказват на петнайсет метра от траулера, не на шест. Щом смехът на парапета секва, Хиро чува нов звук: ниско бръмчене откъм Рибешкото око и от атмосферата наоколо. Разкъсващо съскане, също като звука точно преди да удари гръм, като звука от раздрани чаршафи.

Той поглежда траулера и вижда, че тъмният вълноподобен феномен е вълна от кръв, сякаш някой мие палубата с гигантска срязана аорта. Но тя не идва отвън. Тя е изригнала от телата на пиратите, един по един — от кърмата към носа. Палубата на кораба сега е напълно тиха и неподвижна, без да броим кръвта и пихтията от вътрешни органи, която се стича по ръждясалата стомана и меко цопва във водата.

Рибешкото око е застанал на колене и е раздрал покривалото и одеялото, които го завиваха досега. В едната си ръка държи дълъг уред с диаметър пет сантиметра. Той е източникът на бръмченето. Представлява кръгъл наръч от успоредни тръби, дебели колкото молив и дълги около половин метър, като миниатюризирана картечница

„Гатлинг“. Толкова бързо се върти, че не можеш да различиш отделните тръбички. Докато е в действие, изглежда прозрачно и прозрачно заради ускорението: блещукащ прозрачен облак, стърчащ от ръката на Рибешкото око. Уредът е прикрепен към дебел колкото китката на ръката наръч от черни тръби и кабели, които се вият надолу към голям куфар. Куфарът лежи отворен на дъното на сала. В него е вграден цветен монитор с графики, даващи информация за състоянието на оръжейната система: колко боеприпаси остават, статуса на различните подсистеми. Хиро му хвърля един кратък поглед точно преди всички боеприпаси на борда на кораба на Брус Ли да започнат да експлодират един през друг.

— Казах ти, че ще се вслушат в гласа на Разума — казва Рибешкото око и изключва въртящата се пушка. Сега Хиро вижда табелата, прикрепена на контролното табло.

РАЗУМ Версия 1.0B7

3-мм хиперскоростна рейлгън система<sup>[1]</sup> тип

„Гатлинг“

Нг секюрити индъстрийс

ПРОБНА ВЕРСИЯ — НЕПРЕДНАЗНАЧЕНА

ЗА ИЗПОЛЗВАНЕ НА БОЙНОТО ПОЛЕ

НЕ ИЗПРОБВАЙТЕ В НАСЕЛЕНА ОБЛАСТ

— ULTIMA RATIO REGUM —

— Така ни срита, че замалко да стигнем в Китай — със задоволство отбелязва Рибешкото око.

— Ти ли го направи? Какво стана току-що? — пита Елиът.

— Аз. С „Разума“. Виж, той стреля с едни миниатюрни метални иглички. Те наистина летят бързо — с повече енергия от обикновен куршум. От обеднен уран са.

Въртящите се дула са забавили ход почти до спиране. Изглеждат 20–25 на брой.

— Мислех, че мразиш картечниците — забелязва Хиро.

— Тоя шибан сал го мразя още повече. Да вървим да си намерим нещо, дето върви, нали се сецате. Нещо с мотор.

Заради пожара и малките експлозии по палубата на пиратския кораб минава цяла минута, докато разберат, че неколцина там са още живи и продължават да ги обстрелват. Когато Рибешкото око осъзнава това, той пак натиска спусъка, дулата се завъртат и се превръщат в прозрачен цилиндър, а раздиращият, съскащ звук отново се разнася. Той размахва картечницата напред-назад и обсипва мишената със свръхзвуков дъжд от обеднен уран. Целият кораб на Брус Ли сякаш заискрява, заблестява — сякаш феята Звънче прелита от цвят на цвят и ги обсипва с радиоактивен вълшебен пращец.

Малката яхта на Брус Ли прави грешката да се приближи, за да види какво става. Рибешкото око се обръща към нея за миг и високият ѝ стърчащ мостик се плъзва под водата.

Основни структурни елементи на траулера губят целостта си. Отвътре се чува невероятно пращане и дрънчане — огромни парчета превърнал се на швейцарско сирене метал поддават и суперструктурата бавно се спихва в корпуса като нескопосано сготвено суфле. Щом Рибешкото око забелязва това, прекратява огъня.

— Стига вече, шефе — обажда се Вик.

— Ще се стоя! — изграчва Рибешкото око.

— Можехме да използваме траулера, мръснико! — изръмжава Елиът и се загащва отмъстително.

— Не исках да го гръмна целия. Но куршумчетата сигурно минават през всичко.

— Какъв остър ум, Рибешко око — обажда се Хиро.

— Е, съжалявам, малко се поразвъртях, за да отърва задниците ни. Хайде, да вървим да вземем някоя от малките лодки, преди да са изгорели.

Гребат към обезглавената яхта. Когато я стигат, от траулера на Брус Ли е останала само килната настрана, празна стоманена черупка. От нея бълват пламъци и пушек, а от време на време избухва по някоя експлозия.

Остатъкът от яхтата е целият в много, много дупчици и блещука от експлодиралите парченца стъклопласт: един милион тънички стъклени нишки, дълги по милиметър. Капитанът и един член на екипажа, или по-скоро яхнията, в която са се превърнали, когато

„Разумът“ удари мостика, се хлъзват във водата заедно с другите отломки и не оставят никакво свидетелство за съществуването си освен чифт дълги успоредни ивици, влачещи се по водата. Но долу в камбуза има едно филипинско момче — толкова ниско е разположен камбузът, — невредимо и съвсем смътно осъзнаващо какво става.

Няколко електрически кабела са прекъснати. Елиът вади от трюма кутия с инструменти и прекарва следващите дванайсет часа в кърпене, за да може най-сетне моторът да заработи и яхтата да потегли. Хиро, който има рудиментарни познания по електротехника, го играе момче за всичко и некадърен съветник.

— Чу ли как говореха пиратите, преди Рибешкото око да открие огън по тях? — Хиро пита Елиът по време на работа.

— Дето говореха на пиджин ли?

— Не. Най-накрая. Бърборенето.

— Да. На Сала е много популярно.

— Така ли?

— Да бе. Един почва, и другите подхващат. Според мен е поредната мания, която ще отшуми.

— Но на Сала това се среща често?

— Да. Те всички говорят различни езици, нали знаеш — всичките ония различни етнически групи. Същинска шибана Вавилонска кула. Мисля, че когато започнат да издават тия звуци, да плямпат така помежду си — те просто имитират езика на другите групи.

Филипинчето започва да им готви. Вик и Рибешкото око седат в главната каюта долу — хапват, разглеждат китайски списания, зяпат снимки на азиатски мацета и сегиз-тогиз поглеждат морските диаграми. Когато Елиът успява да оправи електрическата инсталация, Хиро включва в нея персоналния си компютър, за да презареди батериите.

Когато яхтата най-сетне отново е здрава-права, вече се е стъмнило. На югозапад трепкащ стълб от светлина играе напред-назад на фона на ниско надвисналия облачен слой.

— Това там Салът ли е? — пита Рибешкото око и сочи към светлината. Всички ръце се устремяват към импровизирания контролен център на Елиът.

— Да — потвърждава Елиът. — Нощем го осветяват, за да могат рибарските лодки да се върнат обратно.

— Колко има дотам, как мислиш? — пита Рибешкото око.

Елиът свива рамене.

— Към трийсет-четирийсет километра.

— А до сушата колко е?

— Нямам представа. Вероятно капитанът на Брус Ли е знаел, но и той стана на пюре заедно с останалите.

— Прав си — съгласява се Рибешкото око. — Трябваше да го наглася на „камшик“ или „резачка“.

— Салът обикновено се установява на около сто и петдесет километра от брега — уточнява Хиро, — за да намали опасността да се натъкне на непредвидени препятствия.

— Как сме с горивото?

— Проверих резервоара — осведомява го Елиът — и май, да си кажа правичката, не сме много добре.

— Как така не сме много добре?

— Невинаги е лесно да разчетеш нивото на горивото, когато си в открито море — обяснява Елиът. — Не зная и какъв е капацитетът на тия двигатели. Но ако наистина сме на стотина-сто и петдесет километра от брега, може и да не успеем.

— Значи отиваме на Сала — отсича Рибешкото око. — Отиваме на Сала и убеждаваме някого, че е в негов интерес да ни даде гориво. И после обратно към континента.

Никой не вярва в действителност, че ще стане точно така, а най-малкото Рибешкото око.

— А докато сме там — продължава той, — на Сала, като вземем горивото и преди да си тръгнем, трябва да станат и още някои работи, нали се сещате. Животът е непредсказуем.

— Ако си наумил нещо, защо просто не изплюеш камъчето? — пита Хиро.

— Добре. Политическо решение. Тактиката със заложниците се провали. Така че ще приложим издърпване.

— Издърпване на какво?

— На Уай Ти.

— Става — съгласява се Хиро, — но като стана дума за това, има и още един човек, когото аз бих искал да издърпам.

— Кого?

— Хуанита. Хайде де, нали сам каза, че е сваятно момиче.

— Щом е на Сала, може би не е чак толкова сваятна.

— Но аз все пак искам да я измъкна оттам. Всичките сме вътре, нали така? Ние сме част от бандата на Лагос.

— Там има хора на Брус Ли — изтъква Елиът.

— Поправка. Имаше.

— Искам да кажа, ще са вбесени.

— Според теб ще са вбесени, но според мен ще се посерат от страх — отвърща Рибешкото око. — А сега пали мотора, Елиът. Хайде, че вече ми се драйфа от тая шибана вода.

---

[1] Рейлгън система — електромагнитна система за изстрелване.  
— Бел.прев. ↑



Гарвана извежда Уай Ти на една плоскогъза покрита платформа. Това е речна лодка, превърната във виетнамско-американско-тайландско-китайско предприятие, нещо като бар-ресторант-публичен дом-комарджийска бърлога. Има няколко големи стаи, където много хора му отпускат края, и многобройни малки стаички със стоманени стени в трюма, където Господ знае какви ги вършат.

В главната зала се вихри пир на отрепките. Димът завързва бронхите ѝ на фльонги. Мястото е оборудвано с разнебитена озвучителна система от третия свят — чист дисторшън отеква с триста децибела от боядисаните стоманени стени. Телевизор, монтиран на стената, показва чуждестранни рисувани филмчета в два цвята — избледняло малиново и отровназелено. Гаден вълк, подобен на Уили Койота, но заразен с бяс, постоянно го убиват по начини далеч по жестоки, отколкото биха могли да измислят „Уорнър Брадърс“. Мръсна анимация. Звукът или е изключен, или заглушен от резачката, бълваща от тонколониите. Няколко еротични танцьорки се кълчат в дъното на стаята.

Тъпканицата е невъзможна — никога няма да си намерят места. Но веднага щом Гарвана влиза, половин дузина типове в ъгъла изведнъж скачат от столовете и се разбягват, като едва се присещат да си вземат цигарите и питиетата. Гарвана подбутва Уай Ти пред себе си, все едно тя е скулптура на носа на неговия каяк. Накъдето и да се запътят, почти осезаемото лично силово поле на Гарвана разбутва хората отпред.

Гарвана се навежда и поглежда под масата, вдига един стол от пода, оглежда го отдолу — трябва да се внимава с тия бомби, дето ги залепват на столовете — наглася го на масата чак в ъгъла между двете стоманени стени и сяда. Маха на Уай Ти да направи същото и тя повтаря всичко с гръб към тълпата. Оттук тя вижда лицето на Гарвана, осветено най-вече от случайни, процедили се през тълпата отблясъци от огледалната топка над танцьорките и малиново-зеленото сияние от

телевизионния екран, пронизвано сегиз-тогиз от отблясъци, когато нарисуваният вълк допусне грешката да глътне поредната водородна бомба или извади лошия късмет отново да насочат към него огнехвъргачка.

Келнерът веднага пристига. Гарванът започва да ѝ крещи през масата. Тя не го чува, но вероятно я пита какво ще иска.

— Чийзбургер — изкрещява му тя.

Гарванът се засмива и клати глава.

— Да виждаш крави наоколо?

— Каквото ще да е, но да не е риба! — пици тя.

Гарвана започва да обяснява нещо на келнера на някакъв вариант на таксилинга.

— Поръчах ти сепия — провиква се той. — Вид мекотело.

Страхотно. Гарвана, последният истински джентълмен.

Разговарят с крясъци близо час. Крещи най-вече той — Уай Ти само слуша, усмива се и кима. Да се надяваме, че той не разправя неща като „Обичам наистина грубия секс с бой“.

Но според нея той изобщо не говори за секс, а за политика. Дочува откъслечи от историята на алеутите в промеждутъците, когато Гарвана не си тъпче устата със сепия и музиката поутихне малко.

— Руснаците ни преобаха... деветдесет процента смъртност от дребна шарка... работихме като роби в тюленовата индустрия... глупостите на Сюзард... Шибаните нипонци отвлякоха баща ми през четирийсет и втора и го тикнаха във военнопленнически лагер за... После американците, мамка им, ни пуснаха бомбата. Можеш ли да повярваш? — пита Гарвана. Музиката е утихнала — изведнъж тя започва да чува цели изречения. — Нипонците разправят, че само на тях са им пуснили бомбата. Но всяка ядрена сила си има една група от аборигенско население, на чиято територия си изпробва ядреното оръжие. В Америка бомбата я пуснаха на алеутите. В Амчитка. Баща ми — ухилва се гордо Гарванът — са го бомбардирани два пъти: веднъж в Нагазаки, когато ослепял, и после пак през седемдесет и втора, когато американците пуснаха бомбата по нашите земи.

„Страхотно“ мисли си Уай Ти. Хвана си ново гадже и той е мутант. Това обяснява някои неща.

— Родил съм се няколко месеца по-късно — продължава Гарвана и забива пирона по темата.

— И как се хвана с тия правчовци?

— Избягах от нашите традиции и най-накрая заживях в Солгота. Работех на петролните сонди — разказва Гарвана, все едно Уай Ти няма как да не знае къде е тая Солгота. — Тогава се пропих и получих това — той посочва татуировката си. — Освен това там се научих да любя жени — което е единственото нещо, в което съм по-добър, отколкото с харпуна.

Уай Ти не може да не си помисли, че чукането и ловът с харпун са тясно свързани в ума на Гарвана. Но макар и такъв грубиян, тя не може да отрече, че той ѝ въздейства притеснително възбуждащо.

— Работил съм и по риболовните кораби, да припечеля някоя пара допълнително. Връщаме се след четирийсет и осем часа, когато откриваме сезона на камбалата — това беше едно време, когато имаше разпоредби за риболов — обличахме костюмите за оцеляване, пълнехме си джобовете с бири, скачахме във водата и плавахме и си пиехме по цяла нощ. Един път така се напих до безсъзнание. А когато се събудих — на другия ден, или може би два дни по-късно, не знам — плавах с костюма посред пролива Кук сам-самичък. Аверите от риболовния кораб ме бяха забравили.

„Много удобно“ — мисли си Уай Ти.

— Както и да е, два дни се носих по водата. Страшно ожаднях. Най-сетне вълните ме изхвърлиха на остров Кодиак. Вече се бях поболял тотално, морска болест и какво ли не още. Но морето ме изхвърли до една руска православна църква. Те ме намериха, прибраха ме и ме изцериха. И тогава разбрах, че западният, американският начин на живот едва не ме е убил.

И тук идва проповедта.

— Разбрах, че можем да живеем само с вярата, да живеем просто. Без пиене. Без телевизия. Никакви такива.

— Какво правим тук тогава?

Той свива рамене.

— Това място е образец за лошите места, по които ходех. Но ако искаш да ядеш прилична храна на Сала, трябва да идеш на някое място като това.

На масата идва сервитьор. Очите му са опулени, движенията — плахи. Не идва за поръчка — идва да съобщи лоша новина.

— Господине, търсят ви по радиото. Съжалявам.

— Кой ме търси? — пита Гарвана.

Сервитьорът само се оглежда, сякаш дори не може да произнесе публично това име.

— Много е важно — казва той.

Гарвана въздъхва тежко, грабва последно парче риба и го набутва в устата си. Става и преди Уай Ти да успее да реагира, я целува по бузата.

— Сладурче, имам да свърша една работа. Изчакай ме тук, моля те!

— Тук?

— Никой няма да посмее да се ебава с тебе — казва Гарвана, колкото на Уай Ти, толкова и на келнера.

От няколко мили разстояние Сала изглежда обезпокоително жизнерадостно. Дузина прожектори и поне още толкова лазери са монтирани върху издигащата се грамада на „Ентърпрайз“ и сноват по облаците като на холивудска премиера. По-отблизо Сала вече не изглежда толкова светъл и бодър. Огромният килим от малки лодки е обвит с мъждив облак от жълта светлина, която разваля контраста.

Една-две от лодките горят. Не с хубавия, весел пламък на лагерен огън, а високи, клокочещи пламъци, бълващи черен дим, както когато гори варел, пълен с бензин.

— Сигурно има война между бандите — теоретизира Елиът.

— Енергиен източник — гадае Хиро.

— Забавляват се — заключава Рибешкото око. — На шибания Сал си нямат кабелна телевизия.

Преди действително да скочат в Ада, Елиът отваря резервоара и пъха вътре измервателната пръчка, за да провери горивния запас. Не казва нищо, но не изглежда особено щастлив.

— Изключете всички светлини — командва Елиът, когато им се струва, че все още са на километри от целта. — Спомнете си, че вече са ни забелязали няколко стотици въоръжени и гладни хора.

Вик вече обикаля яхтата и гаси лампите по най-простия начин — посредством чук. Рибешкото око стои и слуша Елиът напрегнато — изведнъж се е преизпълнил с уважение към него. Елиът продължава:

— Махнете яркооранжевите дрехи, дори и да настинем. Оттук нататък лежим на палубата, гледаме да не се показваме и не си говорим, освен ако не се наложи. Вик, ти заставаш в средата на палубата с пушката и чакаш някой да ни освети с прожектор. Който и откъдето да ни освети, стреляш по лампата и я гасиш. Това включва и джобни фенерчета от малки лодки. Хиро, ти ще си бордовият патрул. Обикаляш яхтата по края и видиш ли плувец да се покатерва на борда, отсичаш му ръцете. Освен това бъди нащрек за всякакви куки. Рибешко око, ако в разстояние на трийсет метра от нас се появи друг

плаващ обект, потапяш го. Ако видите хора от Сала със стърчащи от главите им антени, опитайте се да убиете първо тях, защото те могат да разговарят помежду си.

— Със стърчащи от главите антени ли? — пита Хиро.

— Да, гаргойлите на Сала — обяснява Елиът.

— Кой са те?

— Че отде да знам бе, мамка му? Само съм ги виждал няколко пъти отдалеко. Както и да е, завеждам ви право в центъра. Като се приближим достатъчно, давам дясно на борд и завивам около Сала обратно на часовниковата стрелка, за да потърся някой, склонен да ни продаде гориво. Ако стане най-лошото и се намерим на самия Сал, не се делим и си наемаме гид, защото ако се опитаме да обикаляме из Сала без помощта на някого, който познава времето, ще си навлечем белята.

— Що за беля? — пита Рибешкото око.

— Като например увисване в изгнила и покрита с тиня товарна мрежа между два кораба, клатушкащи се в различни посоки, без нищо под нас освен ледена вода, гъмжаща от чума̀ви плъхове, токсични отпадъци и китове-убийци. Някакви въпроси?

— Да — обажда се Рибешкото око. — Може ли да си вървя?

Добре. Щом и Рибешкото око го е страх, значи и Хиро го е страх.

— Спомнете си какво стана с един пират на име Брус Ли — припомня им Елиът. — Той беше добре въоръжен и силен. Един ден спря до сал с бежанци — търсеше си дупе за надупване — и преди да се усети, умря. Сега много хора искат да направят и с нас същото.

— Тия нямат ли си нещо като ченгета? — пита Вик. — Чувам, че имали.

С други думи, Вик доста време е утрепал в гледане на филми за Сала на „Таймс Скуеър“.

— Хората на „Ентърпрайз“ действат малко в стил „Гняв Божи“ — обяснява Елиът. — По периферията на самолетоносача са монтирани картечници — картечници тип „Гатлинг“ като Разума, но стрелят с по-големи куршуми. Първоначално са били монтирани за сваляне на ракети „Екзосет“. Удрят със силата на метеорит. Ако някой се опита да заплашва Сала, те ликвидират проблема. Но малко убийства и бунтове не са достатъчни, за да привлечеш вниманието им

— виж, друго си е дуел с ракети между съперничаещи си пиратски организации.

Изведнъж ги уцелва лъч на прожектор, толкова голям и мощен, че ги заслепява.

После отново става тъмно. Изстрелът от оръжието на Вик блясва и отеква над вълните.

— Добър изстрел, Вик — похвалва го Рибешкото око.

— Наркотрафикантска лодка — казва Вик, докато гледа през вълшебния си мерник. — С петима на борда. Идва насам. — Пак изстрел. — Поправка, четирима на борда. — Бум. — Поправка, вече не идват насам. — Бум. Огнено кълбо изскача от океана на петдесет-шейсет метра от тях. — Поправка, лодка няма.

Рибешкото око се размива и започва да се пляска по бедрата.

— Записваш ли всичко това, Хиро?

— Не — отвърща Хиро. — Няма да се запише.

— О — Рибешкото око се слисва, все едно това променя всичко.

— Това е първата вълна — посочва Елиът. — Богати пирати в търсене на лесна плячка. Но те имат много да губят и се плашат лесно.

— Още една голяма яхта — обажда се Вик. — Тя обаче обръща.

Пронизителният вой на извънбордов мотор надделява над плътното боботене на техния дизел.

— Втората вълна — продължава Елиът — ужким-пиратите. Идват много по-бързо, така че бъдете нащрек.

— Това нещо е оборудвано с радар с милиметрови вълни — обажда се Рибешкото око. Хиро го поглежда — сиянието от вградения екран на „Разума“ осветява отдолу лицето му. — Виждам ги все едно е бял ден.

Вик стреля няколко пъти, вади пълнителя и слага нов.

Моторница ги подминава, тичайки по вълните и ги обстрелва с мижави лъчи от фенерчета. Рибешкото око дава два кратки залпа с „Разума“, вдига облаци топла бяла пара в студения нощен въздух, но не улучва.

— Пести си боеприпасите — съветва го Елиът. — Дори и с „Узи“ не биха могли да ни уцелят, ако не намалят малко скоростта. А ти не можеш да ги уцелиш дори и с радар.

Втора моторница профучава покрай тях от другата страна, поблизо от първата. И Вик, и Рибешкото око се въздържат от стрелба.

Чуват как ги заобикаля и завива обратно.

— Тия двете лодки се срещат — докладва Вик. — С тях има още две. Общо четири. Разговарят.

— Набелязани сме — обажда се Елиът — и сега планират тактиката си. Следващия път ще е наистина.

Секунда по-късно два фантастично силни гърмежа отекват от задната част на яхтата, където се намира Елиът — придружени с кратки светлинни проблясъци.

Хиро се обръща и вижда как на палубата се строполява тяло. Не е Елиът. Елиът клечи там, стискал огромния си патлак за камбала.

Хиро притичва, поглежда мъртвия плувец в мъждивата светлина, процеждаща се през облаците. Плувецът е гол, ако не броим дебелия черен налеп от грес и колан със затъкнати в него пистолет и нож. Продължава да стиска въжето, с което се е изтеглил на борда. Въжето завършва с кука, закачена за изкорубеното, изпотрошено фибростъкло отстрани на яхтата.

— Третата вълна малко подрани — установява Елиът с писклив, разтреперан глас. Толкова се стареа да звучи хладнокръвно, че ефектът е тъкмо обратният. — Хиро, в тази пушка има още три патрона и ще запазя последния за тебе, ако още някой от тия гадове се качи на борда.

— Съжалявам — казва Хиро и изважда късия уакизаши. Щеше да се чувства по-добре, ако в другата ръка стискаше деветката, но му трябва свободна длан, за да се крепи да не падне зад борда. Прави една бърза обиколка на яхтата, търси още куки и намира една от другата страна, закачена за перилата, закачена за обтегнато въже, което се губи в морето.

Поправка: обтегнат кабел. Мечът му няма да го пререже. И е толкова обтегнат, че не може и да го откачи.

Докато клечи там и се мъчи с куката, една мазна ръка изскача от водата и го сграбчва за китката. Още една ръка търси другата китка на Хиро, но вместо нея стисва меч. Хиро вади оръжието — усеща, че ще падне сеч — и забива върха му първо между тези две ръце тъкмо когато някой забива зъби в чатала му. Но чаталът на Хиро е защитен — към мотоциклетния костюм има твърд пластмасов предпазител, и затова човекът-акула си напълва устата с бронирана тъкан. После хватката му отслабва и той пада в морето. Хиро откача куката и я пуска подире му.



Вик стреля три пъти в бърза последователност и едно огнено кълбо огрява борда. За миг те виждат всичко наоколо в разстояние на стотина метра — ефектът е все едно да запалиш лампата в кухнята посред нощ и да видиш, че плотовете гъмжат от плъхове. Около тях сноват поне десетина малки лодки.

— Имат коктейли „Молотов“ — предупреждава Вик.

Хората в лодките също ги виждат. От няколко посоки към тях се устремяват трасиращи снаряди. Хиро вижда как поне на три места проблясват дула. Рибешкото око веднага открива огън с „Разума“ — веднъж, втори път, кратки откоси от по няколко десетки заряда и пуска едно огнено кълбо, този път доста далече от яхтата.

Изминали са поне пет секунди, откакто Хиро е помръднал, затова той отново проверява наоколо за куки и продължава да обикаля покрай борда. Този път е чисто. Двамата гресирани явно са били комбина.

Един коктейл „Молотов“ описва дъга в небето и се разбива в десния борд на яхтата. Не успява да нанесе особени вреди. Вътре щеше да е много по-зле. Рибешкото око надига „Разума“ и полива мястото, откъдето долетя коктейлът, но сега, когато цялата страна на лодката е осветена от пламъците, те привличат повече пистолетни куршуми. На тази светлина Хиро вижда как струйки кръв текат оттам, където се е затворил Вик.

Откъм левия борд той вижда нещо дълго, тясно и ниско да плува във водата, а от него се подава торс на мъж. Мъжът е с дълга, падаща по раменете коса и стиска в ръка два и половина метра прът. Тъкмо когато Хиро го забелязва, той мята пръта.

Харпунът се стрелва над шест метра водно пространство. Милионите издялкани фасети на стъклената му глава пречупват светлината и тя заприличва на метеор. Харпунът уцелва Рибешкото око в гърба, пробива като нищо бронезилетката, която той носи под костюма и излиза през корема му. Ударът издига Рибешкото око във въздуха и го изхвърля от лодката. Той се плъосва във водата по очи, вече мъртъв.

Бележка наум: радарът не улавя оръжията на Гарвана.

Хиро поглежда към Гарвана, но той вече е изчезнал. Още двама мазници, рамо до рамо, се прехвърлят през парапета около три метра пред Хиро, но в първия миг пламъците ги заслепяват. Хиро вади

деветката, прицелва я нататък и дърпа спусъка чак докато и двамата цопнат във водата. Не е сигурен колко патрона още са му останали.

Чува се кашляне и съскане, светлината от пламъците помръква и угасва съвсем. Елиът ги е залял с пожарогасителя.

Яхтата се клатушка под нозете на Хиро, той пада на палубата по лице и си удря рамото. Докато се изправя, осъзнава, че те или току-що са се нахакали в нещо голямо, или то се е блъснало в тях. Носи се тропот на тичащи нозе по палубата. Хиро чува как някои от тези нозе преминават покрай него, пуска уакизащото, изважда катаната, като в същото време се завърта и забива дългото острие в нечий корем. Междувременно някой прокарва дълъг нож по гърба му, но той не успява да проникне през тъканта — само малко го заболява. Катаната се изхлужва лесно, което си е чист късмет, защото е забравил да спре удара и като нищо можеше да се заклини. Той отново се обръща, инстинктивно парира замахналия нож на другия мазник, вдига катаната и го прасва в чутурата. Този път го прави както трябва и го убива, без да забива ножа. Двама нови мазници са застанали от двете му страни. Хиро избира посока, замахва с меча встрани и обезглавява единия. После се обръща. Още един мазник се препъва към него по разлюляната палуба с боздуган с шипове в ръка, но за разлика от Хиро не може да запази равновесие. Хиро се потътря насреща му, като пази центъра на тежестта си ниско и го набожда на катаната.

Още един мазник наблюдава смаяно всичко това от носа на яхтата. Хиро го застрелва и той рухва на палубата. Още двама от тях доброволно скачат от лодката във водата.

Яхтата се е оплела в паяжина от стари келяви въжета и мрежи, обтегнати над водата като капани за клетки наивници като тях. Моторът на яхтата продължава да боботи, но витлото не помръдва — нещо се е увило около оста.

Гарвана не се вижда никакъв. Може би са го наели само за да удари Рибешкото око. Може би не е искал да се омотае в паяжината. Може би е схванал, че след като е обезвредил Разума, лоените топки ще се погрижат за останалото.

Елиът вече не управлява яхтата. Дори не е на борда. Хиро го вика по име, но отговор няма. Дори и мятане във водата не се чува. Последното, което направи Елиът, беше, че се наведе през борда с

пожарогасителя и угаси пламъците от коктейла „Молотов“. Сигурно, когато яхтата подскочи и спря, е паднал зад борда.

Сега са много по-близо до „Ентърпрайз“, отколкото очакваше. По време на битката покриха много метри вода и се бяха приближили повече от необходимото. Всъщност Хиро вече е отвсякъде обкръжен от Сала. Горящите останки от коктейла „Молотов“ осигуряват мъждива, трепкаща светлина, която осветява лодките, оплели се в мрежата наоколо.

Хиро не смята, че ще е мъдро да изкара яхтата обратно в открито море. Там конкуренцията му идва в повече. Куфарът, служещ като енергиен източник на Разума и временен склад за муниции, лежи отворен на палубата до него, а на цветния му монитор пише: *Съжаляваме, получи се фатална системна грешка. Моля презаредете и опитайте пак.*

А после пред погледа на Хиро той напълно сдава и умира от снежен крах.

Един от картечните откоси е покосил Вик и той също е мъртъв. Наоколо още половин дузина лодки се носят по вълните, уловени в паяжината — до една хубави яхти. Но всички те са празни черупки — свалили са им моторите и всичко останало. Също като мюрета пред укритието на ловеца. На шамандурата наблизко стърчи написана на ръка табела с надпис „ГОРИВО“ на английски и на други езици.

По-навътре в морето няколко от корабите, които по-рано ги преследваха, обикалят около паяжината. Те знаят, че не могат да влязат — тук е царството на черните гресирани плувци, паяците в паяжината, които са мъртви почти до един.

Ако той се качи на самия Сал, няма как да е по-зле от това. Нали?

Яхтата си има малка лодка — от най-маломерните надуваеми моторници с малък извънбордов мотор. Хиро я спуска на вода.

— Идвам с теб — обажда се глас.

Хиро се извърта, вадейки пистолета, и се оказва, че е насочил дуло в лицето на филипинчето. Момчето примигва, като че малко е изненадано, но не особено уплашено. В края на краищата, мотало се е с пирати. Ако става въпрос, не се шашка особено и от всички трупове на яхтата.

— Ще бъда твой водач — казва момчето. — Ба ла зин ка ну па ра та...

Уай Ти чака толкова дълго, че започва да си мисли дали слънцето не е изгряло. Но знае, че няма как да са минали повече от два-три часа. В известен смисъл това дори няма значение. Нищичко не се променя: музиката свири, видеозаписът с анимацията се превърта и отново започва, мъже влизат, пият и внимават да не ги изловят, че я зяпат. Все едно е прикована за масата — няма начин да намери обратния път оттук. И затова седи и чака.

Изведнъж Гарвана застава пред нея. Преоблякъл се е — носи мокри и хлъзгави дрехи, вероятно от животинска кожа. Лицето му е червено и мокро от пребиваването на открито.

— Свърши ли си работата?

— Нецо такава — отвръща той. — Направих достатъчно.

— Как така достатъчно?

— Ами защото не обичам, когато съм на среща с момиче, да ме викат заради глупости — казва той. — Така че оправих нещата там, позицията ми е „нека неговите гноми да се занимават с подробностите“.

— Аз пък си прекарах страхотно тука.

— Извинявай, бибчо. Да се махаме — казва той с напрегнатия, принуден тон на мъж, получил ерекция.

— Да вървим в Ядрото — предлага той, след като излизат на хладния въздух на горната палуба.

— Какво има там? — пита тя.

— Всичко — отговаря той. — Хората, които управляват цялото това място. Повечето от тези — той посочва с ръка целия Сал — не могат да ходят там. Аз мога. Искаш ли да го видиш?

— Разбира се, защо не — отвръща тя и се мрази, задето звучи като такава лигла. Но какво друго да каже?

Той я повежда по дълга, огряна от луната поредица от мостчета навътре към големия кораб в средата на Сала. Тук почти става за скейтборд, но трябва да си наистина добър.

— Защо си по-различен от другите? — пита Уай Ти. Изгърсва го, без много-много да му мисли. Но въпросът изглежда смислен.

Той се размива.

— Аз съм алеут. В много отношения съм различен...

— Не, имам предвид, че мозъкът ти работи по друг начин — обяснява тя. — Не си изперкал. Нали се сецаш за какво ти говорях? Цяла вечер не си споменавал Словото.

— Ние правим едно нещо с каяците — все едно сърфираш — казва Гарванът.

— Така ли? И аз сърфирам, сред колите.

— Ние не го правим за удоволствие — обяснява Гарванът. — То е част от нашия живот. Придвижваме се от остров на остров, като сърфираме по вълните.

— И с нас е същото — казва Уай Ти, — само дето се придвижваме от единия франчулат до следващия, като сърфираме с коли.

— Виждаш ли, светът е пълен с неща, по-могъщи от нас. Но ако знаеш как да хванеш превоза, можеш да ходиш на разни места — казва Гарвана.

— Така си е. Тотално съм съгласна с тебе.

— Тъкмо това правя с Правчовците. Донякъде съм съгласен с религията им. Но не с всичко. Но движението им притежава голяма мощ. Имат много хора, пари и кораби.

— И ти сърфираш върху него.

— Да.

— Това е готино, разбирам те. Какво се опитваш да постигнеш? Питам те за истинската ти цел.

Прекосяват голяма, широка платформа. Изведнъж той минава зад нея, ръцете му обгръщат тялото ѝ и той я придърпва към себе си. Пръстите на краката ѝ едва докосват земята. Усеща допира на хладния му нос в слепоочието си и горещият му дъх в ухото си. Изтръпва чак до върховете на пръстите на краката си.

— Краткосрочната или дългосрочната цел? — прошепва той.

— Тъ... дългосрочната.

— Имах един план — да пусна атомна бомба на Америка.

— О... Ами, малко е грубичко — казва тя.

— Може би. Зависи от настроението ми. Освен тази нямам други дългосрочни цели. — Всеки път, когато прошепне нещо, дъхът му отново гъделичка ухото ѝ.

— Ами средната?

— След няколко часа Салът ще се разпадне — казва Гарвана. — Отиваме в Калифорния и си търсим прилично място за живеене. Разни хора могат да се опитат да ни спрат. Моя работа е да помогна на хората да пристигнат на брега живи и здрави. Така че би могла да кажеш, че отивам на война.

— Срамота — смънка тя.

— Така че ми е трудно да мисля за нещо, освен за тук и сега.

— Да, знам.

— Наех хубава стая, за да прекарам в нея последната си нощ — казва Гарвана. — Там има чисти чаршафи.

„Няма да е задълго“ — мисли си тя.

Мислеше, че устните му ще са студени и корави като на риба. Но е шокирана от топлината им. Всяка част от тялото му пари, сякаш това е единственият начин, по който той се топли в Арктика.

Около трийсет секунди след началото на целувката той се навежда, обвива кръста ѝ с яките си като бедра ръце и я вдига във въздуха. Краката ѝ се отлепят от палубата.

Тя се боеше, че той ще я отведе на някое ужасно място, но излиза, че е наел цял товарен контейнер високо горе в една от частите на Ядрото. Мястото е като луксозен хотел за големите клечки от Ядрото.

Тя се опитва да реши какво да прави с краката си, които висят във въздуха. Не е съвсем готова да го обвие с тях — рано е още. После усеща, как те се разкрават — много, много широко. Бедрата на Гарвана сигурно са по-широки от кръста му. Вдигнал е единия си крак, мушна го е под чатала ѝ и е стъпил на стол, и тя язди бедрото му, а с ръце притиска тялото ѝ до себе си, стиска я и отпуска, стиска и отпуска, и тя безпомощно се люлее напред-назад, а цялата ѝ тежест пада върху чатала. Един огромен мускул — горната част на квадрицепса му — се извива нагоре от мястото, където е прикрепен към тазовата му кост. Той я люлее и я притиска все по-близо и силно

до себе си, най-сетне тя се нахлузва върху мускула, той я притиска толкова силно, че тя усеща шевовете по чатала на комбинезона си, усеща монетите в джобчето на черните джинси на Гарвана. Когато той плъзва длан надолу, като продължава да я притиска, и стисва с две ръце дупето ѝ — дланите му са толкова големи, че все едно стиска кайсия. Пръстите му са толкова дълги, че я обгръщат и проникват в цепката. Тя се люшва напред, за да се измъкне, но няма къде да отиде, освен в тялото му. Откъсва устни от неговите и лицето ѝ се плъзва по изпотената му широка, гладка, неокосмена шия. Не може да се сдържи и издава скимтене, което преминава в стон — и разбира, че няма как да му се измъкне. Защото тя никога не издава звуци по време на секс, но този път не може да се удържи.

И след като го е решила, вече няма търпение да продължи. Може да движи ръце и крака, но средната част на тялото ѝ е прикована и не може да мърда, докато Гарвана не я раздвижи. А той няма да я раздвижи, докато тя не го накара да го поиска. Затова се залавя с ухото му. Това обикновено върши работа.

Той се опитва да се отдръпне от нея. Гарвана да се опитва да избяга от нещо! Тази идея ѝ допада. Ръцете ѝ са силни като на мъж — заякнали са от стискането на харпуна по магистралите. Тя стисва главата му като в менгеме, притиска чело в слепоочието му и започва да обикаля с връхчето на езика си надипленото ръбче на външното му ухо.

Той се вцепенява за минута-две и диша плитко, докато тя прониква с език навътре и когато най-после го напъхва в слуховия му канал, той подскача и изсумтява като уцелен с харпун. Вдига я от крака си и ритва стола толкова здраво, че той се удря в стоманената стена на контейнера. Тя усеща как пада по гръб на футона, минава ѝ през ума, че той може да я смачка под себе си, но той прехвърля цялата си тежест на лактите и отпуска само долната част на тялото си, което се връзва изведнъж в нейното и отново изпраца мълния от наслада нагоре по гръба и надолу по краката ѝ. Бедрата и прасците ѝ са твърди и стегнати, все едно са ги напомпали с мъзга — тя не може да ги отпусне. Той се обляга на единия лакът, разделя за миг телата им, полага устните си върху нейните, за да поддържа контакта, езикът му изпълва устата ѝ и я задържа с него, докато разкопчава закопчалката на врата ѝ и разтваря ципа чак додолу, до чатала. Сега ципът е разтворен

и разкрива голямо V от кожа, започващо от раменете ѝ. Той отново ляга върху нея, сграбчва с две ръце краищата на комбинезона, смъква го, притиска ръцете ѝ от страни и напъхва топката от плат и подпльнки под кръста ѝ, така, че тя се извива в дъга. После се намества между стегнатите ѝ бедра — всички тези скейтърски мускули, напрегнати докрай — а дланите му бръкват под комбинезона и отново стисват дупето ѝ. Този път чувства горещата му кожа по своята — сякаш е седнала върху гореща смазана решетка и цялото ѝ тяло се стопля от това.

Има нещо, което би трябвало да си спомни в този миг. Нещо, за което трябва да се погрижи. Нещо важно. Едно от онези отегчителни задължения, които винаги изглеждат толкова логични, когато мислиш абстрактно за тях, а в такива моменти изглеждат така излишни, че дори не ти хрумва за тях.

Май има нещо общо с предпазването от забременяване или нещо такова. Но Уай Ти е безпомощна от страст и затова си има извинение. Започва да се гърчи и да ритва с коленете, докато крачолите на комбинезона и гащите ѝ не се изхлузват чак до глезените.

Гарвана се съблича напълно гол за има-няма три секунди. Изхлузва ризата си през главата и я захвърля, изскача от панталоните и ги изритва на пода. Кожата му е гладка като нейната — като кожата на бозайник, плуващ през морето, но е горещ, а не студен като риба. Тя не вижда кура му, но и не иска — какъв е смисълът, нали така?

И тя прави нещо, което никога не ѝ се е случвало преди: свършва веднага щом той прониква в нея. Все едно мълния се изстрелва от средата по долната страна на напрегнатите ѝ крака, по гръбнака, в зърната на гърдите ѝ. Тя вдишва въздух, докато всичките ѝ ребра не изпъкват под кожата, и надава крясък. Раздиращ крясък. Гарвана сигурно е оглушал. Негов си проблем, мамка му.

Тялото ѝ се отпуска. Неговото също. Сигурно е свършил в същия миг. Лошо няма. Рано е, а излизането в морето накара Гарвана да се разгони като пръч. За по-късно тя очаква повече издръжливост.

Точно в момента е доволна да лежи под него и да всмуква топлината на тялото му. Студено ѝ е от дни. Стъпалата ѝ все още са студени и висят във въздуха, но това само кара останалата част от нея да се чувства много по-добре.



И Гарвана изглежда доволен — което не е характерно за него. Блаженство ли! Повечето пичове вече да са започнали да прехвърлят каналите по телевизията. Не и Гарвана. Той би бил доволен да лежи тук цяла нощ и да диша нежно във врата ѝ. Всъщност е заспал направо върху нея — както правят жените.

И тя придремва. Лежи там минута-две, а всички тези мисли се въртят из главата ѝ.

Мястото си го бива. Като средна ръка бизнес хотел в Долината. Тя си нямаше представа, че на Сала съществуват подобни неща. Но тук също има богати и бедни като навсякъде другаде.

Когато стигнаха до едно определено място по пътя, недалеч от първия от големите кораби на Ядрото, един въоръжен страж им препречи пътя. Пусна Гарвана да мине, а Гарвана взе със себе си Уай Ти — водеше я за ръка и стражът я изгледа, но не каза нищо. Почти цялото му внимание бе съсредоточено върху Гарвана.

После пътят стана много по-хубав. Беше широк като дъсчената пътека на крайбрежието, но не толкова гъмжащ от китайски баби, понесли гигантски вързопи на гърба си. И не миришеше толкова много на лайна.

Когато се качиха на първия кораб от Ядрото, се изкачиха по една стълба от морското ниво горе на палубата. Оттам минаха по едно мостче към вътрешната част на друг кораб и Гарвана я преведе през мястото, сякаш е минавал оттук милион пъти. И след като минаха по още едно мостче, се оказаха в онази част с контейнерите, където беше и неговият. А вътре си беше съвсем като в шибан хотел: пикола с бели ръкавици мъкнеха багажа на костюмари, имаше си рецепция и всичко. Все пак си беше кораб — всичко беше от стомана, пребоядисвана милион пъти — но нищо подобно на онова, което тя очакваше. Имаше дори и малка хеликоптерна площадка, където костюмарите слизаха и се качваха. До нея беше паркиран хеликоптер с емблема, която тя беше виждала и преди — Предприятия за нови разработки „Райф“. ПНРР. Хората, които ѝ дадоха плика, за да го отнесе в щаба на ООКИК. Сега всичко се навързва: федералните, Л. Боб Райф, Райските врата на Преподобния Уейн и Салът, всички те са част от една и съща сделка.

— Кои, по дяволите, са всичките тези? — попита тя Гарвана, щом видя хеликоптера. Но той ѝ изшътка.

Тя го попита пак по-късно, докато обикаляха и търсеха стаята си, и той ѝ каза: всичките тези типове работят за Л. Боб Райф. Програмисти, инженери, специалисти по комуникациите. Райф е важна клечка. Трябва цял монопол да ръководи.

— Райф тук ли е? — попита тя. Разбира се, разиграваше театро — вече се беше досетила, че е тук.

— Шшт — отговори ѝ той.

Информацията си я бива. На Хиро ще му хареса, стига да успее да му я предаде. А дори и това ще е лесно. Не ѝ беше хрумвало, че тук, на Сала, има терминали за Метавселената, но на този кораб има цяла редица от тях, за да могат гостуващите костюмари да държат връзка с цивилизацията. Тя трябва само да се добере до някой от тях, без да събуди Гарвана. Кое то сигурно ще е сложно. Много зле, че не може да го упои с нещо като по филмите за Сала.

И тъкмо тогава идва прозрението. То изплува от подсъзнанието ѝ като кошмар. Или както когато излизаш от къщи и половин час по-късно се сецаш, че си оставил чайник да ври на котлона. То е студена лепкава реалност, и тя не може да направи нищичко.

Най-сетне се е досетила какво е това чувство, което я бе подразнило за миг точно преди самото чукане.

Нямаше нищо общо с предпазването от забременяване. Нито с хигиената.

Нейната дентата. Последният фронт на персоналната самозащита. Заедно с кучешките медальони на Чичо Енцо, последното нещо, което Правчовците не ѝ взеха. Не ѝ я взеха, защото не вярват в претърсването на отвърстията.

Кое то означава, че в мига, в който Гарвана влезе в нея, една съвсем миниатюрна подкожна игличка незабелязано е проникнала в издутата фронтална вена на пениса му и е изстреляла автоматично в кръвния му поток коктейл от силни наркотици и депресанти.

Уцелиха Гарвана с харпун точно там, където най не е очаквал, и сега има да хърка поне четири часа.

Леле-мале, как ще се ядоса после.

Хиро си спомня предупреждението на Елиът: не се качвай на Сала без водач-местен. Това хлапе сигурно е бежанец, когото Брус Ли е подбрал от някоя филипинска махала на Сала.

Името на хлапето е Трансубстанциисион. Трани на галено. Той се качва в лодката още преди Хиро да му нареди.

— Чакай малко — спира го Хиро. — Първо трябва да стегнем багажа.

Хиро рискува да запали едно малко фенерче и го използва, докато рови из яхтата и подбира ценни неща: няколко бутилки с (предполагаемо) годна за пиене вода, храна, допълнителни муниции за пистолета. Взема и една от куките и навива спретнато въжето. Май на Сала може и да му потрябва.

Има да свърши и още една работа и не изгаря от нетърпение да я свърши.

Хиро е живял на много места, където мишките и дори плъховете са създавали проблеми. И е свикнал да се отървава от тях с капани. Но после нещо му тръгна накриво. Посред нощ капанът хлопваше, а после вместо тишина чуваше жално пищене, мятане и блъскане, докато уловеният гризач се опитваше да се замъкне обратно на безопасно място с капана, приклешил някаква част от анатомията му, обикновено главата. Когато си станал в три часа сутринта и си намерил на плота в кухнята жива мишка, оставяща диря от мозъчна тъкан по мушамата, е трудно да заспиш отново и затова сега той предпочита отровата.

Нещо в същия дух — тежко ранен човек, последният, застрелян от Хиро — се мята по палубата близо до носа и бърбори.

Повече от всичко на света Хиро иска да се качи в лодката и да се махне от тази личност. Той знае, че за да се качи горе и да му помогне, или да съкрати мъките му, ще се наложи да го освети фенерчето, и тогава ще види нещо, което никога не ще успее да забрави.

Но е длъжен да го направи. Преглъща два пъти, защото вече се задавя, и следва лъча на фенерчето към носа.

Много по-зле е, отколкото очакваше.

Този човек очевидно е получил куршум някъде между очите, който е бил прицелен нагоре. Всичко над тази точка е отнесено. Хиро гледа разрез на долната част на мозъка му.

Нещо стърчи от главата му. Хиро мисли, че са парчета от черепа или нещо такова. Но то е прекалено гладко и с правилна форма.

Сега, след като е преодолял първоначалното чувство за гадене, вече му е по-лесно да гледа. Знанието, че човекът вече не страда, му помага. Повече от половината му мозък го няма. Продължава да говори — гласът му звучи хрипкаво и безплътно като развален орган заради промените в черепа, но мозъчното му стебло все още функционира — просто трепкане на гласните струни.

Нещото, което стърчи от главата му, е антена, дълга около педя. Опакована е в черна гума като антените на ченгеджийските уокитокита и е прикрепена на главата му, над лявото ухо. Това е един от „антенките“, за които го предупреди Елиът.

Хиро сграбчва антената и дърпа. Можеше да вземе и наушниците — те можеха да са свързани някак с начина, по който Л. Баб Райф контролира Сала.

Но антената не помръдва. Щом Хиро дърпа, остатъкът от главата на мъжа се обръща, но антената си стои на мястото. И тогава Хиро разбира, че въобще не са наушници. Антената е вградена неподвижно в основата на черепа му.

Хиро превключва очилата си на милиметрововълнов радар и се втренчва в съсипаната глава на мъжа.

Антената е прикрепена към черепа посредством къси винтове, които проникват в костта, ала не я пробиват изцяло. В основата ѝ има няколко микрочипа, чиято цел Хиро не може да разгадае само с гледане. Но днес човек може да качи цял суперкомпютър на един-единствен чип, така че всеки път, когато видиш повече от един чип на едно място, това пред очите ти е нещо важно.

Една-единствена тънка като косъм жица излиза от основата на антената и прониква в черепа. Минава право към мозъчното стебло, а после се разклонява отново и отново в мрежа от невидими тънки нишки, закрепени в мозъчната тъкан. Обвили основата на дървото.

Което обяснява защо този продължава да изригва постоянен поток от дрънканици на салски, дори и когато вече няма мозък: май че

Л. Боб Райф е измислил начин за създаване на електрически контакт с онази част на мозъка, където живее Ашера. Тези думи не се раждат тук. Това е петдесятна радиопрограма, улавяна от антената.

„Разумът“ все още е горе на палубата, а мониторът му излъчва сини смущения към небето. Хиро намира бутона и го изключва. Компютрите с такава мощност би трябвало да се изключват сами, след като ги помолиш. Да изключиш такъв с бутона е все едно да приспиш някого, като му строшиш гръбнака. Но когато системата е сполетяна от Снежен крах, компютърът губи дори способността да се самоизключва и се налага използването на примитивни методи. Хиро прибира сборището от картечници „Гатлинг“ обратно в куфара и го заключва.

Може би не е толкова тежък, колкото си мислеше, или той е претъпкан с адреналин. И тогава разбира защо куфарът му се струва толкова по-лек: по-голямата част от теглото му е била боеприпаси. Рибешкото око изхаби доста от тях. Той наполовина носи, наполовина мъкне куфара обратно на кърмата, като внимава топлообменника да не излиза от водата, и го мята в лодката.

Хиро се качва след него при Трани и започва да се мъчи да включи мотора.

— Не мотор — обажда се Трани. — Развали се.

Така значи. Паяжината се е омотала около витлото. Трани показва на Хиро как да нагласи веслата на местата им.

Хиро започва да гребе и излиза в дълга чиста зона, минаваща на зигзаг през Сала като процеп с чиста вода между плаващите ледени блокове в Арктика.

— Мотор може — обажда се Трани.

Хиро пуска мотора във водата. Трани напompва горивото и пуска двигателя. Той запалва веднага — бивало си я е дисциплината на кораба на Брус Ли.

Хиро потегля по откритото пространство, но се бои, че е само малко заливче в гетото. Но това е само зрителна измама, дължаща се на светлините. Той завива зад един ъгъл и открива, че чистата ивица се простира в далечината. Това е нещо като пояс, опасващ целия Сал. Малки улички и още по-малки пътечки водят от този пояс към различните гета. През мерника Хиро забелязва, че охраняват входовете им. Всеки може да обикаля по пояса, но хората си пазят кварталите.

Най-лошото, което може да ти се случи на Сала, е кварталът ти да бъде отрязан от останалата част. Точно затова Салът представлява такава оплетена бъркотия. Всеки квартал се тревожи, че съседните квартали ще го нападнат, отрежат и ще ги зарежат да мрат от глад посред Тихия океан. И затова непрекъснато търсят нови начини да се вържат един за друг — прокарват кабели над, под и около съседите си и се връзват за по-далечните махали или, за предпочитане, за някой от корабите от Ядрото.

Кварталните стражи, иска ли питане, са въоръжени. Май предпочитаното оръжие е малко китайско копие на АК-47. Металното му тяло изскача ясно на екрана на радара. Китайското правителство трябва да е щамповало невъобразимо количество от тези чудеса още едно време, когато са прекарвали доста часове в обмисляне на възможността за наземна война със Съветите.

Повечето от тях изглеждат като мързеливата милиция от Третия свят. Но Хиро забелязва, че от главата на стража, охраняващ един от кварталните входи, стърчи антена.

Няколко минути по-късно те стигат на място, където поясът е пресечен от широка улица, преминаваща точно по средата на Сала, където са големите кораби — Ядрото. Най-близкият е нипонски товарен кораб — нисък, с плоска палуба и висок мостик, натоварен със стоманени товарни контейнери. Целият е омотан в паяжина от въжени стълби и самоделни стълбички, които дават възможност на хората да се покатерват в този или онзи контейнер. В много от тях горят лампи.

— Жилищен блок — шегува се Трани, щом забелязва интереса на Хиро. После тръсва глава, подбелва очи и прокарва палец по пръстите си. Очевидно този квартал е много тузарски.

Хубавата част на пътуването свършва, когато забелязват няколко бързи лодки да излизат от един мрачен, опушен квартал.

— Виетнамска банда — пояснява Трани. Полага длан върху дланта на Хиро и леко, но твърдо я избутва от регулатора на външния мотор. Хиро ги оглежда на екрана на радара. Двама от тези имат малки калашници, но повечето са въоръжени с ножове и пистолети и очевидно чакат с нетърпение близкия контакт лице в лице. Тези в лодките, разбира се, са пеоните. По-важните на вид типове са застанали по края на квартала, пушат и гледат. Двама са „антенки“.

Трани форсира мотора и завива към една разпиляна махала от слабо свързани помежду си арабски лодки, маневрира в мрака, като от време на време полага длан на главата на Хиро и леко я натиска надолу, за да не закачи някое въже с врата си.

Когато излизат от арабската флотилия, вьетнамската банда вече не се мярка. Ако това ставаше посред бял ден, гангстерите щяха да ги проследят по парата от „разум“. Трани ги вкарва в една средно голяма улица сред струпване от рибарски лодки. По средата на района седи стар траулер — режат го за скрап. Факлите осветяват черната водна повърхност наоколо. Но повечето работа се осъществява с чукове и студени длета, излъчващи отворителен шум над плоската кънтяща вода.

— У дома — усмихва се Трани и посочва две вързани заедно лодки-къщи. Тук лампите още горят, двама са излезли на палубата и пушат дебели самоделни пури. През прозорците се вижда как няколко жени работят в кухнята.

Докато се приближават, типовете на палубата изправят гърбове, оглеждат ги, вадят револверите от поясите. Но после Трани пуска една радостна тирада на тагалог<sup>[1]</sup> и всичко се променя.

Трани получава подобаващото посрещане на Блудния син: плачове, истерични дебелиани, тайфа хлапета, наскачали от хамаците си, които си смучат палците и скачат нагоре-надолу. По-възрастни мъже, които се усмихват лъчезарно и показват големи процеци и черни петна по усмивките, го гледат, и му кимат, и сегиз-тогиз го прегръщат.

А в края на навалищата, далеч в мрака, е застанал още един от „антенките“.

— Влизай и ти! — подканва го една от жените, около четирийсетгодишна, на име Юнис.

— Добре съм си — отвръща Хиро. — Не искам да ви се натрапвам.

Превеждат думите му и те се понасят като вълна по около осемстотин деветдесет и шест филипинци, събрали се тук. Изявлението му е посрещнато с краен потрес. Да се натрапва ли? Немислимо! Глупости! Как смееш да ни обиждаш така?

Един от онези с пролуките в зъбите, дребничък старец, вероятно ветеран от Втората световна, скача на люлеещата се лодка, залепва на

пода като гущер, прегръща Хиро през раменете и набутва в устата му джойнт.

Изглежда солиден. Хиро му се обляга.

— Компадре, кой е тоя с антената? Приятел ли ти е?

— Тц — прошепва дядото. — Той е гъз. — А после драматично долепя показалец до устните и казва „шшшт“.

---

[1] Един от основните езици, говорени на Филипините. — Бел.прев. ↑



Всичко е в очите. Наред с махането на белезници, прескачането на бетонни бариери и отблъскването на перверзници, това е едно от най-типичните Куриерски умения: да се разхождаш там, където не ти е мястото, без да привличаш подозрения. Прави се, като не поглеждаш никого. Дръж очите си вперени право напред без значение какво става, не ги разтваряй прекалено широко, не изглеждай напрегнат. Това и фактът, че тя току-що дойде тук с един тип, от когото всички се страхуват, я превежда през контейнерите към рецепцията.

— Трябва ми терминал за Улицата — казва тя на човека на рецепцията. — Може ли да го запишете на сметката на моята стая?

— Да, госпожо — отвърща човекът на рецепцията. Няма нужда да я пита в коя стая е. Целият се разтапя в усмивки, самото уважение е. Това не ти се случва често, като си Куриер.

Връзката с Гарвана наистина можеше да ѝ хареса, ако не беше фактът, че той е мутант-убиец.

Хиро излиза от тържествената вечеря в чест на Трани доста рано, измъква Разума от надуваемата лодка на предната палуба на лодкатакъща, отваря го и включва персоналния си компютър към биоса му.

Разумът се зарежда без проблеми. Това и трябва да се очаква. Трябва също да се очаква и че по-късно, вероятно когато Разумът най-много му трябва за работа, той пак ще получи срив така, както правеше с Рибешкото око. Той може да го изключва всеки път, когато повтори този номер, но в хода на битка това е неприятно, а и не е онзи тип решение, което би възхитило един хакер. Много по-разумно би било просто да премахне бъга.

Което може да направи и на ръка, ако имаше време. Но може да има и по-добър начин да го направи. Има вероятност „Нг Секюрити Индъстрийс“ вече да са фиксирали бъга и да са излезли с нова версия на софтуера. Ако е така, би трябвало да успее да намери копие от него на Улицата.

Хиро се материализира в своя кабинет. Библиотекарят надниква вътре от съседната стая в случай, че Хиро има някакви въпроси към него.

— Какво означава „*ultima ratio regum*“!

— „Последният аргумент на кралете“ — превежда Библиотекарят. — Крал Луи XIV го е щамповал на дулата на всички оръдия, отлети по време на управлението му.

Хиро се изправя и излиза в градината. Мотоциклетът му го чака на чакълената пътека, водеща към портата. Той поглежда през оградата към светлините на Центъра, отново издигащи се в далечината. Компютърът му е успял да се включи към глобалната мрежа на Л. Боб Райф и той има достъп до Улицата. Точно както Хиро очакваше. Райф сигурно разполага с цял комплект сателитни връзки на „Ентърпрайз“, скърпени в клетъчна мрежа, покриваща Сала. Инак не би могъл да стигне до Метавселената в личната си водна крепост, а човек като Райф никога не би се примирил с това.

Хиро възсяда мотоциклета, минава с умерена скорост през квартала, излиза на улицата и после го надува с няколкостотин километра в час, като слаломира между стълбовете на монорелсата — упражнява се. Натъква се на няколко от тях и спира, но това се очаква.

„Нг Секюрити Индъстрийс“ имат цял етаж от висок повече от километър небостъргач близо до Порт Едно точно по средата на Центъра. Както всичко друго в Метавселената, той е отворен денонощно, защото винаги някъде в света се прави бизнес. Хиро оставя мотоциклета на Улицата, взема асансьора до 397-я етаж и застава лице в лице с демона на рецепцията. За миг не може да се досети за расовия ѝ произход, после разбира, че жената-демон е полунегърка, полуазиатка — точно като него. Ако от асансьора беше излязъл бял мъж, вероятно тя щеше да бъде блондинка. Нипонски бизнесмен би застанал лице в лице с дяволита нипонска секретарка.

— Да, господине — казва тя. — Във връзка с продажбите или с услуги за клиенти?

— Услуги за клиенти.

— С кого сте?

— Вие кажете с кого — с тях съм.

— Моля? — също като хората, работещи на рецепция, демонът се справя зле с иронията.

— В момента според мен работя към Централната разузнавателна корпорация, Мафията и Големия Хонконг на господин Ли.

— Разбирам — кимва момичето на рецепцията и си записва нещо. Отново също като хората, работещи на рецепция, невъзможно е да я впечатлиш. — И във връзка с кой продукт?

— „Разумът“.

— Господине! Добре дошли в „Нг Секюрити Индъстрийс“! — обажда се глас.

И това е демон, привлекателна негърка/азиатка в стилно професионално облекло, която се материализира от дълбините на офиса.

Тя повежда Хиро по дълъг, облицован с хубава ламперия коридор, по друг дълъг, облицован с ламперия коридор и после по дълъг, облицован с ламперия коридор. На всеки няколко крачки той подминава рецепции, където аватари от целия свят седят на столове и

си запълват времето. Но на Хиро не му се налага да чака. Тя го въвежда право в един представителен, голям, облицован с ламперия офис, където на бюро, осеяно с модели на хеликоптери, седи азиатец. Това е самият господин Нг. Той се изправя, разменят си поклони, момичето изчезва.

— С Рибешкото око ли работиш? — пита Нг и пали пура. Димът се вие ефектно във въздуха. За да се моделира реалистично излизания от устата на Нг дим трябва също толкова компютърна мощност, колкото и за да се моделира климатичната система на цяла планета.

— Той е мъртъв — осведомява го Хиро. — „Разумът“ направи срыв в критичен момент и той гризна харпуна.

Нг не реагира. Вместо това просто седи неподвижно няколко секунди, докато възприеме това сведение, сякаш постоянно трепят клиентите му с харпун. Вероятно има ментална база данни за всеки, използвал някога някоя от играчките му, и какво се е случило с него.

— Казах му, че това е бета-версия — казва Нг. — Трябваше да знае, че не бива да я използва за ръкопашен бой. Сгъваемо ножче за два долара би му свършило по-добра работа.

— Съгласен. Но много се беше увлякъл.

Нг пак издухва замислено дим.

— Както научихме във Виетнам, оръжията с висока мощност имат такова съкрушително въздействие върху сензорите, че приличат на психоактивни наркотици. Като например ЛСД, който може да убеди хората, че могат да летят и да ги накара да скочат от прозореца, така и оръжията вдъхват прекалена увереност. Изкривяват тактическата им преценка, както в случая с Рибешкото око.

— Ще се погрижа да запомня това — казва Хиро.

— В каква бойна среда искате да използвате „Разума“? — пита Нг.

— Утре сутринта трябва да го пренеса на един самолетоносач.

— „Ентърпрайз“?

— Да.

— Знаете ли — започва Нг, определено в настроение за разговори, — има един, който превзе ядрена подводница, въоръжен само с парче стъкло...

— Да, той уби Рибешкото око. И на мен може да ми се наложи да се посбия с него.

Нг се размива.

— Каква е крайната ви цел? Както знаете, всички сме забъркани в това, така че можете да споделите мислите си с мен.

— Бих предпочел малко повече дискретност в този случай...

— Твърде късно е за това, Хиро — обажда се друг глас. Хиро се обръща — това е Чичо Енцо, въведен през вратата от момичето на рецепцията — изумителна италианка. Само на няколко крачки зад него вървят дребен азиатски бизнесмен със служителка-азиатка.

— Позволих си волността да им се обадя, когато пристигнахте — обяснява Нг, — така че да можем да си проведем едно съвещание.

— За мен е удоволствие — казва Чичо Енцо и се покланя леко на Хиро.

Хиро му връща поклона.

— Наистина съжалявам за колата, господине.

— Забравили сме я отдавна — отвърща Чичо Енцо.

В стаята вече е влязъл и ситният азиатец. Хиро най-сетне го разпознава. Това е човекът на снимката, висяща във всеки Голям Хонконг на господин Ли по света.

Навсякъде — представяния и поклони. Изведнъж в офиса се материализират няколко допълнителни стола и всеки си придърпва по един. Нг излиза иззад бюрото си и сядат в кръг.

— Нека съкратим преследването, защото доколкото схващам, твоето положение, Хиро, може би е по-рисковано от нашето — казва Чичо Енцо.

— Правилно сте го разбрали, господине.

— Всички ние бихме искали да знаем какво, по дяволите, става — обажда се господин Ли. Английският му е почти лишен от китайски акцент. Явно умилителният му глуповат публичен образ е просто фасада.

— Какво сте схванали досега от всичко това?

— Това-онова — отвърща Чичо Енцо. — А ти?

— Почти всичко — заявява Хиро. — Веднъж да поговоря с Хуанита, и ще знам и останалото.

— В такъв случай ти притежаваш много ценни сведения — казва Чичо Енцо. Той бърка в джоба си, вади хиперкарта и я подава на Хиро. На нея пише:

## ДВАДЕСЕТ И ПЕТ МИЛИОНА ХОНКОНГСКИ ДОЛАРА

Хиро се пресяга и поема картата.

Някъде по земята два компютъра си разменят взривове от електронен шум и парите се преливат от сметката на Мафията в сметката на Хиро.

— Ти измисли как да ги разделите с Уай Ти — казва Чичо Енцо.

Хиро кима. „На бас, че ще измисля.“

— Тук на Сала съм и търся една програма — програма-лекарство, ако бъдем точни — написана преди пет хиляди години от шумерски персонаж на име Енки, хакер-невролингвист.

— Какво означава това? — пита господин Ли.

— Означава човек, способен да програмира съзнанието на другите хора с вербален поток от данни, известен като нам-шуб.

Лицето на Нг е напълно безизразно. Той отново дръпва от цигарата, издишва дима високо над главата си като гейзер и го гледа как се стеле по тавана.

— Какъв е механизмът?

— В главите ни съществува два вида език. Онзи вид, който използваме сега, е придобит. Той оформя модел в мозъка ни, докато го учим. Но съществува и език, който е базиран в дълбинните структури на мозъка и е общ за всички. Тези структури се състоят от основни нервни вериги, които трябва да съществуват, за да позволят на нашия мозък да научава по-висшите езици.

— Лингвистична инфраструктура — обажда се Чичо Енцо.

— Да. Предполагам, че „дълбинна структура“ и „инфраструктура“ означават едно и също. Както и да е, при необходимите условия ние можем да достигнем до тези части на мозъка. Глосолалията — говоренето „на езици“ — се получава в резултат на това. Тогава дълбинните лингвистични структури се включват към езиците ни и заговорват, надделявайки над по-висшите лингвистични функции. Което ще рече, че някой, който знае нужните думи, може да изговаря думи, или да ви показва визуални символи, които проникват отвъд всичките ви защити и попиват направо в мозъчното ви стебло. Също като кракер, който прониква в компютърна система, заобикаля всички мерки за сигурност и се включва в ядрото, а това му дава възможност да упражнява абсолютен контрол над машината.

— В тази ситуация собствениците на компютъра са безпомощни — вмята Нг.

— Точно така. Защото те имат достъп до машината на по-високо ниво, което в случая е прегазено. В същия смисъл, когато хакер-невролингвист навлезе в дълбинните структури на мозъка ни, не можем да го изхвърлим, защото дори не можем да контролираме собствения си мозък на такова първично ниво.

— Това какво общо има с някаква си глинена плочка на „Ентърпрайз“? — пита господин Ли.

— Малко търпение. Този език — езикът-майка — е остатък от по-ранна фаза на човешкото обществено развитие. Примитивните общества са били контролирани от словесни правила, наричани *ме*. *Ме* са били като малки програмки за човеци. Те са били необходима част от прехода от пещерното общество към организирано земеделско общество. Например, имало е програма за изораване на бразда в земята и засяване на зърно. Имало е програма за печене на хляб и друга — за строеж на къща. Имало е също *ме* за функции на по-висше ниво, като например война, дипломация и религиозни обреди. Всички умения, които се изискват за опериране на самоподдържаща се култура се съдържат в тези *ме*, които са били записвани на плочки или предавани по силата на устната традиция. Във всеки случай, хранилището на *ме* били местните храмове — те били базите данни на *ме*, контролирани от жрец-владетел, наречен *ен*. Когато някой имал нужда от хляб, отивал при този *ен* или при някой от подчинените му и свалял от храма *ме* за печене на хляб. После изпълнявали инструкциите — пускали програмата — и с приключването ѝ получавали пита хляб.

Централната база данни била нужна, освен по ред причини, и защото някои от *ме* било необходимо да се извършват по подходящо време. Ако хората изпълнели *ме* за оране и засяване по неподходящо време в годината, реколтата щяла да се провали и всички да гладуват. Единственият начин да бъдат сигурни, че извършват *ме* по подходящото време, е бил да построят астрономични обсерватории, за да наблюдават небето за сезонните промени. И затова шумерите строели кули „с върхове в небесата“ — на върха им били изрисувани астрономични диаграми. *Ен* наблюдавал небето, раздавал земеделските *ме* в нужния момент от годината и икономиката процъфтявала.



— Според мен тук имаме проблема за яйцето и кокошката — обажда се Чичо Енцо. — Как е било организирано поначало едно такова общество?

— Съществува информационен обект, известен като метавирус, който кара информационните системи да се заразяват с изработени по поръчка вируси. Това е може би просто основен принцип на природата, като естествения подбор на Дарвин, а може и да е именно информация, която плава из вселената, пренасяна от комети и радиовълни — не съм много сигурен. Във всеки случай, ето до какво се свежда всичко: всяка информационна система, достатъчно сложна, неизбежно се заразява с вируси — вируси, генерирани вътре в нея.

На някакъв етап от далечното минало метавирусът заразил човечеството и оттогава е с нас. Първото нещо, което направил той, било да даде потомство от цяла кутия на Пандора от ДНК вируси — дребна шарка, грип и т.н. Здравето и дълголетие останали в миналото. Далечен спомен от това събитие е запазен в легендите за Изгнанието от Рая, в които човечеството е изхвърлено от безгрижния живот в свят, изобилстващ от болка и болести.

Тази чума най-сетне достигнала фаза плато. Ние все още виждаме от време на време нови ДНК вируси, но сякаш телата ни общо взето са развили устойчивост към ДНК вируси.

— Може би — вметва Нг — съществуват само толкова на брой вируси, способни да въздействат на човешката ДНК, и метавирусът ги е създал всичките.

— Може би. Както и да е, шумерската култура — обществото, основаващо се на *ме* — е било поредната проява на метавируса. Ала в този случай това по-скоро е било в лингвистична форма, отколкото в ДНК.

— Извинете — прекъсва го господин Ли, — вие твърдите, че цивилизацията е започнала като зараза?

— Цивилизацията в примитивната си форма, да. Всяко *ме* е било нещо като вирус, създаден от принципа на метавируса. Да вземем например *ме* за печене на хляб. След като това *ме* се е задействало в обществото, то се е превърнало в самоподдържаща се информация. Това е прост въпрос на естествен подбор: хората, които знаят как се пече хляб, ще живеят по-добре и ще са по-способни да се размножават от хората, които не знаят как. Естествено, те ще разпространяват *ме*,

ще действат като гостоприемници за тази самокопираща се информация. Това го прави вирус. Шумерската култура с нейните храмове, пълни с *ме*, е била просто сбирка от успешни вируси, събрала се през хилядолетията. Това е франчайз операция, само дето са имали зикурати наместо златни дъги и глинени плочки вместо папки.

Шумерската дума за „разум“ или „мъдрост“ е идентична с думата за „ухо“. Точно това са били всички онези хора: уши с прикрепени към тях тела. Пасивни приемници на информация. Но Енки е бил различен. Енки е бил *ен*, който случайно се е оказал много добър в своята работа. Той е притежавал необикновената способност да пише нови *ме* — бил е хакер. Всъщност той е бил първият съвременен човек, напълно осъзнато човешко същество — съвсем като нас.

На някакъв етап Енки е разбрал, че Шумер буксува на едно място. Хората изпълняват непрекъснато все същите стари *ме* — не измислят нови, не мислят с главите си. Подозирам, че се е чувствал самотен, защото е бил едно от малцината — вероятно единственото — осъзнато човешко същество на света. И разбрал, че за да напредва човечеството, то трябва да бъде изтръгнато от хватката на тази вирусна цивилизация.

Затова създал нам-шуба на Енки, контравирус, който се разпространявал по същия път, по който и *ме* и метавирусът — навлизал в дълбинните мозъчни структури и ги препрограмирал. Оттам нататък никой вече не разбирал нито шумерски, нито някой друг базиран в дълбинните структури език. Отделени от общите ни дълбинни структури, ние сме започнали да развиваме нови езици, нямащи нищо общо помежду си. *Ме* вече не можели да изпълняват ролята си, а не било възможно да се напишат нови *ме*. По-нататъшното преподаване на метавируса било блокирано.

— Защо тогава хората не са измрели от глад поради липса на хляб, след като загубили *ме* за печене на хляб? — пита Чичо Енцо.

— Някои вероятно са умрели. На останалите се е наложило да напрегнат мозъци и да се досетят как се прави. И затова може да се каже, че нам-шубът на Енки е началото на човешкото съзнание — тогава за първи път ни се е наложило да мислим със собствените си глави. От него е започвала и рационалната религия — хората за първи път са започнали да размишляват на абстрактни теми като Господ,

Добро и Зло. Тъкмо оттам идва името Бабел. Буквално то означава „Господнята порта“. То е било вратата, през която Господ е достигнал до човечеството. Бабел е вход в нашия ум, вход, отворен от нам-шуба на Енки, който ни е освободил от метавируса и ни е дал способността да размишляваме. Прехвърлил ни е от материалистическия свят в един дуалистичен свят — двоичен свят, притежаващ и материален, и духовен компонент.

Вероятно са настанали хаос и катаклизми. Енки и неговият син Мардук се опитали отново да наложат ред в обществото, заменяйки старата система от *ме* със сбор от закони — Законника на Хамурапи. Той постигнал частичен успех. Но на много места продължавали да почитат Ашера. Този култ, връщане към Шумер, се оказал невероятно държелив и се разпространявал както словесно, така и чрез размяната на телесни секрети — те имали култови проститутки, освен това осиновявали сирачета и им препредавали вируса чрез кърмата.

— Чакай малко — прекъсва го Нг. — Сега пак заговори за биологичен вирус.

— Точно така. Там е цялата работа при Ашера — този вирус е и двете. Например, вземи херпес симплекс. Херпесът, когато навлезе в тялото, преминава направо в нервната система. Някои деформации остават в периферната нервна система, но други политат като куршум към *централната* нервна система и се заселват за постоянно в мозъчните клетки — натрупват се около мозъчното стебло, както се увива змия около дърво. Вирусът на Ашера, който вероятно е сроден с този на херпеса или дори еднакъв с него, преминава през клетъчните стени, прониква в ядрото и обърква ДНК на клетката по същия начин, както и стероидите. Но Ашера има много по-сложна структура от стероидите.

— И след като промени ДНК, какъв е резултатът?

— Никой не го е изследвал, освен може би Л. Боб Райф. Според мен той определено извежда езика-майка по-близо до повърхността, засилва човешката способност за говорене „на езици“ и прави хората по-податливи на *ме*. Бих предположил също и че той има тенденцията да насърчава ирационалното поведение, може би отслабва защитата на жертвите срещу вирусни идеи, кара ги да изпаднат в сексуален промискуитет, вероятно всичко гореказано.

— На всяка вирусна идея ли съответства и биологичен вирус? — пита Чичо Енцо.

— Не — доколкото знам, така е само с Ашера. Тъкмо затова от всички *ме*, всички богове и всички религиозни практики, преобладавали в Шумер, единствено Ашера е силна и днес. Една вирусна идея може да бъде смазана — както стана с нацизма, чарлстон панталоните и фланелките с Барт Симпсън. Но тъй като Ашера притежава и биологичен аспект, тя може да остане латентна в човешкото тяло. След Бабел Ашера продължавала да пребивава в човешкия мозък и се препредавала от майка на дете и от любовник на любовник.

Ние сме податливи на притегателната сила на вирусните идеи. Като масовата истерия. Или някоя мелодия, която ти се набива в главата, тананикаш си я цял ден и накрая я лепваш на някой друг. Вицовете. Градските легенди. Шантавите религии. Марксизмът. Без значение колко по-умни ставаме, в нас винаги присъства и онази дълбока ирационална част, която ни прави потенциални гостоприемници за самокопиращата се информация. Но ако си физически заразен с вирулентния носител на Ашера, това те прави много по-податлив. Единственото, което пречи на него и подобните му неща да превземат света, е факторът Бабел — стените от взаимно неразбиране, които разделят като с прегради човечеството и спират разпространението на вируса.

Бабел довел до взрив в броя на езиците. Това е влизало в плана на Енки. Монокултурите, като царевичните ниви, са податливи на зараза, но генетично разнообразните култури, като прерията, са изключително издръжливи. След няколко хиляди години се развил един нов език — юдейският — притежаващ изключителна гъвкавост и мощ. Второзаконниците — група радикални монотеисти, през шести и седми век преди Христа били първите, възползвали се от него. Те живеели в епоха на краен национализъм и ксенофобия, което ги улеснявало в отхвърлянето на чуждоземни идеи като почитането на Ашера. Те редактирали старите легенди и създали Тората, като вкарали в нея и закон, осигуряващ разпространението ѝ по-нататък в историята — закон, твърдящ по същество „направи точно копие от мен и го чети всеки ден“. Те насърчавали и един вид информационна хигиена — вярата в стриктното копиране на нещата, внимателното боравене с

информацията, която, както те са разбирали, носи потенциална опасност. Те превърнали данните в контролирана субстанция.

Отишли и по-далече. Съществуват доказателства за внимателно планирана биологична война срещу войската на Сенахирим при опита му да завладее Ерусалим. Така че второзаконниците може би са разполагали със свой собствен *ен*. Или може би просто са разбирали достатъчно от вируси, че да са знаели как да се възползват от естествено възникващите зарази. Уменията, разработени от тези хора, били предавани тайно от поколение на поколение и се проявили две хиляди години по-късно в Европа сред магьосниците-кабалисти, Баал Шем, господарите на божественото име.

Във всеки случай, това било раждането на рационалната религия. Всички по-нататъшни монотеистични религии — известни на мюсюлманите под подходящото название „религии на Книгата“ — до някаква степен са включвали тези идеи. Например Коранът повтаря отново и отново, че той е препис, точно копие на една книга, намираща се на небесата. Естествено, всеки, който вярва в него, не би посмял по никакъв начин да променя текста! Идеи като тази били толкова ефикасни в предотвратяването на разпространението на вируса на Ашера, че в края на краищата всеки квадратен сантиметър от територията, на която някога процъфтявал вирусният култ — от Индия, та до Испания — попаднал под владичеството на исляма, християнството и юдаизма.

Но поради своята латентност — увит около мозъчното стебло на заразените и препредаван от поколение на поколение — той винаги намира начин отново да изплава на повърхността. В случая с юдаизма той се появил под формата на фарисеите, наложили на юдеите строга правническа теокрация. С безкомпромисното придържане към законите, които се пазели в храм, прилагали се от един вид жреци, облечени в гражданска власт, тя напомняла старата шумерска система и била също толкова задушваща.

Мисията на Иисус Христос била опит юдаизмът да бъде изтръгнат от това състояние — нещо като ехо от делата на Енки. Заветът на Христос е нов нам-шуб, опит религията да бъде извадена от храма, изтръгната от ръцете на духовенството и Царството Божие да стане достъпно за всеки. Това е посланието, недвусмислено изразено в проповедите му и символично въплътено в празната гробница. След

разпятието апостолите отишли в гробницата му с надеждата да намерят тялото му, но не намерили нищо. Посланието било съвсем ясно: не бива да идолотизиране Исус, защото са важни идеите му, а неговата църква вече не е съсредоточена в един-единствен човек, а се е разпространила сред хората.

Хората, свикнали със строгата теокрация на фарисеите, не можели да възприемат идеята за народна, нейерархична църква. Те си искали папите, владиците и поповете. И затова прибавили към евангелията и мита за Възкресението. Посланието било превърнато във форма на идолопоклонство. В тази нова версия на евангелията Исус се връща на земята и организира църква, по-късно станала църквата на Източната и Западната Римска империя — една нова строга, брутална и ирационална теокрация.

В същото време била основана Петдесятната църква. Ранните християни говорели „на езици“. В Библията се казва: „И всички били смаяни и объркани и се питали помежду си: «Що ли значи това?».“ Е, според мен аз мога да отговоря на този въпрос. Било е вирусна зараза. Ашера е присъствала и се е спотайвала сред населението след триумфа на второзаконниците. Мерките за информационна хигиена, прилагани от евреите, потискали разпространението на вируса. Но в най-ранния период на християнството сигурно е царял пълен хаос — мнозина радикали и свободомислещи хора обикаляли насам-натам и се надсмивали на традицията. Връщане към времето на предрационалната религия. Връщане към Шумер. И, много ясно, всичките започнали да разговарят помежду си на езика на Едем.

Главната християнска църква отказвала да приеме глосолалията. Мръщили ѝ се няколко века подред, и най-сетне я заклеили официално на Събора в Константинопол през 381 г. Глосолаличният култ останал в покрайнините на християнския свят. Църквата понякога доброволно приемала по малко ксеноглия, ако това помагало за покръстването на езичниците, както е в случая със свети Луис Берtrand, покръстил хиляди индианци през шестнайсети век и разпространявал глосолалията из целия континент по-бързо и от дребна шарка. Но щом се покръстели, тези индианци трябвало да млъкнат и да заговорят на латински като всички останали.

Реформацията пооткрехнала малко вратата, но петдесятната църква набрала сила чак през 1900 година, когато малка групичка от

студенти в библейски колеж в Канзас заговорила на езици. Те разпространили тази практика из Тексас. После тя станала известна като движение за възраждане. Плъзнала като горски пожар из целите Съединени щати, а после и по света и през 1906 г. стигнала до Китай и Индия. Масмедиите на два̀десети век, високата степен на грамотност и скоростният транспорт, всички те служели като великолепни носители на заразата. В претъпканата възродителна зала на бежански лагер в Третия свят глосолалията се разпространявала от човек на човек по-бързо и от паника. През осемдесетте броят на петдесятниците по света наброявал десетки милиони.

После се появила телевизията и Преподобния Уейн, подкрепян от огромното медийно могъщество на Л. Боб Райф. Поведението, което преподобният Уейн демонстрира в своите телевизионни предавания, брошури и франчайзи може да се проследи по непрекъснатата линия назад към петдесятните култове на ранното християнство и оттам към езическите глосолалични култове. Култът към Ашера е жив. Райските врата на преподобния Уейн — това е култът към Ашера.

— Лагос се досетил за всичко това. Първоначално той работел като изследовател в Конгресната библиотека, а после, когато ЦРК погълнала библиотеката, постъпил в нея. Изкарвал си прехраната с откриване на интересни неща в библиотеката — факти, които никой друг не си правил труда да изрови. Той организира тези факти и ги продавал на разни хора. След като проумял цялата тази история с Енки и Ашера, започнал да търси човек, който би платил за нея, и се спрял на Л. Боб Райф, Господарят на радиовълните, собственик на монопола над оптичните влакна, за когото по онова време работели повече програмисти, отколкото навсякъде по света.

Типично за човек, който не се занимава с бизнес, Лагос притежавал един фатален недостатък: мислел в твърде малък мащаб. Той схванал, че с малко рискуване на капитал невролингвистичното хакерство може да се разработи като нова технология, която ще даде възможност на Райф да притежава информацията, преминала в мозъците на неговите програмисти. Което, като оставим настрана моралните съображения, не беше лоша идея.

Райф обича да мисли на едро. Той веднага е разбрал, че тази идея може да бъде много по-мощна. И я гепил, а на Лагос казал да се разкара. После започнал да налива големи пари в петдесятните църкви. Взел една малка църквица в Бейвю, щата Тексас, и я превърнал в университет. Взел един незначителен проповедник, преподобния Уейн Бедфорд, и го направил по-важен и от Папата. Построил верига от самоиздържащи се религиозни франчайзи по целия свят и използвал своя университет и кампуса си в Метавселената, за да бълва десетки хиляди мисионери, които хукнали навсякъде из Третия свят и започнали да покръстват хора с десетки хиляди, също като свети Луис Берtrand. Глосолаличният култ на Л. Боб Райф е най-успешната религия от възникването на Исляма насам. Те много приказват за Исус, но като много църкви, определящи сами себе си като



християнски, и тяхната няма нищо общо с християнството, освен че използват това име. Това е една пострационална религия.

Освен това искал да разпространи и биологичния вирус като разпространител и укрепител на култа. Но не можел да го постигне чрез култова проституция, защото това е очебийно антихристиянско. Ала една от основните функции на неговите мисионери в Третия свят била да ходят по най-затънтените краища и да ваксинират хората — а в спринцовките имало нещо повече от ваксина.

Тук, в Първия свят, всички вече били ваксинирани, а ние не позволяваме на разни религиозни фанатици да идват и да ни бодат със спринцовки. Но вземаме много наркотици. Затова за нас той разработил начин за извличане на вируса от серум от човешка кръв и го направил съставна част от наркотик, известен като Снежен крах.

Междувременно организирай Сала като начин за придвижване на стотици хиляди последователи на култа му от най-западните азиатски краища в Съединените щати. Медийният имидж на Сала е на място, където цари пълен хаос, където се говорят хиляди най-различни езици и няма централна власт. Но изобщо не е така. Салът е високоорганизиран и контролиран изкъсо. Всички тези хора си говорят на езици. Л. Боб Райф е взел ксеногласията, усъвършенствал я е и я е превърнал в наука.

Той може да контролира тези хора, като монтира радиоприемници в черепите им и излъчва инструкции — *ме* — директно в мозъчното им стъбло. Ако един човек на сто е оборудван с приемник, той действа като местния *ен* и разпространява *ме* на Л. Боб Райф сред всички останали. Те ще изпълнят тези инструкции като програмирани. А точно сега той е стоварил около милион от тези хора до калифорнийския бряг.

Освен това разполага с дигитален метавирус, под формата на двоичен код, способен да заразява компютри и хакери чрез зрителния нерв.

— Как го е прехвърлил в двоична форма? — пита Нг.

— Според мен не го е прехвърлил, а го е открил в космоса. Райф е собственик на най-голямата радиоастрономическа мрежа в света. Но той изобщо не я използва за истинска астрономия — само слухти за сигнали от други планети. Очевидно е, че рано или късно някоя от неговите „чинии“ е щяла да улови метавируса.

— Как така е очевидно?

— Метавирусът е навсякъде. Навсякъде, където съществува живот, той е съпътстван от метавируса. Първоначално са го разпространявали кометите. Вероятно точно така се е появил животът на Земята — а с него и метавирусът. Но кометите са бавни, а радиовълните — бързи. В двоична форма вирусът може да щъка из Вселената със скоростта на светлината. Той заразява някоя цивилизована планета, прониква в компютрите ѝ, възпроизвежда се и неизбежно бива излъчван по телевизията, по радиото, по каквото и да е там. Тези излъчвания не спират на ръба на атмосферата — те преминават в космоса завинаги. И ако също се натъкнат на планета с цивилизована култура, където хората подслушват звездите като Райф, тази планета също се заразява. Според мен това е бил планът на Райф и той е дал резултат. Само дето Райф се оказал умник — уловил метавируса под контрол и го затворил в бутилка. Информационен агент, който да може да използва по свое усмотрение. Когато бъде вкаран в компютър, той предизвиква „Снежен крах“ в компютъра и го кара да се заразява с нови вируси. Но е много по-опустошителен, когато проникне в съзнанието на хакер — човек, чието разбиране на двоичния код е вградено в дълбинните структури на мозъка му. Двоичният метавирус унищожава разума му.

— И затова Райф може да контролира два вида хора — заключава Нг. — Петдесетниците — чрез използването на *ме*, написани на езика-майка. И хакерите, по много по-брутален начин — като поврежда мозъците им с двоични вируси.

— Точно така.

— Според теб, какво иска Райф? — пита Нг.

— Иска да е Озимандий, Цар на царете.<sup>[1]</sup> Вижте, просто е: след като те покръсти в своята религия, той те контролира с *ме*. А може да покръсти милиони, защото религията му се разпространява като шибан вирус — хората не могат да ѝ противодействат, защото никой не се замисля за религията. Хората не подхождат достатъчно рационално, за да спорят за такива неща. Общо взето, много лесно ще покръстиш всеки, който чете жълта преса и гледа кеч по телевизията. А когато носителят е „Снежен Крах“, привличането на новопокръстени е още по-лесно.

Ключовото прозрение на Райф било, че между модерната и шумерската култура не съществува разлика. Ние разполагаме с огромна работна сила, която е неграмотна или малограмотна и разчита на телевизията, която е нещо като устна традиция. Имаме и малък, изключително начетен могъщ елит — най-общо, хората, които влизат в Метавселената. Осъзнал, че хакерите са сила, която контролира обществото, защото притежава полумистичната способност да говори вълшебни компютърни езици.

Това ни превръща в огромен препъникамък за плана на Райф. Хората като него не могат да направят нищо без нас, хакерите. А дори и да можеше да ни покръсти, нямаше да може да ни използва, защото работата ни е творческа по природа и не може да бъде дублирана от хората, действащи по *ме*-програма. Но може да ни заплашва с тоягата на Снежния крах. Според мен тъкмо това се е случило с ДейБид. Може и да е било експеримент, да провери дали Снежния крах въздейства на истински хакери, а може и да е било предупредителен изстрел, предназначен да демонстрира могъществото на Райф на хакерската общност. Посланието: Ако технологичното духовенство бъде подложено на излъчване на Ашера...

— Напалм по горските цветя — вмята Нг.

— Доколкото знам, няма начин да се спре двоичният вирус. Но за фалшивата религия на Райф съществува противоотрова. Нам-шубът на Енки все още съществува. Енки е дал копие от него на сина си Мардук, който го предал на Хамурапи. Мардук може да е бил действителна личност, а може и да не е бил. Смисълът е там, че Енки е полагал неимоверни усилия, за да *остави впечатлението*, че е предал на поколенията своя нам-шуб под някаква форма. С други думи, оставил е послание, което по-късните поколения хакери е трябвало да декодират, ако Ашера отново избуи.

Почти сигурен съм, че нужната ни информация се съдържа в една глинена обвивка, изровена в древния шумерски град Ериду в южен Ирак преди десет години. В Ериду се намирало седалището на Енки — с други думи, Енки бил местният *ен* на Ериду, а в храма на Ериду се пазели неговите *ме*, включително и търсеният от нас нам-шуб.

— Кой е изровил тази глинена обвивка?

— Разкопките в Ериду са били спонсорираны изцяло от един религиозен университет в Бейвю, Тексас.

— Този на Л. Боб Райф ли?

— Позна. Той създаде археологически отдел, чиято единствена функция била да разкопае град Ериду, да намери храма, където Енки е пазел всичките си *ме* и да си прибере всички тези *ме* вкъщи. Л. Боб Райф е искал да разработи умения, обратни на тези на Енки — чрез анализ на неговите *ме* да създаде свои собствени хакери — невролингвисти, способни да пишат новите *ме*. А те на свой ред да се превърнат в основните правила, в програмата на новото общество, което Райф иска да създаде.

— Но сред тези *ме* има и копие от нам-шуба на Енки — отново се намесва Нг — и то застрашава плана на Райф.

— Точно така. Искал е и тази плочка — не за да я анализира, а за да си я държи за себе си, така че никой да не може да я използва срещу него.

— Ако можеш да се сдобиеш с копие от този нам-шуб — пита Нг, — какво ще е въздействието му?

— Ако можем да препредадем нам-шуба на Енки на всички *ен* на Сала, те ще го препредадат на цялото негово население. Нам-шубът ще обърка техните неврони, отговарящи за езика-майка, и ще попречи на Райф да ги програмира с нови *ме* — обяснява Хиро. — Но всъщност трябва да успеем да го свършим, преди Сала да се разпадне и всички бежанци слязат на брега. Райф говори на своите *ен* чрез централен предавател на „Ентърпрайз“, който, доколкото разбирам, е с доста малък обхват, тип „докъдето ми виждат очите“. Много скоро той ще използва системата си, за да разпространи голямо *ме*, което ще накара всички бежанци да слязат на брега като сплотена армия под координирана заповед за поход. С други думи, Сала ще се разпадне и вече няма да е възможно да достигнем всички тези хора с едно-единствено излъчване, и затова трябва да го осъществим възможно най-бързо.

— Господин Райф ще е много нещастен — предсказва Нг. — Ще се опита да си отмъсти, като отприщи „Снежния крах“ върху технологичното духовенство.

— Знам — отвърща Хиро. — Но мога да се притеснявам само за едно нещо в един момент. Малко помощ ще ми дойде добре.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — възразява му Нг. — За да стигне в Ядрото, човек трябва да прелети над сала или да влезе с малка лодка в центъра му. Райф е разположил там цял милион хора с пушки и катапулти за ракети. Дори и високотехнологичните оръжейни системи не могат да надделеят над организиран обстрел от леки оръжия в грамаден мащаб.

— Тогава докарайте насам хеликоптери — казва Хиро. — Нещо. Каквото и да е. Ако мога да се докопам до нам-шуба на Енки и да заразя с него всички на Сала, ще можете да се приближите в безопасност.

— Ще видим какво може да измислим — обещава Чичо Енцо.

— Чудесно — казва Хиро. — А сега, какво ще правим с „Разума“?

Нг смънква нещо и в ръката му се появява карта.

— Ето ти нова версия на системния софтуер — подава му я той.  
— Няма да е толкова бърза.

— Значи пак ще е бърза?

— Няма толкова бърза като свободен от бързи софтуер — заявява Нг.

Чичо Енцо се обажда:

— Май във всекиго от нас има частица от Ашера.

---

[1] Персонаж от стихотворение на Пърси Биш Шели (1792–1822) — всемогъщ някога цар, от чието царство е останал само един камък сред гола пустиня, на който пише: „Аз съм Озимандий, Цар на царете. Виж делата ми, о, могъщи, и се отчай!“ — Бел.прев. ↑

Хиро сам намира изхода, взема асансьора и слиза на Улицата. Щом излиза от неоновия небостъргач, вижда, че на мотоциклета му е седнало черно-бяло момиче и пипа по контролното табло.

— Къде си? — пита тя.

— И аз съм на Сала. Хей, току-що спечелихме двайсет и пет милиона долара.

Убеден е, че поне този път Уай Ти ще се впечатли от казаното от него. Но тя не се впечатлява.

— Това наистина ще ми осигури страхотно погребение, като ме пратят вкъщи по пощата в луксозна цинкова опаковка — заявява тя.

— Защо?

— Имам си неприятности — признава тя за първи път в живота си. — Мисля, че гаджето ми ще ме убие.

— А кой ти е гадже?

— Гарвана.

Ако аватарите можеха да пребледняват, да се олюляват и да им се налага да сядат на тротоара, точно това щеше да направи Хировият.

— Сега знам защо на челото му е татуирано „НЕУПРАВЛЯЕМА ИМПУЛСИВНОСТ“.

— Страхотно. Надявах се да ми съдействаш или поне да ме посъветваш нещо.

— Ако смяташ, че ще те убие, грешиш, защото ако беше права, отдавна вече щеше да си мъртва — казва той.

— Според зависи — казва тя и продължава с една крайно забавна история за една дентата.

— Ще се опитам да ти помогна — обещава той — но и аз не съм точно най-безопасният пич, с когото да се шматкаш по Сала.

— Ти събра ли се с твоята мадама?

— Не съм. Но имам големи надежди, че ще стане. Ако остана жив, де.

— Големи надежди за какво?

— За нашата връзка.

— Защо? — пита тя. — Какво толкова се е променило?

Това е един от онези съвсем простички и очевадни въпроси, които дразнят, защото Хиро не е съвсем сигурен какво да отговори.

— Ами, май най-после проумях какво върши тя и защо е дошла тук.

— Е, и?

Още един прост и очеваден въпрос.

— Смятам, че вече мога да я разбирам.

— Така ли?

— Поне донякъде.

— И според теб това е хубаво?

— Естествено.

— Хиро, ама че си прост! Тя е жена, ти си мъж. Ясно, че няма да я разбираш. Не това търси тя от теб.

— А според тебе какво търси — да не забравяме, че ти никога не си се срещала с тази жена и ходиш с Гарвана.

— Тя не иска от теб да разбираш *нея* — тя знае, че това е невъзможно. Исква от тебе само да разбереш *себе си*. За всичко останало все някак ще се разберете.

— Така ли смяташ?

— Определено да.

— А какво те кара да мислиш, че не разбирам себе си?

— То се вижда. Ти си много умен хакер и най-великият майстор на меча в света, а разнасяш пици и организираш концерти, от които не вадиш никакви пари. Как очакваш, че тя ще...

Останалото е заглушено от звук, който прониква в слушалките му от Реалността: скърцащ, раздиращ звук, висок и пронизителен над грохота от силен удар. После — само писъците на ужасени махленски хлапета, човешки викове на тагалог и стонове и пукането на стоманен риболовен траулер, рухващ под натиска на морето.

— Това какво беше? — пита Уай Ти.

— Метеорит — отвърща Хиро.

— Ъ?

— Стой на линия — нарежда ѝ Хиро. — Май току-що влязох в дуел с картечници.

— Ще се изключиш ли?

— Млъкни за секунда!

Този квартал е с формата на U — построен е около заливче в Сала, около което са навързани десетина стари, ръждясали риболовни кораби, оградени от плаващ кей, стъкмен от най-разнородни понтони.

Празният траулер — онзи, дето го режеха на парчета, е ударен от голямото оръдие на борда на „Ентърпрайз“. Сякаш огромна вълна го е подбрала и се е опитала да го омотае около колона: едната му страна цялата се е вдала навътре, носът и кърмата почти се застъпват. Гърбът му е строшен. Празните му трюмове лакомо поглъщат огромен и непрекъснат поток от тъмна, кафеникава морска вода, всмукват пъстрите канални отпадъци така, както удавник вдишва въздух. Корабът се е устремил към дъното.

Хиро набутва „Разума“ обратно в лодката, скача в нея и пали мотора. Няма време да развърже лодката от понтона — клъцва въжетото с уакизашито и потегля.

Понтоните вече хлътват навътре и надолу, дърпани от въжетата на разрушения кораб. Траулерът потъва под водната повърхност и се опитва да повлече целия квартал като черна дупка.

Двама филипинци вече са изскочили навън с къси ножове и кълцат въжетата, оплели квартала — опитват се отрежат частите, които могат да се спасят. Хиро се юрва към един понтон, вече потънал до колене във водата, намира въжетата, свързващи го със съседния понтон, който е потънал още повече, и ги съсича с катаната. Останалите въжета изпукват като пушечни изстрели, понтонът се изтръгва и се стрелва към повърхността с такава скорост, че насмалко не преобръща моторницата.

Голяма част от понтонния кей до траулера изобщо не може да се спаси. Мъже с рибарски ками и жени с кухненски ножове, коленичили и вече до шия във водата, се мъчат да освободят домовете си. Въжетата се късат едно по едно, наслуки, и изхвърлят филипинците във въздуха. Едно момче с мачете прерязва единственото останало въже, то изпрацява и го шибва по лицето. Най-сетне салът отново е свободен и подвижен — клатушка се и се люшка, докато си възвръща равновесието, а там, където беше траулерът, не е останало нищо освен клокочещ въртоп, който сегиз-тогиз повръща по някоя отломка.

Други вече са се натоварили в рибарската лодка, вързана до траулера. И тя е пострадала: неколцина мъже се струпват и се



навеждат през борда, за да огледат двата големи кратера отстрани. Всяка дупка е обкръжена от лъскава ивица колкото голяма чиния, където взривът е издухал всичката боя и ръжда. В средата има пробойна колкото топка за голф.

Хиро решава, че е време да се маха.

Но преди това бърка в комбинезона си, изважда щипка с банкноти и преброява няколко хиляди хонконгски долара. Слага ги на палубата и ги затиска с червена стоманена туба за бензин. После си хваща пътя.

Няма проблем с намирането на канала, който води към съседния квартал. Параноята му е нараснала неимоверно, затова, докато насочва лодката навън, се оглежда непрекъснато напред-назад из алейките. В една от тези ниши вижда един с жица в главата, който си мърмори нещо.

Съседният квартал е малайски. Няколко десетки малайци, са се събрали край моста, привлечени от шума. Щом Хиро влиза в квартала им, вижда как мъже търчат по разлюляния понтонен мост, служещ за главна улица, въоръжени с пистолети и ножове. Местната жандармерия. Още мъже, отговарящи на същото описание, изскачат от страничните улички, лодки и сампани, и се присъединяват към тях.

Страшни трясъци, пращане и раздиращо скърцане избухват до него, сякаш огромен камион току-що се е нахакал в тухлена стена. Вода облива тялото му, а лицето му е облъхнато от пара. После пак става тихо. Той се обръща, бавно и неохотно. Най-близкия понтон вече го няма — има само кървава, развихрена супа от трески и плява.

Той се обръща и поглежда назад. „Антенката“, която мярна преди няколко секунди, е излязла на открито — стърчи самотен на ръба на един сал. Останалите са се разкарали. Хиро забелязва, че устните на копелето мърдат. Той завърта рязко лодката и се устремява към него, изваждайки пътят уакизашито със свободната си ръка, и го съсича на място.

Но ще има и още. Хиро знае, че всички до един са излезли да го търсят. Стрелците на „Ентърпрайз“ не ги е грижа колко бежанци ще изтрепят, докато уцелят Хиро.

От малайския квартал той се прехвърля в китайски, много по-застроен — тук има доста стоманени кораби и шлепове. Кварталът се

простира в далечината, надалеч от Ядрото, доколкото Хиро може да види от смотаната си гледна точка на морското равнище.

Високо горе на надпалубните съоръжения на един от китайските кораби някакъв мъж го наблюдава — пак „антенка“. Хиро вижда как челюстта му хлопа, докато изпраща последни сведения в Централата на Сала.

Голямата картечница „Гатлинг“ на палубата на „Ентърпрайз“ отново се обажда и изстрелва нов метеорит от плужеци от обеднен уран в корпуса на безлюден шлеп на около шест метра от Хиро. Цялата страна на корпуса се огъва навътре, все едно стоманата се е втечила и се стича по улей. Металът светва — шоките вълни просто превръщат дебелия слой ръжда в аерозол, издихват го от стоманата и го понася звукова вълна, толкова мощна, че Хиро го свива в гърдите и му прилошава.

Картечницата се контролира от радар и е много точна, когато стреля по метал. И много по-неточна, когато целта е от плът и кръв.

— Хиро, какво става, майната му? — крещи Уай Ти в слушалките.

— Не мога да говоря. Вкарай ме в кабинета ми — казва Хиро. — Метни ме на мотоциклетната седалка и ме закарай там.

— Не мога да карам мотор!

— Има само една ръчка. Извий ѝ врата и готово!

После той насочва лодката си към открито море и отпрашва. Като смътен образ, наложен върху Реалността, той вижда черно-бялата фигура на Уай Ти, възседнала мотоциклета пред него. Тя се пресяга към ръчката, двамата подскочат напред и се врязват в стената на един небостъргач на Мах 1.

Той напълно изключва картината от Метавселената — очилата стават напълно прозрачни. После включва системата в пълен „гаргойл“ режим — подсилена видима светлина, инфрачервено зрение с фалшиви цветове, плюс радар с милиметрови вълни.

Картината на света става черно-бяла и зърнеста, много по-ярка отпреди. Тук-там разни предмети са обгърнати от рошаво сияние в розово и червено. Това е от инфрачервените лъчи и означава, че тези предмети са топли или горещи: хората са розови, двигателите и огньовете — червени.

Данните от милиметровия радар се налагат върху картината много по-ясно и отчетливо в неоновозелено. Всичко метално си личи. Сега Хиро плава по зърнест тъмносив воден булевард покрай зърнести светлосиви понтонни мостове, вързани за рязко очертани неоновозелени шлепове и кораби, които на места греят в червеникаво — навсякъде, където излъчват топлина. Гледката не е хубава. Всъщност е толкова грозна, че вероятно обяснява защо гаргойлите общо взето са такива дебили в общуването. Но му върши много повече работа от предишния изглед, изрисуван с въглен върху абанос.

Освен това спасява живота му. Докато той се носи по тесен лъкатушен канал, точно пред него върху водата увисва тясна зелена парабола. Изведнъж изскача над вълните и се изопва в идеално права линия на нивото на шията му. Струна от пиано. Хиро се навежда и минава под нея, махва на младите китайци, заложили капана, и продължава нататък.

Радарът улавя трима размазани розови индивиди с китайски калашници в ръце, застанали край канала. Хиро завива в страничен канал и ги заобикаля. Но този канал е по-тесен и той не знае точно накъде води.

— Уай Ти — обажда се той — къде сме, по дяволите?

— Караме по улицата към вас. Подминахме къщата около шест пъти.

По-нагоре каналът завършва на сляпо. Хиро обръща на сто и осемдесет градуса. С големия топлообменник, влачещ се отзад, лодката далеч не е толкова маневрена и бърза, колкото на Хиро му се иска. Той отново минава под струната-капан и тръгва по друг, подминат по-рано тесен канал.

— Готово, прибрахме се. Ти си на бюрото си — казва Уай Ти.

— Добре — казва Хиро. — Сега става сложно.

Той спира напълно посред канала, сканира за полицаи-доброволци и „антенки“, но няма такива. В съседната лодка дребничка китайка, стиснала сатър, кълца нещо. Хиро решава, че може да поеме риска, изключва Реалността и се връща в Метавселената.

Той е седнал зад бюрото си. Уай Ти е застанала до него със скръстени ръце и цялата излъчва Отношение.

— Библиотекаряю?

— Да, господине — влиза безшумно Библиотекарят.

— Трябват ми чертежите на един самолетоносач на име „Ентърпрайз“. Бързо. Ако ми намериш нещо триизмерно, ще е страхотно.

— Да, господине — кимва Библиотекарят.

Хиро се пресяга и хваща Земята.

— ВИЕ СТЕ ТУК — командва той.

Земята се завърта и най-сетне пред погледа му застава Сала. После той се хвърля към него с ужасяваща бързина. Пътят дотам му отнема само три секунди.

Ако се намираше в някоя нормална и стабилна част на света като долен Манхатън, образът щеше да е триизмерен. Ала трябва да се примири с двуизмерна сателитна картина. Пред очите му една червена точка е наложена върху черно-бяла снимка на Сала. Намира се точно в средата на тесен черен воден канал: ВИЕ СТЕ ТУК.

Лабиринтът е все така невероятно заплетен. Но е много по-лесно да разгадаеш лабиринт, когато го гледаш отгоре. След около шейсет секунди той вече е в открития океан. Зазорява се — сива, мъглива зора. Облакът пара от топлообменника на Разума я сгъстява още мъничко.

— Ти къде си, дявол да го вземе? — пита Уай Ти.

— Махам се от Сала.

— Брей! Много ти мерси за помощта.

— Връщам се след минутка. Само ми трябва една секунда да се организирам.

— Тук е пълно със страшни типове — осведомява го Уай Ти. — И ме гледат.

— Всичко е наред — успокоява я Хиро. — Убеден съм, че ще се вслушат в гласа на Разума.

Хиро отваря големия куфар. Екранът е включен и показва плосък десктоп с команден ред горе. Той изкарва на екрана меню:

ПОМОЩ  
 Подготовка  
 Стрелба с „Разум“  
 Тактически сведения  
 Поддръжка  
 Презареждане  
 Отстраняване на повреди  
 Разни

Под заглавието „Подготовка“ следва повече информация по темата, отколкото е възможно да се желае, включително половин час лошо преекспониран филм. В главната роля е един набит азиатец с белязано лице, чиято мутра сякаш е замръзнала в неизменен презрителен израз. Той се облича. Разкършва се със специални упражнения за разтягане. Отваря „Разума“. Проверява дулата за повреди и мръсотия. Хиро превърта всичко това на скорост.

Най-сетне набитият азиатец се прицелва.

Рибешкото око всъщност не е използвал Разума както трябва — картечната система си има стойка, която се прикрепя към тялото, за да можеш да обереш ритането с таза си, поемайки силата право в центъра на тежестта. Стойката е оборудвана с шокови амортизатори и миниатюрни хидравлични чудесии, които компенсират тежестта и ритането. Ако ги нагласиш както трябва, е много по-лесно да използваш всички екстри на картечницата. А ако си включен към компютър, системата налага удобен мерник върху всичко, към което се прицелиш.

— Вашата информация, господине — обажда се Библиотекарят.

— Достатъчно умен ли си, че да вържеш тая информация към „ВИЕ СТЕ ТУК“? — пита Хиро.

— Ще видя какво мога да направя, господине. Форматът явно е съвместим. Господине?

— Да?

— Чертежите са отпреди няколко години. След изготвянето им „Ентърпрайз“ бе закупен от частен собственик...

— Който може и да е внесъл някои промени, ясно.

Хиро е отново в Реалността.

Той намира открит воден булевард, водещ навътре към Ядрото. Покрай него върви нещо и като пешеходен подиум, сглобен как да е — привидно безкрайно шествие от мостчета, понтони, трупи, изоставени лодки, алуминиеви канута, петролни варели. Навсякъде другаде в света това би било терен с препятствия. Тук е супермагистрала.

Хиро потегля право към средата, на доста бавен ход. Ако се натъкне на нещо, лодката може да се преобърне. Разумът ще потъне. А Хиро е закачен за Разума.

Той превключва в режим „гаргойл“ и ясно различава рехава ограда от полусферични куполи покрай пистата за излитане на „Ентърпрайз“. Радарът грижливо ги идентифицира на екрана като радарни антени на противоракетни оръдия „Фаланкс“. Под всеки купол стърчи многоцветно оръдие.

Той забавя ход почти до спиране и започва да размахва насамнатам дулото на „Разума“, докато в зрителното му поле се появяват две пресечени линии. Това е мерникът. Той го наглася по средата право върху едно от оръдията и натиска спусъка половин секунда.

Големият купол се превръща във фонтан от назъбени, ронливи отломки. Под него дулата все още се виждат, изпъстрени тук-там с червени петънца. Хиро сваля малко мерника и отново изстрелва залп от петдесет заряда, който откъсва картечницата от стойката. После лентата с патрони започва спорадично да избухва и Хиро трябва да извърне очи.

Той отмества поглед към следващото оръдие и дулата му зейват насреща. Толкова е страшно, че той неволно натиска спусъка и изстрелва дълъг откос, който като че не попада никъде. После нещо близко затулва гледката — ритането го е захвърлило зад разнебитена яхта, вързана на брега.

Той знае какво ще стане сега — парата му го подсказва, и затова изскача оттам. Миг по-късно яхтата е просто изхвърлена от водата от изстрела на голямото оръдие. Хиро тича, намира понтон, където може да стъпи стабилно, и отново изстрелва продължителен откос. Когато свършва, от края на „Ентърпрайз“ е отхапано назъбено полукръгло парче там, където беше оръдието.

Отново се връща в главния канал и го следва навътре, докато той не опира в един от корабите на Ядрото — кораб с контейнери, превърнат в луксозен комплекс от апартаменти. Товарна мрежа служи за рампа, свързваща корабите. Вероятно служи и за подвижен мост, когато нежелани лица се опитват да се покатерят от гетото тук. По-нежелано лице от Хиро на сала надали има, но не вдигат мрежата.

Чудесно. Засега ще си остане на лодчицата. Той се спуска покрай кораба и заобикаля носа.

Следващият плавателен съд е голям петролен танкер, почти празен, щръкнал високо над водата. Той поглежда нагоре в стоманения каньон между двата кораба, но не вижда удобни товарни мрежи, разпънати между тях. Не им се ще разни крадци и терористи да се прехвърлят на танкера и да пуснат петролни сонди.

Следващият кораб е „Ентърпрайз“.

Двата гигантски кораба, танкерът и самолетоносачът, са успоредни, на разстояние между три и петнайсет метра, свързани с огромни кабели и разделени от огромни надуваеми възглавници, все едно са наблъскали помежду им няколко дирижабълчета, за да се търкат един в друг. Тежките кабели не просто са опънати между корабите — направили са някаква хитрина с тежести и макари, подозира той, за да могат кабелите да се отпускат, когато бурните води задърпат корабите в противоположни посоки.

Хиро язди собствената си надуваема възглавничка между тях. Сивият стоманен тунел в сравнение със Сала е тих и усамотен — освен него никой друг няма причини да идва тук. Иска му се само за минутка да поседне и да се поотпусне.

Но няма голяма вероятност за това, като се позамислиш. „ВИЕ СТЕ ТУК“ — произнася той.

Погледът му към корпуса на „Ентърпрайз“ — леко извита грамада от сива стомана — се превръща в триизмерен чертеж, който му показва всички вътрешности на кораба.

Долу покрай ватерлинията самолетоносачът е опасан с пояс от дебела противоторпедна броня. Не изглежда много обещаващо. По-нагоре бронята е по-тънка, а отгатък нея е хубаво — има си истински стаи вместо горивни резервоари и хранилища за амуниции.

Хиро избира една стая с надпис „КАЮТКОМПАНИЯ“ и открива огън.

Корпусът на „Ентърпрайз“ е изненадващо плътен. „Разумът“ не пробива веднага кратер в него — трябва малко време, докато патроните проникнат. И то пробиват само някаква си дупчица с петнайсетина сантиметра диаметър. Ритането блъска Хиро в ръждясалия корпус на петролния танкер.

Но той и без това не може да вземе оръжието със себе си. Натиска спусъка и се мъчи да се цели горе-долу в едно и също място, докато боеприпасите не свършват. После го откопчава от тялото си и го мята през борда. То ще потъне на дъното и стълб от пара ще отбележи местонахождението му. По-късно Големият Хонконг на господин Ли може да изпрати някой от екологичните си отряди за пряко действие, за да го прибере. После може да призоват Хиро пред Трибунала за екопрестъпления, ако искат. Точно в момента не му пука.

Чак след половин дузина опити той успява да захване куката в назъбената дупка шест метра над ватерлинията.

Докато се промъква през нея, комбинезонът му пращи и съска — нажеженият метал стапя и разкъсва синтетичната тъкан. Парчета от дрехата остават заварени върху корпуса. Има няколко изгаряния от първа и втора степен по оголената кожа, но още не го боли. Толкова е нахъсан. По-късно ще го заболи. Подметките на обувките му се топят и цвърчат, докато върви по светещите шрапнели. В стаята е доста задимено, но на самолетоносачите вземат противопожарните мерки много насериозно, а и тук не изобилства от запалими материали. Хиро върви през дима, стига вратата, превърната от „Разума“ в рязана бродерия от стомана. Избива я с ритник и влиза там, където на чертежа пише просто „КОРИДОР“. А после, защото по-сгоден момент надали ще последва, вади катаната.



Когато партньорът ѝ се занимава с нещо в реалността и го няма, неговият аватар се отпуска. Тялото стои там като надуваема сексукла, а лицето продължава да прави всевъзможни упражнения за разтягане. Тя не знае какво върши той, но сигурно е нещо вълнуващо, защото през повечето време или е крайно изненадан, или се посира от страх.

Скоро след разговора му с оня тип, Библиотекаря, за самолетносача, до слуха ѝ стига плътно боботене — звук от реалността — отвън. Звучи като кръстоска между картечница и моторна резачка. Когато чуе този звук, лицето на Хиро възприема смаян израз, все едно казва „Ей сега ще умра“.

Някой я потупва по рамото. Някакъв костюмар, уредил си ранна сутрешна среща в Метавселената, е решил, че каквото и да прави тая Куриерка, то надали е чак толкова важно. Отначало тя не му обръща внимание — близо минута.

После кабинетът на Хиро се разфокусира, подскача във въздуха като нарисуван върху щора за прозорец и пред погледа ѝ се изпречва лице на мъж. Азиатец. Гадняр. „Антенка“. От ония страшни типове с антените.

— Добре де — сопва се тя. — Какво искаш?

Той я сграбчва за лакътя и я изхвърля от кабината. С него има и друг и той я сграбчва за другия лакът. Помъкват я нанякъде.

— Пусни ми шибаната ръка — казва тя. — Ще дойда с тебе. Съгласна съм.

Не за първи път я изхвърлят от сграда, пълна с костюмари. Този път обаче е малко по-различно. Този път биячите са двойка пластмасови екшън-герои в естествен ръст от магазина за играчки.

И не е само защото тия двамата вероятно не знаят английски. Те просто не се държат нормално. Най-сетне тя успява да изтръгне едната си ръка, а типът нито я удря, нито нищо, само се обръща сковано към нея и я опипва машинално, докато пак не докопа ръката ѝ. Никаква промяна по лицето. Очите му се взират като счупени фарове. Устата му

е отворена колкото да диша през нея, но устните му не помръдват, нито променят израза си.

Намират се в комплекс от корабни каюти и разрязани контейнери, които заместват фойето на хотела. „Антенките“ я измъкват през вратата върху резките кръстосани линии на хеликоптерна площадка. И тъкмо навреме, защото случайно един хеликоптер е тръгнал да се приземява. Мерките за безопасност на това място нищо не струват — можеше да им отсекаат главите. Това е лъскавият корпоративен „чопър“ с логото на ПНРР, който тя видя порано.

„Антенките“ се опитват да я извлекат на нещо като мостче, водещо през откритото море към съседния кораб. Тя успява да се обърне назад, вкопчва се с две ръце в парапета, заклинява глезените си между подпорите и се заклепва. Единият тип я сграбчва през кръста отзад и се опитва да откъсне тялото ѝ, докато другият застава отпред и започва да откопчава пръстите ѝ един по един.

От хеликоптера изскачат неколцина типове. Облечени са с комбинезони с пълни с разни уреди джобове — тя забелязва поне един стетоскоп. Изваждат от хеликоптера големи сандъци от стъклопласт с изрисувани отстрани червени кръстове и нахлуват на кораба с контейнерите. Уай Ти знае, че не го правят заради някой тлъст бизнесмен, който се почесва под ухото над яхнията със сини сливи. Те са тук, за да съживят гаджето ѝ. Гарвана, напопан и на скорост — тъкмо от това има нужда светът в момента.

Те я повличат по палубата на съседния кораб. Оттам по стълба се прехвърлят на следващия кораб, който е много голям. Според нея е петролен танкер. Като погледне през обширната палуба през оплетените тръби — през бялата боя избива ръжда — тя вижда от другата страна „Ентърпрайз“. Натам са се запътили.

Няма пряка връзка. Един кран на палубата на „Ентърпрайз“ се е наклонил и е спуснал над танкера малка телена клетка. Тя виси само на около метър над палубата — мята се нагоре-надолу и се лашка напред-назад над доста голямо пространство, когато двата кораба се залюлят в различни посоки. Отстрани има врата — тя се поклаща, отворена.

Те я мятат в клетката с главата напред, като притискат ръцете ѝ отстрани, за да не може да я блъсне, а после няколко секунди нагласят

краката ѝ сгънати назад. Вече е ясно, че говоренето не помага, затова тя се съпротивлява безмълвно. Успява да фрасне единия здравата между очите и едновременно усеща и чува как костта се счупва, но мъжът не реагира по никакъв начин, освен дето главата му отхвърча назад от удара. Тя го наблюдава толкова съсредоточено в очакване да види как той ще осъзнае, че носът му е счупен и това е нейно дело, че спира да рита и да се тръшка, колкото да успеят да я наврат цялата в клетката. Вратата се затръшва.

И обучен елот би могъл да отвори резето. Тази клетка не е правена за хора. Но докато успее да извърти тялото си така, че да достигне резето, вече се е издигнала шест метра над палубата и пред погледа ѝ се разстила каналът от черна вода между танкера и „Ентърпрайз“. Долу се вижда изоставена лодка, която се лашка между стоманените стени.

Не всичко на „Ентърпрайз“ е както трябва. Нещо някъде гори. Всички стрелят с пищови. Не е съвсем убедена, че ѝ се иска да е тук. Докато е във въздуха, проучва кораба и се убеждава, че няма никакъв изход, никакви удобни мостчета или стълбички.

Свалят я към „Ентърпрайз“. Клетката се клати напред-назад, плъзга се ниско над палубата, и когато най-сетне я докосва, се хлъзва напред и чак тогава спира. Тя отваря резето и се измъква навън. А сега какво?

На палубата е изрисувана мишена, а покрай нея са паркирани и завързани с въжета няколко хеликоптера. А точно по средата на мишената е спрял един хеликоптер, гражданска реактивна машина с двоен двигател, нещо като летяща вана, окичена с картечници и ракети. Всичките му светлини са запалени, моторите вият, роторите се въртят некоординирано. До него се е струпала малка група мъже.

Уай Ти тръгва към него. Гадно ѝ е. Знае, че тъкмо това се очаква от нея. Но наистина няма друг избор. Страшно ѝ се иска дъската ѝ да беше тук при нея. Палубата на този самолетоносач е една от най-добрите площадки за скейтборд, които е виждала. По филмите е гледала, че самолетоносачите имат големи парни катапулти, с които запращат самолетите в небето. Само си помислете какво е да яхнеш парен катапулт с дъската!

Докато върви към хеликоптера, единият от мъжете се отделя от групата и тръгва насреща ѝ. Той е едър, с тяло като двесталитров варел

и засукани мустаци. Докато идва към нея, се хили доволно и това я вбесява.

— Е, не изглеждаш ли съвсем като изоставено момиченце! — възкликва той. — Да му се не види, сладурче, приличаш на удавен плъх, който са го изсушили после!

— Благодаря — казва тя. — А ти приличаш на накълцана кайма.

— Много смешно — тросва се той.

— Тогава що не се смееш? Страх те е, че е истина ли?

— Виж — казва той. — Нямам време за шибано пуберско перчене. Пораснах и остарях специално за да се отърва от него.

— Не че нямаш време, просто не те бива — отрязва го тя.

— Ти знаеш ли кой съм? — пита той.

— Да бе, знам. А ти знаеш ли коя съм?

— Уай Ти, петнайсетгодишна Куриерка.

— И лична приятелка на Чичо Енцо. — Тя измъква верижката с кучешките медальони и му ги подхвърля. Той протяга длан стреснато и верижката се увива около пръстите му. Той ги поднася към очите си и чете.

— Брей, брей — възкликва. — Какъв скъп спомен. — После ѝ ги подхвърля обратно. — Знам, че сте си приятелчета с Чичо Енцо. Иначе щях да те потопя, вместо да те водя тука на моя гуляй. И, честно, не ми дреме — отрязва той — защото до края на деня или Чичо Енцо ще остане без работа, или аз ще стана, както каза ти, на кълцана кайма. Но, доколкото схващам, Големия Жабар надали ще метне ракетен снаряд в турбината на хеликоптера ми, ако знае, че неговото малко гадженце е тук.

— Не е това — обяснява Уай Ти. — Връзката ни е такава, че не включва ебане. — Но е разочарована, че след всичкото това време кучешките медальони не въздействаха вълшебно на лошите хора.

Райф се фръцва и тръгва обратно към хеликоптера. Прави няколко крачки, обръща се и я оглежда как стои там и се мъчи да не се разплаче.

— Ти идваш ли?

Тя поглежда хеликоптера. Билет за напускане на Сала.

— Може ли да оставя бележка за Гарвана?

— Що се отнася до Гарвана, мисля, че ти вече му даде да разбере, хо-хо-хо! Хайде, момиче, прахосваме гориво, а това не е добре

за шибаната природа.

Тя го следва до хеликоптера и се качва. Вътре е топло и светло, седалките са хубави. Все едно в мразовит февруарски ден, след като си обикалял най-изровените магистрали с дъската, да се отпуснеш в тапицирано кресло.

— Промених интериора — обяснява Райф. — Това е голяма стара съветска бойна машина, не са мислили за удобства. Но такава е цената на бронираното покритие.

Вътре има още двама. Единият е около петдесетгодишен, доста мършав, с едри пори, бифокални очила с телени рамки, с лаптоп в скута. Техничарче. Другият е грамаден афроамериканец с пистолет.

— Уай Ти — казва неизменно любезният Л. Боб Райф — запознай се с Франк Фрост, моят технически директор, и Тони Майкълс, шефът на моята охрана.

— Госпожо — покланя се Тони.

— Здравсти — поздравява Франк.

— Яж ми палците — отвръща Уай Ти.

— Не стъпвайте върху това, моля — посочва ѝ Франк.

Уай Ти поглежда надолу. Докато се е намествала на празната седалка най-близо до вратата, тя е настъпила някакъв пакет на пода. Голям е горе-долу колкото телефонен указател, но с неправилна форма, много тежък, опакован в найлон с мехурчета и прозрачна пластмаса. Вижда се какво има вътре. На цвят е светло червеникавокафяво. Покрито с мънички драскотини. Твърдо като скала.

— Това какво е? Домашна питка, печена от мама?

— Древен артефакт — обяснява Франк, вбесен. Райф се изкикотва, щастлив и доволен, че Уай Ти се е нахвърлила на друг.

Още един мъж ситни по палубата в смъртен страх от въртящите се витла и се качва на хеликоптера. Около шейсетгодишен, с дирижабъл от бяла коса около главата, която не течението е разрошило.

— Здравейте всички — поздравява той бодро. — Май не с всички се познаваме. Пристигнах тук едва тази сутрин и вече се връщам!

— Ти кой си? — пита Тони.

Новият клюмва.

— Грег Ричи — обяснява той.

А после, тай като никой не реагира, сръчква паметта им:

— Президентът на Съединените щати!  
— О! Извинете. Радвам се да се запознаем, господин президент  
— протяга ръка Тони. — Тони Майкълс.  
— Франк Фрост — протяга ръка и Франк с отегчен вид.  
— Мен не ме брой — тросва се Уай Ти, когато Ричи я поглежда.  
— Аз съм заложница.

— Успири мацката — нарежда Райф на пилота. — Да потегляме към Ел Ей. Имаме да Контролираме Мисия.

Пилотът има ъгловато лице, което след преживяното на Сала Уай Ти разпознава като типично руско. Той започва да бърника по таблото. Моторите завиват по-силно, а витлата запърпорват по-бързо. Уай Ти усеща, без да ги чуе, два малки взрива. И останалите ги усещат, но само Тони реагира — прикляка на пода, вади изпод якето си пистолет и отваря вратата до него. Междувременно моторите въздъхват и утихват синхронно, а витлата забавят ход и спират.

Уай Ти го вижда през прозореца. Хиро е. Целият е покрит със сажди и кръв, а в ръката си държи пистолет. Току-що е стрелял два пъти във въздуха, за да привлече вниманието им, а сега се е прикрил зад един от хеликоптерите.

— Мъртъв си! — изкрещява Райф. — Заседнал си на Сала, смотаняко! Тук имам милион мирмидонци. Всичките ли ще ги избиеш?

— На мечовете не им свършват патроните — извиква в отговор Хиро.

— Е, какво искаш?

— Искам плочката. Ако ми дадеш плочката, отлитай и остави твоите милион „антенки“ да ме убият. Ако не ми я дадеш, ще изпразня пълнителя в предното стъкло на хеликоптера ти.

— То е бронирано, хо-хо! — възкликва Райф.

— Не, не е — възразява Хиро, — както установиха афганските бунтовници.

— Прав е — обажда се пилотът.

— Шибано съветско говно! Слагат всичката тая стомана в търбуха, а предното стъкло го слагат *стъклено!*

— Дай ми плочката — настоява Хиро — да не си я взема сам.

— Не, няма да си я вземеш — казва Райф — защото Тинкърбел е тук при мен.

В последната минута Уай Ти се опитва да се сниши и се скрие, за да не я види Хиро. Срам я е. Но той улавя погледа ѝ само за миг и тя вижда как по лицето му се изписва поражение.

Тя се мята към вратата и се подава навън, под рева на перките. Тони я сграбчва за яката на комбинезона и я издърпва вътре. Захвърля я по корем и притиска кръста ѝ с коляно, за да не мърда. Междувременно моторът отново изревава и през отворената врата тя вижда как стоманеният хоризонт на палубата се изгубва от поглед.

След толкова време тя издъни плана. Дължи на Хиро обезщетение.

Или може би не.

Тя подпира глинената плочка с опакото на дланта си и бутва с всички сили. Плочката се плъзга по пода, залюлява се на прага и изпада навън.

Още една осъществена доставка, още един доволен клиент.

Около минута хеликоптерът се рее на височина шест метра. Всички вътре са се втренчили в плочката, която е изскочила от опаковката и е паднала право в центъра на мишената. Найлонът се е разкъсал по ъглите и парчета — големи парчета — от нея са се пръснали насам-натам във всички посоки.

Хиро също се е вторачил в нея, все още под прикритието на хеликоптера. Така се е втренчил, че забравя да зяпа останалото. После двойка „антенки“ кацват върху гърба му и размазват лицето му в стената на хеликоптера. Той се хлъзва надолу и тупва по корем. Ръката с пистолета все още е свободна, но още двама от „антенките“ седат върху нея. Още двама — на краката му. Той не може да помръдне. Не вижда нищо освен счупената плочка на шест метра от него върху палубата. Звукът и вятърът от хеликоптера на Райф стихват до далечно пърпорене, което още дълго заглъхва.

Той усеща бодежи зад ухото, очаква скалпел и бормашина.

Трима „антенки“ действат, управлявани дистанционно от друго място. Нг май смяташе, че на Сала имат организирана система за защита. Може би си имат хакер-началник, *ен*, седящ в контролната кула на „Ентърпрайз“, който движи тия пичове насам-натам като контролор на въздушния трафик.

Във всеки случай, спонтанността не им се удава много. Седят върху него цели няколко минути, докато решат какво да го правят. После многобройни ръце се протягат и се вкопчват в китките и глезените, в лактите и коленете му. Понасят го по палубата, все едно носят ковчег, с лицето нагоре. Хиро поглежда към контролната кула и вижда две лица, които го гледат оттам. Единият — *енът* — говори в микрофон.

Най-сетне стигат до голям плосък асансьор, който потъва надолу в търбуха на кораба, извън зрителния обсег на контролната кула. Той спира на една от долните палуби, очевидно палуба-хангар, където поправят самолети.



Хиро чува женски глас, който изговаря думи тихо, ала ясно:

— Ме лу лу му ал ну ум ме ен ки ме ен ме лу лу му ме ал ну ум  
ме ал ну уме ме ме му лу е ал ну ум ме дуг га му ме му лу е ял ну ум  
ме...

Чува се от около метър изпод палубата. Той преодолява разстоянието в свободно падане, тръшва се по гръб, главата му се трясва о пода. Всичките му крайници отскачат отпуснато от метала. Наоколо си вижда и чува как „антенките“ се свличат като мокри хавлии от лавица.

Не може да раздвижи никаква част от тялото си. Почти не може да контролира очите си. Пред погледа му изплува лице и му е трудно да различи чертите — фокусът се размива, но нещо в стойката ѝ, в начина, по който отмята косата си над рамото, има нещо познато. Това е Хуанита. Хуанита, от чийто тил стърчи антена.

Тя коленичи до него, навежда се, затулва с длан ухото му и шепне. Горещият ѝ дъх гъделичка ухото му, той се опитва да се отдръпне, но не може. Тя прошепва още една низа от срички. После се изправя и го сръгва в хълбока. Той отскача от нея.

— Ставай, мързелан такъв — нарежда тя.

Той се надига. Вече е добре. Но всички „антенки“ са се проснали наоколо и ни шават, ни мърдат.

— Спретнах едно нам-шубче — обяснява тя. — Ще се оправят.

— Здравсти — казва той.

— Здравей. Радвам се да те видя, Хиро. Сега ще те прегърна — внимавай с антената.

И го прегръща. Той нея — също. Антената се завира в носа му, но няма нищо.

— След като махнем това чудо, косата и всичко останало ще пораснат пак — прошепва му тя. Най-сетне го пуска. — Тази прегръдка всъщност беше повече заради мен, отколкото заради теб. Тук ми беше много самотно. Самотно и страшно.

Типичното парадоксално поведение на Хуанита — в такъв момент да я избие на чувствителност.

— Не ме разбирай погрешно — казва Хиро, — но сега ти не си ли от лошите?

— О... това ли?

— Да. Ти не работиш ли за тях?

— Ако е така, не им върша кой знае колко добра работа. — Тя се смее и посочва пръстена от неподвижни „антенки“. — Не. Това на мен не ми действа. Известно време горе-долу ми въздействаше, но има начини да му се противопоставиш.

— Защо? Защо на теб не ти действа?

— Последните няколко години общувах с йезуити — обяснява тя. — Виж. Мозъкът ти притежава имунна система също като тялото ти. Колкото повече го използваш — и на колкото повече вируси се излагаш — толкова повече укрепва имунната ти система. А моята е направо страхотия. Спомни си, навремето бях атеистка, а после се завърнах към религията по трудния път.

— Защо и тебе не са прецакали като Дейвид?

— Аз дойдох тук доброволно.

— Като Инана.

— Да.

— Защо някой ще идва тук доброволно?

— Хиро, не разбираш ли? Това е мястото. Това е нервният център на религия, която е едновременно чисто нова и много древна. Да си тук е все едно да вървиш по петите на Исус или Мохамед, да наблюдаваш раждането на нова вяра.

— Но тя е ужасна. Райф е Антихристът.

— Разбира се, че е. Но пак е интересно. А и Райф е подхванал още нещо: Ериду.

— Градът на Енки.

— Точно така. Изкопал е всички плочки, написани от Енки, до една. Тук е единственото място на света за човек, интересуващ се и от религия, и от хакерство. Ако тези плочки бяха в Арабия, щях да си метна фередже, да си изгоря шофьорската книжка и да замина там. Но те са тук и затова им позволих да ми сложат жица.

— Значи през цялото това време целта ти е била да изучаваш плочките на Енки.

— Да взема ме, също като Инана. Какво друго?

— И изучава ли ги?

— О, да.

— И?

Тя посочва рухналите „Антенки“.

— Сега го мога. Аз съм Баал Шем. Мога да хаквам мозъчното стебло.

— Добре, Хуанита, виж какво, радвам се за тебе, обаче сега си имаме един малък проблем. Обкръжени сме от един милион хора, които искат да ни затрият. Можеш ли да ги парализираш всичките?

— Да — отвърща тя, — но ще умрат.

— Знаеш какво трябва да направим, нали, Хуанита?

— Да пуснем нам-шуба на Енки — отвърща тя. — Да устроим Бабел.

— Да вървим да го вземем — подканва я Хиро.

— Първо най-важното — напомня му Хуанита. — Контролната кула.

— Добре, ти се подготви да отмъкнеш плочката, аз ще превзема контролната кула.

— И как ще го направиш? Като посичаш хора с мечове?

— Да — те само за това стават.

— Да го направим обратното — казва Хуанита, става и прекосява хангара.

Нам-шубът на Енки е плочка, опакована в глинена обвивка, покрита с клинопис, еквивалентен на стикер с предупреждение. Всичко това се е разбило на десетки парчета. Повечето са останали в найлоновата опаковка, но някои са се пръснали по летателната площадка. Хиро ги събира от палубата и се връща в центъра.

Докато разреже найлона, Хуанита вече му маха през прозорците на контролната кула.

Той изважда всички парчета, които вероятно са от обвивката, и ги струпва на отделна купчинка. После събира остатъците от самата плочка в свързана група. Още не е съвсем ясно как да се подредят, а той няма време да реди пъзели. Затова се включва в кабинета си, прави им електронна снимка с компютъра и извиква Библиотекаря.

— Да, господине?

— Тази хиперкарта съдържа снимка на счупена на парчета глинена плочка. Сещаш ли се за някакъв софтуер, който може да нареди парчетата?

— Един момент, господине — казва Библиотекарят. После в ръката му се появява хиперкарта. Той я дава на Хиро. Картата съдържа снимка на наредената плочка. — Ето така изглежда, господине.

— Можеш ли да четеш на шумерски?

— Да, господине.

— Можеш ли да прочетеш тази плочка на глас?

— Да, господине.

— Подготви се да я прочетеш. И задръж за секунда.

Хиро отива при основата на контролната кула. Там има врата, зад която се вие стълба. Той се изкачва в контролната стая, странна смесица от Железния век и хай-тек. Хуанита го чака там, заобиколена от мирно дремещи „антенки“. Тя почуква по микрофона, стърчащ над комуникационно табло на сгъваемо рамо — онзи същият микрофон, в който говореше *ен-ът*.

— На живо за Сала — казва тя. — Давай.

Хиро включва компютъра си на звуков режим и застава до микрофона.

— Библиотекарю, прочети го пак — казва той, и от високоговорителя започва да се лее наниз от срички.

По средата Хиро поглежда Хуанита. Тя стои в отсрещния ъгъл на стаята, запушила уши с пръсти.

В основата на стълбището една „антенка“ започва да говори. Дълбоко в недрата на „Ентърпрайз“ и други заговарят. И никой не говори смислено. Празно дърдорене.

На контролната кула има външен перваз. Хиро излиза там и се вслушва в Сала. Отвсякъде се носи неясно бучене — не вълните или вятъра, а един милион освободени от веригите човешки гласове говорят на бъркотия от езици.

Хуанита също излиза да послуша. Хиро забелязва стичащата се зад ухото ѝ червена струйка.

— Кървиш — казва ѝ той.

— Знам. Малко примитивна хирургия — обяснява тя. Гласът ѝ е напрегнат и притеснен. — Нося си скалпел за такива случаи.

— Какво направи?

— Пъхнах го под основата на антената и прерязах жицата, монтирана в черепа ми.

— Кога?

— Докато беше долу на полетната палуба.

— Защо?

— А ти как мислиш? — пита го тя. — За да не ми въздейства нам-шубът на Енки. Сега аз съм хакер-невролингвист, Хиро. През ада минах, за да се сдобия с тези знания. Те са част от мен. Не очаквай да се подложа на лоботомия.

— Ако се измъкнем от всичко това, ще бъдеш ли отново моето момиче?

— Естествено — отвръща тя. — А сега да се измъкваме.

— Просто си върших работата, пич — казва тя. — Тоя тип, Енки, искаше да предам съобщение за Хиро, и аз го доставих.

— Млъкни — срязва я Райф. По тона му не си личи да е ядосан. Просто иска тя да замълчи. Защото онова, което тя направи, вече няма значение, след като всичките онези „антенки“ накупчиха така Хиро.

Уай Ти поглежда през прозореца. Те летят над Тихия океан — доста ниско, и водата се носи бързо под тях. Тя не знае с каква скорост летят, ама май че е доста голяма, по дяволите. Винаги е смятала, че океанът би трябвало да бъде син, но всъщност по-скучен сив цвят не е виждала. А той се точи с километри.

След няколко минути още един хеликоптер ги настига и полита успоредно с тях, доста близо, във формация. Хеликоптерът на RARE — онзи с докторите.

През прозореца на кабината тя вижда Гарвана на една от седалките. Отначало мисли, че е още в безсъзнание, защото е прегърбен и не помръдва.

После той вдига глава и тя вижда, че той е в Метавселената. Той протяга ръка и избутва за миг очилата на челото си, вглежда се през прозореца и забелязва, че тя го наблюдава. Очите им се срещат и сърцето ѝ затреперва немощно като зайче в торба. Той се усмихва и ѝ махва.

Уай Ти се обляга назад и пуска щората.

От двора на Хиро до черния куб на Л. Боб Райф при Порт 127 разстоянието е половин Метавселена — 32 768 километра. Единствената трудност обаче е излизането от Центъра. Той може да кара с мотоциклета право през аватарите, както обикновено, но Улицата е препълнена и с превозни средства, анимореклами, рекламни екрани, обществени паркинги и други твърди софтуерни тела, които му се пречат.

Да не споменаваме, че има и неща, които го разсейват. Отдясно, на около километър от „Черното слънце“, в хиперМанхатънския хоризонт зее дълбока дупка. Това е открита площадка, широка около километър и половина, нещо като парк, където аватарите се събират на концерти, събрания и фестивали. По-голямата му част заема кръгъл вдлъбнат амфитеатър със седящи места за един милион аватари едновременно. На дъното му има огромна кръгла сцена.

Обикновено на нея свирят най-прочутите рокгрупи. Тази вечер там ще се изявят най-великите и най-бляскавите компютърни халюцинации, които може да измисли човешкият ум. Над сцената е опънат триизмерен надпис, обявяващ събитието тази вечер: благотворителен графичен концерт в полза на Дейвид Майер, все още в болница, болен от необяснима болест. Амфитеатърът е пълен наполовина с хакери.

След като излиза от Центъра, Хиро надува газта и покрива оставащите малко над трийсет и две хиляди километра за някакви си десет минути. Над главата му експресни влакове фучат по релсите с метафоричната скорост петнайсет хиляди километра в час. Той ги отминава, все едно че са спрели на едно място. Това е възможно само защото той кара по абсолютно права линия. В софтуера на мотоциклета му има закодирана програма, която го кара да следва монорелсата автоматично, така че изобщо не се притеснява да го насочва.

Междувременно в Реалността до него е Хуанита. И тя е с очила и вижда същото, което и Хиро.

— Райф има мобилна връзка на хеликоптера си, като тази в търговските самолети, и може да влиза в Метавселената и докато лети. Докато е във въздуха, това е единствената му връзка с Метавселената. Може да успеем да хакнем връзката му и да я блокираме, или нещо такова...

— Тия комуникации от ниско ниво са тъпкани с „лекарства“ и е по-добре да не се бъркаме в тях през това десетилетие — казва Хиро и бие спирачки на мотоциклета. — Леле-мале, същото е, както го описа Уай Ти.

Той се намира пред Порт 127. Черният куб на Райф е там, точно такъв, какъвто го е описала Уай Ти. Врата няма.

Хиро се отдалечава от Улицата в посока към куба. Кубът не отразява никаква светлина и затова той не може да каже на три метра ли е от него или на петнайсет километра, докато демоните-охрана не започват да се материализират. Около половин дузина са — все едри, яки аватари в сини комбинезони, с псевдовоенен вид, но без чинове. Няма нужда от чинове, защото всичките се управляват от една и съща програма. Те се материализират около него в стегнат полукръг с радиус около три метра и преграждат пътя на Хиро към куба.

Хиро измърморва една дума под носа си и изчезва — преминава в невидимия си аватар. Ще е много интересно да покибичиш тук и да наблюдаваш как се справя демоничната охрана с нея, но точно сега трябва да се разкара, докато те не са успели да се пренастроят.

Те не се пренастроят, или поне не им се удава особено. Хиро притичва между двама от тях и се насочва към стената на куба. Най-накрая стига там, врязва се в стената и замира на място. Всички демони от охраната са го погнали по петите. Разбират къде е — компютърът им го посочва — но не могат да направят кой знае какво. Също като бияча-демон в „Черното слънце“, за написването на когото Хиро помогна, те разбутват хората, като прилагат основните правила на физиката на аватарите. Когато Хиро е невидим, няма какво да разбутват. Но ако са добре написани, ще разполагат с по-фини начини да го объркат и затова той не губи време. Забива катаната в стената на куба и я следва през стената от другата страна.



Това е хакване. Всъщност то се основава на едно много старо хакване, вратичка, която той откри преди години, докато се опитваше да присади правилата за бой с мечове върху съществуващия софтуер в Метавселената. Мечът му не притежава силата да изреже дупка в стената — това би означавало да промени за постоянно формата на чужда сграда — ала притежава способността да прониква в предмети. Аватарите не притежават тази способност. Това е всъщност цялото предназначение на стените в Метавселената — това е структура, която не позволява на аватарите да проникнат през нея. Но като всичко останало в Метавселената и това правило не е нищо повече от протокол, условност, която различните компютри се съгласяват да спазват. На теория няма как да го пренебрегнеш. Но на практика това зависи от способността на различните компютри да разменят информация помежду си много прецизно, на висока скорост и в точния момент. А когато си свързан със система чрез сателитна връзка като Хиро на Сала, има закъснение, докато сигналът отскочи към сателита и обратно. От това закъснение човек може да се възползва, ако действа бързо и не се оглежда назад. Хиро преминава през стената, повлечен от всепроникващата си катана.

Райфландия е огромно, ярко осветено пространство, покрито с елементарни форми в основни цветове. Все едно си вътре в образователна играчка, предназначена да учи тригодишните на основи на геометрията: кубове, сфери, тетраедри, многостени, свързани с мрежа от цилиндри, линии и спирали. Но в този случай играчката е излязла далеч извън всякакви рамки — сякаш всички части от конструкторски комплекти и всяко лего-блокче, произведени някога, са били нашляпани накуп по някаква отдавна забравена схема.

Хиро се навърта из Метавселената достатъчно отдавна, за да знае, че въпреки яркия и весел вид на това нещо то всъщност е просто и утилитарно като военен лагер. Това е модел на система. Голяма и сложна система. Формите вероятно представляват компютри или централни възли в световната мрежа на Райф, или франчайзи на Райските врата, или други местни и регионални фирми на Райф по целия свят. Ако тръгне да се катери по тази структура и да влиза в яркоцветните фигури, Хиро може би ще открие известна част от кодовете, задействащи мрежата на Райф. Може да се опита да я хакне, както предложи Хуанита.

Но няма смисъл да се бърка в нещо, което не разбира. Може да изгуби часове в човъркането на някой код и накрая да излезе, че това е програмата, контролираща автоматичните тоалетни казанчета в Библейския колеж „Райф“. И затова Хиро продължава нататък, оглежда плетеницата от форми и се опитва да открие някакъв модел. Сега той знае, че е влязъл в котелното на цялата Метавселена. Но няма представа какво търси.

Тази система, разбира той, всъщност се състои от няколко отделни мрежи, оплетени една в друга на едно и също място. Фини червени линии — милиони — образуват изключително сложна плетеница между хиляди малки червени топчета. На Хиро случайно му хрумва, че това може да представлява мрежата на Райф от оптични влакна с неизброимите ѝ местни офиси и възли по целия свят. Има и няколко не чак толкова сложни мрежи в други цветове, които може би представляват коаксиални кабели, каквито са използвали навремето за кабелната телевизия или дори гласови телефонни линии.

Има и една груба, яка, тромава мрежа, цялата в синьо. Тя се състои от малък брой — по-малко от дузина — големи сини кубове. Те са свързани помежду си — но нямат връзка с нищо друго — с масивни сини тръби. Тръбите са прозрачни и вътре Хиро вижда групички от по-дребни връзки в различни цветове. На Хиро му е нужно малко време, докато огледа всичко това, защото сините кубове са почти скрити — всички те са заобиколени от малки червени топчици и други възелчета като храсти, отрупани с глогинки. Това явно е някаква по-стара, по-раншна мрежа със свои собствени вътрешни канали, най-вече примитивни като гласовия телефон. Райф се е подключил мощно към нея със собствените си хай-тек системи.

Хиро маневрира, докато успява да огледа по-отблизо един от сините кубове, подаващ се над обраслите го преплетени линии. На всяка от шестте стени на куба е нарисувана голяма бяла звезда.

— Правителството на Съединените щати — установява Хуанита.

— Където хакерите отиват, за да умрат — допълва Хиро. Най-големият и въпреки това най-некомпетентният производител на компютърен софтуер в света.

Хиро и Уай Ти са яли заедно какви ли не нездравословни храни по разни закусвални из цял Ел Ей — понички, мексикански сандвичи, пица, суши, каквото кажете — и единственото нещо, за което е

говорила тя, е майка ѝ и нейната ужасна работа при Федералните. Прекомерният надзор. Тестовите с детектора на лъжата. Фактът, че се съсипва от работа и въпреки това представа си няма върху какво работи правителството.

Това вечно е било забулено в тайнственост и за Хиро, но пък те правителствата са си така. Били са изобретени, за да се занимават с неща, с които частните предприятия не щат да се занимават, което вероятно означава, че няма смисъл. Никога не знаеш какви точно ги вършат и защо. Хакерите традиционно гледат на правителствените мизерни цехчета за програмиране с ужас и през цялото време се мъчат да забравят, че тия лайна изобщо съществуват.

Но за тях работят хиляди програмисти. Програмисти, работещи по дванайсет часа на ден заради някакво извратено чувство за лична лоялност. Техните техники за създаване на софтуер, макар грозни и жестоки, са много сложни и усъвършенствани. Няма как да не преследват нещо.

— Хуанита?

— Да?

— Не ме питай защо си го мисля. Но според мен правителството е разработвало мащабен софтуерен проект за Л. Боб Райф.

— Има смисъл — потвърждава тя. — Връзката му с неговите програмисти е от типа „Любов-омраза“ — те са му нужни, но им няма доверие. Правителството е единствената организация, на която би се доверил, за да напише нещо важно. Чудя се, какво ли?

— Почакай — възкликва Хиро. — Задръж.

Сега той се намира на един хвърлей място от голям син куб на нивото на пода. Всички останали сини кубове, така да се каже, го хранват. До куба е паркиран мотоциклет — изображението е цветно, но само една идея над черно-бялото: огромни назъбени пиксели и ограничена цветова палитра. Моторът е с кош. До него стои Гарвана.

Носи нещо в ръце. Пак проста геометрична конструкция — дълъг, гладък син елипсоид, дълъг около две педи. От начина, по който се движи, Хиро предполага, че Гарвана току-що го е извадил от синия куб. Той го отнася при мотоциклета и го намества в коша.

— Бабанкото — обажда се Хиро.

— Тъкмо от това се бояхме — въздъхва Хуанита. — Отмъщението на Райф.

— Тръгва към амфитеатъра, където са се събрали всички хакери на едно място. Райф ще ги зарази всичките наведнъж. Ще им изпържи мозъците.

Гарвана вече е яхнал мотоциклета. Ако Хиро го погне пеша, може да го настигне, преди да е излязъл на Улицата.

Но може и да не го настигне. В такъв случай Гарвана ще се носи към Центъра с десетки хиляди километри в час, докато Хиро се опитва да се добере до своя мотоциклет. При тези скорости изгуби ли Хиро Гарвана от поглед, изгубил го е завинаги.

Гарвана пали мотора и започва внимателно да маневрира из джунглата към изхода. Хиро си плюе на невидимите пети и се изнася на максимална скорост към стената.

Две секунди по-късно той изскача навън и хуква към Улицата. Мъничкият му, микроскопичен, невидим аватар не може да кара мотоциклета, затова той си връща нормалния вид, скача на седлото и обръща машината. Оглежда се назад и вижда Гарвана да се носи към Улицата. Логическата бомба излъчва меко синьо сияние като тежка вода в реактор. Още не е видял Хиро.

Сега е неговият шанс. Той изважда катаната, насочва мотора към Гарвана и надува газта със стотина километра в час. Няма смисъл да връхлита прекалено бързо — единственият начин да убие аватара на Гарвана е да му отреже главата. Да го прегازی с мотоциклет не би имало никакъв ефект.

Демон-охранител търчи към Гарвана и размахва ръце. Гарвана вдига поглед, забелязва връхлитащия към него Хиро и се хвърля напред. Мечът разрязва въздуха зад тила му.

Твърде късно е. Гарвана трябва да си е отишъл вече, но когато се обръща назад, Хиро го вижда наред Улицата. Нахакал се е в една от подпорите на монорелсовата линия — непресъхващ източник на неприятности за мотоциклетистите-любители на високите скорости.

— Майната му! — изругават едновременно и двамата.

Гарвана обръща към центъра и дърпа ръчката точно когато Хиро излиза зад него на Улицата и прави същото. След секунди и двамата се носят към Центъра с около осемдесет хиляди километра в час. Хиро е

на около километър зад Гарвана, но не го различава ясно: уличните лампи са се слели в две гладки паралелни жълти ивици, а по средата им сияе Гарвана, вихрушка от евтини цветове и едри пиксели.

— Ако успея да му отсека главата, свършено е с тях — казва Хиро.

— Ясно — обажда се Хуанита. — Защото ако убиеш Гарвана, ще го изритат от системата и той не може да влезе пак, докато Гробищните демони не ликвидират аватара му.

— А тях ги контролирам аз. И затова всичко, което трябва да направя, е да убия това копеле само веднъж.

— Когато се приземят с хеликоптерите, ще имат по-добър достъп до мрежата и могат да пратят в Метавселената някого другого да изпълни задачата — предупреждава Хуанита.

— Грещиш. Защото на земята ги чакат Чичо Енцо и Господин Ли. Трябва да го свършат до един час, защото иначе няма да го свършат никога.

Уай Ти изведнъж се събужда. Не се е усетила как е заспала. Пърпоренето на перките сигурно я е приспало. Сигурно е скапана от умора — това е истината.

— Какво става с моята комуникационна мрежа, да го еба? — пищи Л. Боб Райф.

— Някой не отговаря — отвърща руският пилот. — Нито Сала, нито Ел Ей, нито Хюстън.

— Свържете ме тогава по телефона с летището — нарежда Райф. — Искам да взема реактивния самолет за Хюстън. Ще си закараме задниците в кампуса и ще разберем какво става.

Пилотът бърника нещо по таблото.

— Проблем — обажда се той.

— *Какво?!*

Пилотът клати отчаяно глава.

— Някой бърника небесната телефонна връзка. Загазихме.

— Аз може да успея да се свържа — заявява президентът. Райф само го поглежда, сякаш иска да му каже „Да бе, тъпанар“.

— Някой да има шибана монета от четвърт долар? — изревава магнатът. Франк и Тони се шашкат цяла минута. — Ще трябва да гепим първия попаднал ни монетен телефон и да се обадим, мама му стара. — Той се размива. — Можете ли да повярвате? Аз да се обаждам по *телефон*?

Секунда по-късно Уай Ти поглежда през прозореца и направо се гръмва, като вижда долу истинска суша и магистрала с две платна, която лъкатуши покрай топли пясъчни плажове. В Калифорния са.

Хеликоптерът намаля ход, пикира към земята и полита над магистралата. По по-голямата част от нея липсват пластмаса и неонов светлини, но след малко налитат на малко франчайз-гето, построено от двете страни на платното там, където шосето се отдалечава от брега.

Хеликоптерът каца на паркинга на едно „Купи и отлети“. За щастие той е почти празен и не отрязват нито една глава. Вътре двама

младежи играят видеоигри и при смайващата гледка на хеликоптера отлепят само за миг очи от екрана. Уай Ти е доволна — ужасно я е срам да я виждат с това тъпо сборище от дърти посерковци. Хеликоптерът седи и бездейства, докато Л. Боб Райф изскача навън и притичва до монетния телефон до входа.

Тия смотаняци бяха толкова тъпи, че я сложиха да седне точно до пожарогасителя. Няма причина да не се възползва от факта. Тя го изтръгва от стойката и вади предпазителя практически с едно движение, после натиска ръчката, прицелена право в лицето на Тони.

Нищо.

— Мамка му! — крясва тя и мята пожарогасителя по него, или по-скоро го блъска в него. Той се навежда и сграбчва китката ѝ. Силата на удара от стоварилия се в лицето му пожарогасител е достатъчна, че да му нащърби здравата самочувствието. А на нея ѝ дава достатъчно време да подаде крака навън от хеликоптера.

Всичко отива на майната си. Ципът на единия ѝ джоб се е разтворил, тя пада, или по-скоро се изтърколва от хеликоптера и точно тогава скобата на пожарогасителя се закача в този джоб и я задържа. Докато се откачи, Тони се връща на четири крака и посяга към ръката ѝ.

Успява да го избегне и изтичва волно на паркинга. Зад гърба ѝ е „Купи и отлети“, отстрани е оградена с висока ограда, отделяща това място от неоводолейския храм от едната страна и франчулат на „Големия Хонконг на Господин Лий“ от другата. Единственият път за бягство е към шосето — от другата страна на хеликоптера. Но пилотът, Франк и Тони вече са изскочили навън и са ѝ преградили изхода.

В неоводолейския храм няма да ѝ помогне. Ако почне да им мрънка и да ги умолява, те може просто да я включат в мантрите си за идната седмица. Но Големия Хонконг на господин Ли е съвсем друга история. Тя притичва към оградата и се опитва да ѝ се покатери. Два и половина метра мрежа с лента-бръснач отгоре. Но дрехата ѝ би трябвало да устои на острието. Горедолу.

Успява да се покатери до средата. После чифт дебели, ала силни ръце се сключват около кръста ѝ. Не извади късмет. Л. Боб Райф я откъсва от оградата. Ръцете и краката ѝ ритат напусто във въздуха. Той отстъпва две крачки назад и я понася обратно към хеликоптера.

Тя поглежда към Хонконгския франчайз. Колко близо беше.



На паркинга се е появил някой. Куриер, слязъл от магистралата да си почине и да се поразсее малко.

— Хей! — изпищява тя, пресяга се, натиска лостчето на ревера и комбинезонът ѝ се оцветява в синьо и оранжево. — Хей! Аз съм Куриер! Казвам се Уай Ти! Тези откачени боклуци ме отвлякоха!

— Леле! — възкликва Куриерът. — Ега ти досадата. — А после я пита нещо, но тя не може да го чуе, защото витлата на хеликоптера вече пърпорят.

— Откарват ме на летището! — крещи тя с цяло гърло. После Райф я блъска по очи в хеликоптера. Машината излита, проследена прецизно от публиката от антени на покрива на Големия Хонконг на господин Ли.

На паркинга Куриерът гледа как хеликоптерът излита. Много е готин за гледане, целият е окичен с картечници.

Но тия пичове вътре тормозеха тая *супермацка*.

Куриерът изважда личния си телефон от кобура, включва се към централното командване на РадиКС и натиска голям червен бутон. Сигнал за Тревога.

Две хиляди и петстотин Куриера са се струпали на железобетонните брегове на Река Ел Ей. Долу на дъното на канавката Виталий Чернобил и „Стопените“ тъкмо са стигнали до най-готината част на следващия си голям хит-сингъл, „Контролирана засечка в реактора“. Доста от Куриерите се възползват от саундтрака, за да се перчат нагоре-надолу по речния бряг — само Виталий на живо може да ги напопа така с адреналин, че изкачват стръмен бряг със стотина километра в час, без да се размажат в бетона.

А после черната маса от фенове на „Разтопените“ се превръща в развихрена оранжевочервена галактика и грейват две хиляди и петстотин нови звезди. Гледката е направо побъркваща — отначало те си мислят, че това е някакъв нов визуален ефект, скалъпен от Виталий и неговите имидженери. Като масово светване с фенерчета е, но по-ярко и по-организирано. Всеки Куриер поглежда колана си и вижда, че червената лампичка на личния му телефон свети. Май някой клетник-скейтър е обявил Тревога.

В един франчайз на Големия Хонконг на господин Ли в покрайнините на Финикс Плъх номер В-742 се събужда.

Фидо се събужда, защото тази вечер кучетата са се разлаяли.

Някой винаги лае. Повечето лаят много далече. Фидо знае, че далечният лай не е толкова важен като близкия и затова често го проспива.

Но понякога в далечния лай се долавя един особен звук, който вълнува Фидо и той не може да не се събуди.

В момента чува точно такъв лай. Той идва отдалеч, ала е настоятелен. Едно добро кученце някъде е много разстроено. Толкова разстроено, че всички останали кученца в глутницата са подхванали лая му.

Фидо се вслушва в лая. И той се развълнува. Някакви лоши непознати са били много близо до двора на доброто кученце. Били са в някакво летящо нещо и са имали много пушки.

Фидо не обича много-много пушките. Някога един непознат с пушка стреля по него и го болеше. После дойде онова добро момиче и му помогна.

Тези непознати са изключително лоши. Всяко добро кученце, дете е с всичкия си, би искало да им причини болка и да ги накара да се махнат. Докато Фидо се вслушва в лая, той разбира как изглеждат и чува гласовете им. Ако някой от тези много лоши непознати някога влезе в двора му, ужасно много ще се разстрои.

После Фидо забелязва, че лошите непознати преследват някакво момиче. По гласа ѝ и начина, по който тя се движи, личи, че ѝ причиняват болка.

Лошите непознати тормозят доброто момиче, което го обича!

Фидо се ядосва повече от всякога, даже повече, отколкото когато много отдавна лошият човек го простреля.

Работата му е да пази този двор от лоши непознати. Той не се занимава с нищо друго.

Но още по-важно е да защити доброто момиче, което го обича. Това е по-важно от всичко. И нищо не може да го спре. Дори и оградата.

Оградата е много висока. Но той си спомня как много, много отдавна прескачаше неща, по-високи от него.

Фидо излиза от къщурката си, подвива под себе си дългите си крака и прескача оградата около двора, преди да си е спомнил, че не може да я прескочи. Това противоречие обаче му се губи — той е куче и като такова не го бива много по интроспекциите.

Лаят се разпространява до друго място, далече-далече. Предупреждават всички добри кученца, които живеят на това далечно място, да търсят много лошите непознати и момичето, което обича Фидо, защото те отиват там. Фидо вижда мястото наум. То е голямо и обширно и плоско и открито като хубаво поле за гонене на фризби. На него има много големи летящи неща. По краищата му има няколко двора, където живеят добри кученца.

Фидо чува как тези добри кученца му отговарят с лай. Той знае къде са. Далече. Но там се стига по улиците. Фидо познава цял куп различни улици. Той тича по тях и знае къде се намира и накъде е тръгнал.

Отначало единствената следа, която оставя подире си, е танцуваща диря от искри из центъра на франчайз-гетото. Но след като излиза на голяма права отсечка от магистрала, започва да оставя и други следи: пяна от раздробено синьо стъкло, разпръсната в успоредни крила от всичките четири платна, когато прозорците и предните стъкла на колите изскачат от рамките и се пръскат във въздуха като пенести струи подир моторница.

Част от политиката на добросъседство на Господин Ли е, че всички Плъхове са програмирани никога да не преминават границата на звука в населена област. Но Фидо бърза прекалено много, че да се съобразява с политиката на добросъседство. Прескочи звуковата бариера. Доведи шума.

— Гарван — обажда се Хиро, — преди да те убия, нека ти разкажа една история.

— Ще те изслушам — отговаря Гарванът. — Пътят е дълъг.

Всички превозни средства в Метавселената имат вградени гласови телефони. Хиро просто се обади вкъщи на Библиотекаря и го накара да намери номера на Гарвана. Двата се гонят по черната повърхност на въображаемата планета, макар че Хиро настига Гарвана метър по метър.

— През Втората световна война баща ми постъпил в армията. Излъгал за възрастта си, за да го вземат. Пратили го в Тихия океан да върши мръсната работа. Както и да е, попаднал в японски плен.

— Е, и?

— Те го откарали в Япония. Затворили го в концентрационен лагер. Там имало много американци, плюс малко британци и китайци. И двама типа, дето не можели да определят какви са. Приличали на индианци. Говорели малко английски. Но руския го владеели по-добре.

— Били са алеути — казва Гарванът. — Американски граждани. Но никой никога не бил чувал за тях. Повечето хора не знаят, че по време на войната японците са завладели американска територия — няколко острова в края на Алеутската верига. Населени. От моя народ. Пленили двамата най-важни алеути и ги натикали в концлагери в Япония. Единият бил кметът на Ату — най-важният представител на гражданската власт. Но другият бил още по-важен за нас. Той бил главният майстор на харпуна на алеутския народ.

— Кметът се разболял и починал — продължава Хиро. — Нямам никакъв имунитет към нищо. Но ловецът с харпун бил кораво копеле. На няколко пъти се разболявал, но оцелял. Ходел на работа в околните ниви с останалите пленници — отглеждали храна, като част от всенародните усилия за спечелване на войната. Бачкал в кухнята — готвел помия за пленниците и охраната. Бил много затворен. Всички го отбягвали, защото вонял ужасно. Леглото му усмърдявало бараката.

— Защото приготвял аконитинова отрова за китове от гъби и други вещества, които намирал в нивите и криел в дрехите си — обяснява Гарвана.

— Освен това — продължава Хиро — му се сърдели, защото веднъж счупил прозореца в бараката и през цялата зима оттам веел студ. Както и да е, един ден след обяда цялата охрана се изпонагръшкала болна.

— Отрова за китове в рибената яхния — обяснява Гарвана.

— Пленниците вече били навън и работели в нивите, и когато на охраната започнало да ѝ прилошава, ги натирили всичките обратно в бараките, защото не можели да ги следят, докато се превивали от болки в стомаха. На този късен етап на войната не било лесно да се докарат подкрепления. Баща ми бил последният в редицата от пленници, а алеутът бил точно пред него.

Гарванът продължава:

— Докато пленниците прекосявали напоителен канал, алеутът се гмурнал във водата и изчезнал.

— Баща ми не знаел какво да прави — подхваща Хиро. — Най-сетне чул, че стражът на опашката сумти. Обърнал се и видял, че стражът е пронизан от бамбуково копие, което стърчало от гърба му. Дошло изневиделица. Алеутът все още не се виждал никакъв. После още един страж рухнал с прерязано гърло и алеутът се появил — замахнал и метнал още едно копие, което поразило трети страж.

— Той дялал харпуни и ги криел под водата в напоителните канали — обяснява Гарвана.

— И тогава баща ми разбрал — подзема Хиро, — че е обречен. Защото каквото и да кажел на охраната, те щели да го сметнат за участник в опит за бягство и да му отсекаат главата. И като го осъзнал, решил, че ще е добре да натръшка няколко врагове, преди да са го докопали, взел пушката от първия убит страж, скочил в канала за прикритие и застрелял двама стражи, дошли да проучат какво става.

Гарванът допълва:

— Алеутът се втурнал към оградата, която била къпава, от бамбук. Предполагало се, че отвъд нея полето е минирано, но той притичал направо през него без никакви проблеми. Или извадил късмет, или мините — ако изобщо ги е имало — са били малко и нарядко.

— Не са наблягали много на охраната на периметъра — обяснява Хиро, — защото Япония е остров — дори и някой да избяга, къде ще отиде?

— Един алеут би могъл да избяга — възразява Гарвана. — Можел е да стигне до най-близкия бряг и да си направи каяк. После да го изведе в открито море и да се изкачи нагоре по японското крайбрежие, а после да сърфира от остров на остров чак до Алеутските острови.

— Точно така — съгласява се Хиро. — Тъкмо това е единствената част от историята, която никога не съм разбирал, докато не те видях как в открито море надбяга моторница с каяка си. И тогава схванах всичко. Баща ти не е бил луд. Планът му е бил съвършен.

— Да, но твоят баща не го е разбирал.

— Баща ми притичал по стъпките на твоя през минираното поле. Те били свободни — в нипон. Баща ти тръгнал надолу по склона към океана. Моят баща искал да тръгнат нагоре към планините — мислел, че може би ще преживеят там на някое усамотено място, докато войната свърши.

— Глупава идея — отбелязва Гарвана. — Япония е много гъсто населена. Няма място, където да са можели да преживеят незабелязано.

— Баща ми изобщо не е знаел какво е каяк.

— Невежеството не е извинение — отсича Гарвана.

— Спорът им — същия спор, който водим и ние сега — ги провалил. Нипонците ги настигнали по пътя, току до Нагазаки. Нямали дори белезници и затова им вързали ръцете зад гърба с връзки за обувки и ги накарали да коленичат на пътя един срещу друг. После лейтенантът извадил меча си от ножницата. Мечът бил дъвен — лейтенантът бил от горд самурайски род и единствената причина да служи на вътрешния фронт била, че по-рано във войната бомба му откъснала кажи-речи целия крак. Той издигнал меча си над главата на моя баща.

— Той иззвънтял пронизително във въздуха — продължава Гарвана — и баща ми го заболели ушите.

— Но така и не паднал.

— Баща ми видял скелета на баща ти, коленичил пред него. Това било последното, което видял.

— Моят баща бил с гръб към Нагазаки — обяснява Хиро. — Светлината временно го заслепила. Той паднал напред и притиснал лице в земята, за да изтече от очите му ужасното сияние. А после всичко отново се нормализирало.

— Само дето баща ми ослепял — допълва Гарвана. — Можел само да слуша как баща ти се бие с лейтенанта.

— Полусляп еднокрак самурай с катана срещу едър, силен, здрав мъж с ръце, вързани зад гърба — разяснява Хиро. — Доста интересна битка. И честна. Баща ми победил. И това бил краят на войната. Само след две седмици окупационните войски дошли. Баща ми се прибрал, заживял, правил-струвал и накрая през седемдесетте се сдобил с дете. Както и твоят.

Гарвана допълва:

— Амчитка, 1972 г. Твоите гадняри два пъти са пускали атомна бомба върху баща ми.

— Разбирам дълбоките ти чувства — казва Хиро, — но не мислиш ли, че отмъсти достатъчно?

— Няма „достатъчно“ отмъщение — възразява Гарвана.

Хиро надува мотоциклета си, настига Гарвана и замахва с катаната. Но Гарвана се пресяга назад — наблюдава го в огледалото за задно виждане — и блокира удара. Държи в ръка огромен дълъг нож. После той намаля скоростта почти до нула и хлътва между две подпори. Хиро го задминава, забавя рязко ход и мярва Гарвана, който се стрелва покрай него от другата страна на монорелсата. Докато набере ускорение и се шмугне между следващите подпори, Гарвана вече е слаломирал от другата страна.

И така продължава. Те препускат по Улицата в преплитащ се зигзаг, преминавайки напред-назад под монорелсата. Играта е проста. Гарвана трябва само да накара Хиро да се натресе в подпора. Хиро ще спре за миг, но дотогава Гарвана ще е излязъл извън зрителния му обхват и Хиро няма да може да го проследи.

Играта е по-лесна за Гарвана, отколкото за Хиро. Но Хиро е побигран в тия игри от Гарвана. Коего уравновесява нещата. Двамата лъкатушат под монорелсата със скорост около хиляди километра в час. Навсякъде около тях ниско провесени търговски предприятия, хай-тек лаборатории и увеселителни паркове се простират в мрака. Центърът е

пред тях — висок и ярък като северното сияние, надигащо се над черните води на Берингово море.



Първият харпун се лепва за търбуха на хеликоптера, докато се снишават над Долината. Уай Ти по-скоро го усеща, отколкото го чува. Тя познава толкова добре този сладък тласък, че го усеща като ония суперчувствителни сеизмоджаджи, улавящи земетресенията на другия край на планетата. После още половин дузина харпуни удрят в бърза последователност и тя едва се сдържа да не се наведе през прозореца. Разбира се. Търбухът на хеликоптера е яка стена от съветска стомана. Залепва харпуните като с лепило. Само дано продължат да летят достатъчно ниско за обстрелване с харпуни — а това се налага, за да не ги улови радара на Мафията.

Тя чува как радиоприемникът отпред изпуква.

— Вдигни го, Саша, завъждаш паразити.

Тя поглежда през прозореца. Другият хеликоптер, онзи малкият, алуминиевият, лети до тях малко по-високо във въздуха. Всички вътре надничат през прозорците, вперили очи в тротоара под тях. Освен Гарвана. Гарвана все още е в Метавселената.

Мамка му. Пилотът вдига хеликоптера на по-голяма височина.

— Добре, Саша, отърва се от тях — чува се от радиото. — Но два харпуна още висят от корема ти — внимавай да не се закачиш някъде. Тия кабели са по-яки от стомана.

На Уай Ти толкова ѝ трябва. Тя отваря вратата и изскача навън.

Поне така изглежда на онези вътре. Всъщност докато лети надолу, тя се хваща за дръжката, увисва от люлеещата се отворена врата и започва да оглежда долнищата на хеликоптера. Два харпуна са залепнали на нея. Десетина метра по-надолу вижда как дръжките се люлеят на въжетата, пърхат във въздушния поток. През отворената врата тя не чува Райф, но го вижда, седнал до пилота, да ръкомаха: „Надолу, свали го надолу!“

Тя тъкмо това бе предположила. Тая работа със зложниците действа двупосочно. Тя не върши никаква работа на Райф, ако не е при него и не е здрава и читава.

Хеликоптерът започва отново да се снишава надолу към двойната ивица логло, отбелязваща булеварда под тях. Уай Ти се залюлява на вратата, най-накрая се засилва достатъчно и закача с крак единия от кабелите.

А сега ще боли страшно. Но плътната тъкан на комбинезона би трябвало да я предпази от одиране. А и гледката на Тони, който се хвърля към нея в опит да я хване за ръкава, подсилва естествената ѝ склонност да не се замисля много-много. Тя се пуска от вратата на хеликоптера с едната ръка, сграбчва кабела на харпуна, навива го около ръкавицата си няколко пъти и се пуска и с другата ръка.

Излезе права — наистина боли страшно. И когато се люшва под търбуха на хеликоптера и извън лапите на Тони, нещо в ръката ѝ изпуква — сигурно някоя от онези фини костици. Но тя увива кабела на харпуна около тялото си, също като Гарвана, когато се спусна от кораба заедно с нея и успява да се спусне додолу овладяно — но спускането я изгаря.

Додолу, т.е. до дръжката. Тя закача дръжката на колана си, за да не падне, и после се мятта, както ѝ се струва, цяла минута, докато се освободи от намотания около тялото ѝ кабел и увисва, закачена за кръста, върти се в безкрайни кръгове между хеликоптера и улицата, без да може да го овладее. После се вкопчва с две ръце в дръжката, откача я от колана и увисва отново на ръце, което всъщност беше целта на упражнението. Докато се върти, тя вижда другия хеликоптер над себе си, малко по-встрани, мярка лицата, които я наблюдават и разбира, че всичко се разказва по радиото на Райф.

И как иначе. Хеликоптерът намалява рязко скоростта си наполовина и започва да се снишава.

Тя натиска друг бутон, възето се развива чак до края и тя пада за един трепетен миг шест метра по-надолу. Сега лети над магистралата, на три-четири метра над нея, вероятно с около седемдесет километра в час. И от двете ѝ страни рекламните се стрелкат покрай нея като метеори. Ако не броим рояка Куриери, движението е много рехаво.

Хеликоптерът на ПНРР се приближава с пърпорене на опасно разстояние. Тя поглежда нагоре за миг и вижда Гарвана, който я гледа през прозореца. Вдигнал е очилата на челото си само за секунда. Изразът му е особен и тя разбира, че той изобщо не ѝ се сърди. Той я обича.

Тя пуска дръжката. Следва свободно падане.

Едновременно с това тя дърпа ръчката на яката си и се превръща в Човечето на „Мишлен“ — миниатюрни газови патрони се взривяват на няколко стратегически места около тялото ѝ. Най-големият гръмва като пиратка под тила ѝ и изхвърля нагоре яката на комбинезона в цилиндричен балон, който се стрелва нагоре и обгръща цялата ѝ глава. Още въздушни възглавници се издуват около торса и таза ѝ — особено внимание се обръща на гръбначния стълб. Ставите ѝ вече са защитени от бронегела.

Кое то не означава, че не боли при приземяването. Тя, разбира се, не вижда нищо заради въздушната възглавница около главата ѝ. Но усеща как отскача поне десет пъти. Плъзга се около четиристотин метра и очевидно по трасето се блъска в няколко коли — чува как гумите им изстъргват. Най-сетне се нахаква със задника напред в нечие предно стъкло и се плъосва на предната седалка. Колата се врязва в бетонната бариера. Щом всякакво движение престава, въздушната възглавница се спихва и тя я смъква от лицето си.

Ушите ѝ звънтят. Не чува нищо. Може би при надуването на възглавницата тъпанчетата ѝ са се спугали.

Но съществува и въпросът за големия хеликоптер — забележително талантлив във вдигането на шум. Тя изпълзва на капака на колата и усеща как парченцата стъкло под нея изрязват успоредни драскотини в боята.

Големият съветски хеликоптер на Райф си е там, носи се на около шест метра височина над булеварда и когато тя го забелязва, той вече е натрупал още десетина харпуна. Тя проследява с поглед кабелите до нивото на улицата и вижда Куриерите, опъващи въжетата — този път няма да го пуснат.

Подозрения обхващат Райф — хеликоптерът започва да се издига и Куриерите се отлепят от дъските. Но преминаващият голям камион с двойно дъно е събрал малка армия от Куриери — сигурно около стотина са се закачили за клетата машина — и след няколко секунди всички техни „МагнаПуни“ политат във въздуха, и поне половината се залепят за бронята на хеликоптера още при първия опит. Хеликоптерът се накланя надолу и всички Куриери отново стъпват на земята. Още двайсетина Куриери долитат и се захващат. Онези, които не уцелват, се хващат за нечия чужда дръжка и също му натежават. Хеликоптерът на

няколко пъти се опитва да се издигне, но е все едно прикован за асфалта.

И започва да се спуска. Куриерите се разпръскват, така че той да кацне по средата на слънце от кабели.

Тони Охраната се навежда през отворената врата — движи се бавно, прескача кабелите с високо вдигнати колене, но някак си успява да запази равновесие и достойнство. Той се отдалечава от хеликоптера, застава под въртящите се перки, изважда изпод якето си „Узи“ и изстрелва кратък откос във въздуха.

— Разкарайте се от хеликоптера, ваш'та мама! — изревава той.

Куриерите, общо взето, си тръгват — нали не са глупаци. А Уай Ти върви жива и здрава по тротоара — мисията е изпълнена. Тревогата е свършила, няма причини да продължават да тормозят тия тъпаци от хеликоптера. Те отлепят харпуните от тръбуха на хеликоптера и навиват кабелите.

Тони се оглежда и забелязва Уай Ти. Тя върви право към хеликоптера. Изкълченото ѝ тяло се движи непохватно.

— Качвай се обратно в хеликоптера, кучко! Върви ти на тебе! — крясва ѝ той.

Уай Ти грабва една свободна дръжка от харпун, който още никой не се е погрижил да намотае. Натиска бутона, което изключва електромагнита, и главата пада от бронята на хеликоптера. Тя го навива, докато между дръжката и главата не остават около четири метра отпуснат кабел.

— Навремето четох за един пич на име Ахав — казва тя и завърта харпуна над главата си. — Въжетото на харпуна му се увило цялото около онова, което искал да уцели. Голяма грешка.

И тя мята харпуна във въздуха. Той преминава през плоскостта на витлата, близо до центъра, и тя вижда как кабелът, който няма скъсване, започва да се увива около фините части на роторната ос като гарота около шията на балерина. Наблюдава през предното стъкло реакцията на Саша — той трескаво натиска бутони, дърпа лостове, а от устата му се излива поток от руски проклетия. Дръжката на харпуна изскача от ръката ѝ и тя вижда как отхвърча към центъра, все едно той е черна дупка.

— Той сигурно просто не е знаел кога да се пусне, като някои други хора — казва тя. После се обръща и си тръгва. Чува как зад нея

големи парчета метал бъркат пътя и се нахакват едно в друго на висока скорост.

Райф отдавна се е усетил какво става. Той вече тича по средата на платната, наградил лека картечница, и търси кола, която да реквизира. Горе хеликоптерът на ПНРР се рее и наблюдава. Райф поглежда към него, махва с ръка и крещи:

— Към летището! Към летището!

Хеликоптерът прави последна обиколка над мястото и наблюдава как Саша бракува съсипаната бойна машина, как побеснелите Куриери накупчват и разоръжават Тони, Франк и президента, как Райф, застанал посред лявото платно, принуждава една кола на „Коза Ностра Пица“ да спре и изхвърля шофьора. Но Гарвана не вижда нищо от това. Той гледа Уай Ти през прозореца. И когато хеликоптерът найсетне се килва напред и отлита в нощта, той ѝ се усмихва и вдига палци. Уай Ти прехапва устна и му показва среден пръст. С това връзката им приключва, както тя се надява, завинаги.

Тя взема назаем дъска от един изпаднал в благоговение скейтър, завлича се до най-близкия „Купи и отлети“ отсреща и започва да звъни на майка си да я прибере.

Хиро изгубва Гарвана от поглед на няколко мили извън Центъра, но вече няма значение — той се отправя право към площада и започва да обикаля по ръба на амфитеатъра на висока скорост — еднолична ограда. След няколко секунди пристига и Гарвана. Хиро изскача от орбита, тръгва право към него и двамата се сблъскват като двойка средновековни рицари на турнир. Хиро изгубва лявата си ръка, от Гарвана пада крак. Крайниците тупват на земята. Хиро пуска катаната и изважда с другата си ръка късия меч — той и без това по-добре съответства на дългия нож на Гарвана, и съсича алеута точно когато онзи смята да скочи долу от перваза на амфитеатъра. Изблъсква го встрани. Инерцията, която Гарвана е набрал, го запраща на близо километър оттам за част от секундата. Хиро го погва, следвайки поредица просветени догадки — той познава тази територия, както Гарвана познава теченията между Алеутските острови. Двамата се развихрят из тесните улички на финансовия квартал на Метавселената, размахали заканително дълги ножове, посичат и кълцат стотици аватари в костюми на ситно райе, които им се изпречват на пътя.

Но не могат да се уцелят един друг. Скоростта е твърде голяма, мишените — прекалено малки. Досега Хиро има късмет — успял е да зарази Гарвана с тръпката на двубоя, накарал го е да гори от желание да влезе в битка. Но на Гарвана това не му трябва. Той може да се върне като нищо в амфитеатъра, без да си прави труда преди това да убие Хиро.

И най-сетне той го осъзнава. Прибира ножа си в калъфа и се гмурка в една уличка между небостъргачите. Хиро се втурва след него, но докато влезе в същата уличка, Гарвана е изчезнал.

Хиро обикаля перваза на амфитеатъра с около триста километра в час и се зарейва в пространството в свободно падане над главите на четвърт милион крещящи като луди хакери.

Те всички познават Хиро. Оня с мечовете. Приятел на Дей5ид. И като свой личен принос към бенефиса той явно е решил да разиграе бой с мечове с някакъв тронав, страховит демон на мотоциклет. Не пипайте шайбата, шоуто ще е страхотия!

Той се приземява на сцената и скача от мотоциклета, който все още боботи, но тук не върши никаква работа. Гарвана е на десет метра от него и му се хили.

— Пускайте бомбите — казва Гарвана. Той изважда светещия син бонбон от коша на мотоциклета и го праща в центъра на амфитеатъра. Бонбонът се разпуква като яйчена черупка и от него бликва светлина, която се усилва и започва да придобива форма.

Тълпата излудява.

Хиро притичва до яйцето. Гарвана му отрязва пътя. Сега той вече не може да се придвижва на крака, защото е загубил единия. Но все още може да контролира мотоциклета. Извадил е дългия си нож. Двете остриета се сблъскват над яйцето, което се е превърнало в развихрено, ослепително, оглушително торнадо от светлина и звук. Шарени форми, смалени от безмерната скорост, се стрелкат от средата и застават в позиция над главите им. Те започват да изграждат триизмерен образ.

Хакерите откачат. Хиро знае, че в момента хакерският квадрант в „Черното слънце“ се изпразва до шушка. Всичките се блъскат на изхода и търчат по Улицата насам, за да видят фантастичното шоу на Хиро — светлина, звук, мечове и магия.

Гарвана се опитва да отблъсне Хиро. В Реалността би успял, защото притежава съкрушителна сила. Но аватарите притежават еднаква сила, освен ако не ги хакнеш по нужния начин. И затова Гарвана го блъсва мощно, а после изважда ножа, за да пререже гърлото му, когато Хиро отхвърчи. Но Хиро не отхвърча. Той чака удара, после отсича ръката на Гарвана с ножа. После, за всеки случай, му отсича и другата ръка. Тълпата реве от възторг.

— Как се спира това? — пита Хиро.

— Понятие си нямам, аз само ги доставям — отвръща Гарвана.

— Разбираш ли изобщо какво направи току-що?

— Да. Реализирах амбицията на живота си — отвръща Гарвана и по лицето му плъзва огромна доволна усмивка. — Пуснах бомбичката на Америка.

Хиро отсича главата му. Тълпата обречени хакери скача на крака и врещи.

А после млъква — Хиро изведнъж изчезва. Превключил е на малкия си, невидим аватар и сега се рее във въздуха над отломките от яйцето. Гравитацията го смъква право в центъра му. Докато пада надолу, той измърморва тихичко: „СнягСкан“. Това е програмата, която написа за убиване на времето на спасителния сал. Онази, дето търси Снежен крах.

След като Хиро Протагонист привидно изчезна от сцената, хакерите насочват вниманието си към гигантската конструкция, издигаща се от яйцето. Всичките тия глупости с боя с мечове сигурно са били просто смахнато въведение — типичния ексцентричен начин на Хиро да им привлече вниманието. А главната атракция е това звуково-светлинно шоу. В момента амфитеатърът се пълни скоростно — хиляди хакери нахлуват отвсякъде: тичат по улицата откъм „Черното слънце“, изливат се от огромните административни кули, където се намират главните квартири на най-големите корпорации за софтуер, включват се и влизат в Метавселената от всички посоки в Реалността — слухът за фантастичното представление се разпространява по фиброоптичната мрежа със скоростта на светлината.

Светлинното шоу е проектирано така, все едно се е очаквало да има закъснели зрители — фалшива кулминация след фалшива кулминация, като скъпа заря, и всяка е по-добра от следващата. Толкова огромно и сложно е, че сигурно никой не вижда повече от десет процента от него. Можеш цяла година да го гледаш пак, и пак, и пак и все да откриваш нови неща.

То представлява километрична структура от подвижни дву- и триизмерни образи, преплетени във времето и пространството. Вътре има всичко. Филми на Лени Рифенщал<sup>[1]</sup>. Скулптурите ни Микеланджело и претворените в действителност въображаеми изобретения на Да Винчи. Въздушни боеве от Втората световна война, изскачащи напред-назад от центъра, кръжащи над тълпата — стрелба, пожарища, взривове. Сцени от хиляди класически филми, които се сливат и смесват в един-единствен огромен и сложен сюжет.



Но по-нататък шоуто започва да се опростява и се стеснява до един-единствен стълб от ярка светлина. Вече музиката е тази, която преобладава — пулсиращ бас и плътно, заплашително остинато, което намеква на всеки да продължава да гледа, защото най-хубавото тепърва предстои. И всички гледат. Ревностно.

Светлинният стълб се разтича нагоре и надолу и се превръща в човешки силует. Всъщност са четири човешки силуета — голи жени, застанали рамо до рамо с лица към тълпата, като кариатиди. Всяка държи в ръце нещо тънко и продълговато: чифт тръби.

Една трета от милиона хакери се взират в извисяващите се над сцената жени. Те вдигат ръце над главите си и разгъват четирите свитъка. Всеки от тях се превръща в плосък телевизионен екран колкото футболно игрище. За зрителите в амфитеатъра екраните практически затуляват цялото небе — всички виждат само тях.

Отначало те са бели, но най-сетне на всичките четири изведнъж се появява образ. Образ, състоящ се от думи. Там пише:

АКО ТОВА БЕШЕ ВИРУС,  
ДОСЕГА ВЕЧЕ ДА СТЕ МЪРТВИ.  
ЗА ЩАСТИЕ НЕ Е.  
МЕТАВСЕЛЕНАТА Е ОПАСНО МЯСТО.  
КАК СТЕ С МЕРКИТЕ ЗА СИГУРНОСТ?  
ОБАДЕТЕ СЕ В  
„СИГУРНОСТ — ХИРО ПРОТАГОНИСТ И  
СЪДРУЖНИЦИ“  
ЗА БЕЗПЛАТНА ПЪРВОНАЧАЛНА  
КОНСУЛТАЦИЯ.

---

[1] Немска режисьорка (1902 г.), известна най-вече като любимата режисьорка на Хитлер. Създава ред пропагандни филми, обслужващи режима, най-известен от които е „Триумф на волята“. — Бел.прев. ↑

— Това са тъкмо ония високотехнологични глупости, дето се оказва, че за нищо не стават, като ги изпробвахме във Виетнам — отсича Чичо Енцо.

— Добра обосновка. Но технологията е извървяла дълъг път оттогава насам — възразява Куай, наблюдателят от „Нг Секюрити Индъстрийс“. Куай разговаря с Чичо Енцо по радиовръзката. Фургонът му, пълен с електронни устройства, се спотайва половин километър по-нататък в сенките до един склад на LAX. — Наблюдавам цяло летище и всички пътища към него на триизмерно изображение в Метавселената. Например, знам, че вашите кучешки медальони, които вие обичайно носите на врата си, в момента ги няма. Знам, че имате един хонконгски долар и осемдесет и пет хонконгски цента в левия си джоб. Знам, и че в другия носите бръснач. При това ми изглежда хубав.

— Никога не подценявай важността на грижите за себе си — отбелязва Чичо Енцо.

— Но не разбирам защо носите и скейтборд.

— За компенсация, вместо онзи, който Уай Ти загуби пред ООКИК — обяснява Чичо Енцо. — Дълга история.

— Господине, от един от нашите франчулати ни докладват — обажда се млад лейтенант, облечен в мафиотско яке, докато тича през плаца с черно уоки-токи в ръка. Той всъщност не е лейтенант — мафията не си пада особено по военните чинове. Но по някаква причина Чичо Енцо мисли за него като за лейтенант. — Вторият хеликоптер е кацнал на паркинга пред един хипермаркет на около петнайсет километра оттук, пресрещнал е колата за доставка на пици, взел е Райф и отново е излетял. Сега идват насам.

— Изпрати някой да прибере колата. И дайте на шофьора свободен ден — нарежда Чичо Енцо.

Лейтенантът изглежда леко слисан от факта, че Чичо Енцо се е загрижил за такива дребни подробности. Все едно донът да се разкарва по магистралите и да събира дребните боклучета, например. Но кимва

почтително. Току-що е научил нещо: че подробностите са важни. Той се обръща и започва да говори в радиопредавателя.

Чичо Енцо сериозно се съмнява в това момче. Той е от онези с блейзърите, специалист по дребната бюрокрация в някой франчулат на Нова Сицилия, но му липсва онази гъвкавост, която например притежава Уай Ти. Класически пример за онова, което не е наред с Мафията днес. Единствената причина лейтенантът изобщо да е тук е, че ситуацията се мени с огромна скорост и, разбира се, заради всички онези чудесни сътрудници, които изгубиха на „Коулуун“.

Куай отново се обажда по радиото:

— Уай Ти току-що се свърза с майка си и я помоли да я закара — осведомява го той. — Бихте ли искали да прослушате разговора им?

— Не, освен ако няма тактическо значение — бърза да откаже Чичо Енцо. Още нещо, което трябва да задраска от списъка: тревожеше се за отношенията на Уай Ти с майка ѝ и възнамеряваше да си поговори с нея за това.

Самолетът на Райф е пред хангара. Моторите бездействат в очакване той да излезе на пистата. В кабината седят пилот и копилот. Допреди половин час те бяха лоялни служители на Л. Боб Райф. После седяха и наблюдаваха как десетина търтеи от охраната на Райф, разположени около хангара, бяха обезглавени и заклани по най-разнообразен начин или пък просто си хвърлиха оръжието, паднаха на колене и се предадоха. И сега пилотът и копилотът вече са поели доживотна клетва пред организацията на Чичо Енцо. Чичо Енцо можеше просто да ги измъкне оттам и да ги замени със свои пилоти, но така е по-добре. Ако Райф някак си успее да се качи на самолета, ще види, че пилотите са си неговите и всичко е наред. А фактът, че те са сами в кабината и Мафията не им упражнява директен надзор просто ще подчертае огромното доверие, което Чичо Енцо оказва на тях и на дадената от тях клетва. Всъщност това ще подсили чувството им за дълг. А ако престъпят клетвата си, това ще увеличи недоволството на Чичо Енцо. Чичо Енцо изобщо не се съмнява в пилотите.

Положението тук го радва по-малко — всичко е уредено доста прибързано. Проблемът, както обикновено, е непредсказуемата Уай Ти. Той не очакваше тя да скочи от хеликоптер в движение и да избяга от Л. Боб Райф. С други думи, очакваше да преговарят за заложницата

малко по-нататък, след като Райф закара Уай Ти в щабквартирата си в Хюстън.

Но ситуацията със заложниците вече не е актуална и затова според Чичо Енцо е толкова важно да спре Райф сега, преди да се е върнал на своя територия в Хюстън. Призовавал е към основно прегрупиране на мафиотските сили и точно сега десетки хеликоптери и тактически единици припряно докладват за курса си и се опитват да се съсредоточат около летището по възможно най-бързия начин. Но междувремето Енцо е тук с неколцина от личните си бодигардове и техническия наблюдател от организацията на Нг.

Затвориха летището. Лесна работа: просто за начало спряха по една лимузина „Линкълн“ напреки на всички писти, после се качиха в контролната кула и обявиха, че след няколко минути започват война. Сега на летището вероятно е по-тихо от всякога, още от построяването му насам. Чичо Енцо дори чува тихия океански прибой. Тук е почти приятно. Време за печене на кренвирши на открито.

Чичо Енцо е в съюз с Господин Ли, което значи, че работи с Нг, а Нг, макар и извънредно компетентен, има технологически уклон, на който Чичо Енцо няма доверие. Той би предпочел един-единствен добър войник с лъснати обувки, въоръжен с пушка, пред стотина от чудесиите и преносимите радарни установки на Нг.

Когато дойдоха тук, той очакваше широко открито пространство, на което да се изправи лице в лице с Райф. Вместо това цари пълен безпорядък. Няколко дузини корпоративни самолети и хеликоптери са паркирани на плаца. Наблизо има няколко частни хангара, всеки със свой собствен ограден паркинг, на който са паркирани коли и товарни возила. Доста близо са и до резервоарите, където държат запаса от гориво на летището. Това означава много тръби, помпени станции и хидравлични джунджурии, стърчащи тук и там. Тактически площта наподобява повече джунгла, отколкото пустиня. Плацът и пистата сами по себе си, разбира се, клонят повече към пустиня, макар и по тях да има отточни канали, където могат да се скрият неограничен брой хора. Така че по-добрата аналогия би била войната по крайбрежието във Виетнам: широка открита площ, която рязко преминава в джунгла. Не е от любимите места на Чичо Енцо.

— Хеликоптерът приближава периметъра на летището — докладва Куай.

Чичо Енцо се обръща към своя лейтенант:

— Всички ли са по местата си?

— Да, господине.

— Откъде знаеш?

— Всички рапортуваха преди няколко минути.

— Това абсолютно нищо не означава. А какво стана с колата за доставки?

— Ами, мислех да отложам това за по-късно, господине...

— Трябва да можеш да вършиш поне две неща едновременно.

Лейтенантът се извързва, засрамен и уплашен.

— Куай — пита Чичо Енцо, — нещо интересно в нашия периметър?

— Съвсем нищо — отговаря Нг.

— Нещо безинтересно?

— Неколцина ремонтни работници, както обикновено.

— Откъде знаеш, че са ремонтни работници, а не предрешени войници на Райф? Да не си им проверил личните карти?

— Войниците носят оръжие, или поне ножове. Радарът показва, че тези не носят. Изводът е ясен.

— Още се опитваме да получим сигнал от всички наши хора — осведомява го лейтенантът. — Май имаме малък проблем с радиото.

Чичо Енцо обгръща раменете на лейтенанта.

— Нека ти разкажа една история, синко. От първия миг, в който те видях, ми се стори познат. Най-сетне се сетих, че ми напомняш един мой познат: лейтенантът, под чието командване бях известно време във Виетнам.

Лейтенантът е развълнуван.

— Наистина ли?

— Да. Той беше млад, умен, амбициозен, образован. И добронамерен. Но си имаше и недостатъци. Като например непреклонната неспособност да схване основите на положението ни там. Нещо като умствен блокаж, ако щеш, който караше нас, подчинените му, да изпитваме крайна неудовлетвореност. Рискована работа, синко — нямам нищо против да ти го кажа.

— И какво стана накрая, Чичо Енцо?

— Всичко свърши прекрасно. Разбираш ли, един ден сам поех задачата да го прострелям в тила.

Лейтенантът се обещва, лицето му сякаш се парализира. Чичо Енцо не изпитва никакво съчувствие към него: ако той прецака работата, може да умрат хора.

Някой отново дърдори по радиото в слушалките на лейтенанта.

— О, Чичо Енцо... — казва той с половин уста.

— Да?

— Нали питахте за оная кола?

— Да?

— Няма я.

— Няма я?

— Очевидно, когато са кацнали да вземат Райф, от хеликоптера е слязъл мъж, качил се е в колата и я е откарал някъде.

— И къде?

— Не знаем, господине — имахме само един наблюдател на място и той следеше Райф.

— Свали си слушалките — нарежда Чичо Енцо. — И изключи уоки-токи. Ушите ти ще ти трябват.

— Ушите ми ли?

Чичо Енцо се снишава, притичва през паважа и се шмугва между два малки самолета. Внимателно поставя скейтборда на земята. После развързва връзките на обувките си. Сваля обувките. Сваля и чорапите и ги напъхва в обувките. Вади бръснача от джоба си, отваря го, разцепва и двата си крачола от подгъва до слабините, после навива плата и го отрязва. Иначе платът ще се плъзга по косматите му крака, докато ходи, и ще вдига шум.

— Божичко! — възкликва лейтенантът, два самолета по-нататък. — Свалили са Ал! Божичко, той е мъртъв!

Чичо Енцо засега не сваля сакото, защото то е тъмно и подплатено със сатен, затова почти не вдига шум. После се покатерва на крилото на самолета, за да не може някой, спотайващ се долу да вижда краката му. Прикляка на ръба, отваря уста, за да чува по-добре, и се ослушва.

Единственото, което чува отначало, е някакво плискане на пресекулки, което преди го нямаше — сякаш вода се излива от недобре затегнат кран на голия паваж. Звукът като че идва от един самолет наблизко. Чичо Енцо се бои, че може да е гориво, изтичащо на земята — което влиза в план да се взриви цялата тази част на летището и да се ликвидира цялата опозиция с един удар. Той скача тихо долу, заобикаля внимателно двата съседни самолета, като на всеки метър спира да се ослуша, и най-накрая вижда какво е: един от войниците му е прикован към алуминиевия фюзелаж на самолета с дълъг дървен прът. От раната блика кръв, стича се по крачолата на панталона му, капе от обувките му и се разплисква на земята.

Зад гърба си Чичо Енцо чува кратък писък, изведнъж преминал в рязко издихание. И преди го е чувал. Така е, когато прережат с остър нож нечие гърло. Без съмнение — на лейтенанта.

Сега той разполага с няколко секунди за свободно придвижване. Дори не знае какво представлява противникът му, а има нужда да го знае. Затова изтичва нататък, откъдето дойде писъкът, като притичва бързо от самолет до самолет за прикритие, без да се изправя в цял ръст.

Вижда чифт крака да се придвижват от другата страна на фюзелажа. Чичо Енцо е близо до върха на крилото. Хваща го с две ръце, натиска го с цялата си тежест и после го пуска.

Хватката е успешна: самолетът се люшва към него. Убиецът решава, че Чичо Енцо току-що е скочил върху крилото, затова се покатерва на другото крило и зачаква с гръб към фюзелажа — причаква в засада Чичо Енцо да се покатери горе.

Но Енцо все още е на земята. Той притичва към фюзелажа безшумно с босите си крака, пъхва се под него и изскача отдолу с острия бръснач в ръка. Убиецът — Гарвана — е точно където Енцо го очакваше.

Но вече е станал подозрителен — изправя се, за да погледне зад фюзелажа, и гърлото му излиза извън обсега на Чичо Енцо. Вместо това, той насочва поглед към нозете му.

По-добре е да си консервативен и да вземеш каквото можеш, отколкото да заложиш на едро и да се издъниш — затова тъкмо когато Гарвана поглежда надолу към него, Енцо се пресяга и прерязва ахилесовото сухожилие на левия му крак.

Докато се извърта, за да се защити, нещо го удря силно в гърдите. Чичо Енцо поглежда надолу и се смайва — нещо прозрачно стърчи от дясната страна на гръдния му кош. После поглежда нагоре — лицето на Гарвана е на няма и педя от неговото.

Чичо Енцо отстъпва назад. Гарвана се е надявал да падне върху него, но вместо това тупва на земята. Енцо отново пристъпва напред, замахва с бръснача, но Гарвана, седнал на земята, вече е извадил втори нож. Той замахва към вътрешността на Енцовото бедро и го ранява. Енцо отскача от острието, парира атаката и нанася къс, но дълбок разрез върху рамото на Гарвана. Гарвана отхвърля ръката му, преди Енцо да е замахнал отново към гърлото.

Чичо Енцо е ранен, Гарвана — също. Но Гарвана вече не може да го надбяга — време е за преглед на ситуацията. Енцо избягва, макар че когато се движи, ужасни болки пронизват дясната половина на тялото му. Нещо се забива в гърба му. Усеца остра болка над единия бъбрек, но само за миг. Обръща се и вижда как окървавено парче стъкло се разбива в паважа. Сигурно Гарвана го е метнал по гърба му. Но неподкрепено от силата на Гарвановата ръка, инерцията му е била недостатъчна, за да пробие бронираната тъкан, и е паднало.

Стъклени ножове. Нищо чудно, че Куай не ги видя на екрана на радара.

Когато се прикрива зад поредния самолет, пърпорене на хеликоптер изпълва ушите му.

Това е хеликоптерът на Райф — каца на плаца на няколко десетки метра от самолета. Тръсъкът на въртящите се перки и ревът на вятъра сякаш проникват чак в мозъка на Чичо Енцо. Той затваря очи



срещу вятъра и напълно губи равновесие, няма представа къде се намира и се плъосва на земята. Паважът под него е хлъзгав и топъл и Чичо Енцо разбира, че кръвта му изтича.

Поглежда над плаца и вижда как Гарвана напредва към хеликоптера — куца ужасяващо. Единият му крак е практически негоден за нищо. Най-сетне той го зарязва и продължава, подскачайки на здравия си крак.

Райф е слязъл от хеликоптера. Двамата разговарят — Гарвана ръкомаха към Енцо. После Райф кимва одобрително и Гарвана се обръща, лъснал бели зъби. Не е толкова гримаса, колкото предвкушава усмивка. Той започва да подскача към Чичо Енцо и пътьом вади още един стъклен нож от якето си. Копелето е помъкнало цял милион.

Той идва към Енцо, а Енцо не може дори да се изправи — ще припадне.

Той се оглежда и не вижда нищо освен скейтборд и чифт скъпи обувки и чорапи на пет-шест метра от него. Не може да се изправи, но може да пълзи като войник и започва да се набира на лакти, докато Гарвана подскача към него на един крак.

Срещат се на откритата алея между два самолета. Енцо лежи по корем напреки на скейтборда. Гарвана е прав и се подпира с една ръка на крилото на самолета, а в другата му ръка блещука стъкленият нож. Енцо сега вижда света блед и черно-бял, като през евтин терминал за Метавселената. Така го описваха приятелите му във Виетнам малко преди да издъхнат от загуба на кръв.

— Надявам се, че си получил последно причастие — казва Гарвана, — защото няма време да викаме поп.

— Няма нужда от поп — отвърща Чичо Енцо и натиска бутона на скейтборда с надпис „Теснофокусен прожектор на шокови вълни РадиКС“.

Ударът едва не му откъсва главата. Чичо Енцо, ако оцелее, никога вече няма да чува добре. Но се поосвества. Вдига глава от дъската и вижда Гарвана, застанал там — зашеметен, с празни ръце, а по якето му се сипят хиляди стъкълца.

Чичо Енцо се претъркаля на гръб и размахва бръснача във въздуха.

— Аз самият предпочитам стомана — заявява той. — Бръснене,  
моля?

Райф вижда всичко това и го разбира съвсем ясно. Много би искал да види как ще свърши, но е човек твърде зает и би искал да се разкара отгук, преди останалата Мафия, Нг, Господин Пий и всички други гадове да са го погнали с насочващите се ракети. Няма време и да чака Гарвана, куражлията му с куражлия, да доприпка насам. Дава знак на пилота с вдигнат палец и тръгва нагоре по стъпалата на частния си самолет.

Денем е. Вълна от бушуващ оранжев пламък безшумно се надига над резервоарите на километър-два оттам, като разцъфваща хризантема на забавен кадър. Разцъфва толкова необуздано, огромна и сложна, че Райф се спира по средата на стълбичката, за да погледа.

Нещо могъщо всява безредие в пламъците, оставя дълга диря след себе си в светлината, като космически лъч, изстрелян през облачна камера. Толкова е мощно, че оставя след себе си ударна вълна, ясно видима в пламъците — ярък, разширяващ се конус, сто пъти по-голям от тъмния му източник на върха: черно подобие на куршум на четири крака, които препускат толкова бързо, че не се виждат. Толкова е малко и толкова бързо, че Л. Боб Райф нямаше да го види, ако не тичаше право към него.

То се промъква през огромна бъркотия от открити тръби — тръбопровода, прекарващ горивото до самолетите, прескача препятствия, забива металните си нокти в други, разкъсва ги с експлозивните тласъци на краката си, запалва съдържанието им с искрите, хвърчащи изпод стъпките му. То подвива четирите си крака под себе си, прескача трийсет метра до капака на закопан в земята резервоар, използва го като стартова площадка за нов дълъг скок в дъга през оградата, разделяща горивната инсталация от самото летище, а после хуква в дълъг, равен, мощен галоп, все по-бързо през идеалната геометрична равнина на пистата, преследвано от дълъг огнен език, лениво протягащ се от центъра на пожара, завихрен във вътрешна спирала, докато проследява теченията в ударната вълна на Плъха.

Нещо подсказва на Л. Боб Райф да бяга от самолета, натоварен с гориво. Той се обръща и скача, или по-скоро пада от стълбите. Движи се непохватно, защото погледът му е вперен в Плъха, не в земята.

Плъхът — мъничка черна точица над земята, видима само защото сянката ѝ се откроява на фона на пламъците и заради веригата от бели искри, изскачаща изпод ноктите ѝ, едва забележимо коригира курса си.

Не тича към самолета, а към него. Райф променя решението си и изтичва нагоре по стълбите, като прескача по три стъпала наведнъж. Стълбата се гъне и подскача под тежестта му и му напомня колко крехък е всъщност самолетът.

Пилотът е видял прииждащото нещо и не чака да прибере стълбичката — пуска спирачката и самолетът се юрва по пистата, измъквайки се изпод носа на Плъха. Той дава газ, самолетът едва не се прекатурва на едно крило, докато описва остър завой и спира моторите веднага щом вижда осовата линия на пистата. Сега виждат само напред и настрани. Не виждат какво ги преследва.

Уай Ти е единствената, която вижда какво точно става. Лесно е проникнала през охраната на летището с пропуска си на Куриер и сега се спуска по плаца до товарния терминал. Оттук ѝ се открива отличен изглед към близо километър открита писта и тя вижда всичко: самолетът се втурва по пистата, като затваря вратата в движение, изстрелва бледосини пламъци от дюзите, опитва се да набере скорост за излитане, а Фидо го преследва, както куче преследва тлъст пощальон. Един последен огромен скок във въздуха — и той се превръща в ракетен снаряд и се забива с носа напред в ауспуха на левия мотор.

Самолетът избухва на около три метра от земята и обгръща и Фидо, и Л. Боб Райф, и неговия вирус в пречистващия си, стерилизиращ огън.

*Колко мило!*

Тя остава да погледа последиците: долитащите хеликоптери на Мафията, лекари, изскачащи с лекарските си чанти, банки с кръв и носилки. Мафиотски войници, шураци се между частните самолети и явно търсещи някого. Кола за доставка на пици потегля от единия паркинг със скърцане на гуми, а по петите ѝ се втурва кола на Мафията.

Но след малко всичко това ѝ доскучава и тя се връща при главния терминал, предимно на собствен ход, макар че успява да се закачи за известно време за цистерна с гориво.

Мама я чака в тъпата си малка бонбонена кола до гишето на „Обединен багаж“, точно както се уговориха по телефона. Уай Ти отваря вратата, мята дъската на задната седалка и сяда отпред.

— Към дома ли? — пита мама.

— Да. Май най-добре у дома.

## БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга покълна от едно сътрудничество между мен и художника Тони Шийдър, чиято първоначална цел беше да публикуваме компютърно генериран графичен роман. Общо взето аз се оправях с думите, а той — с изображенията. Но макар и това произведение да се състои почти изцяло от думи, определени негови аспекти произтичат от разговорите ми с Тони.

Беше ми много трудно да напиша този роман. Много добри съвети получих от моите агенти Лиз Дарханзофф, Чък Верил и Дениз Стюарт, които четеха първите чернови. Други хора, които подложих на първите чернови, бяха Тони Шийдър, доктор Стив Хорст от университета „Уеслиън“, предоставил ми пространни и много разбираеми коментари върху всичко във връзка с мозъците и компютрите (и който изведнъж взе, че измисли вирус горе-долу час след като беше прочел книгата), както и на зет ми Стив Уигинс, който в момента работи в Единбургския университет. За начало той ме зароби с Ашера, а освен това ми предоставяше полезни статии и цитати, докато аз окаяно ровичках из Конгресната библиотека.

Марко Калтофен, както обикновено, действаше по същия бърз и енциклопедичен начин като Библиотекаря, когато имах въпроси от типа на „защо“ и „къде“, засягащи бизнеса с токсични отпадъци. Ричард Грийн, моят агент в Лос Анджелис, ми помогна с географията на града.

Брук Полок изчете коректурите внимателно, но с унищожителна бързина и направи няколко уместни предложения. Той беше първият и със сигурност няма да е последният, изтъкнал, че Биос всъщност означава „Основна система за въвеждане и извеждане“ (Basic Input/Output System), а не „Базисно Интегрирана Операционна Система“, както съм го писал аз (и както *трябва* да бъде), но според мен имам право да стъпча в калта всякакви други съображения, когато се мъча да измисля задоволителна игра на думи, така че не го промених в книгата.

Идеята за „виртуална реалност“ като Метавселената вече е много разпространена сред хората, занимаващи се с компютърна графика, и е превъплъщавана по най-различни начини. Конкретната версия на Метавселената, описана в този роман, произтича от един несериозен разговор между мен и Хайме (Капитан Честотен Диапазон) Таафе — което не означава, че вината за всичките нереалистични и безвкусни аспекти на Метавселената трябва да се хвърля върху някой друг, а не върху моя милост. Думите „аватар“ (в смисъла, в който е използвана тук) и „Метавселена“ са мои изобретения — измислих ги, след като реших, че съществуващите понятия (като например „виртуална реалност“) са просто твърде тромави за използване.

Докато размишлявах как трябва да е конструирана Метавселената, бях повлиян от „Ръководство за човешки интерфейс“ на „Епъл“ — книга, обясняваща философията, стояща зад „Макинтош“. Отново изтъквам това само за да призная благотворното влияние на хората, съставили гореспоменатия документ, а не да свързвам клетите невинни хора с резултата.

Една тънко̀ст, която включвам само защото е свързана много приятно с мен — опознах интимно вътрешната структура на „Макинтош“ в ранния етап на обречения налудничав проект за графичен роман, когато стана ясно, че единствения начин да накараме „Мак“-а да прави онова, което искаме, е да напишем купичка индивидуален софтуер за обработка на образи. Вероятно по време на писането на тази книга съм прекарал повече часове в писане на програми, отколкото в писане на самата книга, макар и тя впоследствие да се отклони от оригиналната графична концепция и всичкия този труд отиде нахалост от практическа гледна точка.

Най-сетне, дължен съм да изтъкна, че докато пишех материала за Бабел, стоях на раменете на много, много историци и археолози, извършили проучванията вместо мен. По-голямата част от думите на Библиотекаря са изказани от тези хора, и аз се опитах да го накарам да им отдаде дължимото, където е нужно, с вербални бележки под линия към коментарите му — като добър учен, какъвто всъщност не съм.

След първата публикация на „Снежен крах“ научих, че терминът „аватар“ всъщност от няколко години се използва за част от система на виртуална реалност, наречена „Хабитат“, разработена от Ф. Рандъл Фармър и Чип Морнингстар. Системата върви на компютри „Комодор

64“ и макар и в Щатите да е почти отряла, все още е популярна в Япония. В добавка към аватарите „Хабитат“ съдържа много от основните черти на Метавселената, както е описана в тази книга.



**Издание:**

Нийл Стивънсън. Снежен крах

Американска, първо издание

Преводач: Светлана Комогорова — Комо

Редактор: Иван Крумов

Коректор: Николай Теллалов

Оформление на корицата и предпечатна подготовка: Kuasar

ИК „Квазар“, София, 2002

ISBN: 954-8826-32-1

Neal Stephenson

Snow Crash

Copyright © 1992 by Neal Stephenson

Печат „Инвестпрес“ АД — София

Кристална библиотека „Фантастика“ №36

© Светлана Комогорова — Комо, превод, 2002

© Иван Крумов, редактор, 2002

© *Квазар*, оформление на корицата, 2002

© ИК „Квазар“, 2002

Формат 54×84/16

Печатни коли 36

Тираж 1200

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.